NICHOLAS
SPARKS

REFUGIUL

NICHOLAS SPARKS

REFUGIUL

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SPARKS, NICHOLAS

Refugiul / Nicholas Sparks; trad.: Mihaela Buruiană.
Editura RAO, 2013

ISBN 978-606-609-392-7

I. Buruiană, Mihaela (trad.)

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

NICHOLAS SPARKS
Safe Haven
©Nicholas Sparks, 2010

Traducere din limba engleză
MIHAELA BURUIANĂ

© Editura RAO, 2012

2013

ISBN 978-606-609-392-7

În memoria lui Paul şi a lui Adrienne Cote.
Minunata mea familie. Deja mi-e dor de voi.

1

O briză dinspre Atlantic îi învolbură părul lui Katie în timp ce se strecura printre mese ținând trei farfurii în mâna stângă şi încă una în mâna dreaptă. Purta jeanşi şi un tricou pe care scria *Ivan's: încercați peştele nostru, mai ales halibutul.* Duse farfuriile la o masă ocupată de patru bărbați îmbrăcați în tricouri polo. Cel aflat mai aproape de ea o privi drept în ochi şi-i zâmbi. Deşi încerca doar să pară un tip prietenos, ea ştia că nu-şi lua ochii de la ea nici când se îndepărta. Aflase de la Melody că bărbații veniseră de la Wilmington şi erau în căutare de locuri de filmare.

Înainte de a se întoarce la bar, luă de pe masă o carafă cu ceai îndulcit şi le umplu ceştile. Aruncă o privire pe geam. Era sfârşitul lui aprilie, temperatura aproape ideală, iar cerul senin. În spatele ei, Canalul Intercostal avea suprafața liniştită în ciuda brizei şi părea să oglindească seninul cerului. Câțiva pescăruşi stăteau cocoțați pe parapet, gata să se repeadă sub mese în cazul în care cineva scăpa o bucățică de mâncare.

Ivan Smith, proprietarul, îi ura. Le zicea şobolani cu aripi şi deja patrulase de două ori pe lângă parapet, încercând să-i sperie cu o pompă de desfundat chiuveta. Melody întrebă discret ce utilizare primise pompa, lucru care o îngrijora mai mult decât soarta pescăruşilor. Katie nu răspunse nimic.

Puse din nou de ceai şi se apucă să şteargă tejgheaua. O clipă mai târziu, simți că o bate cineva pe umăr. Când se întoarse, o văzu pe fiica lui Ivan, Eileen. Tânăra drăguță de nouăsprezece ani, cu părul prins în coadă de cal, lucra cu jumătate de normă la restaurant ca hostesă.

— Katie, poți să mai preiei o masă?

Katie trecu în revistă mesele de care se ocupa, calculându-şi ritmul în minte.

— Sigur, confirmă ea cu o mişcare a capului.

Eileen coborî treptele. De la mesele din apropiere, Katie auzea frânturi de conversații – oamenii vorbeau despre

prieteni sau familie, despre vreme sau pescuit. Apoi, la o masă din colț, văzu doi oameni care-şi închideau meniurile. Se grăbi şi luă comanda, dar nu întârzie pentru a face conversație, aşa cum proceda Melody. Nu se pricepea la conversație, dar era eficientă şi politicoasă, iar pe clienți nu părea să-i deranjeze lipsa ei de volubilitate.

Lucra la restaurant de la începutul lui martie. Ivan o angajase într-o după-amiază însorită, dar rece, cu cer turcoaz. Când auzise că putea să înceapă lucrul în lunea următoare, Katie făcuse eforturi supraomeneşti să nu plângă în fața lui. Abia pe drumul spre casă, la lăsarea serii, izbucnise în plâns. Rămăsese fără niciun ban şi nu mâncase de două zile.

Umplu din nou paharele cu apă şi ceai şi se îndreptă spre bucătărie. Ricky, unul dintre bucătari, îi făcu cu ochiul ca de obicei. Cu două zile în urmă îi dăduse întâlnire, dar ea îi spusese că nu vrea să iasă cu nimeni de la restaurant. Rămăsese cu sentimentul că o să mai încerce, dar spera să se înşele.

— Nu cred că o să se domolească agitația azi, comentă Ricky. Era blond şi deşirat, poate mai tânăr decât ea cu un an sau doi, şi încă locuia cu părinții. De câte ori ni se pare că reuşim să mai recuperăm din timp, iar se aglomerează.

— E o zi frumoasă.

— Dar de ce sunt oamenii aici? Într-o zi ca asta ar trebui să fie la plajă sau la pescuit. Ceea ce o să fac eu când termin aici.

— E o idee bună.

— Pot să te duc cu maşina acasă mai târziu?

Se oferea să o conducă cel puțin de două ori pe săptămână.

— Mulțumesc, dar nu. Nu locuiesc aşa departe.

— Nu-i nicio problemă, insistă el. Mi-ar face plăcere.

— Mersul pe jos îmi prinde bine.

Îi dădu o notă de comandă, iar Ricky o puse la rând, apoi îi indică de unde să-şi ia una dintre comenzi. Katie duse farfuriile la una dintre mesele alocate ei.

Ivan's era un restaurant deschis de aproape treizeci de ani, bine-cunoscut pe plan local. De când lucra acolo, Katie ajunsese să recunoască clienții obişnuiți şi, când mergea prin restaurant, privirea îi trecea peste ei, oprindu-se asupra oamenilor pe care nu-i mai văzuse. Cupluri care flirtau, altele care se ignorau reciproc. Familii. Nimeni nu părea nelalocul lui şi nimeni nu venise să întrebe de ea, dar mai erau momente când mâinile începeau să-i tremure şi încă dormea cu lumina aprinsă.

Părul ei scurt era castaniu. Îl vopsea în chiuveta din bucătărie, în căsuța pe care o închiriase. Nu se machia şi ştia că fața ei avea să prindă un pic de culoare, poate prea multă. Îşi dorea să cumpere cremă de protecție solară, dar după plata chiriei şi a utilităților pentru căsuță, nu-i rămânea prea mult pentru alte cheltuieli. Chiar şi crema de protecție solară reprezenta un lux. Era mulțumită de slujba de la Ivan's, dar mâncarea era ieftină, ceea ce însemna că nu primea cine ştie ce bacşiş. Se hrănea mai mult cu orez şi fasole, paste şi terci de ovăz, dar nu luase în greutate în ultimele patru luni. Îşi simțea coastele pe sub cămaşă şi, până în urmă cu câteva săptămâni, avusese la ochi cearcăne negre de care nu credea că mai scapă vreodată.

— Cred că tipii ăia se uită la tine, spuse Melody, făcând semn spre masa cu cei patru bărbați de la studioul de film. Mai ales ăla şaten, cel mai drăguț.

— Ah, spuse Katie.

Puse iarăşi de cafea. Tot ce-i spunea lui Melody ajungea sigur şi la urechile altora, aşa că se obişnuise să vorbească foarte puțin cu ea.

— Ce, nu crezi că-i drăguț?

— Nu prea am observat.

— Cum să nu observi când un tip e drăguț? zise Melody, uitându-se la ea de parcă nu-i venea să creadă.

— Nu ştiu, răspunse Katie.

Ca şi Ricky, Melody avea în jur de douăzeci şi cinci de ani, fiind cu vreo doi ani mai tânără decât Katie. Era vioaie, cu părul roşcat şi ochii verzi, şi ieşea cu un tip numit Steve, care

făcea livrări pentru magazinul cu produse casnice, situat în partea cealaltă a oraşului. Asemenea celorlalţi din restaurant, crescuse în Southport, pe care-l descria ca fiind un paradis pentru copii, familii şi vârstnici, dar cel mai jalnic loc din lume pentru oamenii singuri. Cel puţin o dată pe săptămână, îi spunea lui Katie că intenţionează să se mute la Wilmington, care are baruri şi cluburi şi mult mai multe magazine. Părea să ştie totul despre toţi. Uneori Katie se gândea că bârfa era principala ocupaţie a lui Melody.

— Am auzit că Ricky ţi-a dat întâlnire, spuse ea schimbând subiectul, dar l-ai refuzat.

— Nu-mi place să ies cu colegii de serviciu, răspunse Katie, prefăcându-se absorbită de aranjatul tăvilor cu tacâmuri.

— Am putea să ieşim toţi patru la întâlnire. Ricky şi Steve se duc împreună la pescuit.

Katie se întrebă dacă Ricky o rugase pe Melody să lanseze invitaţie sau ideea îi aparţinea. Poate amândouă. Seara, după ce se închidea restaurantul, majoritatea angajaţilor mai rămâneau un pic de vorbă la un pahar de bere. În afară de Katie, toţi lucrau la restaurantul lui Ivan de ani întregi.

— Nu cred că e o idee bună, obiectă Katie.

— De ce nu?

— Am avut odată o experienţă neplăcută, o lămuri Katie. Adică am ieşit cu un tip de la muncă. Şi de atunci mi-am stabilit ca regulă să nu mai fac asta.

Melody îşi dădu ochii peste cap, apoi se grăbi să ajungă la una dintre mesele ei. Katie aduse două note de plată şi strânse farfuriile goale. Îşi vedea de munca ei, încercând să fie eficientă şi să nu sară în ochi. Îşi ţinea capul în jos şi se asigura că tejgheaua era curată ca lacrima. Parcă ziua trecea mai repede aşa. Nu flirtă cu tipul de la studioul de film, iar acesta plecă fără să arunce vreo privire în urmă.

Katie lucră şi în tura de prânz, şi în cea de seară. La amurg, îi plăcea să privească cerul care devenea din albastru gri, apoi portocaliu şi galben la marginea de vest a lumii. La apus, apa scânteia şi bărcile cu pânze se legănau în bătaia

brizei, iar acele pinilor luceau enigmatic. Imediat ce soarele cobora sub linia orizontului, Ivan deschidea radiatoarele cu propan, iar bobinele începeau să lumineze ca bostanii de Halloween. Fața lui Katie era puțin arsă de soare, iar valurile de căldură răspândite de radiatoare îi înțepau pielea.

Seara, Abby şi Big Dave îi înlocuiră pe Melody şi pe Ricky. Abby era în ultimul an de liceu şi chicotea mult, iar Big Dave gătea pentru cina de la Ivan's de aproape douăzeci de ani. Era căsătorit, avea doi copii şi un tatuaj cu un scorpion pe antebrațul drept. Cântărea cam 135 de kilograme şi, când lucra în bucătărie, fața-i lucea de transpirație. Punea porecle tuturor, de pildă, pe ea o numea Katie Kat.

Nebunia de la cină ținea până pe la ora nouă. Când agitația se mai domoli, Katie curăță pentru ultima dată tejgheaua, îl ajută pe băiatul care debarasa mesele să ducă farfuriile la spălat, în timp ce ultimii oameni de la mesele ei terminau de mâncat. La una dintre ele era un cuplu de tineri, iar ea le văzuse inelele de pe deget când se țineau de mână peste masă. Erau atrăgători şi fericiți, şi Katie avu senzația de déjà-vu.

Fusese şi ea ca ei odată, demult, pentru o clipă doar. Sau aşa crezuse, fiindcă apoi aflase că acea clipă fusese doar o iluzie. Katie se întoarse cu spatele la cuplul fericit, dorind să-şi poată şterge din minte amintirile pentru totdeauna şi să nu mai încerce vreodată acel sentiment.

2

În dimineața următoare, Katie ieşi pe verandă cu o ceaşcă de cafea în mână. Se sprijini de balustradă, duşumeaua scârțâind sub tălpile ei goale. Printre buruienile care năpădiseră un fost strat de flori, răsăriseră lăcrămioare. Katie ridică ceaşca şi luă o înghițitură, savurând aroma.

Îi plăcea aici. Southport era diferit de Boston, Philadelphia sau Atlantic City, cu traficul zgomotos, cu diverse mirosuri în aer şi oameni grăbiți pe trotuare, şi era prima dată în viață când avea un loc al ei. Căsuța, deşi modestă, devenise

căminul ei şi, spre mulţumirea ei, se afla departe de restul lumii. Era una din cele două construcţii identice, foste cabane de vânătoare, aflate la capătul unei alei de pietriş şi la marginea unei păduri de stejari şi pini, care se întindea spre coastă. Camera de zi şi bucătăria erau mici, iar dormitorul nu avea toaletă, dar căsuţa cu pereţi din lemn era mobilată, având chiar balansoare pe verandă, iar chiria se reducea la o sumă derizorie. Casa, încă în picioare, era prăfuită după atâţia ani în care fusese lăsată în paragină, iar proprietarul se oferise să cumpere tot ce era necesar în cazul în care Katie dorea s-o renoveze. De când se mutase, îşi petrecuse o mare parte din timpul liber în patru labe sau cocoţată pe scaune ocupându-se de casă. Frecase baia până strălucea de curăţenie. Spălase tavanul cu o cârpă umedă. Ştersese ferestrele cu oţet şi stătuse ore în şir pe coate şi în genunchi, încercând din răsputeri să îndepărteze rugina şi murdăria de pe linoleumul din bucătărie. Umpluse găurile din pereţi cu chit şi apoi dăduse cu şmirghel pe deasupra şlefuind întreaga suprafaţă. Văruise pereţii din bucătărie cu un galben vesel, iar dulapurile le vopsise cu alb lucios. Dormitorul ei era acum bleu, salonul bej, iar cu o săptămână în urmă pusese o cuvertură nouă pe canapea, schimbându-i complet aspectul.

Acum că în căsuţă domnea ordinea, îi plăcea să stea pe verandă după-amiaza şi să citească din cărţile împrumutate de la bibliotecă. Nu dispunea de televizor, radio, telefon mobil sau cuptor cu microunde, nu avea nici măcar maşină, şi toată averea ei încăpea într-o singură geantă. Îşi tăiase părul blond şi lung, avea douăzeci şi şapte de ani şi-i lipsea un prieten adevărat. Se mutase aici aproape fără nimic, iar după câteva luni bune încă avea puţine lucruri. Economisea jumătate din bacşişuri şi în fiecare seară împăturea bancnotele într-o cutie de cafea pe care o ascundea în spaţiul gol de sub verandă. Păstra banii pentru urgenţe şi mai bine se înfometa decât să se atingă de ei. Simplul fapt că-i ştia acolo o ajuta să răsufle uşurată, pentru că trecutul o urmărea mereu şi se putea întoarce oricând. Colinda toată

lumea căutând-o, iar ea ştia că devenea tot mai dornic de răzbunare cu fiecare zi ce trecea.

— Bună dimineaţa, se auzi o voce, întrerupându-i gândurile. Tu trebuie să fii Katie.

Se întoarse şi, pe veranda coşcovită a căsuţei vecine, văzu o femeie cu părul şaten, lung şi răsfirat, care îi făcea cu mâna. Părea să aibă treizeci şi ceva de ani, purta jeanşi şi o cămaşă încheiată până sus, cu mâneci suflecate până la cot. Pe cap, printre cârlionţii încurcaţi, avea o pereche de ochelari de soare. Ţinea în mâini un covoraş şi părea că ezită dacă să-l scuture sau nu, dar îl aruncă şi porni spre Katie. Se mişca cu energia şi uşurinţa cuiva care făcea sport zilnic.

— Irv Benson mi-a spus că vom fi vecine.

„Proprietarul", se gândi Katie.

— Nu ştiam că se mută cineva.

— Cred că nici el nu ştia. Aproape că a căzut de pe scaun când i-am zis că închiriez casa. Între timp, ajunse pe veranda lui Katie şi îi întinse mâna. Prietenii îmi spun Jo, continuă ea.

— Bună! răspunse Katie, strângându-i mâna.

— Îţi vine să crezi ce vreme e? Superbă, nu-i aşa?

— E o dimineaţă frumoasă, încuviinţă Katie, mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt. Când te-ai mutat?

— Ieri după-amiază. Şi apoi, bucuria de pe lume, mi-am petrecut toată noaptea strănutând. Cred că Benson a adunat tot praful posibil şi l-a depozitat la mine. N-ai crede ce e înăuntru.

Katie arătă spre uşă.

— Şi la mine era la fel.

— Nu se vede. Scuze, dar nu m-am putut abţine să nu trag cu ochiul prin ferestrele tale când eram în bucătărie. La tine e luminos şi vesel. Eu, în schimb, am închiriat o pivniţă prăfuită şi plină de păianjeni.

— Domnul Benson m-a lăsat să văruiesc.

— Sunt sigură. Cât timp nu trebuie s-o facă el, nu mă îndoiesc că şi pe mine m-ar lăsa domnul Benson să văruiesc. Eu mă aleg cu munca, iar el o să aibă un loc curat şi frumos.

Zâmbi ironic. De cât timp locuieşti aici?

Katie îşi încrucişă braţele, simţind cum soarele dimineţii începea să-i încălzească faţa.

— De aproape două luni.

— Nu sunt sigură că rezist aşa mult. Dacă mai strănut ca azi-noapte, probabil o să-mi cadă capul mai repede de-atât. Îşi scoase ochelarii şi începu să şteargă lentilele cu cămaşa. Îţi place Southport? E o altă lume, nu crezi?

— Cum adică?

— Nu pari să fii de pe aici. Mai degrabă de undeva din nord?

După o clipă, Katie încuviinţă.

— Bănuiam eu, continuă Jo. Şi îţi trebuie ceva timp să te obişnuieşti cu bătrânul Southport. Adică mereu mi-a plăcut, dar sunt subiectivă când e vorba despre oraşele mici.

— Eşti din partea locului?

— Am crescut aici, am plecat şi până la urmă m-am întors. Cea mai veche poveste din lume, nu-i aşa? Şi, în plus, nu găseşti locuri prăfuite ca ăsta oriunde.

Katie zâmbi şi, preţ de câteva clipe, nimeni nu mai spuse nimic. Jo se mulţumea să stea în faţa ei, aşteptând ca ea să facă următoarea mutare. Katie sorbi din cafea, privind spre pădure, dar apoi îşi aminti să fie politicoasă.

— Nu vrei o ceaşcă de cafea? Tocmai am făcut un ibric.

Jo îşi puse ochelarii la loc pe cap, înfigându-i în păr.

— Chiar speram să spui asta. Tare mi-ar plăcea o ceaşcă de cafea. Toată bucătăria mea e încă în cutii, iar maşina e la reparat. Ai idee cum e să-ţi începi ziua fără cofeină?

— Ştiu cum e.

— Ei bine, sunt cu adevărat dependentă de cofeină. Mai ales într-o zi în care trebuie să despachetez. Ţi-am zis că urăsc să despachetez?

— Nu cred că mi-ai spus.

— E aproape cel mai nesuferit lucru din lume. Să încerci să-ţi dai seama unde să le pui pe toate, să te loveşti de lucrurile puse grămadă. Nu te speria, nu-s genul de vecină care să ceară ajutor. În schimb, cafeaua…

— Haide, o invită Katie înăuntru. Dar nu uita că majoritatea mobilei era deja aici.

După ce traversă bucătăria, Katie scoase o ceaşcă din dulap şi o umplu, apoi i-o dădu lui Jo.

— Îmi pare rău, nu am frişcă sau zahăr.

— Nu-i nevoie, spuse Jo, luând ceaşca.

Suflă în cafea înainte să ia o înghiţitură.

— Gata, e oficial. Începând de acum, eşti cea mai bună prietenă din lume. E aşa de bunăăăăă!

— Cu plăcere, zise Katie.

— Benson spunea că lucrezi la restaurantul lui Ivan, aşa e?

— Sunt chelneriță.

— Big Dave mai lucrează acolo?

Când Katie confirmă, Jo continuă.

— E acolo dinainte să fiu eu la liceu. Mai inventează porecle pentru toată lumea?

— Da, răspunse ea.

— Dar Melody? Mai vorbeşte despre cât de drăguți sunt clienții?

— În fiecare tură.

— Şi Ricky? Se mai dă la chelneriţele noi?

Când Katie confirmă din nou, Jo râse.

— Locul ăla nu se schimbă niciodată.

— Ai lucrat acolo?

— Nu, dar e un oraş mic şi restaurantul lui Ivan e cunoscut de toată lumea. În plus, cu cât o să locuieşti mai mult aici, cu atât o să-ți dai seama că nu există secrete în locul ăsta. Toată lumea ştie ce face toată lumea, iar unii, ca de exemplu… Melody… au ridicat bârfa la nivel de artă. Asta mă înnebunea înainte. Sigur, jumătate din locuitorii din Southport sunt aşa. Nu prea ai ce face aici decât să bârfeşti.

— Dar te-ai întors.

Jo ridică din umeri.

— Mda, ce pot să zic? Poate-mi plac nebunii. Mai luă o gură de cafea şi arătă spre fereastră. Ştii, cât am trăit aici nici măcar n-am ştiu de existența căsuțelor ăstora.

— Proprietarul a zis că erau cabane de vânătoare. Făceau parte din domeniu înainte să le scoată la închiriat.

Jo dădu din cap.

— Nu-mi vine să cred că te-ai mutat tocmai aici.

— Şi tu te-ai mutat tot aici, îi atrase atenția Katie.

— Da, dar singurul motiv pentru care am luat în considerație locul ăsta a fost că ştiam că nu o să fiu singura femeie care trăieşte la capătul unui drum de pietriş la dracu-n praznic. E cam izolat.

„Şi tocmai de asta am fost atât de fericită să închiriez aici", se gândi Katie.

— Nu-i aşa rău, m-am obişnuit deja.

— Sper să mă obişnuiesc şi eu. Suflă în cafea să o răcească. Şi de ce-ai venit în Southport? Sunt sigură că nu pentru perspectivele interesante de carieră de la Ivan's. Ai familie aici? Părinți? Frați sau surori?

— Nu, spuse Katie, nu am pe nimeni.

— Ai venit după vreun prieten?

— Nu.

— Deci pur şi simplu… te-ai mutat aici?

— Da?

— De ce-ar face cineva aşa ceva?

Katie nu răspunse. Erau aceleaşi întrebări pe care i le puseseră Ivan, Melody şi Ricky. Ştia că nu existau motive ascunse în spatele întrebărilor, era doar curiozitate firească, dar chiar şi aşa, niciodată nu prea ştia ce altceva să spună decât adevărul.

— Pur şi simplu voiam un loc de unde s-o iau de la capăt.

Jo mai luă o gură de cafea, părând că reflectează la răspunsul ei, dar spre surprinderea lui Katie, nu mai puse alte întrebări. Doar încuviință din cap.

— Înțeleg. Uneori să o iei de la capăt e tot ce ai nevoie. Şi cred că e de admirat. Mulți nu au curajul să facă aşa ceva.

— Crezi?

— Ştiu, spuse ea. Şi ce planuri ai azi? În timp ce eu mă plâng, despachetez şi fac curățenie până mi se aspresc mâinile?

— Trebuie să lucrez mai târziu. Dar în afară de asta, nu prea multe. Am nevoie de nişte lucruri de la magazin.

— Te duci la Fisher's sau în oraş?

— Mă duc aici, la Fisher's, spuse ea.

— L-ai văzut pe proprietar? Tipul cărunt?

— O dată sau de două ori, încuviinţă Katie.

Jo îşi termină cafeaua şi puse ceaşca în chiuvetă, apoi oftă.

— Gata, spuse ea fără prea mult entuziasm. Destul cu amânările. Dacă nu mă apuc acum, nu mai termin treaba în vecii vecilor. Urează-mi baftă.

— Baftă!

Jo îi făcu cu mâna.

— Mi-a părut bine să te cunosc, Katie.

De la fereastra bucătăriei, Katie o văzu pe Jo scuturând covoraşul pe care-l lăsase deoparte mai devreme. Părea destul de prietenoasă, dar Katie nu se simţea încă pregătită să aibă o vecină. Desigur, i-ar fi plăcut să primească vizite din când în când, dar se obişnuise să fie singură.

Pe de altă parte, ştia că într-un oraş mic izolarea ei autoimpusă nu putea să dureze la nesfârşit. Trebuia să lucreze, să facă cumpărături şi să meargă prin oraş. Unii dintre clienţii de la restaurant o recunoşteau deja. În plus, îi făcuse plăcere să stea de vorbă cu Jo, trebuia să recunoască asta. Cumva, simţea că Jo era mai mult decât arăta la prima vedere, că era… de încredere, chiar dacă nu putea să explice de ce simţea asta. Şi ea era tot singură, ceea ce constituia clar un avantaj. Katie nici nu voia să-şi imagineze cum ar fi reacţionat dacă alături s-ar fi mutat un bărbat şi se întrebă de ce nici măcar nu luase vreodată în calcul posibilitatea asta.

Spălă ceştile de cafea şi le aşeză înapoi în dulap. Acţiunea era atât de familiară – să pună la loc două ceşti după cafeaua de dimineaţă – şi pentru o clipă se simţi invadată de viaţa pe care o lăsase în urmă. Îşi împreună mâinile tremurânde şi respiră adânc, liniştindu-se treptat. În urmă cu două luni, n-

ar fi putut face asta; nici în urmă cu două săptămâni nu şi-ar fi recăpătat calmul aşa uşor. Deşi era bucuroasă că aceste crize de anxietate nu o mai copleşeau, îşi dădea seama şi că începea să se simtă în largul ei aici, ceea ce o speria. Pentru că, dacă se simțea în largul ei, putea să lase garda jos, iar asta nu trebuia să se întâmple niciodată.

Oricum, era recunoscătoare că ajunsese în Southport. Era un orăşel cu clădiri vechi, ce număra câteva mii de locuitori, situat pe râul Cape Fear, chiar la gura acestuia de vărsare în Canalul Intercostal. Îi plăceau copacii umbroşi şi florile care creşteau în solul nisipos. Crengile copacilor erau acoperite de licheni, iar vițele de kuzu se cățărau pe trunchiurile uscate. Privise copiii care mergeau pe biciclete şi se jucau cu mingea pe stradă şi se minunase de cât de multe biserici erau, aproape câte una la fiecare colț de stradă. Seara se auzeau greierii şi broaştele, iar ea se gândi iarăşi că locul acesta i se păruse potrivit chiar de la început. I se păruse sigur, ca şi cum ar fi chemat-o cumva, promițându-i s-o apere.

Katie îşi puse singura pereche de încălțăminte, nişte pantofi de sport vechi. Dulapul deschis era gol, şi nici în bucătărie nu mai rămăsese aproape nimic de mâncare, dar în timp ce ieşea din casă şi se îndrepta spre magazin, îşi spuse: „Asta e casa mea”. Inspirând adânc mireasma puternică de zambile şi iarbă proaspăt cosită, ştiu că nu se mai simțise atât de fericită de ani de zile.

3

Părul îi albise de pe la douăzeci şi ceva de ani, stârnind glumele nevinovate ale prietenilor săi. Nici nu fusese o schimbare lentă, cu câteva fire albe ici-colo şi o încărunțire treptată, ci în ianuarie părul lui era negru, iar până în ianuarie anul următor abia dacă-i mai rămăsese vreun fir neîncărunțit. Cei doi frați mai mari ai lui scăpaseră, deşi în ultimii câțiva ani căpătaseră şi ei o nuanță argintie pe la tâmple. Nici mama, nici tatăl lui nu puteau să-i ofere o explicație. Din câte ştiau ei, Alex Wheatley reprezenta un caz

singular pentru ambele părți ale familiei.

În mod ciudat, asta nu-l deranjase. Pe când era în armată, bănuise că înfățișarea lui îl ajutase să avanseze. Lucrase la Direcția de Urmărire Penală (CID), în Germania şi Georgia, şi timp de zece ani investigase infracțiuni militare, de la dezertarea soldaților la jafuri, abuzuri, violuri şi chiar crime. Fusese promovat constant şi se retrăsese din armată ca maior la treizeci şi doi de ani.

După ce avansase şi-şi încheiase cariera în armată, se mutase la Southport, oraşul natal al soției sale. Se căsătorise de curând, primul său copil urma să se nască şi, deşi primul lui gând fusese să-şi caute de lucru în poliție, socrul său îi propusese să-i vândă afacerea familiei.

Era un magazin de țară după moda veche, cu lambriuri exterioare albe, obloane albastre, acoperiş înclinat deasupra verandei şi o bancă în față, genul de magazin care îşi atinsese apogeul cu multă vreme în urmă şi aproape dispăruse între timp. Locuința era la al doilea etaj. O magnolie imensă străjuia o parte a clădirii, iar în față se afla un stejar. Parcarea era asfaltă numai pe jumătate, restul rămânând acoperit cu pietriş, dar locul era foarte rar gol. Socrul lui îşi deschisese afacerea înainte de naşterea lui Carly, când de jur împrejur nu se vedea decât teren arabil. Dar bătrânul se mândrea cu faptul că înțelege oamenii şi voia să aibă în magazin orice se întâmpla să aibă ei nevoie, motiv pentru care totul era un fel de haos organizat. Alex gândea la fel şi păstrase magazinul lui cam tot aşa. Pe cinci sau şase culoare se găseau articole alimentare şi de igienă, vitrinele frigorifice din spate erau încărcate cu orice de la suc la apă, bere şi vin şi, ca în orice alt magazin universal, şi aici existau rafturi cu chipsuri, dulciuri şi genul de produse nesănătoase pe care oamenii le adaugă în coşul de cumpărături în timp ce stau lângă casa de marcat. Dar asemănarea se oprea aici. Magazinul oferea şi echipament variat de pescuit, nadă proaspătă şi, de asemenea, un grătar deservit de Roger Thompson, care lucrase înainte pe Wall Street şi se mutase în Southport în căutarea unei vieți mai simple. Grătarul

oferea burgeri, sendvişuri şi hotdogi, precum şi loc la masă. Erau DVD-uri de închiriat, diverse feluri de muniție, pelerine de ploaie şi umbrele şi o mică ofertă de romane de succes şi clasice. Magazinul vindea bujii, curele de transmisie şi canistre de benzină, iar Alex putea să facă duplicate după chei cu o maşinărie aflată în camera din spate. Avea trei pompe de benzină şi încă o pompă pe chei pentru bărcile cu motor; doar de aici şi din port se putea procura carburant pentru ambarcațiuni. Rânduri de murături cu mărar, alune fierte şi coşuri cu legume proaspete îmbiau cumpărătorii lângă tejghea.

În mod surprinzător, nu era greu să faci inventarul. Unele articole se mutau cu regularitate, altele nu. Ca şi socrul său, Alex simțea ce le trebuia oamenilor de îndată ce aceştia intrau în magazin. Întotdeauna observase şi îşi amintise lucruri pe care alții nu le vedeau sau le uitau, o trăsătură care îl ajutase enorm în toți anii în care lucrase la CID. Iar acum îşi petrecea timpul etalând articolele în magazin, încercând să țină pasul cu gusturile în schimbare ale clienților săi.

Nu şi-ar fi imaginat vreodată că o să ajungă să conducă un magazin, dar nu regreta hotărârea luată, fie şi numai pentru noua ocupație îi permitea să-şi supravegheze copiii. Josh era la şcoală, dar Kristen avea să înceapă abia în toamnă şi deocamdată stătea cu el la magazin. Amenajase o zonă de joacă în spatele casei de marcat, unde fiica lui cea isteață şi vorbăreață părea să se simtă cel mai bine. Deşi n-avea decât cinci ani, ştia să lucreze cu casa de marcat şi să dea rest, urcându-se pe un scăunel ca să ajungă la butoane. Lui Alex îi plăcea să vadă expresia de pe fețele străinilor când fetița începea să înregistreze vânzarea la casa de marcat.

Totuşi, nu era o copilărie ideală pentru ea, chiar dacă nu avea termen de comparație. Când era sincer cu el însuşi, recunoştea că îngrijirea copiilor şi magazinul îi consumau toată energia. Uneori i se părea că abia mai putea face față să pregătească prânzul pentru Josh şi să-l ducă la şcoală, să trimită comenzile la furnizori, să se întâlnească cu ei, să

servească clienții şi în tot acest timp să aibă grijă ca nici Kristen să nu se plictisească. Mai avea şi alte îndatoriri. Câteodată rămânea cu impresia că serile erau şi mai aglomerate. Se străduia să petreacă timp cu copiii propunându-le activități pe placul lor – să meargă la plimbare cu bicicleta, să ridice zmeie în aer şi să pescuiască cu Josh, dar lui Kristen îi plăceau activitățile de lucru manual şi să se joace cu păpuşi, iar el nu se pricepuse niciodată la aşa ceva. În plus, trebuia să gătească cina şi să facă curat şi, de multe ori, se simțea istovit la capătul zilei. Chiar şi după ce, în sfârşit, îi culca pe copii, i se părea aproape imposibil să se relaxeze pentru că întotdeauna se mai găsea ceva de făcut. Nici nu mai era sigur că ştie cum să se relaxeze.

După ce copiii se duceau la culcare, îşi petrecea restul serii singur. Deşi părea să cunoască pe aproape toată lumea din oraş, avea puțini prieteni adevărați. Cuplurile pe care el şi Carly le vizitaseră uneori la un grătar sau la cină se îndepărtaseră de el încet, dar sigur. Parțial era vina lui – munca la magazin şi creşterea copiilor îi ocupau cea mai mare parte a timpului, dar uneori avea impresia că în prezența lui se simțeau stânjeniți, de parcă le-ar fi amintit că viața era imprevizibilă şi înfricoşătoare şi că lucrurile se pot strica într-o clipă.

Era un mod de viață obositor şi uneori retras, dar el îşi concentra toată atenția asupra lui John şi a lui Kristen. Deşi mai rar ca înainte, amândoi aveau coşmaruri de când Carly se stinsese. Când se trezeau în mijlocul nopții, suspinând fără consolare, îi ținea în brațe şi le şoptea că totul va fi bine, până când reuşeau să adoarmă din nou. La început, toți trei merseseră la o consilieră; copiii făcuseră desene şi vorbiseră despre sentimentele lor. Dar nu îi ajutase aşa de mult cum sperase el. Coşmarurile lor continuaseră încă aproape un an. Din când în când, în timp ce colora cu Kristen sau pescuia cu Josh, se lăsa tăcerea, iar atunci el ştia că le era dor de mama lor. Uneori Kristen spunea asta cu o voce tremurată, de copil mic, şi cu lacrimile curgându-i pe obraji. Atunci i se

frângea inima, pentru că nimic din ce-ar fi putut să spună sau să facă n-ar fi ajutat-o să se simtă mai bine. Consiliera îl asigurase că, atâta timp cât se ştiu iubiți, copiii sunt rezistenți şi că, în cele din urmă, coşmarurile aveau să înceteze, iar lacrimile să se răărească. Aşa se şi întâmplase, timpul vindecând rănile, dar acum Alex se confrunta cu o nouă formă de pierdere, una care îl făcea să sufere la fel de mult. Copiii se simțeau mai bine, ştia, pentru că amintirile despre mama lor se estompau încet, dar sigur. O pierduseră la o vârstă atât de fragedă – patru şi trei ani, încât într-o zi ea avea să devină pentru ei mai mult o idee decât o persoană. Era inevitabil, desigur, dar lui Alex nu i se părea corect ca ei să nu-şi amintească râsul lui Carly sau tandrețea cu care îi ținea în brațe când erau micuți, sau cât de mult îi iubise.

Nu fusese niciodată un fotograf prea bun. Carly era cea care manevra aparatul foto, aşa că aveau zeci de fotografii cu el şi copiii. Doar în câteva apărea şi Carly şi, deşi Alex avea grijă să răsfoiască albumul împreună cu Josh şi Kristen în timp ce le povestea despre mama lor, bănuia că pentru ei exact asta şi erau: poveşti. Emoțiile care le însoțeau erau ca nişte castele de nisip pe care valurile le duceau cu ele înapoi în mare. Acelaşi lucru se întâmpla cu portretul lui Carly, agățat în dormitorul lor. În primul an de căsnicie, în ciuda protestelor ei, el ceruse să i se facă portretul. Acum îi părea bine. În fotografie arăta frumoasă şi independentă, femeia cu caracter puternic care îi furase inima, iar uneori, seara, după ce se culcau copiii, privea plin de emoție imaginea soției sale. Dar Josh şi Kristen abia dacă observau fotografia.

Se gândea adesea la ea şi îi lipseau camaraderia care se instalase între ei, prietenia care reprezentase temelia căsniciei lor. Iar când era sincer cu el însuşi, ştia că îşi dorea din nou lucrurile acelea. Se simțea singur, chiar dacă nu-i plăcea să recunoască asta. Timp de luni întregi după ce-o pierduse, nu îşi putuse imagina că va mai avea vreodată o relație, cu atât mai puțin nu se putea gândi la posibilitatea de a iubi din nou. Chiar şi după un an, era genul de gând pe care l-ar fi gonit din minte. Durerea era prea recentă, iar

amintirea zilelor ce urmaseră prea crudă. Dar în urmă cu câteva luni îi dusese pe copii la acvariu şi, în faţa bazinului cu rechini, se întreţinuse cu o femeie atrăgătoare care stătea alături. Ca şi el, şi ea îşi adusese copiii şi, ca şi el, nici ea nu purta verighetă. Copiii ei erau de aceeaşi vârstă cu Josh şi Kristen şi, când aceştia se uitau la peşti ceva mai departe, ea se arătase amuzată de o glumă de-a lui, iar Alex simţise o scânteie de atracţie care-i amintea de trecut. În cele din urmă, conversaţia se încheiase, iar ei doi se despărţiseră, dar la ieşire o mai văzuse o dată. Ea îi făcuse cu mâna şi, timp de o clipă, se gândise să alerge până la maşina ei ca să-i ceară numărul de telefon. Dar nu se dusese şi, după câteva momente, femeia ieşea cu maşina din parcare. Nu o mai văzuse niciodată de-atunci.

În seara aceea, aşteptase valul de autoreproş şi regret, dar, în mod ciudat, acesta nu venise. Şi nici senzaţia că făcuse ceva greşit. Din contră, se simţea... bine. Nu optimist, nu vesel, dar bine, şi cumva înţelese că, în sfârşit, începea să se vindece. Desigur, nu însemna că era gata să se arunce cu capul înainte în viaţa de burlac. Dacă se întâmpla, bine. Iar dacă nu? se gândi că o să se descurce el orice i-ar rezerva viaţa. Era dispus să aştepte până întâlnea persoana potrivită, cineva care nu numai să aducă iar bucurie în viaţa lui, ci care să-i iubească şi pe copii la fel de mult cât îi iubea el. Recunoştea însă că în oraşul acesta şansele să găsească o astfel de persoană erau infime. Southport era prea mic. Aproape toţi cei pe care-i ştia erau fie căsătoriţi, fie la pensie, fie elevi la vreuna dintre şcolile locale. Nu existau prea multe femei singure, cu atât mai puţin femei care să-l vrea cu tot cu copii. Şi asta sigur că strica tot. Putea să se simtă singur, să vrea pe cineva alături, dar nu avea să-şi sacrifice copiii pentru asta. Trecuseră prin destule şi aveau să fie mereu prioritatea lui.

Şi totuşi... exista o posibilitate, se gândi el. Mai exista o femeie care-i trezise interesul, deşi nu ştia aproape nimic despre ea, în afară de faptul că era singură. Venea la magazin o dată sau de două ori pe săptămână de la

începutul lui martie. Prima dată când o văzuse era palidă şi foarte slabă, aproape numai piele şi os. În mod normal, nici nu s-ar fi uitat la ea. Oamenii care treceau prin oraş se opreau adesea la magazin să cumpere mâncare, sucuri sau benzină; rareori îi mai revedea. Dar ea nu voia aşa ceva; în schimb, îşi ținea capul în jos în timp ce mergea către rafturile cu alimente, de parcă încerca să treacă nevăzută, o fantomă cu formă umană. Din păcate pentru ea, asta nu funcționa. Era prea atrăgătoare ca să rămână neobservată. Avea aproape treizeci de ani şi părul castaniu tăiat un pic strâmb deasupra umerilor. Nu se machia, iar pomeții ei înalți şi ochii rotunzi şi mari îi dădeau un aer elegant, chiar dacă uşor vulnerabil.

La casă, observase că de aproape era şi mai drăguță decât îi păruse de la distanță. Avea ochii de un căprui-verzui, stropiți cu auriu, iar zâmbetul ei scurt, aiurit dispăruse la fel de repede cum apăruse. Pe tejghea pusese numai alimente de bază: cafea, orez, făină de ovăz, paste, unt de arahide şi articole de igienă. Alex îşi dăduse seama că o conversație nu ar face-o să se simtă tocmai în largul ei, aşa că încasase în linişte. Atunci îi auzise vocea pentru prima dată.

— Aveți fasole uscată? întrebase ea.

— Îmi pare rău, răspunsese el, de obicei nu țin în stoc.

În timp ce-i punea cumpărăturile în pungă, o observase uitându-se pe fereastră, absentă, muşcându-şi buza de jos. Îi dădea impresia ciudată că era cât pe ce să plângă.

— Dacă există alimente de care o să aveți nevoie în mod obişnuit, mi-ar face plăcere să mă aprovizionez, spusese el tuşind uşor ca să-şi dreagă vocea. Doar trebuie să ştiu ce doriți.

— Nu vreau să vă deranjez.

Când îi răspunsese, vocea ei abia dacă se auzise mai tare decât o şoaptă.

Îi plătise în bancnote mici, îşi luase sacoşa şi ieşise din magazin. Spre surprinderea lui ieşise şi din parcare, şi abia atunci îşi dăduse Alex seama că femeia nu venise cu maşina, ceea ce nu făcu decât să-i sporească curiozitatea.

În săptămâna următoare la magazin se găsea fasole uscată. Alex adusese de trei feluri: roşie, albă şi pestriță, deşi doar un săculeț din fiecare, iar data următoare când venise ea, îi spusese că fasolea era pe raftul de jos din colț, lângă orez. Aducând toți trei săculeții la casă, ea îl întrebase dacă are o ceapă. El îi arătase un săculeț pe care-l ținea într-un coş lângă uşă, dar ea dăduse din cap.

— Îmi trebuie numai una, murmurase tânăra, cu zâmbetul ei ezitant şi scuzător.

Numărase bancnotele cu mâinile tremurânde şi plecase din nou pe jos.

De atunci, fasolea avea să fie tot timpul în stoc, se putea cumpăra câte o singură ceapă şi, în săptămânile de după primele ei două vizite la magazin, femeia devenise o clientă obişnuită. Deşi încă tăcută, pe măsură ce trecea timpul, părea mai puțin fragilă, mai puțin temătoare. Cearcănele negre de sub ochi începuseră să se atenueze treptat şi prinsese chiar un pic de culoare în obraji cu vremea bună din ultimul timp. Luase în greutate, nu mult, dar destul încât trăsăturile ei delicate să se îndulcească puțin. Şi vocea ei era mai puternică şi, deşi nu arăta interes față de el, putea să-i susțină privirea un pic mai mult până ce, în cele din urmă, îşi muta ochii în altă parte. Nu depăşiseră conversația de genul: „Ați găsit tot ce vă trebuia?" şi „Da, mulțumesc", dar în loc să fugă din magazin ca un cerb urmărit de vânători, uneori mai zăbovea printre rafturi şi chiar începuse să vorbească cu Kristen când erau doar ele două. Atunci o văzuse Alex pentru prima dată lăsând garda jos. Uşurința cu care comunica cu fetița şi expresia ei sinceră arătau afecțiune față de copii şi primul lui gând fusese că femeia de altădată reapăruse pentru o clipă şi ar putea ieşi din nou la suprafață în circumstanțele potrivite. Şi Kristen părea să observe ceva diferit la ea pentru că, după ce femeia plecase, Kristen îi spusese lui Alex că îşi făcuse o nouă prietenă, pe care o chema domnişoara Katie.

Totuşi, asta nu însemna că, în preajma lui, Katie se simțea în largul ei. Cu o săptămână în urmă, după ce stătuse la

taclale cu Kristen, Alex o văzuse citind copertele romanelor pe care le avea în stoc. Nu cumpărase niciunul şi, când o întrebase pe neaşteptate, la casă, dacă are vreun autor preferat, văzuse din nou reapărând pentru o clipă vechea ei nervozitate. Apoi îşi dăduse seama că n-ar fi trebuit să-i dea de înțeles că o urmărise.

— Nu contează, adăugase el repede. Nu e important.

Însă, în drum spre uşă, cu geanta îndesată sub braț, femeia se oprise o clipă. Se întorsese pe jumătate spre el şi murmurase:

— Îmi place Dickens.

Apoi deschisese uşa şi dispăruse în sus pe drum.

De atunci, se gândea mai des la ea, dar erau gânduri vagi, pline de mister, care îl făceau să vrea să o cunoască mai bine. Nu că ar fi ştiut cum să procedeze. În afară de anul în care o curtase pe Carly, niciodată nu se pricepuse la întâlniri. În facultate, între înot şi cursuri, nu prea-i rămânea timp de ieşit în oraş. În armată se concentrase numai asupra carierei, lucrând până seara târziu şi transferându-se de la un post la altul odată cu fiecare promovare. Deşi ieşise cu câteva femei, acestea erau doar idile trecătoare care, în cea mai mare parte, începeau şi se terminau în dormitor. Uneori, când se gândea la ce fusese viața lui până atunci, abia dacă se mai recunoştea şi ştia că aceste schimbări i se datorau lui Carly. Da, era greu câteodată şi, da, se simțea singur. Îi era dor de soția lui şi, deşi nu spusese nimănui, încă erau clipe când putea să jure că îi simțea prezența, veghindu-l, încercând să se asigure că îi va fi bine.

Datorită vremii minunate, magazinul era mai aglomerat decât se întâmpla de obicei duminica. La ora şapte, când Alex descuie uşa, trei bărci legate la chei aşteptau deja să se deschidă pompa. Ca de fiecare dată, în timp ce plăteau pentru gaz, proprietarii bărcilor se alimentau şi cu gustări, băuturi şi pungi de gheață pe care le depozitau apoi în bărcile lor. Roger, care se ocupa de grătar, ca întotdeauna, nu apucase să ia pauză de când îşi pusese şorțul, iar mesele

erau pline de oameni care mâncau hamburgeri şi cheeseburgeri şi cereau sfaturi despre bursă.

De obicei, Alex stătea la casa de marcat până la prânz, când îi preda ştafeta lui Joyce. Şi ea, şi Roger erau genul de angajați cu care era mai uşor să ții un magazin. Joyce, care lucrase la judecătorie până la pensionare, venise „la pachet" cu magazinul. Socrul lui Alex o angajase în urmă cu zece ani şi, până acum, la vârsta de şaptezeci şi ceva de ani, nu dăduse vreun semn că ar încetini ritmul. Soțul îi murise cu câțiva ani înainte, copiii se mutaseră în altă parte şi, pentru ea, clienții erau adevărata familie. Joyce făcea parte din magazin la fel ca şi articolele de pe rafturi.

Chiar mai mult, înțelegea că Alex trebuie să petreacă timp cu copiii lui în afara magazinului şi nu o deranja să lucreze duminica. Imediat ce venea, se strecura în spatele casei de marcat şi îi spunea lui Alex că poate să plece, sunând mai degrabă a şef decât a angajat. Joyce era şi bonă, singura în care Alex avea încredere s-o lase cu copiii dacă el era nevoit să plece din oraş. Nu se întâmpla des, doar o dată sau de două ori în ultimii ani, când se întâlnise cu un vechi camarad din armată în Raleigh, dar ajunsese să o considere pe Joyce o prezență îmbucurătoare în viața lui. Ori de câte ori o solicitase, ea îi dăduse o mână de ajutor.

În timp ce o aştepta pe Joyce, Alex se plimba prin magazin, verificând rafturile. Sistemul informatic era foarte bun la ținut evidența stocurilor, dar el ştia că rândurile de cifre nu spuneau întotdeauna întreaga poveste. Uneori, i se părea că-şi face o idee mai clară dacă studiază rafturile să vadă ce s-a vândut cu o zi înainte. Pentru a avea un magazin de succes, trebuia să facă inventarul cât de des posibil şi asta însemna să ofere câteodată articole care nu se găseau în alte magazine. Aducea gemuri şi dulcețuri făcute în casă, marinate după „rețete secrete" care dădeau savoare cărnii de vită şi de porc, precum şi o selecție de fructe şi legume conservate de localnici. Chiar şi oamenii care în mod obişnuit îşi făceau cumpărăturile la Food Lion sau Piggly Wiggly se opreau adesea, în drumul de la supermarket spre casă, să

cumpere specialitățile locale pe care le oferea Alex.

Dar şi mai mult decât volumul de vânzări, lui Alex îi plăcea să ştie când se vindea un anumit produs, ceea ce nu reieşea neapărat din cifre. De exemplu, aflase că chiflele calde se vindeau foarte bine în weekend şi doar rar în timpul săptămânii. Cu pâinile obişnuite, lucrurile stăteau exact invers. După ce observase asta, se aprovizionase suplimentar cu chifle şi pâine când cererea era mai mare şi vânzările crescură. Nu cu mult, dar vizibil, şi astfel Alex reuşi să-şi păstreze mica afacere pe linia de plutire atunci când supermarketurile falimentau majoritatea magazinelor locale.

În timp ce examina rafturile, se gândea la un mod de a-şi petrece după-amiaza cu copiii şi hotărî să-i ducă la o plimbare cu bicicleta. Nimic nu-i plăcea mai mult lui Carly decât să-i pună în căruciorul de la bicicletă şi să-i plimbe prin tot oraşul. Dar o ieşire cu bicicleta nu era de-ajuns pentru o după-amiază întreagă. Poate ar trebui să se ducă cu bicicletele în parc… Poate asta le-ar plăcea.

După ce aruncă o privire rapidă spre uşa de la intrare, să se asigure că nu vine nimeni, se grăbi prin magazia din spate şi vârî capul pe uşă afară. Josh pescuia pe ponton, de departe ocupația lui preferată. Lui Alex nu-i plăcea că Josh era singur acolo şi n-avea nicio îndoială că unii oameni îl considerau un tată rău pentru că-l lăsa, dar Josh rămânea mereu în raza monitorului video din spatele casei de marcat. Era o regulă, iar Josh o respectase mereu. Kristen stătea ca de obicei la masa ei din colț, în spatele tejghelei. Împărțise hainele păpuşii în diferite grămezi şi părea să se simtă bine îmbrăcându-şi păpuşa în diferite ținute. De fiecare dată când termina, se uita la tăticul ei cu o expresie luminoasă şi inocentă şi îl întreba dacă acum îi place păpuşa ei, de parcă se putea să-i spună vreodată că nu-i place.

Fetițele. Puteau să topească şi cele mai dure inimi.

Alex aranja nişte condimente, când auzi clopoțelul de la intrare. Ridicând privirea, o văzu pe Katie intrând în magazin.

— Bună ziua, domnişoara Katie! strigă Kristen, ivindu-se

din spatele casei de marcat. Cum ți se pare păpuşa mea?

De unde stătea, Alex abia dacă vedea capul lui Kristen deasupra tejghelei, dar fetița o ținea în mână pe... Vanessa, Rebecca sau oricum o chema pe păpuşa cu părul castaniu, suficient de sus să o vadă Katie.

— E foarte frumoasă, Kristen, răspunse Katie. Asta e o rochie nouă?

— Nu, o aveam de mai de mult. Dar n-a purtat-o în ultimul timp.

— Cum o cheamă?

— Vanessa, răspunse ea.

„Vanessa", se gândi Alex. Mai târziu, când o va lăuda pe Vanessa, va părea un tată mult mai atent.

— Tu i-ai dat numele?

— Nu, îl avea deja. Mă ajuți să-i pun cizmele? Nu pot să le trag până sus.

Alex privi cum Kristen îi dădu păpuşa lui Kate şi ea începu să tragă de cizmele moi din plastic. Din experiența proprie, Alex ştia că e mai greu decât pare. O fetiță n-avea forța necesară să-şi încalțe păpuşa cu ele. Şi el se chinuise, dar cumva pentru Katie părea uşor. Îi dădu păpuşa înapoi şi întrebă:

— Cum e?

— Perfect, spuse Kristen. Crezi că ar trebui s-o îmbrac cu o hăinuță?

— Nu e aşa frig afară.

— Ştiu. Dar uneori Vanessei i se face frig. Cred că are nevoie de îmbrăcăminte mai groasă.

Capul lui Kristen dispăru după tejghea şi apoi apăru din nou.

— Pe care din ele? Albastră sau mov?

Katie îşi duse un deget la buze şi luă o mină serioasă.

— Cred că cea mov ar merge.

Kristen încuviință.

— Şi eu cred la fel. Mersi.

Katie zâmbi înainte să se întoarcă, iar Alex se concentră asupra rafturilor ca să nu-i dea impresia c-o urmăreşte.

Mută nişte borcane de muştar şi condimente mai în față pe raft. Cu coada ochiului, o văzu pe Katie ridicând un coş de cumpărături şi apoi mergând spre un alt raft.

Alex se întoarse la casă. Când îl văzu, îi făcu prieteneşte cu mâna.

— Bună dimineața, spuse el.

— Bună. Încercă să ascundă o şuviță de păr după ureche, dar era prea scurtă ca să stea. Trebuie să iau doar câteva lucruri.

— Să-mi spui dacă nu găseşti ce-ți trebuie. Uneori le schimbăm locul.

Katie aprobă din cap şi-şi continuă drumul printre rafturi. Când Alex trecu la casă, aruncă o privire la ecranul video. Josh pescuia în acelaşi loc şi o barcă tocmai trăgea la țărm.

— Cum ți se pare, tati?

Kristen îl trase de pantaloni ca să-i arate păpuşa.

— Vaaai! Ce frumoasă e! Alex se lăsă pe vine lângă ea. Şi-mi place hăinuța. Vanessei i se face frig câteodată, nu-i aşa?

— Da, spuse Kristen. Dar mi-a zis că vrea să se dea în leagăn, aşa că probabil o să se schimbe de haine.

— E o idee bună, zise Alex. Poate mergem toți în parc mai târziu. Dacă vrei să te dai şi tu în leagăn.

— Nu vreau în leagăn. Vanessa vrea. Şi, oricum, doar ne prefacem, tati.

— A, spuse el. Bine.

Se ridică din nou. „Tăiem de pe listă mersul în parc", îşi zise el în gând.

Pierdută în lumea ei, Kristen începu să dezbrace din nou păpuşa. Alex se uita la Josh pe monitor chiar în clipa în care intră în magazin un adolescent îmbrăcat numai în pantaloni scurți. Acesta îi întinse un teanc de bancnote.

— Pentru pompa de pe chei, spuse el şi ieşi repede.

Alex înregistră tranzacția şi dădu drumul la pompă, în timp ce Katie se îndrepta către casa de marcat. Aceleaşi articole ca de obicei, plus o cremă de protecție solară. Când Katie trase cu ochiul la Kristen, peste tejghea, Alex observă culoarea schimbătoare a ochilor ei.

— Ai găsit tot ce căutai?

— Da, mulțumesc.

Începu să-i pună lucrurile în sacoşă.

— Romanul meu preferat de Dickens este *Marile speranțe,* spuse el. Încercă să sune prietenos în timp ce-i aşeza cumpărăturile. Care este preferatul tău?

În loc să-i răspundă imediat, Katie păru surprinsă că el îşi amintea că-i place Dickens.

— *Poveste despre două oraşe,* răspunse ea încet.

— Şi mie-mi place asta, dar e tristă.

— Da, spuse ea. De asta îmi place.

Ştiind că o să meargă pe jos, Alex îi puse cumpărăturile în două pungi.

— Mă gândeam că, dacă tot ai cunoscut-o pe fiica mea, ar trebui probabil să mă prezint şi eu. Alex. Alex Wheatley.

— Pe ea o cheamă domnişoara Katie, ciripi Kristen din spatele lui. Dar ți-am mai zis asta, nu mai ştii?

Alex se uită la ea peste umăr. Când se întoarse, Katie zâmbea în timp ce îi întindea banii.

— Doar Katie, spuse ea.

— Îmi pare bine, Katie.

Apăsă tastele şi sertarul casei de marcat se deschise cu un țârâit.

— Înțeleg că locuieşti prin apropiere?

Katie nu mai apucă să-i răspundă. Când ridică privirea, observă că ochii i se măriseră de groază. Alex se întoarse şi văzu ce surprinsese ea pe monitorul din spatele lui: Josh era în apă, cu hainele pe el, dând panicat din brațe. Simți cum i se pune un nod în gât şi se mişcă instinctiv, fugind de la tejghea, prin magazin, până în depozit. Țâşnind pe uşă, dărâmă o cutie cu prosoape din hârtie, care zbură cât acolo, dar nu încetini.

Deschise larg uşa din spate şi, cu adrenalina gonindu-i prin tot corpul, sări peste nişte tufişuri ca să o ia pe o scurtătură spre chei. Alergă pe puntea de lemn cu viteză maximă. Când se aruncă de pe chei, Alex îl văzu pe Josh înghițind apă şi agitându-şi brațele neputincios.

Cu inima bătându-i puternic în piept, Alex despică aerul şi se scufundă în apă la numai un metru de Josh. Apa nu era adâncă – poate vreo doi metri – şi când atinse mâlul moale şi tulbure de pe fund, se afundă până la glezne. Se zbătu să iasă la suprafață, simțind tensiunea din brațe când se întinse spre Josh.

— Te-am prins! strigă el. Te-am prins!

Dar Josh se zbătea şi tuşea, pentru că nu putea să respire, iar Alex se chinuia să-l țină la suprafață pe când îl trăgea spre apa mai puțin adâncă. Apoi, în grabă, îl cără pe Josh sus pe malul ierbos, trecând rapid în revistă opțiunile: resuscitare cardio-respiratorie, apăsări pe stomac, respirație gură la gură. Încercă să-l întindă pe Josh pe pământ, dar acesta se opuse. Se agita şi tuşea şi, deşi Alex încă se simțea cuprins de panică, avu destulă prezență de spirit ca să ştie că asta însemna că Josh avea să-şi revină.

După ceva timp probabil numai câteva secunde, dar lui Alex i se păruse mult mai mult Josh avu un acces zgomotos de tuse, scoțând şi apă afară şi, pentru prima dată, reuşi să respire. Inspiră brusc şi tuşi din nou, apoi iar inspiră şi iar tuşi, dar de data asta părea că îşi drege vocea. Respiră adânc de câteva ori, încă panicat, şi abia apoi păru să-şi dea seama ce se întâmplase.

Se întinse spre tatăl său şi Alex îl strânse tare în brațe. Josh începu să plângă, cu umerii scuturându-i-se, şi lui Alex i se strânse stomacul gândindu-se la ce s-ar fi putut întâmpla. Ce s-ar fi petrecut dacă n-ar fi văzut-o pe Katie uitându-se înlemnită la monitor? Dacă observa abia după un minut? Răspunsurile la aceste întrebări îl făcură să tremure la fel de tare ca Josh.

După un timp, plânsetul lui Josh începu să se domolească şi rosti primele cuvinte de când îl scosese Alex din apă.

— Îmi pare rău, tati, spuse el cu vocea gâtuită.

— Şi mie îmi pare rău, şopti şi Alex la rândul lui, ținându-şi fiul în brațe, de teamă ca nu cumva, dacă-i dă drumul, timpul să înceapă să curgă invers, dar cu un alt rezultat de data aceasta.

Când, în sfârşit, putu să mai slăbească strânsoarea din jurul lui Josh, Alex văzu o mulțime de oameni în spatele magazinului. Roger era printre ei, la fel şi clienții care luau masa. Alți doi clienți îşi lungeau gâturile – probabil tocmai sosiseră. Desigur, şi Kristen era acolo. Brusc, se simți din nou un părinte groaznic, pentru că fiica lui plângea speriată şi avea nevoie de el, chiar dacă era la adăpost în brațele lui Katie.

Abia după ce şi Josh, şi Alex se schimbară în haine uscate, tatăl înțelese ce se întâmplase. Roger gătise pentru amândoi copiii hamburgeri şi cartofi prăjiți şi stăteau toți la o masă în zona rezervată grătarului, deşi niciunul nu părea interesat să mănânce.

— Barca pleca şi mi s-a agățat guta de ea şi nu voiam să pierd undița. Am crezut că guta o să sară imediat, dar m-a tras pe mine în jos şi am înghițit o grămadă de apă. Apoi nu am mai putut să respir şi parcă mă ținea ceva jos. Josh ezită. Cred că mi-am scăpat undița în râu.

Kristen şedea lângă el, cu ochii încă roşii şi umflați. O rugase pe Katie să mai stea cu ea un pic şi aceasta rămăsese în preajma ei, ținând-o de mână şi acum.

— Nu-i nimic. O să mă duc s-o caut în curând şi, dacă nu o găsesc, o să-ți cumpăr alta. Dar data viitoare dă-i drumul, bine?

Josh îşi trase nasul şi încuviință din cap.

— Chiar îmi pare rău, spuse el.

— A fost un accident, îl linişti Alex.

— Dar acum n-o să mă mai laşi la pescuit.

„Şi să risc iar să-l pierd? se gândi Alex. Nici vorbă."

— Vorbim despre asta mai târziu, bine? spuse el în schimb.

— Şi dacă promit că data viitoare îi dau drumul?

— Am spus că vorbim despre asta mai târziu. Acum mai bine mănânci ceva.

— Nu mi-e foame.

— Ştiu, dar e vremea prânzului şi trebuie să mănânci.

Josh luă un cartof prăjit şi muşcă puțin din el, mestecând mecanic. Kristen la fel. La masă, aproape întotdeauna îl imita pe Josh. Asta îl enerva pe băiat, dar acum nu părea să mai aibă energia să protesteze.

Alex se întoarse către Katie. Înghiți, simțindu-se deodată emoționat.

— Pot să vorbesc un pic cu tine?

Katie se ridică de la masă şi el o duse mai departe de copii. Când ajunseră suficient de departe încât să nu poată fi auziți, îşi drese glasul.

— Vreau să-ți mulțumesc.

— Dar n-am făcut nimic, protestă ea.

— Ba da, spuse el. Ai făcut. Dacă nu te uitai tu la monitor, nu aflam ce se întâmpla şi poate nu ajungeam la el la timp. Făcu o pauză. Şi mulțumesc şi că ai avut grijă de Kristen. E cea mai drăguță fetiță din lume, dar e sensibilă. Mă bucur că n-ai lăsat-o singură. Chiar şi când a trebuit să mergem sus să ne schimbăm.

— Am făcut ce-ar fi făcut oricine, insistă Katie. În liniştea care urmă, păru să-şi dea seama brusc cât de aproape stăteau unul de celălalt şi făcu jumătate de pas înapoi. Chiar ar trebui să plec.

— Stai, spuse Alex. Se duse la vitrinele frigorifice din spatele magazinului. Îți place vinul?

— Uneori, dar… clătină Katie din cap.

Înainte ca ea să-şi termine fraza, Alex se întoarse şi luă o sticlă de Chardonnay.

— Te rog, spuse el, vreau să o iei tu. E un vin foarte bun, să ştii. Ştiu că nu te-ai gândi că poți găsi o sticlă de vin bun aici, dar când eram în armată aveam un prieten care m-a învățat câte ceva despre vinuri. E un fel de expert amator şi el alege ce cumpăr. O să-ți placă.

— Nu e nevoie să-mi dăruieşti nimic.

— Măcar atât pot să fac, zâmbi el. Ca mulțumire.

Pentru prima oară de când se întâlniseră, Katie îi susținu privirea.

— Bine, acceptă ea în cele din urmă.

După ce-şi adună cumpărăturile, plecă din magazin. Alex se întoarse la masă. Cu un pic de insistență, Josh şi Kristen îşi terminară prânzul, iar Alex se duse pe chei să caute undița. Când reveni, Joyce îşi punea deja şorțul, aşa că Alex luă copiii la o plimbare cu bicicletele. Apoi, îi duse la Wilmington, la un film şi pizza, vechiul plan de rezervă când era vorba de petrecut timp cu copiii. Soarele apusese, iar ei ajunseră acasă obosiți, aşa că, după duş, îşi puseră pijamalele. Alex stătu în pat, între ei, timp de o oră, citindu-le poveşti, apoi în sfârşit stinse lumina.

În sufragerie, dădu drumul la televizor şi luă programele la rând, dar nu avea chef să se uite. Se gândi din nou la Josh şi, deşi ştia că fiul său era în siguranță în camera lui, se simți invadat de un val de teamă, ca mai devreme, şi de aceeaşi senzație de eşec. Îşi dădea toată silința şi nimeni nu-i putea iubi pe copii mai mult decât el, dar tot simțea că asta cumva nu era de ajuns.

Mai târziu, mult după ce Josh şi Kristen adormiseră, se duse în bucătărie şi scoase o bere din frigider. O bău încet, stând pe canapea. Amintirile de peste zi i se amestecau în minte, dar de data asta se gândea la fiica lui şi la modul în care se lipise de Katie, cu feţişoara ascunsă la gâtul ei.

Ultima oară când văzuse asta, se gândi el, se întâmplase când trăia Carly.

4

Aprilie lăsă locul lui mai şi zilele se scurgeau una după alta. Restaurantul deveni din ce în ce mai aglomerat, iar teancul de bancnote din cutia de cafea a lui Katie se îngroşă încet, dar sigur. Katie nu se mai panica la gândul că nu avea mijloacele să plece de acolo, la nevoie.

Chiar după ce-şi plătea chiria şi utilitățile şi după ce-şi cumpăra mâncare, pentru prima dată în ani de zile îi rămâneau bani. Nu mulți, dar destui cât să se simtă uşoară şi liberă. Vineri dimineață, se opri la Anna Jean's, un magazin cu haine la mâna a doua. Îi luă cam toată dimineața

să aleagă atent din toate hainele, dar în cele din urmă cumpără două perechi de pantofi, câteva perechi de pantaloni lungi şi scurți, trei tricouri la modă şi câteva bluze, majoritatea de firmă şi care arătau ca noi. Katie se miră că unele femei au atâtea haine frumoase încât pot dona ceea ce într-un magazin obişnuit ar costa o mică avere.

Jo atârna nişte clopoței de vânt când Katie ajunse acasă. De la acea primă întâlnire nu prea mai vorbiseră. Munca lui Jo, oricare ar fi fost ea, părea să-i ocupe destul timp, iar Katie lucra în cât de multe ture putea. Seara observa că Jo ținea lumina aprinsă, dar era prea târziu ca să se ducă pe la ea, iar în weekendul care tocmai trecuse, Jo nu fusese acasă.

— Hei, de mult n-am mai vorbit, spuse Jo făcându-i cu mâna.

Atinse clopoțeii, care răsunară cristalin, apoi traversă curtea. Katie ajunse pe verandă şi puse sacoşele jos.

— Unde ai fost?

Jo ridică din umeri.

— Ştii cum e. M-am culcat târziu, m-am trezit devreme, m-am dus pe ici, pe colo. De cele mai multe ori, mă simt de parcă toată lumea trage de mine. Arătă spre balansoare. Pot să mă aşez? Am nevoie de o pauză. Toată dimineața am făcut curat şi tocmai ce-am agățat clopoțeii. Îmi place sunetul lor, ştii?

— Te rog, spuse Katie.

Jo se aşeză şi făcu mişcări circulare cu umerii, masându-şi cârceii.

— Te-ai bronzat un pic, comentă ea. Ai fost la plajă?

— Nu, răspunse Katie. Dădu deoparte o sacoşă ca să-şi facă loc pentru picior. Am mai luat nişte ture de zi în ultimele săptămâni şi am lucrat afară, pe terasă.

— Soare, apă… ce-ți mai trebuie? Cred că te simți ca în vacanță la Ivan's.

Katie râse.

— Nu chiar. Dar tu ce mai faci?

— Fără soare, fără distracție pentru mine zilele astea. Arătă spre sacoşe. Voiam să trec pe la tine dimineață să

cerşesc o ceaşcă de cafea, dar erai deja plecată.

— M-am dus la cumpărături.

— Văd. Ai găsit ceva care să-ți placă?

— Cred că da, mărturisi Katie.

— Păi, ce stai, arată-mi ce-ai cumpărat.

— Eşti sigură?

Jo râse.

— Locuiesc într-o cabană la capătul unui drum pietruit, la mama naibii, şi am spălat dulapuri toată dimineața. Ce altă ocupație mai interesantă crezi că am?

Katie scoase o pereche de jeanşi şi i-i dădu. Jo îi ridică şi-i examină din față şi din spate.

— Eeeei! spuse ea. Cred că pe ăştia i-ai găsit la Anna Jean's. Tare-mi place locul ăla.

— De unde ştii că am fost la Anna Jean's?

— Păi doar nu toate magazinele de aici vând lucruri aşa drăguțe. Ăştia vin din dulapul cuiva. Dulapul unei femei bogate. O grămadă din lucruri sunt practic noi. Lăsând jeanşii mai jos, Jo pipăi cusăturile buzunarelor. Ce faini sunt! Îmi place modelul. Trase cu ochiul spre sacoşă. Ce mai ai acolo?

Katie îi arătă hainele una câte una, ascultând-o pe Jo cum le admiră pe fiecare în parte. Când sacoşa fu goală, Jo oftă.

— Gata, e oficial. Sunt geloasă. Şi, nu-mi spune, n-a mai rămas nimic asemănător cu astea în magazin, nu-i aşa?

Katie dădu din umeri, simțindu-se brusc ruşinată.

— Îmi pare rău, spuse ea. Am stat acolo o vreme.

— Bravo ție atunci! Astea-s o comoară.

Katie arătă spre casa lui Jo.

— La tine cum merge? întrebă ea. Ai început să văruieşti?

— Încă nu.

— Prea ocupată la muncă?

Jo se strâmbă.

— Adevărul e că după ce am terminat de despachetat şi am făcut curățenie de la un capăt la altul, am cam rămas fără energie. Noroc că eşti prietena mea, că pot să vin la tine unde-i curat şi plăcut.

— Eşti bine-venită oricând.

— Mersi. Apreciez asta. Dar domnul Benson este rău şi-mi aduce mâine nişte cutii cu vopsea. Ceea ce explică şi de ce sunt eu aici. Mi-e groază numai la ideea de a-mi petrece weekendul acoperită de stropi.

— Nu-i aşa rău. Merge repede.

Vezi mâinile astea? spuse Jo, ridicându-le. Astea au fost făcute să mângâie bărbaţi frumoşi şi să fie împodobite cu unghii drăguţe şi cu inele cu diamant. Nu să dea cu trafaletul şi să curețe stropii de var şi să facă muncă fizică.

Katie chicoti.

— Vrei să vin să te ajut?

— Nici nu mă gândesc. Sunt expertă în a amâna lucrurile, dar nu vreau să cred că sunt şi incompetentă. Pentru că, de fapt, sunt destul de bună în meseria mea.

Un stol de grauri se desprinse din copaci, deplasându-se aproape într-un ritm muzical. Mişcarea balansoarelor făcea ca veranda să scârțâie uşor.

— Şi ce meserie ai?

— Sunt un fel de consilieră.

— La liceu?

— Nu, spuse ea, dând din cap. Sunt consilieră pentru cazuri de stres posttraumatic.

— A, spuse Katie, apoi tăcu. Nu sunt sigură că ştiu ce înseamnă asta.

Jo dădu din umeri.

— Merg la oameni acasă şi încerc să-i ajut. De obicei, pentru că le-a murit cineva drag. Tăcu, apoi continuă cu o voce mai caldă: Oamenii reacționează în moduri foarte diferite şi eu trebuie să-mi dau seama cum să-i ajut să accepte ce s-a întâmplat – urăsc cuvântul ăsta, apropo, pentru că încă n-am cunoscut pe nimeni care să vrea să accepte – dar cam asta trebuie să fac eu. Pentru că, în cele din urmă, indiferent cât este de greu, acceptarea îi ajută pe oameni să-şi vadă mai departe de viață. Dar uneori… Tăcu. În linişte, răzui o pată de vopsea de pe balansoar. Uneori, când sunt cu cineva, apar alte probleme. Cu asta m-am

confruntat în ultimul timp. Pentru că uneori oamenii au nevoie de ajutor şi în alte privințe.

— Pare o meserie plină de satisfacții.

— Este. Chiar dacă e plină şi de provocări. Se întoarse spre Katie. Şi tu?

— Ştii că lucrez la Ivan's.

— Dar nu mi-ai spus nimic altceva despre tine.

— Nu sunt multe de spus, protestă Katie, sperând să evite alte întrebări.

— Sigur că sunt. Fiecare are o poveste. Tăcu. De exemplu, care e motivul adevărat pentru care ai venit în Southport?

— Ți-am spus deja, răspunse Katie, voiam s-o iau de la zero.

Jo părea că se uită direct prin ea în timp ce analiza răspunsul.

— Bine, spuse ea până la urmă, cu un ton vesel. Ai dreptate, nu e treaba mea.

— Nu am spus asta…

— Ba da, asta ai spus, dar într-un mod politicos. Şi-ți respect poziția, pentru că ai dreptate, nu e treaba mea. Dar ca să ştii, când spui că voiai s-o iei de la zero, consilierul din mine se întreabă de ce simțeai nevoia s-o iei de la zero. Şi, mai important, ce ai lăsat în urmă.

Katie simți tensiune în umeri. Văzând că nu se simte în apele ei, Jo continuă:

— Uite, ce zici de asta? întrebă ea cu blândețe. Uită că am întrebat. Doar să ştii că, dacă vrei vreodată să vorbeşti, sunt aici, bine? Ştiu să ascult. Mai ales când e vorba de prieteni. Şi, chiar dacă nu crezi, să ştii că uneori ajută să stai de vorbă cu cineva.

— Şi dacă nu pot să vorbesc despre asta? şopti Katie fără să vrea.

— Atunci, ignoră faptul că sunt consilieră. Suntem doar prietene şi prietenele pot să vorbească despre orice. De exemplu, unde te-ai născut sau ce-ți plăcea când erai copil?

— De ce e important?

— Nu este important. Tocmai asta e. Nu trebuie să spui

nimic din ce nu vrei să spui.

Katie se gândi la cuvintele lui Jo înainte de a arunca o privire spre ea.

— Eşti foarte bună în meseria ta, nu-i aşa?

— Încerc, admise Jo.

Katie îşi încrucişă degetele în poală.

— Bine. M-am născut la Altoona, spuse ea.

Jo se rezemă de balansoar.

— N-am fost niciodată acolo. E drăguț?

— E un vechi oraş feroviar, spuse ea. Un oraş plin de oameni buni, muncitori, care încearcă doar să-şi construiască o viață mai bună. Şi era şi drăguț, mai ales toamna, când se schimbă culoarea frunzelor. Atunci mi se părea că nu există loc mai frumos pe pământ. Îşi coborî privirea, uşor pierdută în amintiri. Aveam o prietenă pe care o chema Emily şi împreună puneam bănuți pe şinele de tren. După ce trecea trenul, scotoceam prin jur după ei, iar când îi găseam, întotdeauna ne minunam cum dispăruse orice urmă de gravură de pe ei. Uneori, bănuții erau încă fierbinți. Mi-aduc aminte că odată era să-mi ard degetele. Când mă gândesc la copilăria mea, îmi vin în minte astfel de momente.

Katie ridică din umeri, dar Jo rămase tăcută, îndemnând-o să continue.

— Mă rog, acolo am fost la şcoală. Am terminat şi liceul tot acolo, dar apoi, nu ştiu… cred că eram obosită de… toate astea, ştii? Viața într-un orăşel unde fiecare sfârşit de săptămână era la fel. Aceiaşi oameni care mergeau la aceleaşi petreceri, aceiaşi băieți bând bere în remorcile camionetelor. Voiam mai mult, dar cu facultatea n-a mers şi, pe scurt, am ajuns în Atlantic City. Am muncit acolo o vreme, m-am plimbat un pic şi acum, după câțiva ani, am ajuns aici.

— În alt oraş mic unde toate rămân la fel.

Katie clătină din cap.

— Aici e altfel. Mă face să mă simt…

Când ezită, Jo termină gândul în locul ei.

— În siguranță?

Când Katie îşi ridică privirea speriată spre Jo, aceasta

păru derutată.

— Nu-i aşa greu să-ți dai seama. Cum ai spus şi tu, o iei de la zero. Şi unde să faci asta dacă nu aici, în locul în care nu se întâmplă niciodată nimic? Tăcu. Ei, nu e chiar adevărat. Am auzit că a fost ceva agitație acum câteva săptămâni. Când erai la magazin?

— Ai auzit despre asta?

— E un oraş mic. E imposibil să nu auzi. Ce s-a întâmplat?

— Am tras o sperietură! Vorbeam cu Alex şi, când am văzut pe monitor ce se întâmpla, cred că mi-a observat expresia. Şi într-o secundă a luat-o la goană pe lângă mine. A trecut prin magazin ca fulgerul, apoi Kristen a văzut monitorul şi s-a panicat. Am luat-o de acolo şi am ieşit după tatăl ei. Când am ajuns, Alex era deja afară din apă cu Josh. Bine că n-a pățit nimic.

— Da, aşa e, încuviință Jo. Cum ți se pare Kristen? Nu-i aşa că-i o dulceață?

— Îmi spune domnişoara Katie.

— Tare o iubesc pe fetița aia, spuse Jo, ridicându-şi genunchii la piept. Dar nu mă surprinde că voi două vă înțelegeți. Sau că a venit la tine când a fost speriată.

— De ce spui asta?

— Pentru că e o fetiță perspicace. Ştie că ai o inimă bună.

Katie se arătă sceptică.

— Poate era doar speriată pentru fratele ei şi, când tatăl ei a fugit, doar eu rămăsesem acolo.

— Nu te subestima. După cum spuneam, e perspicace, insistă Jo. Şi Alex cum s-a simțit? După aceea?

— Era încă afectat, dar în afară de asta, părea în regulă.

— Ai vorbit mult cu el de atunci?

Katie ridică din umeri evaziv.

— Nu prea mult. De câte ori mă duc la magazin e amabil şi are tot ce-mi trebuie, dar asta-i tot.

— Se pricepe să țină un magazin, o încredință Jo.

— Se pare că-l cunoşti destul de bine.

Jo se legănă un pic în balansoar.

— Cred că da.

Katie aşteptă să continue, dar Jo nu spuse nimic.

— Vrei să vorbeşti despre asta? întrebă Katie cu inocență. Uneori ajută să stai de vorbă, mai ales cu o prietenă.

Ochii lui Jo străluciră.

— Ştii, mereu am bănuit că eşti mai şireată decât arăți. Îmi răspunzi cu propriile cuvinte. Ar trebui să-ți fie ruşine!

Katie zâmbi, dar nu răspunse nimic, la fel cum făcuse Jo cu ea. Surprinzător, funcționă.

— Nu sunt sigură cât ar trebui să spun, continuă Jo. Dar pot să-ți spun că e un om bun. E genul de om pe care te poți baza că o să facă ce trebuie. E de ajuns să vezi cât îşi iubeşte copiii.

Katie ezită un pic.

— Ați fost împreună vreodată?

Jo păru că-şi alege cuvintele cu mare atenție.

— Da, dar poate nu în felul în care crezi tu. Dar să fie clar: Asta s-a întâmplat demult şi apoi toată lumea şi-a văzut de viață.

Katie nu era sigură cum ar trebui să înțeleagă un astfel de răspuns, dar nu insistă.

— Care-i povestea lui? E divorțat, nu?

— Ar trebui să-l întrebi pe el.

— Eu? De ce să-l întreb pe el?

— Pentru că m-ai întrebat pe mine, spuse Jo, ridicând din sprânceană. Ceea ce, desigur, înseamnă că te interesează.

— Nu mă interesează.

— Atunci de ce pui întrebări despre el?

Katie se încruntă.

— Pentru o prietenă, eşti cam manipulatoare.

Jo ridică din umeri.

— Doar le spun oamenilor ceea ce ei ştiu deja, dar le e teamă să recunoască.

Katie se gândi la asta.

— Să fie clar, îmi retrag oferta de a te ajuta să vopseşti prin casă.

— Ai spus deja că mă ajuți.

— Ştiu, dar acum îmi retrag oferta.

Jo râse.

— Bine, spuse ea. Hei, ce faci diseară?

— Trebuie să mă duc la serviciu în curând. De fapt, probabil ar trebui să mă pregătesc deja.

— Dar mâine-seară? Lucrezi?

— Nu, sunt liberă în weekend.

— Atunci ce-ai zice să aduc o sticlă de vin? Sunt sigură că o să am nevoie de un pahar şi chiar nu vreau să inhalez vaporii de vopsea mai mult decât e necesar. Ce părere ai?

— Chiar sună distractiv.

— Bun. Jo se ridică din balansoar. Atunci rămâne stabilit.

5

Dimineața de sâmbătă debută cu cer senin, dar curând se adunară norii. Cenuşii şi groşi, aceştia se învolburau şi se răsuceau în vântul din ce în ce mai intens. Temperatura începu să scadă, iar Katie trebui să îmbrace un pulover când ieşi din casă. Magazinul era la aproximativ trei kilometri de casa ei, poate o jumătate de oră pe jos de mers voiniceşte, şi ştia că trebuie să se grăbească dacă voia să n-o prindă furtuna.

Ajunse la drumul principal chiar când se auzi bubuitul tunetului. Grăbi pasul, simțind cum aerul din jur devine mai dens. O camionetă trecu în goană pe lângă ea, lăsând în urmă un nor de praf, iar Katie se mută pe linia nisipoasă din mijlocul drumului. Aerul mirosea a sare adusă dinspre ocean. Deasupra ei, un şoim cu coada roşie plutea intermitent pe curenții ascendenți, testând forța vântului.

În ritmul constant al paşilor ei, mintea îi zbură aiurea şi se trezi gândindu-se la conversația avută cu Jo. Nu la ce-i povestise aceasta, ci la anumite lucruri pe care le spusese despre Alex. Hotărî că Jo habar n-avea despre ce vorbeşte. Katie doar făcea conversație, iar Jo îi răstălmăcise cuvintele dându-le o conotație neadevărată. De acord, Alex părea un tip de treabă şi, după cum remarcase Jo, Kristen era o

dulceață de fată, dar pe ea n-o interesa el. Abia dacă-l cunoştea. De când căzuse Josh în râu, nu-şi spuseseră decât câteva cuvinte, iar ultimul lucru pe care şi-l dorea era o relație, de orice fel ar fi fost ea.

Şi atunci de ce i se păruse că Jo încerca să-i aducă împreună?

Nu era sigură, dar, sincer, nu conta. Se bucura că Jo venea în vizită în seara aceea. Doar două prietene care beau nişte vin… Nu era ceva special, ştia asta. Alți oameni, alte femei făceau aşa ceva tot timpul. Se încruntă. Bun, poate nu chiar tot timpul, dar cei mai mulți dintre ei probabil simțeau că pot să facă asta dacă voiau, şi Katie credea că aceasta era diferența dintre ea şi ceilalți. De cât timp nu mai făcuse ceva ce i se părea normal?

Din copilărie, recunoscu ea. Din zilele acelea când punea bănuți pe şine. Dar nu fusese complet sinceră cu Jo. Nu-i spusese că se ducea la calea ferată ca să nu-i mai audă pe părinții ei certându-se, răcnind unul la altul şi aruncându-şi insulte. Nu-i spusese lui Jo că de multe ori era prinsă la mijloc şi că, atunci când avea doisprezece ani, fusese lovită cu un glob de zăpadă cu care tatăl aruncase în mama ei. Se alesese cu capul spart şi sângerase ore în şir, dar nici mama, nici tatăl nu dăduseră vreun semn că ar vrea s-o ducă la spital. Nu-i spusese lui Jo că tatăl ei era rău când bea prea mult sau că niciodată nu invitase pe nimeni, nici măcar pe Emily, acasă la ea, sau că nu mersese la facultate pentru că părinții ei considerau că este o pierdere de timp şi de bani. Sau că o dăduseră afară din casă în ziua în care terminase liceul.

Se gândi că poate va vorbi cu Jo despre lucrurile acestea. Sau poate că nu. Nu era aşa important. Şi ce dacă nu se bucurase de o copilărie fericită? Da, părinții ei erau alcoolici şi adesea şomeri, dar în afară de incidentul cu globul de zăpadă, nu o răniseră niciodată. Nu, nu primise cadou o maşină şi nici nu dăduse petreceri de ziua ei, dar nici nu se dusese vreodată flămândă la culcare, iar toamna, oricât de greu o duceau cu banii, ea primea întotdeauna haine noi

pentru şcoală. Tatăl ei n-o fi fost cel mai grozav, dar nu se strecurase în camera ei noaptea să facă lucruri îngrozitoare, aşa cum păţiseră prietenele ei. La optsprezece ani, nu se considera traumatizată. Poate un pic dezamăgită că nu merge la facultate şi speriată că va trebui să fie pe picioarele ei de atunci înainte, dar nimic care să nu se poată vindeca. Şi reuşise. În Atlantic City nu fusese totul rău. Cunoscuse nişte tipi de treabă şi-şi amintea câteva seri în care petrecuse cu prietenii de la serviciu, râzând şi sporovăind până dimineaţă.

Nu, îşi aduse aminte, copilăria nu o definise ca persoană şi nu avea nicio legătură cu motivul real pentru care venise în Southport. Deşi Jo era singura persoană din Southport pe care o putea considera aproape o prietenă, aceasta nu ştia absolut nimic despre ea. Nimeni nu ştia.

— Bună, domnişoară Katie!

Kristen se ivi de sub măsuţa ei. Nu avea păpuşi astăzi. În schimb, stătea aplecată asupra unei cărţi de colorat, cu creioane în mână, colorând o imagine cu unicorni şi curcubeie.

— Bună, Kristen. Ce mai faci?

— Bine. Îşi ridică privirea din cartea de colorat. De ce vii mereu pe jos?

Katie tăcu, apoi ocoli tejgheaua şi se ghemui lângă Kristen.

— Pentru că nu am maşină.

— De ce nu?

„Pentru că nu am carnet, spuse Katie în gândul ei. Şi chiar dacă aş avea, nu mi-aş permite o maşină."

— Ştii ceva? O să mă gândesc să-mi cumpăr una, bine?

— Bine, zise Kristen. Îi arătă cartea de colorat. Îţi place desenul meu?

— Tare mult. Colorezi foarte frumos.

— Mersi, spuse ea. O să ţi-l dau ţie când termin.

— Nu-i nevoie.

— Ştiu, spuse ea cu o siguranţă de sine fermecătoare. Dar vreau să ţi-l dau ţie. Poţi să-l lipeşti pe frigider.

Katie zâmbi şi se ridică.

— Chiar aşa mă gândeam şi eu.

— Ai nevoie de ajutor la cumpărături?

— Cred că mă descurc azi. Şi aşa poți să termini de colorat.

— Bine, fu de acord Kristen.

Katie luă un coş şi-l văzu pe Alex apropiindu-se şi făcându-i cu mâna. Deşi nu avea niciun sens, ea simțea că-l vedea cu adevărat pentru prima oară. În ciuda părului cărunt, în jurul ochilor săi se vedeau doar câteva riduri care mai degrabă sporeau, în loc să diminueze, impresia generală de vitalitate. Bustul său se îngusta în talie, ceea ce îi dădu de înțeles că era un bărbat care nici nu mânca, nici nu bea în exces.

— Bună, Katie, ce mai faci?

— Bine, dar tu?

— Nu pot să mă plâng, zâmbi el. Mă bucur că ai venit. Voiam să-ți arăt ceva.

Arătă spre monitor, unde se vedea Josh stând pe chei cu undița în mână.

— L-ai lăsat iar acolo? întrebă ea.

— Vezi vesta de pe el?

Katie se apropie şi miji ochii.

— O vestă de salvare?

— Mi-a luat ceva timp să găsesc una care să nu fie prea mare sau prea călduroasă. Dar asta e perfectă. Şi chiar n-aveam de ales. Nici nu ştii ce supărat era pentru că nu putea să pescuiască. Şi de câte ori m-a implorat să mă răzgândesc. N-am mai suportat şi m-am gândit că asta e soluția.

— Şi e de acord s-o poarte?

— Regulă nouă: ori o poartă, ori nu mai pescuieşte. Dar nu cred că-l deranjează.

— Prinde vreodată peşte?

— Nu aşa mulți cum ar vrea el, dar da, mai prinde.

— Îi mănânci?

— Uneori. Dar de obicei Josh îi aruncă înapoi. Nu-i pasă dacă prinde acelaşi peşte mereu.

— Mă bucur că ai găsit o soluție.

— Un tată mai bun probabil ar fi găsit-o dinainte.

Pentru prima dată, îl privi în ochi.

— Mie mi se pare că eşti un tată foarte bun.

Privirile li se intersectară câteva secunde, apoi Katie îşi întoarse ochii în altă direcție. Alex, văzând că nu se simte în largul ei, începu să scotocească în spatele tejghelei.

— Am ceva pentru tine, spuse el, scoțând o pungă şi aşezând-o pe tejghea. Lucrez cu o mică fermă care are seră. Proprietarii pot cultiva diverse plante şi în extrasezon. Tocmai mi-au adus nişte legume proaspete ieri. Roşii, castraveți, câteva soiuri de dovlecei. Poate vrei să le încerci. Soția mea jura că sunt cele mai bune pe care le-a gustat vreodată.

— Soția ta?

Alex aprobă din cap.

— Scuze, încă mai fac asta uneori. Voiam să zic răposata mea soție. A murit acum câțiva ani.

— Îmi pare rău, murmură Katie, amintindu-şi de conversația ei cu Jo.

„Care-i povestea lui?" întrebase ea.

„Ar trebui să-l întrebi pe el", replicase Jo.

Jo ştiuse cu siguranță că soția lui murise, dar nu spusese nimic. Ciudat.

Alex nu observă că ea se gândea în altă parte.

— Mulțumesc, spuse el cu glasul stins. Era o persoană minunată. Ți-ar fi plăcut. Pentru o clipă, pe chipul lui se citi nostalgia. Ei, cum ziceam, garanta pentru locul ăla. Culturile sunt organice şi familia încă recoltează manual. De obicei, vând toate produsele în câteva ore, dar ți-am păstrat şi ție câteva în caz că vrei să încerci. Zâmbi. În plus, eşti vegetariană, nu? Un vegetarian ar aprecia astea. Promit.

Katie se uită pieziş la el.

— De ce crezi că-s vegetariană?

— Nu eşti?

— Nu.

— A, zise el, băgându-şi mâinile în buzunar. Am greşit.

— Nu-i nimic, răspunse ea. Am fost acuzată de altele mai rele.

— Mă îndoiesc.

„N-ai de ce", îşi spuse ea în gând.

— Bine. O să iau legumele. Şi mulţumesc.

6

În timp ce Katie îşi făcea cumpărăturile, Alex se învârtea pe lângă casa de marcat, urmărind-o cu coada ochiului. Aranjă tejgheaua, îl urmări pe Josh pe monitor, se uită la desenul lui Kristen şi-şi îndreptă din nou atenţia spre tejghea, străduindu-se să pară ocupat.

Katie se schimbase în ultimele săptămâni. Tenul ei un pic bronzat strălucea de prospeţime. De asemenea, devenea mai puţin sperioasă în preajma lui, ziua de faţă fiind un prim exemplu. Nu, nu revoluţionaseră lumea cu conversaţia lor sclipitoare, dar era un început, nu?

Dar începutul a ce?

Chiar de la prima ei vizită în magazin, Alex simţise că ea avea probleme şi instinctiv voise s-o ajute. Şi sigur că era drăguţă, în ciuda tunsorii nepotrivite şi a hainelor banale. Dar felul în care Katie o liniştise pe Kristen după ce Josh căzuse în apă îl emoţionase sincer. Chiar şi mai emoţionantă fusese reacţia lui Kristen faţă de Katie. Se dusese spre Katie aşa cum un copil se duce la mama lui.

I se pusese un nod în gât la gândul că, oricât de mult avea el nevoie de o soţie, copiii aveau şi mai mult nevoie de o mamă. Ştia că micuţii suferă după ea şi încerca să compenseze cum putea el mai bine absenţa mamei, dar, abia când le văzuse pe Katie şi Kristen împreună, îşi dăduse seama că ei nu erau doar trişti. Singurătatea lor o reflecta pe a lui.

Era necăjit că nu înţelesese asta mai devreme.

Cât despre Katie, ea reprezenta un mister pentru el. Undeva ceva lipsea, ceva care îl rodea. O privi întrebându-se cine era ea cu adevărat şi ce o adusese în Southport.

Katie stătea lângă una dintre vitrinele frigorifice, ceea ce nu mai făcuse până atunci, studiind produsele. Se încruntă şi, în timp ce se gândea ce să cumpere, Alex observă cum degetele de la mâna ei dreaptă cuprindeau inelarul de la mâna stângă, jucându-se cu o verighetă care nu era acolo. Gestul îi aminti de ceva familiar, de mult uitat.

Era un obicei, un tic pe care îl observase în anii petrecuți la CID şi, uneori, la femeile ale căror chipuri erau pline de vânătăi şi desfigurate. Ele stăteau în fața lui, atingându-şi obsesiv verighetele, ca şi cum acestea erau cătuşe ce le legau de soții lor. De obicei, negau că fuseseră lovite de soț, iar în rarele ocazii în care recunoşteau adevărul, insistau că nu fusese vina lui, că ele îl provocaseră. Îi spuneau că arseseră mâncarea sau nu spălaseră rufele, sau că bărbatul venise beat acasă. Şi întotdeauna, dar întotdeauna, aceste femei jurau că era prima dată când se întâmpla aşa ceva şi nu voiau să depună plângere pentru că asta ar fi periclitat cariera soților. Era un lucru cunoscut că armata îi sancționa dur pe soții abuzivi.

Totuşi, unele erau diferite – cel puțin la început – şi insistau că vor să depună plângere. El începea să scrie raportul şi le asculta când îl întrebau de ce era mai importantă hârțogăraia decât arestul în sine. Decât aplicarea legii. El scria oricum raportul şi le citea apoi propriile lor declarații înainte de a le cere să-l semneze. Uneori, în acel moment, curajul lor începea să se risipească şi, dincolo de supărarea exprimată, Alex zărea pentru o clipă femeia îngrozită. Multe dintre ele nu mai semnau până la urmă şi chiar şi cele care semnau se răzgândeau repede în momentul în care erau aduşi soții. Cazurile acelea mergeau mai departe, indiferent ce decideau femeile. Dar mai târziu, când o soție nu voia să depună mărturie, pedeapsa administrată era mică. Alex ajunsese să înțeleagă că numai cele care făceau plângere se eliberau cu adevărat, pentru că viața pe care o duceau era o închisoare, chiar dacă cele mai multe dintre ele nu voiau s-o recunoască.

Cu toate acestea, mai era o modalitate de a scăpa de

coşmarul din viețile lor, deşi în toată experiența lui cunoscuse o singură femeie care făcuse asta. Notase declarațiile femeii şi ea urmase rutina de negare şi autoînvinovățire. Dar după câteva luni, Alex aflase că fugise. Nu la familia ei, nici la prieteni, ci în altă parte, unde nici măcar soțul ei n-o putea găsi. Soțul, nebun de furie că îl părăsise soția, izbucnise după o noapte lungă de beție şi rănise un polițist militar. Aşa ajunsese la închisoarea Leavenworth, şi Alex îşi aminti că zâmbise cu satisfacție când auzise vestea. Gândindu-se la soția bărbatului, zâmbi: „Bravo ție".

Acum, în timp ce o urmărea pe Katie jucându-se cu o verighetă care nu era acolo, simți cum i se trezesc vechile instincte de investigator. Existase un soț, se gândi el; soțul ei era elementul care lipsea. Fie că încă era măritată, fie că nu, Alex intui că lui Katie încă îi era frică de acesta.

În timp ce Katie se întinse după o cutie de biscuiți, cerul explodă. Se văzu un fulger şi după câteva secunde se auzi şi tunetul, cu un bubuit puternic şi furios. Josh năvăli în magazin chiar înainte să înceapă să toarne, strângând la piept cutia cu mulinete. Avea fața roşie şi gâfâia ca un atlet care tocmai trecuse de linia de finiş.

— Salut, tati.

Alex se uită spre el.

— Ai prins ceva?

— Doar somnul, din nou. Acelaşi pe care-l prind de fiecare dată.

— Ne vedem în scurt timp la masa de prânz, da?

Josh dispăru înapoi în magazie, iar Alex îl auzi urcând treptele spre dormitor.

Afară ploua tare şi vântul sufla în rafale izbind apa în geamuri. Crengile se îndoiau în bătaia vântului. Cerul înnorat se lumina de fulgere şi tunetele bubuiau puternic zgâlțâind ferestrele. Din partea cealaltă a magazinului, Alex o văzu pe Katie tresărind, cu chipul marcat de surpriză şi de groază, şi se întrebă dacă la fel o văzuse odată şi soțul ei.

Uşa magazinului se deschise şi un bărbat intră repede, lăsând urme de apă pe duşumeaua veche de lemn. Îşi scutură de pe mâneci apa care curgea şiroaie şi-l salută pe Alex înclinând din cap, apoi se îndreptă spre grătar.

Katie se întoarse spre raftul cu biscuiţi săraţi. Nu era o ofertă prea variată, doar două sortimente, singurele care se vindeau cu regularitate. Se hotărî pentru marca Ritz.

Alese şi celelalte produse pe care le cumpăra de obicei şi se duse cu coşul să plătească. Când termină de încasat şi de împachetat, Alex arătă spre punga pe care o pusese mai devreme pe tejghea.

— Să nu uiţi legumele.

Katie aruncă o privire la totalul afişat de casa de marcat.

— Eşti sigur că le-ai calculat şi pe astea?

— Sigur.

— Pentru că totalul nu este mai mare decât de obicei.

— Ţi-am făcut un preţ promoţional.

Katie se încruntă întrebându-se dacă să-l creadă şi, în cele din urmă, se uită în pungă. Scoase o roşie şi o duse la nas.

— Miroase bine.

— Am mâncat câteva aseară. Sunt foarte bune cu un pic de sare, iar castraveţii nu mai au nevoie de nimic.

Katie încuviinţă din cap, dar privirea îi era aţintită spre geam. Vântul vâjâia şi rafalele de ploaie se izbeau de uşă. Când uşa se întredeschise şi apa se luptă să pătrundă înăuntru, lumea de afară i se păru o nebuloasă.

Oamenii adăstau în zona pentru grătar. Alex îi auzea bodogănind că aşteaptă să treacă furtuna.

Katie inspiră adânc să-şi facă curaj şi-şi luă sacoşele.

— Domnişoară Katie! strigă Kristen, aproape panicată. Se ridică în picioare, fluturând desenul pe care-l colorase. Deja îl rupsese din carte. Era să-ţi uiţi desenul.

Katie îl luă şi se înseninâ privindu-l. Alex observă cum, cel puţin pentru o clipă, orice altceva păru să dispară în jurul ei.

— Ce frumos e! murmură ea. Abia aştept să-l atârn.

— O să-ţi colorez altul data viitoare.

— Mi-ar plăcea asta foarte mult, spuse ea.

Kristen se aşeză din nou la masă radiind de bucurie. Katie rulă desenul cu grijă, să nu-l şifoneze, apoi îl băgă în geantă. Fulgerul şi tunetul erupseră aproape simultan de data aceasta. Ploaia răpăia şi în parcare se formaseră băltoace. Cerul era întunecat ca mările nordice.

— Ai idee cam cât mai durează furtuna? întrebă Katie.

— Am auzit că o să dureze aproape toată ziua, răspunse Alex. Katie se uită afară pe uşă. În timp ce se gândea ce să facă, se jucă din nou cu inelul inexistent. În linişte, Kristen îl trase pe tăticul ei de cămaşă.

— Ar trebui s-o conduci acasă pe domnişoara Katie, îi spuse ea. Nu are maşină şi plouă tare.

Alex se uită la Katie, ştiind că o auzise pe Kristen.

— Vrei să te conduc acasă?

Katie negă din cap.

— Nu, nu-i nevoie.

— Şi desenul? întrebă Kristen. Dacă se udă?

Când Katie nu răspunse imediat, Alex ieşi din spatele casei de marcat.

— Haide, arătă el din cap. N-ai de ce să te faci ciuciulete. Am maşina chiar aici, în spate.

— Nu vreau să deranjez...

— Nu e niciun deranj. Îşi pipăi buzunarul şi scoase cheile de la maşină, apoi luă sacoşele. Hai că iau eu astea, spuse el. Kristen, draga mea? Fugi tu până sus să-i spui lui Josh că mă întorc în zece minute, da?

— Sigur, tati, spuse ea.

— Roger? strigă el. Ai tu grijă de magazin şi de copii câteva minute, te rog?

— Nicio problemă.

Roger le făcu cu mâna; se afla în partea din spate a magazinului.

Alex înclină din cap spre el.

— Eşti gata? o întrebă el pe Katie.

Se grăbiră să ajungă până la jeep, cu umbrelele îndoite de rafalele de vânt şi ploaie. Fulgerele continuau să brăzdeze cerul, ca o orgă de lumini. Odată instalaţi pe locurile lor,

Katie şterse aburii de pe geam cu mâna.

— Nu m-am gândit că o să fie aşa când am plecat de acasă.

— Nimeni nu se gândeşte până nu începe furtuna. Buletinele meteo anunță mereu că se prăbuşeşte cerul, aşa că atunci când într-adevăr loveşte vremea rea, oamenii sunt luați pe nepregătite. Dacă nu e aşa de rău pe cât prevăd prognozele, ne plângem. Dacă e mai rău decât s-a prognozat, ne plângem. Dacă e pe cât de rău s-a anunțat, tot ne plângem, spunând că prognoza meteo se înşeală aşa de des încât n-aveam de unde să ştim că de data asta o să aibă dreptate. E doar un pretext ca oamenii să se plângă.

— Aşa cum fac cei de la grătar?

Alex încuviință şi zâmbi.

— Dar sunt oameni de treabă, să ştii. Majoritatea sunt muncitori cinstiți şi buni ca pâinea caldă. Oricare dintre ei ar fi avut grijă de magazin cu plăcere în lipsa mea, dacă i-aş fi rugat, şi mi-ar fi dat socoteală pentru fiecare bănuț. Aşa-i aici, pentru că, în sinea lor, toți ştiu că, trăind într-un oraş mic, avem nevoie unii de alții. E minunat, chiar dacă mi-a luat ceva timp să mă obişnuiesc cu asta.

— Nu eşti de pe aici?

— Nu. Soția mea era. Eu sunt din Spokane. Când m-am mutat aici, mi-aduc aminte că nu credeam că o să rămân vreodată într-un astfel de loc. Adică, e un orăşel din sud căruia nu-i pasă ce crede restul lumii. Ai nevoie de un pic de timp să te obişnuieşti cu asta, la început. Dar apoi… îți devine drag. Pe mine mă ajută să rămân concentrat asupra a ceea ce e important.

Katie întrebă încet:

— Ce e important?

El ridică din umeri.

— Depinde de persoană, nu? Dar pentru mine acum importanți sunt copiii mei. Aici e casa lor şi, după toate prin câte au trecut, acum au nevoie de stabilitate. Kristen are nevoie de un loc unde să coloreze şi să-şi îmbrace păpuşile, iar Josh de un loc unde să pescuiască, iar amândoi au nevoie

să ştie că sunt lângă ei oricând e necesar. Locul ăsta şi magazinul le dau siguranța asta şi, deocamdată, nici nu-mi doresc altceva. De asta am nevoie. Tăcu, jenat că vorbise aşa de mult. Apropo, unde te duc, mai exact?

— Mergi drept înainte. Va trebui să întorci când ajungi la un drum cu pietriş. E un pic după curbă.

— Drumul de pietriş de lângă pădure?

Katie încuviință.

— Da.

— Nici nu ştiam că drumul ăla duce undeva. Se încruntă. Ai ceva de mers, spuse el. Sunt câțiva kilometri, nu?

— Nu e aşa rău, protestă ea.

— Poate când e vremea frumoasă. Dar azi ar fi trebuit să înoți până acasă. N-aveai cum să mergi pe jos aşa departe. Şi s-ar fi stricat desenul lui Kristen.

Alex observă un zâmbet încolțindu-i în colțul gurii, dar ea nu spuse nimic.

— Cineva spunea că lucrezi la Ivan's, aşa e? o îmboldi el.

— Da. Am început în martie.

— Îți place?

— E bine. E doar un serviciu, dar patronul a fost bun cu mine.

— Ivan?

— Îl cunoşti?

— Toată lumea îl cunoaşte pe Ivan. Ştiai că în fiecare toamnă se costumează în general al Confederației ca să repună în scenă faimoasa bătălie din Southport? Când Sherman a ars oraşul? E frumos, da, numai că n-a fost niciodată o bătălie în Southport în timpul Războiului Civil. Southport nici măcar nu se numea Southport atunci, ci Smithville. Şi Sherman n-a ajuns niciodată în apropiere.

— Serios? întrebă Katie.

— Nu mă înțelege greşit. Îmi place de Ivan – e un om bun şi restaurantul face parte din peisaj. Kristen şi Josh adoră crochetele de acolo şi Ivan este primitor de fiecare dată când mergem. Dar uneori mă întreb de ce face asta. Familia lui a venit din Rusia în anii '50. Prima generație, cu alte cuvinte.

Probabil cei din familia lui extinsă nici n-au auzit vreodată de Războiul Civil. Dar Ivan e în stare o săptămână întreagă să-şi scoată sabia şi să strige ordine chiar în mijlocul drumului din faţa tribunalului.

— De ce n-am auzit niciodată despre asta?

— Pentru că celor de pe aici nu le place să vorbească despre asta. E ceva… excentric, înţelegi? Chiar şi localnicii, oamenii care chiar îl plac, încearcă să-l ignore. Dacă îl văd pe Ivan în centru, întorc privirea şi spun ceva de genul: „Ia uite ce crizanteme frumoase sunt lângă tribunal!”.

Pentru prima dată de când urcase în maşină, Katie râse.

— Nu ştiu dacă să te cred.

— Nu contează. Dacă o să fii aici în octombrie, o să vezi cu ochii tăi. Dar, repet, nu mă înţelege greşit. E un tip de treabă, iar restaurantul e nemaipomenit. După o zi la plajă, aproape întotdeauna ne oprim acolo. Data viitoare când mai venim, o să întrebăm de tine.

Katie ezită.

— Bine.

— Îi place de tine, spuse Alex. Lui Kristen.

— Şi mie-mi place de ea. E isteaţă – o adevărată personalitate.

— O să-i spun că ai zis asta. Şi mulţumesc.

— Câţi ani are?

— Cinci. Nu ştiu ce-o să mă fac în toamnă, când începe şcoala. O să fie aşa linişte în magazin.

— O să-ţi fie dor de ea, observă Katie.

Alex încuviinţă din cap.

— Foarte mult. Ştiu că o să o încânte şcoala, dar îmi place să o am în preajmă.

În timp ce vorbeau, ploaia continua să se izbească de geamuri. Cerul se lumina din când în când de la fulgerele acompaniate de un bubuit aproape continuu.

Katie se uită afară prin geamul lateral, pierdută în gânduri. El aşteptă, ştiind cumva că ea va sparge tăcerea.

— Cât timp aţi fost căsătoriţi? întrebă într-un târziu Katie.

— Cinci ani. Înainte de asta, ne-am întâlnit vreme de un

an. Am cunoscut-o când staționam la Fort Bragg.

— Ai lucrat în armată?

— Zece ani. A fost o experiență bună şi mă bucur că am avut-o. În acelaşi timp, mă bucur că s-a terminat.

Katie arătă prin parbriz.

— Acolo trebuie să întorci, spuse ea.

Alex intră pe drumul spre casa lui Katie şi încetini. Drumul de pietriş se inundase în timpul ploii torențiale şi apa sărea până la geamuri şi pe parbriz. În timp ce se concentra să conducă maşina printre bălțile mari, lui Alex îi trecu deodată prin minte că era prima dată când era singur în maşină cu o femeie de când murise soția lui.

— Care din ele e? întrebă el, mijind ochii spre cele două căsuțe.

— Cea din dreapta, răspunse ea.

Găsi la repezeală un loc de întors şi parcă maşina cât mai aproape de casă.

— Îți aduc sacoşele la uşă.

— Nu-i nevoie.

— Nu ştii cum am fost eu crescut, spuse el, sărind din maşină înainte ca ea să poată obiecta.

Luă sacoşele şi fugi cu ele spre verandă. În timp ce le punea jos şi se scutura de apă, Katie se şi grăbea către el, strângând bine în mână umbrela pe care i-o împrumutase Alex.

— Mulțumesc! îi strigă ea peste zgomotul făcut de ropotele ploii.

Când îi oferi umbrela, Alex scutură din cap.

— Păstreaz-o o vreme. Sau de tot. Nu contează. Dacă ai de gând să mergi pe jos pe aici, o să ai nevoie de ea.

— Ți-o plătesc… începu ea.

— Nu-ți face probleme.

— Dar e de la magazin.

— E în regulă, spuse el. Serios. Dar dacă insişti, te poți revanşa data viitoare când vii la magazin, bine?

— Alex, chiar…

Nu o lăsă să termine.

— Eşti o clientă bună şi-mi place să-mi ajut clienții.

Katie nu răspunse imediat.

— Mulțumesc, spuse ea în cele din urmă, fixându-l cu ochii ei de un verde-închis acum. Şi mulțumesc că m-ai condus acasă.

Alex înclină din cap.

Cu plăcere, oricând.

Ce să facă cu copiii? Era întrebarea veşnică, uneori fără răspuns, pe care şi-o punea în fiecare weekend şi, ca de obicei, nu avea nicio idee.

Cum furtuna era în toi şi nu dădea semne să se potolească, orice activitate în aer liber ieşea din discuție. Îi putea duce la un film, dar nu rula nimic care să-i intereseze pe amândoi. Sau pur şi simplu, să-i lase să-şi facă singuri de lucru o vreme. Ştia că mulți părinți procedează aşa. Pe de altă parte, copiii lui erau încă mici, prea mici să-i lase de capul lor. Mai mult, erau lăsați şi aşa destul de capul lor, improvizând singuri moduri de a-şi petrece timpul, din cauză că el lucra aşa mult la magazin. Se gândi la ce variante avea în timp ce pregătea sendvişuri cu brânză, dar în curând constată că gândurile lui se îndreptau către Katie. Deşi se străduia să rămână neobservată, el ştia că asta era imposibil într-un oraş ca acesta. Era prea atrăgătoare să se piardă în mulțime, iar când oamenii aveau să se prindă că ea mergea pe jos peste tot, inevitabil aveau să înceapă să vorbească şi să întrebe despre trecutul ei.

Nu voia să se întâmple asta. Nu din motive egoiste, ci pentru că ea avea dreptul la viața pe care o căutase aici. O viață normală. O viață cu plăceri simple, care pentru cei mai mulți era subînțeleasă: posibilitatea de a merge oriunde voia, când voia şi de a locui într-o casă unde să se simtă în siguranță. Mai avea nevoie şi de o modalitate de a se deplasa.

— Copii, spuse el, punând sendvişurile pe farfurii. Am o idee. Haideți să facem ceva pentru domnişoara Katie.

— Bine! Se înseninâ Kristen.

Josh, care era mereu calm, doar aprobă din cap.

7

Cerul se întunecase în Carolina de Nord, iar vântul bătea puternic şi ploaia biciuia ferestrele din bucătărie. Puțin mai devreme în după-amiaza aceea, după ce Katie lipise desenul lui Kristen pe frigider şi se apucase să-şi spele rufele în chiuvetă, apa începuse să curgă prin tavanul sufrageriei. Katie pusese o oală ca apa să se scurgă în ea, dar deja o golise de două ori. Avea de gând să-l sune pe Benson dimineață, dar se îndoia că acesta putea să oprească scurgerea imediat. Asta, desigur, dacă reuşea totuşi să repare vreodată tavanul sau acoperişul.

În bucătărie, tăie cuburi mici dintr-o bucată de brânză Cheddar, ciugulind din când în când. Pe o farfurie galbenă de plastic erau biscuiți sărați şi felii de roşii şi castraveți, deşi nu putea să-i aranjeze cum voia ea. Nimic nu arăta cum voia ea. În fosta ei casă, avusese un platou drăguț de lemn, un cuțit de argint pentru brânză cu o pasăre cardinal încrustată pe el şi un set complet de pahare de vin. Avusese o masă de sufragerie din lemn de cireş şi draperii transparente la ferestre, dar aici, masa se clătina şi scaunele nu se potriveau, ferestrele erau goale, iar ea şi Jo erau nevoite să bea vin din ceşti de cafea. Oricât de groaznică fusese viața ei, îi plăcuse să-şi aranjeze obiectele din gospodărie, dar acum le vedea ca pe nişte duşmani care trecuseră de partea cealaltă, la fel ca toate lucrurile pe care le lăsase în urmă.

Prin fereastră, văzu lumina de la Jo stingându-se. Katie se duse spre uşa de la intrare. Când o deschise, o văzu pe Jo trecând prin bălți spre casa ei, cu umbrela într-o mână şi o sticlă de vin în cealaltă. După alți câțiva paşi apăsați, ajunse pe verandă, cu apa scurgându-se de pe impermeabilul ei galben.

— Acum înțeleg cum s-o fi simțit Noe. Mamă, ce furtună! Toată bucătăria mea e plină de bălți.

Katie arătă în spate, peste umăr.

— La mine curge în sufragerie.

— Casă, dulce casă, nu? Uite! spuse ea, întinzându-i vinul.

Aşa cum am promis. Şi crede-mă, o să am nevoie.

— Ai avut o zi grea?

— Nici nu-ți imaginezi!

— Haide, intră.

— Stai să-mi las haina aici, altfel o să ai două bălți în sufragerie, spuse Jo, luptându-se să-şi scoată impermeabilul. În câteva secunde m-am udat leoarcă.

Jo îşi aruncă haina pe balansoar, împreună cu umbrela, şi o urmă pe Katie înăuntru, în bucătărie.

În timp ce Jo se îndrepta spre masă, Katie puse imediat vinul să stea la temperatura camerei. Deschise sertarul de lângă frigider şi, din spatele acestuia, scoase un briceag ruginit marca Swiss Army şi puse tirbuşonul la îndemână.

— Arată tare bine. Mor de foame. N-am mâncat nimic toată ziua.

— Serveşte-te. Cum a mers cu văruitul?

— Păi, am terminat sufrageria. Dar după asta n-a mai fost o zi aşa bună.

— Ce s-a întâmplat?

— Îți zic mai târziu. Mai întâi am nevoie de vin. Dar tu? Ce-ai făcut?

— Nu prea multe. Am fost la magazin, am făcut curățenie, am spălat rufe.

Jo se aşează la masă şi luă un biscuit.

— Cu alte cuvinte, poți să-ți scrii memoriile.

Katie râse în timp ce răsucea tirbuşonul.

— O, da! Foarte interesant!

— Vrei s-o deschid eu? întrebă Jo.

— Cred că am reuşit.

— Bun, zâmbi ea încântată. Pentru că sunt musafiră şi mă aştept să fiu răsfățată.

Katie fixă sticla între genunchi şi scoase dopul cu un pocnet.

— Serios acum, mersi de invitație. Jo oftă. Habar n-ai cât am aşteptat asta.

— Serios?

— Nu face asta.

— Ce să nu fac? întrebă Katie.

— Nu te mira că am vrut să vin în vizită. Că am vrut să degustăm împreună o sticlă cu vin. Asta fac prietenii. Ridică din sprânceană. A, apropo, înainte să te întrebi dacă suntem prietene sau nu şi cât de bine ne cunoaştem, crede-mă pe cuvânt că suntem. Eu te consider prietenă. Făcu o pauză de efect şi apoi continuă: Ce zici de nişte vin acum?

Furtuna se potoli în sfârşit spre seară şi Katie deschise fereastra de la bucătărie. Temperatura scăzuse şi aerul era curat şi răcoros. Din pământ se ridicau valuri de ceaţă, iar norii se rostogoleau prin faţa lunii, făcând ca lumina şi umbra să alterneze în egală măsură. Frunzele îşi schimbau culoarea din argintii în negre şi apoi iar în argintii, tremurând în briza serii.

Katie se lăsa purtată ca într-un vis de efectul vinului, de briza înserării şi de râsetul şăgalnic al lui Jo. Îşi dădu seama că savurează fiecare muşcătură din biscuiţii cu unt şi brânza înţepătoare, cu gust bogat, amintindu-şi ce foame făcuse pe vremuri. Cândva, ajunsese aşa de slabă că o lua vântul pe sus.

Se pierdu în gânduri. Îşi aminti de părinţii ei, nu de momentele neplăcute, ci de cele frumoase, când demonii stăteau ascunşi: când mama ei gătea ouă cu şuncă şi casa se umplea de aromă, iar tatăl ei intra cu pas uşor în bucătărie, la mama ei. Îi dădea părul la o parte şi îi săruta gâtul, făcând-o să chicotească. Îşi aduse aminte că odată tatăl ei le dusese la Gettysburg. O luase de mână când se plimbau şi încă simţea forţa şi blândeţea strânsorii lui. Era înalt, cu umerii laţi şi părul de un castaniu-închis, iar pe braţ, în partea de sus, avea un tatuaj marinăresc. Lucrase pe un distrugător timp de patru ani şi văzuse Japonia, Coreea şi Singapore, dar altceva nu povestea despre experienţa lui.

Mama ei era mignonă şi blondă şi pe vremuri participase la un concurs de frumuseţe, unde câştigase locul doi. Iubea florile, iar primăvara planta bulbi în ghivece de ceramică pe care le punea în curte. Lalele şi narcise, bujori şi violete, o

explozie de culori aşa intense încât era aproape dureros să le priveşti. Când se mutau, ghivecele erau puse pe bancheta din spate a maşinii, legate cu centura de siguranță. Adesea, când făcea curățenie, mama ei cânta de una singură melodii din copilărie, unele dintre ele în poloneză, iar Katie asculta în secret din altă cameră, încercând să înțeleagă cuvintele.

Vinul pe care-l beau Jo şi Katie avea arome de stejar şi caise şi un gust minunat. Katie îşi termină ceaşca şi Jo îi mai turnă una. Când o molie începu să danseze confuză în jurul luminii, deasupra chiuvetei, amândouă începură să chicotească. Katie mai tăie nişte brânză şi mai puse biscuiți pe farfurie. Vorbiră despre filme şi cărți, iar Jo scoase un strigăt de bucurie când Katie îi spuse că filmul ei preferat este *O viață minunată,* zicând că şi ei îi plăcea filmul la fel de mult. Când era mai mică, Katie îşi aminti că-i ceruse mamei ei un clopoțel ca să-i ajute pe îngeri să-şi primească aripile. Când termină a doua ceaşcă de vin, Katie se simți uşoară ca o pană în briza verii.

Jo îi puse puține întrebări. În schimb, vorbiră despre subiecte superficiale şi Katie se gândi din nou că-i face plăcere compania lui Jo. Când o lumină argintie învălui lumea de dincolo de fereastră, Katie şi Jo ieşiră pe verandă. Katie simți că se clatină uşor şi se ținu de balustradă. Îşi sorbiră vinul urmărind norii care se risipeau, până ce, deodată, cerul se umplu de stele. Katie arătă Carul Mare şi Steaua Polară, singurele pe care le ştia după nume, dar Jo începu să numească alte zeci de stele. Katie se uită la cer cu uimire, minunându-se de cât de multe ştia Jo despre constelații, până când observă numele pe care le menționa ea.

— Aia se numeşte Elmer Fudd, iar acolo, chiar deasupra pinului, poți s-o distingi pe Daffy Duck.

Când Katie îşi dădu seama, până la urmă, că şi Jo ştia la fel de puține despre stele ca şi ea, aceasta începu să râdă ca o puştoaică pusă pe şotii.

Înapoi în bucătărie, Katie turnă ultimele picături de vin şi luă o gură. Îl simți cald şi ameți. Molia continua să danseze

în jurul luminii şi, dacă încerca să se concentreze asupra ei, vedea două molii în loc de una. Se simțea fericită şi în siguranță şi din nou se gândi cât de plăcută fusese seara.

Avea o prietenă, o prietenă adevărată, cineva care râdea şi spunea glume despre stele şi nu era sigură dacă-i venea să râdă sau să plângă pentru că trecuse atâta timp de când nu mai trăise ceva aşa simplu şi natural.

— Te simți bine? întrebă Jo.

— Da, răspunse Katie. Mă gândeam că mă bucur că ai venit.

Jo se uită la ea.

— Cred că te-ai amețit.

— Cred că ai dreptate, confirmă Katie.

— Păi, bine atunci. Ce vrei să faci? Dacă tot eşti amețită şi gata de distracție.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Vrei să faci ceva special? Să mergem în oraş, să găsim un loc interesant?

Katie clătină din cap.

— Nu.

— Nu vrei să cunoşti oameni?

— Mă simt mai bine singură.

Jo îşi trecu degetul peste marginea ceştii, apoi spuse:

— Crede-mă, nimeni nu se simte mai bine singur.

— Eu da.

Jo se gândi la răspunsul lui Katie, apoi se apropie de ea.

— Deci vrei să spui că – presupunând că ai avea mâncare, adăpost, haine şi orice altceva ți-ar trebui doar ca să supraviețuieşti – ai prefera să fii pe o insulă pustie la mama naibii, singură singurică, pentru totdeauna, toată viața ta? Fii sinceră.

Katie clipi, încercând să rămână concentrată asupra lui Jo.

— De ce crezi că n-aş fi sinceră?

— Pentru că toată lumea minte. Aşa se întâmplă când trăieşti într-o societate. Nu mă înțelege greşit – cred că este un lucru necesar. Ultimul lucru pe care-l vrea cineva e să

trăiască într-o societate în care domneşte sinceritatea. Îți închipui cum ar fi conversațiile? „Eşti mică şi grasă”, ar putea spune cineva, iar altcineva i-ar putea răspunde: „Ştiu, dar tu miroşi urât”. Pur şi simplu n-ar merge. Aşa că oamenii mint prin omisiune tot timpul. Spun aproape totul… şi am învățat că partea pe care neglijează să ți-o spună este adesea şi cea mai importantă. Oamenii ascund adevărul pentru că le este frică.

Cuvintele lui Jo îi sfredeliră inima. Dintr-odată nu mai putu să respire.

— Vorbeşti despre mine? întrebă ea în cele din urmă, cu vocea gâtuită.

— Nu ştiu. Aşa să fie?

Katie simți cum păleşte încet, dar Jo zâmbi înainte ca ea să răspundă.

— De fapt, mă gândeam la ziua mea de azi. Ți-am zis că a fost grea, nu? Ei, ce ți-am spus e doar o parte din problemă. E frustrant când oamenii nu vor să spună adevărul. Păi, cum să-i ajut dacă au secrete? Dacă nu ştiu ce li se întâmplă cu adevărat?

Katie simți o gheară în piept.

— Poate vor să vorbească despre ce-i frământă, dar ştiu că nu ai cum să-i ajuți, şopti ea.

— Întotdeauna este ceva ce pot face pentru ei.

În lumina lunii care răzbătea prin fereastra de la bucătărie, pielea lui Jo lucea ca alabastrul şi Katie avu impresia că nu stătea niciodată la soare. Vinul făcea camera să se mişte şi pereții să se curbeze. Katie simți cum ochii i se umplu de lacrimi şi clipi des ca să le oprească. Avea gura uscată.

— Nu întotdeauna, şopti Katie.

Se întoarse cu fața spre fereastră. Dincolo de geam, luna plutea deasupra copacilor. Katie înghiți, simțindu-se deodată de parcă s-ar fi observat din partea cealaltă a camerei. Se vedea pe sine stând la masă cu Jo şi, când începu să vorbească, vocea ei îi păru străină.

— Am avut o prietenă odată. Avea o căsnicie îngrozitoare şi

nu putea să vorbească cu nimeni. El o bătea şi, la început, ea i-a spus că dacă se mai întâmplă vreodată, îl părăseşte. El a jurat că n-o să se mai întâmple şi ea l-a crezut. Dar apoi lucrurile s-au înrăutăţit, de exemplu, când cina era rece sau când ea menţiona că se văzuse cu un vecin care-şi plimba câinele. Ea doar vorbise cu el, dar în seara aceea, soţul ei a izbit-o de o oglindă.

Katie se uită fix la podea. Linoleumul se cojea la colţuri, dar nu ştiuse cum să-l repare. Încercase să-l lipească, dar lipiciul nu ţinuse şi colţurile se îndoiseră din nou.

— El îşi cerea iertare de fiecare dată şi uneori chiar plângea când vedea vânătăile pe care i le făcuse pe braţe, pe picioare sau pe spate. Îi zicea că-i pare rău pentru ce i-a făcut, dar imediat după aceea îi spunea că o meritase. Că dacă ar fi fost mai grijulie, nu s-ar fi întâmplat. Că dacă ar fi fost atentă sau n-ar fi fost aşa proastă, el nu şi-ar fi pierdut cumpătul. Ea a încercat să se schimbe. S-a străduit să fie o soţie mai bună şi să facă ce voia el, dar niciodată nu era de ajuns.

Katie simţi presiunea lacrimilor şi, deşi încercă din nou să le oprească, i se prelinseră pe obraji. Jo stătea în faţa ei, la masă, privind-o nemişcată.

— Şi ea îl iubea! La început, fusese aşa drăguţ cu ea! O făcuse să se simtă în siguranţă. Se cunoscuseră într-o seară când, la ieşirea ei din tură, o urmăreau doi bărbaţi. Când a dat colţul, unul din ei a înşfăcat-o şi i-a pus mâna la gură şi, deşi a încercat să scape, bărbaţii erau mult mai puternici şi cine ştie ce s-ar fi întâmplat dacă viitorul ei soţ n-ar fi venit şi nu l-ar fi lovit tare în ceafă pe unul din ei, care a căzut la pământ. Apoi l-a înşfăcat pe celălalt şi l-a izbit de un zid, şi gata. Uite aşa. A ajutat-o să se ridice şi a condus-o acasă, iar a doua zi a invitat-o la o cafea. Era drăguţ şi o trata ca pe o prinţesă – până în luna de miere.

Katie ştia că nu trebuie să-i povestească lui Jo nimic din toate astea, dar nu se putea opri.

— Prietena mea a încercat să fugă de două ori. O dată, s-a întors singură, pentru că nu avea unde să se ducă. Iar a

doua oară când a fugit, a crezut că e liberă, în sfârşit. Dar el a urmărit-o şi a dus-o cu forța înapoi acasă. Acolo, a bătut-o şi i-a pus un pistol la tâmplă şi i-a spus că, dacă mai fuge vreodată, o omoară. Şi-o să omoare orice bărbat la care ține ea. Şi ea l-a crezut, pentru că atunci ştia deja cu cine are de-a face. Dar era ca într-o închisoare. El nu-i dădea niciodată bani şi n-o lăsa niciodată să iasă din casă. Trecea cu maşina prin fața casei când ar fi trebuit să fie la muncă, doar ca să se asigure că ea e acolo. Urmărea înregistrările telefonice şi suna tot timpul şi n-o lăsa să-şi ia permis de conducere. Odată, când s-a trezit în toiul nopții, l-a văzut stând în picioare lângă pat, uitându-se la ea. Era beat şi avea iar arma în mână, iar ei i-a fost prea frică să spună altceva decât să-l cheme la culcare. Dar atunci a înțeles că, dacă rămâne, soțul ei o va omorî.

Katie îşi şterse ochii şi degetele-i luceau de lacrimi sărate. Abia dacă mai putea să respire, dar cuvintele nu se opreau.

— A început să fure bani din portofelul lui. Niciodată mai mult de un dolar sau doi, ca să nu-şi dea el seama. În mod normal, el îşi încuia portofelul noaptea, dar uneori uita. A durat aşa mult până să strângă suficienți bani ca să scape. Pentru că asta trebuia să facă. Să scape. Trebuia să plece undeva unde el să n-o găsească niciodată, pentru că ştia că el o să o caute mereu. Şi nu putea să spună nimic nimănui, pentru că familia ei era departe şi ştia că poliția nu va face nimic. Dacă avea şi cea mai mică bănuială, o omora. Aşa că a furat bănuți şi i-a pitit în pernele de la canapea şi în maşina de spălat. A ascuns banii într-o pungă de plastic, pe care a pus-o într-un ghiveci şi, de fiecare dată când ieşea el din casă, se temea că o s-o găsească. A durat aşa de mult să strângă banii de care avea nevoie pentru că trebuia să aibă destul încât să plece departe, unde el să n-o găsească niciodată. Ca să o ia de la zero.

Katie nu ştia exact când se întâmplase, dar îşi dădu seama că Jo o luase de mână, iar ea nu se mai privea din partea cealaltă a camerei. Simți gustul sărat al lacrimilor pe buze şi parcă sufletul se scurgea afară din ea. Voia cu disperare să

doarmă.

În liniște, Jo continuă să o privească în ochi.

— Prietena ta are mult curaj, îi spuse ea încet.

— Nu, răspunse Katie. Prietena mea se teme tot timpul.

— Asta înseamnă curaj. Dacă nu i-ar fi fost teamă, nici n-ar fi avut nevoie de curaj. O admir pentru ce-a făcut. Jo îi strânse mâna. Cred că mi-ar plăcea de prietena ta. Mă bucur că mi-ai povestit despre ea.

Katie privi departe, simțindu-se extrem de obosită.

— Probabil nu trebuia să-ți povestesc toate astea.

Jo ridică din umeri.

— Nu ai de ce să-ți faci griji. O să vezi că ştiu să păstrez un secret. Mai ales când e vorba despre oameni pe care nu-i cunosc, nu-i aşa?

Katie încuviință.

— Aşa e.

Jo mai rămase cu Katie încă o oră, dar îndreptă conversația spre subiecte mai vesele. Katie povesti despre munca ei la restaurantul lui Ivan şi despre unii clienți pe care ajunsese să-i cunoască. Jo întrebă cum să scape de varul de sub unghii. Acum, că nu mai bătea vântul, amețeala lui Katie începu să se risipească, lăsând în urmă senzația de extenuare. Şi Jo începu să caşte şi, în cele din urmă, se ridicară de la masă. Jo o ajută pe Katie să strângă, deşi nu era mare lucru de făcut în afară de spălat câteva vase, iar Katie o conduse la uşă.

Jo ieşi pe verandă, apoi se opri.

— Cred că am avut un vizitator, spuse ea.

— Despre ce vorbeşti?

— E o bicicletă sprijinită de copac.

Katie ieşi afară în urma ei. Dincolo de lumina gălbuie de pe verandă, lumea era învăluită în întuneric, iar conturul pinilor din depărtare îi aminti lui Katie de marginea neregulată a unei găuri negre. Licuricii imitau stelele, strălucind şi clipind, iar Katie îşi miji ochii, dându-şi seama că Jo avea dreptate.

— A cui e bicicleta aia? întrebă Katie.

— Nu ştiu.

— Ai auzit pe careva pe aici?

— Nu. Dar cred că a lăsat-o cineva pentru tine. Vezi? Nu are o fundă pe ghidon? îi arătă ea.

Katie se uită cu atenţie şi văzu funda. Era o bicicletă de femeie, cu câte un coş de sârmă de fiecare parte a roţii din spate şi un alt coş în faţă. În jurul şeii era înfăşurat un lanţ, cu cheia încă în încuietoare.

— Cine să-mi aducă mie o bicicletă?

— De ce mă tot întrebi pe mine? Nici eu nu ştiu mai multe decât tine.

Katie şi Jo coborâră de pe verandă. Deşi majoritatea bălţilor dispăruseră, absorbite de pământul nisipos, iarba era încă umedă şi Katie îşi udă vârfurile pantofilor mergând prin ea. Atinse bicicleta, apoi funda, pipăind panglica asemenea unui comerciant de textile. De fundă era prins un bileţel şi Katie îl luă.

— E de la Alex, spuse ea uimită.

— Alex, tipul de la magazin, sau alt Alex?

— Tipul de la magazin.

— Ce scrie?

Katie scutură din cap, încercând să înţeleagă ce se întâmplă înainte să citească. „M-am gândit că ţi-ar plăcea."

Jo bătu cu degetul în bileţel.

— Cred că asta înseamnă că şi el e la fel de interesat de tine cât eşti tu de el.

— Nu sunt interesată de el!

— Sigur că nu, făcu Jo cu ochiul. De ce ai fi?

8

Alex mătura pe lângă vitrinele frigorifice când Katie intră în magazin. Bănuise că avea să apară dimineaţă la prima oră ca să vorbească cu el despre bicicletă. După ce rezemă mătura de vitrină, îşi băgă la loc cămaşa în pantaloni şi-şi trecu repede mâna prin păr. Kristen o aşteptase de la prima oră şi deja apăruse înainte ca uşa să se închidă.

— Bună dimineața, domnişoara Katie! spuse Kristen. Ai primit bicicleta?

— Am primit-o. Mulțumesc, răspunse Katie. De asta am venit.

— Am muncit din greu la ea.

— Ați făcut o treabă minunată, spuse ea. Tăticul tău e pe aici?

— Da, da. E chiar acolo, arătă ea. Uite-l că vine.

Katie se întoarse spre el.

— Bună, Katie, spuse Alex.

Când se apropie de ea, Katie îşi încrucişă brațele.

— Pot să vorbesc cu tine afară un pic?

Alex îi simți răceala din voce şi ştiu că se abținea ca să nu-şi arate supărarea în fața lui Kristen.

— Sigur că da, spuse el şi se îndreptă spre uşă.

O deschise şi o urmă pe Katie afară, admirându-i silueta în timp ce mergea spre bicicletă.

Oprindu-se lângă bicicletă, Katie se întoarse cu fața la el. În coşul din față era umbrela pe care o împrumutase cu o zi înainte. Cu fața serioasă, bătu uşor cu palma peste şa.

— Pot să întreb ce vrea să însemne asta?

— Îți place?

— De ce ai cumpărat-o pentru mine?

— Nu am cumpărat-o pentru tine, spuse el.

Katie clipi.

— Dar biletul tău…

Alex ridică din umeri.

— Era în garaj, se aduna praful pe ea de vreo doi ani. Crede-mă, ultimul lucru pe care l-aş face ar fi să-ți cumpăr o bicicletă.

Ochii ei aruncau scântei.

— Nu despre asta e vorba! Îmi tot dai lucruri şi trebuie să încetezi. Nu vreau nimic de la tine. Nu am nevoie de umbrelă, de legume sau de vin. Şi nu am nevoie de o bicicletă!

— Atunci dă-o altcuiva! Pentru că nici eu n-o vreau.

Katie tăcu şi Alex văzu cum în locul confuziei se instalează frustrarea, iar apoi sentimentul că demersul ei este inutil. În

cele din urmă, dădu din cap şi se întoarse ca să plece. Dar înainte să facă vreun pas, el îşi drese vocea.

— Înainte să pleci, totuşi, vrei să-mi faci o favoare şi să mă laşi să-ți explic?

Ea se uită la el peste umăr.

— Nu contează.

— Poate nu contează pentru tine, dar pentru mine contează.

Ea-i susținu privirea, şovăi şi, în cele din urmă, cedă. Când oftă, el îi arătă băncuța din fața magazinului. Inițial, o pusese acolo, fixată între maşina de gheață şi un raft de rezervoare de propan ca o glumă, ştiind că va rămâne nefolosită. Cine ar vrea să se uite la parcare şi la drumul din față? Spre surprinderea lui, în majoritatea zilelor era aproape tot timpul ocupată; acum nu stătea nimeni pe ea doar pentru că era prea devreme.

Katie ezită înainte să se aşeze, iar Alex îşi împreună mâinile în poală.

— N-am mințit când ți-am spus că bicicleta aduna praf de câțiva ani. I-a aparținut odată soției mele, spuse Alex. Tare mult îi plăcea bicicleta asta şi mergea cu ea tot timpul. Într-o zi a mers pe ea până la Wilmington, dar sigur că odată ce a ajuns acolo, a fost prea obosită şi a trebuit să mă duc s-o iau, deşi n-aveam pe cine să las în locul meu la magazin. A trebuit să-l închid câteva ore.

După o pauză, continuă:

— Atunci a fost ultima dată când a mers cu ea. În seara aia a avut prima criză şi a trebuit s-o duc de urgență la spital. După aceea, i-a fost din ce în ce mai rău şi n-a mai folosit-o niciodată. Am pus bicicleta în garaj, dar de câte ori o văd, îmi aduc aminte fără să vreau de seara aia îngrozitoare.

Îşi îndreptă spatele.

— Ştiu că trebuia să scap de mult de ea, dar n-am putut s-o dau cuiva care să meargă o dată sau de două ori şi apoi s-o uite într-un colț. Am vrut s-o ia cineva care s-o aprecieze la fel de mult ca soția mea. Cineva care s-o folosească. Asta ar fi vrut soția mea. Dacă ai fi cunoscut-o, ai înțelege. Mi-ai face o

favoare.

Katie spuse încetişor:

— Nu pot să iau bicicleta soției tale.

— Deci tot vrei să mi-o dai înapoi?

Când ea încuviință, el se aplecă în față, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

— Tu şi cu mine semănăm mai mult decât crezi. În locul tău, şi eu aş fi procedat exact la fel. Nu vrei să datorezi nimic nimănui. Vrei să-ți dovedeşti ție că poți să reuşeşti singură, nu-i aşa?

Katie deschise gura să răspundă, dar nu spuse nimic. El continuă:

— După ce soția mea a murit, şi eu am fost la fel. Mult timp. Mulți oameni veneau la magazin şi-mi spuneau să-i sun dacă am nevoie de ceva. Majoritatea ştiau că familia mea nu e aici şi aveau intenții bune, dar nu am sunat niciodată pe nimeni, pentru că aşa sunt eu. Chiar dacă voiam ceva, nu ştiam cum să cer, însă de cele mai multe ori nici nu ştiam ce vreau. Tot ce ştiam era că atârnam de un fir de păr şi, ca să continui metafora, vreme îndelungată abia am reuşit să nu cad. Adică, dintr-odată, trebuia să am grijă de doi copii mici şi de magazin, iar copiii erau mai mici atunci şi aveau nevoie de şi mai multă atenție decât acum. Şi într-o zi a apărut Joyce.

Se uită la ea:

— Ai cunoscut-o pe Joyce? Lucrează câteva după-amiezi pe săptămână, inclusiv duminica, o doamnă mai în vârstă care vorbeşte cu toată lumea? Josh şi Kristen o iubesc.

— Nu sunt sigură.

— Nu contează. Oricum, a apărut ea într-o după-amiază, în jur de ora cinci şi pur şi simplu mi-a spus că o să aibă grijă de copii cât petrec eu următoarea săptămână la plajă. Deja aranjase unde să stau şi mi-a zis că nu am de ales pentru că, după părerea ei, mă îndreptam direct spre o cădere nervoasă.

Îşi duse mâna la față, încercând să înăbuşe amintirea acelor zile.

— La început, am fost supărat. Păi, erau copiii mei, nu? Şi ce fel de tată eram eu de credeau oamenii că nu mă descurc? Dar, spre deosebire de toți ceilalți, Joyce nu m-a rugat s-o sun dacă am nevoie de ceva. Ea ştia prin ce treceam şi a făcut direct ce a crezut ea că e bine. Aşa că m-am trezit în drum spre plajă. Şi avusese dreptate. În primele două zile, încă eram vraişte. Dar în zilele următoare, m-am plimbat mult, am citit nişte cărți, am dormit până târziu şi, când m-am întors, mi-am dat seama că de multă vreme nu mai fusesem aşa relaxat…

Tăcu, simțindu-i privirea asupra lui.

— Nu ştiu de ce-mi spui mie toate astea.

Se întoarse spre ea.

— Amândoi ştim că dacă te-aş fi întrebat dacă vrei bicicleta, ai fi spus nu. Aşa că, aşa cum a făcut Joyce cu mine, pur şi simplu am procedat cum am considerat eu că e bine. Pentru că am învățat că poți să accepți un pic de ajutor din când în când. Ia-o, spuse el, arătând spre bicicletă. Mie nu-mi e de folos şi tu trebuie să recunoşti că ți-ar fi mult mai uşor să mergi cu ea la muncă şi acasă.

Abia după câteva secunde, umerii ei se relaxară şi Katie se întoarse spre el cu un zâmbet ironic.

— Ai repetat discursul ăsta?

— Sigur că da, încercă el să arate sfios. Dar o primeşti?

Katie ezită.

— Ar fi drăguț să am o bicicletă, recunoscu ea în cele din urmă. Mulțumesc.

O vreme, niciunul din ei nu mai spuse nimic. Privindu-i chipul din profil, Alex observă din nou cât era de frumoasă, deşi avu senzația că ea nu-i împărtăşea părerea. Ceea ce o făcea şi mai atrăgătoare.

— Cu plăcere, spuse el.

— Dar gata cu gratuitățile, bine? Ai făcut deja destule pentru mine.

— De acord. Ai mers bine pe ea? întrebă el arătând spre bicicletă. Cu coşurile, adică.

— Da, a fost bine. De ce?

— Pentru că Kristen şi Josh m-au ajutat să le pun ieri. A fost unul dintre proiectele alea din zilele ploioase, ştii? Kristen le-a ales. Şi ca să ştii, tot ea a fost de părere că ai nevoie de mânere strălucitoare, dar acolo am pus picioru-n prag.

— Nu m-ar fi deranjat mânerele strălucitoare.

Alex râse.

— O să-i spun atunci.

Katie ezită.

— Te descurci bine, să ştii. Cu copiii tăi.

— Mulțumesc.

— Serios. Şi ştiu că nu a fost uşor.

— Aşa-i viața. De cele mai multe ori, nu e uşoară deloc. Trebuie să încercăm să profităm de ea cât putem. Ştii ce vreau să spun?

— Da, spuse ea. Cred că ştiu.

Uşa de la magazin se deschise şi, când Alex se aplecă înainte, îl văzu pe Josh cercetând din priviri parcarea, cu Kristen urmându-l de aproape. Cu părul castaniu şi ochii căprui, Josh semăna cu mama lui. Părul lui era o claie ciufulită şi Alex ştiu că tocmai se dăduse jos din pat.

— Aici sunt!

Josh se scărpină în cap în timp ce-şi târî paşii spre ei. Kristen se lumină la față şi-i făcu cu mâna lui Katie.

— Tati? întrebă Josh.

— Da?

— Voiam să întrebăm dacă mai mergem la plajă azi. Ai promis că ne duci.

— Aşa am zis.

— Cu grătar?

— Sigur că da.

— Bine, spuse el. Îşi frecă nasul. Bună ziua, domnişoară Katie.

Katie le făcu cu mâna lui Josh şi Kristen.

— Îți place bicicleta? ciripi Kristen.

— Da, mulțumesc.

— A trebuit să-l ajut pe tata s-o repare, a informat-o Josh.

Nu prea le are el cu uneltele.

Kate îi aruncă o privire lui Alex, reținându-şi un zâmbet.

— Nu mi-a spus asta.

— Nu-i nimic. Eu ştiam ce să fac. Dar a trebuit să mă ajute el la pneurile noi.

Kristen o fixă pe Katie cu privirea.

— Vii şi tu la plajă?

Katie se îndreptă.

— Nu cred.

— De ce nu? întrebă Kristen.

— Probabil lucrează, spuse Alex.

— De fapt, nu lucrez, spuse ea. Am nişte treburi pe-acasă.

— Atunci trebuie să vii! strigă Kristen. E foarte amuzant.

— Mergeți în familie, insistă ea. N-aş vrea să deranjez.

— Nu deranjezi. Şi e foarte distractiv. Poți să te uiți la mine când înot. Te rooog? o imploră Kristen.

Alex nu spuse nimic, şovăind să stăruie şi el. Presupuse că Katie o să refuze, dar, spre surprinderea lui, ea înclină uşor din cap. Până la urmă, răspunse încet:

— Bine.

9

După ce se întoarse de la magazin, Katie parcă bicicleta în spatele cabanei şi intră să se schimbe. Nu avea costum de baie, dar chiar dacă ar fi avut unul, tot nu l-ar fi purtat. Pe cât de natural era pentru un adolescent să se plimbe prin fața străinilor în ceva care semăna a chiloți şi sutien, pe atât era ea de jenată să poarte aşa ceva în fața lui Alex când ieşeau cu copiii. Sau chiar şi fără copii.

Deşi se opunea ideii, trebuia să admită că Alex o intriga. Nu pentru că făcuse atâtea pentru ea, oricât de înduioşător ar fi fost aceasta. Ci, mai degrabă, din cauza zâmbetului trist pe care-l avea câteodată, a expresiei de pe chip când îi povestea despre soție sau a felului în care se purta cu copiii lui. Avea în el o singurătate pe care nu o putea ascunde şi ea ştia că, într-un fel, semănau.

Ştia că e atras de ea. Nu se născuse ieri, îşi dădea seama când bărbaţii o considerau atrăgătoare; casierul vorbăreţ de la băcănie, un străin care se uita la ea sau un chelner într-un restaurant care venea cam prea des la masa lor. În timp, învăţase să se prefacă indiferentă la atenţia acelor bărbaţi; în alte cazuri, arăta un dispreţ evident, pentru că ştia ce s-ar fi întâmplat altfel. Mai târziu. Când ajungeau acasă. Când erau singuri.

Dar viaţa aceea nu mai exista acum, îşi aminti ea. Deschizând sertarele, scoase o pereche de pantaloni scurţi şi sandalele pe care le cumpărase de la Anna Jean's. Cu o seară înainte, băuse vin cu o prietenă, iar acum mergea la plajă cu Alex şi familia lui. Acestea erau evenimente obişnuite într-o viaţă obişnuită. Conceptul i se părea străin, ca şi cum învăţa obiceiurile dintr-o altă ţară, şi asta o făcea să se simtă ciudat de entuziastă şi de precaută în acelaşi timp.

De îndată ce termină cu îmbrăcatul, văzu jeepul lui Alex apropiindu-se pe drumul de pietriş şi inspiră adânc când acesta opri în faţa casei ei. Acum sau niciodată, gândi ea şi ieşi pe verandă.

— Trebuie să-ţi pui centura de siguranţă, domnişoară Katie, îi spuse Kristen, din spate. Altfel tati nu porneşte maşina.

Alex se uită la ea cu înţeles, parcă întrebând-o: „Eşti pregătită pentru aşa ceva?".

Îi zâmbi cât de curajos putu ea.

— Gata, spuse el, să mergem.

Ajunseră în mai puţin de o oră în Long Beach, oraşul de pe coastă plin de case din lemn cu acoperişuri asimetrice şi vedere spre ocean. Alex opri într-o parcare mică adăpostită de dune; în apropiere, rogozul se unduia în briza aspră. Katie ieşi din maşină şi se uită la ocean, respirând adânc.

Copiii coborâră şi se îndreptară imediat spre cărarea dintre dune.

— Mă duc în apă, tati! strigă Josh, fluturându-şi masca şi snorkelul.

— Şi eu! adăugă Kristen, urmărindu-l îndeaproape.

Alex tot descărca bagajele din spatele jeepului.

— Staţi aşa, le strigă el. Aşteptaţi, da?

Josh oftă, vizibil nerăbdător, tot schimbându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt. Alex începu să tragă de cutia frigorifică.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă Katie.

El dădu din cap în semn că nu.

— Mă descurc. Dar vrei tu să-i dai pe copii cu cremă de protecţie şi să-i supraveghezi câteva minute? Ştiu că-s tare nerăbdători.

— Sigur, spuse ea, întorcându-se spre Kristen şi Josh. Sunteţi gata?

Alex petrecu următoarele minute tot cărând diverse din maşină, aşezând tabăra lângă masa de picnic cea mai apropiată de dună, unde nu ajungeau valurile mari. Deşi mai erau acolo şi alte familii, cea mai mare parte din porţiunea aceea de plajă era numai a lor. Katie îşi dăduse sandalele jos şi stătea la marginea apei în timp ce copiii se stropeau unde era apa mai mică. Avea braţele încrucişate şi, chiar de la distanţă, Alex observă o expresie rară de mulţumire pe chipul ei.

Alex aruncă pe umăr câteva prosoape şi se apropie de ei.

— Greu de crezut că ieri a fost furtună, nu?

Ea se întoarse când îi auzi vocea.

— Uitasem ce dor îmi era de ocean.

— A trecut ceva timp, nu?

— Prea mult, spuse ea, ascultând ritmul constant al valurilor care se spărgeau încet de ţărm.

Josh alerga, ba intrând, ba ieşind din apă, iar Kristen căuta ghemuită scoici pe plajă.

— Probabil uneori ţi-e greu să-i creşti singur, observă Katie.

Alex ezită, gândindu-se la asta. Când vorbi, vocea lui era blândă:

— În cea mai mare parte a timpului nu este aşa de greu. Avem rutina noastră, ştii? Viaţa de zi cu zi. Dar când facem

lucruri ca acum, când nu există un ritm prestabilit, uneori devine frustrant. Lovi cu piciorul în nisip, făcând un şanț mic la picioarele lor. Când vorbeam cu soția mea să mai facem un copil, ea încerca să mă avertizeze că un al treilea copil ar însemna să trecem de la „apărarea unul la unul" la „apărarea unei zone". Aşa glumea, nu era sigură că pot să fac față. Şi ia uite-mă acum, apăr zona zi de zi... Se întrerupse clătinând din cap. Scuză-mă, n-ar fi trebuit să spun asta.

— Ce să spui?

— Se pare că de fiecare dată când vorbesc cu tine, ajung să povestesc despre soția mea.

Pentru prima dată, Katie se întoarse spre el.

— De ce să nu vorbeşti despre soția ta?

Alex împinse un morman de nisip înainte şi înapoi, acoperind şanțul pe care tocmai îl făcuse.

— Pentru că nu vreau să crezi că nu sunt în stare să vorbesc şi despre altceva. Că nu fac decât să trăiesc în trecut.

— Ai iubit-o foarte mult, nu-i aşa?

— Da, răspunse el.

— Şi a fost o parte importantă din viața ta şi mama copiilor tăi, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci poți să vorbeşti despre ea, spuse Katie. Trebuie să vorbeşti despre ea. Face parte din tine.

Alex îi zâmbi recunoscător, dar nu ştiu ce să răspundă. Katie păru că-i citeşte gândurile şi îl întrebă blând:

— Cum v-ați cunoscut?

— Ne-am cunoscut într-un bar, ca să vezi. Ea ieşise cu nişte prietene, sărbătoreau ziua de naştere a cuiva. Era cald şi aglomerat şi lumina difuză, muzica tare şi ea... pur şi simplu a ieşit în evidență. Adică, toate prietenele ei erau un pic duse şi se vedea că se simțeau bine, numai ea era calmă.

— Pun pariu că era şi frumoasă.

— Se înțelege, spuse el. Aşa că mi-am luat inima-n dinți, m-am dus la ea şi am folosit tot farmecul personal de care eram în stare.

Când termină de vorbit, Alex observă cum în colțul gurii îi înflorea un zâmbet.

— Şi? întrebă ea.

— Şi tot mi-au trebuit trei ore ca să aflu cum o cheamă şi s-o conving să-mi dea numărul ei de telefon.

Katie râse.

— Şi nu-mi spune: Ai sunat-o a doua zi şi i-ai dat întâlnire?

— De unde ştii?

— Pari genul ăsta.

— Cred că ai fost şi tu acostată nu de puține ori.

Katie ridică din umeri, lăsând loc de interpretare.

— Şi apoi?

— De ce vrei să-ți povestesc?

— Nu ştiu, recunoscu ea. Dar vreau.

Alex o studie.

— Bine, răspunse el în cele din urmă. Păi, aşa cum ți-ai dat seama singură în mod miraculos, am invitat-o la prânz şi am petrecut restul după-amiezii vorbind. În weekendul acela, i-am spus că ar trebui să ne căsătorim într-o zi.

— Glumeşti.

— Ştiu că pare o nebunie. Crede-mă, şi ea a crezut la fel. Dar eu… pur şi simplu am ştiut. Era deşteaptă şi bună şi aveam multe în comun, şi voiam aceleaşi lucruri în viață. Râdea mult şi mă făcea pe mine să râd… Sincer, dintre noi doi, eu am fost cel norocos.

Valurile continuau să se spargă de țărm în briza oceanului, ajungându-i lui Katie până la glezne.

— Probabil şi ea s-a considerat norocoasă.

— Asta numai pentru că am reuşit s-o păcălesc..

— Mă îndoiesc.

— Asta pentru că pot să te păcălesc şi pe tine.

Katie râse.

— Nu cred.

— Ei, spui şi tu aşa pentru că suntem prieteni.

— Crezi că suntem prieteni?

— Da, spuse el, privind-o în ochi. Tu nu crezi?

Alex ghici din expresia ei că ideea o surprinsese, dar înainte să răspundă ceva, Kristen veni stropindu-i pe amândoi, cu pumnul plin de scoici.

— Domnişoară Katie! strigă ea. Uite ce scoici frumoase am găsit!

Katie se aplecă.

— Îmi arăți şi mie?

Kristen întinse mâna şi le dădu drumul în palma lui Katie, apoi se întoarse spre Alex şi-l întrebă:

— Tati? Putem să dăm drumul la grătar? Mi-e tare foame.

— Sigur că da, draga mea.

Făcu câțiva paşi pe plajă, privindu-şi fiul care se tot scufunda şi ieşea din valuri. Când Josh ieşi iar la suprafață, Alex îl strigă cu mâinile făcute pâlnie:

— Hei, Josh! O să pornesc grătarul, vino un pic.

— Acum? strigă şi Josh la rândul lui.

— Numai puțin.

Chiar şi de la distanță, văzu cum îi căzură umerii. Probabil observă şi Katie, pentru că spuse repede:

— Pot să stau eu aici, dacă vrei.

— Eşti sigură?

— Kristen îmi arată scoicile, spuse ea.

Alex încuviință şi apoi se întoarse spre Josh.

— Domnişoara Katie o să te supravegheze, bine? Aşa că nu te duce prea departe!

— Nu mă duc! spuse Josh, zâmbind cu gura până la urechi.

10

Un pic mai târziu, Katie duse o Kristen tremurândă şi un Josh încântat înapoi la pătura pe care Alex o întinsese mai devreme. Grătarul fusese pregătit şi brichetele ardeau deja, transformându-se în jar.

Alex desfăcu ultimul scaun de plajă pe pătură şi îi urmări apropiindu-se.

— Cum a fost apa, copii?

— Super! răspunse Josh. Părul lui parțial uscat era zburlit în toate direcțiile. Când mâncăm?

Alex verifică dacă erau gata cărbunii.

— Mai durează cam douăzeci de minute.

— Putem să mergem iar în apă eu şi Kristen?

— Tocmai ați ieşit din apă. Ce-ar fi să luați o pauză câteva minute?

— Nu vrem să înotăm. Vrem să construim castele de nisip, spuse el.

Alex văzu că lui Kristen îi clănțăneau dinții.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? Te-ai învinețit de frig.

Kristen dădu vehement din cap că da.

— N-am nimic, spuse ea tremurând. Şi pe plajă trebuie să construieşti castele de nisip.

— Bine. Dar vă îmbrăcați amândoi. Şi stați acolo, ca să vă văd, spuse el arătând cu mâna spre un loc din apropiere.

— Ştiu, tati, oftă Josh. Nu mai sunt copil mic.

Alex scotoci într-o geantă sport şi îi ajută pe Josh şi pe Kristen să se îmbrace. Când termină, Josh înşfacă o pungă plină cu jucării de plastic şi lopățele şi fugi, oprindu-se la câțiva metri de marginea apei. Kristen se duse după el.

— Vrei să mă duc acolo? întrebă Katie.

Alex scutură din cap.

— Nu, stau bine acolo. Cu partea asta sunt obişnuiți. Când gătesc adică. Ştiu că trebuie să stea departe de apă.

Se duse la lada frigorifică, se aplecă şi deschise capacul.

— Ți-e foame şi ție? întrebă el.

— Un pic, spuse ea şi-şi dădu seama că nu mai mâncase nimic de la brânza şi vinul din seara precedentă.

Ca la un semnal, îşi auzi stomacul făcând gălăgie şi-şi încrucişă brațele deasupra lui.

— Bine, pentru că eu sunt lihnit.

În timp ce Alex scotocea prin lada frigorifică, Katie îi observă muşchii puternici de la brațe.

— Mă gândeam să fac hotdogi pentru Josh, un cheeseburger pentru Kristen, iar pentru tine şi pentru mine, fripturi.

Scoase carnea şi o puse deoparte, apoi se aplecă deasupra grătarului să sufle peste cărbuni.

— Pot să te ajut?

— Vrei să pui faţa de masă? E în lada frigorifică.

— Sigur, spuse Katie. Scoase una dintre pungile de gheaţă din ladă şi rămase cu privirea holbată. E mâncare aici cât pentru şase familii, zise ea.

— Da, păi, cu copiii, mottoul meu a fost întotdeauna mai bine să aduc prea mult decât prea puţin, pentru că niciodată nu ştiu exact ce vor mânca. Nici nu-ţi închipui de câte ori am venit aici şi am uitat ceva şi a trebuit să urc copiii în maşină şi să trag o fugă la magazin. Am vrut să evit asta azi.

Katie desfăcu faţa de masă din plastic şi, la îndrumările lui Alex, fixă colţurile cu prespapierurile pe care el avusese prevederea să le ia în bagaj.

— Altceva? Vrei să pun totul pe masă?

— Mai avem câteva minute. Şi, nu ştiu tu, dar eu aş vrea o bere, spuse el. Băgă mâna în lada frigorifică şi scoase o sticlă. Tu vrei?

— Aş vrea un suc, spuse ea.

— Coca-Cola dietetică? întrebă el, scotocind iar.

— Perfect!

Când îi dădu doza de suc, mâna lui o atinse pe a ei, deşi Katie nu era sigură că el observase măcar.

Alex arătă cu capul spre scaune.

— Vrei să stai jos?

Katie ezită înainte să se aşeze lângă el. Când aşezase scaunele, Alex lăsase destulă distanţă între ele, aşa că nu aveau să se atingă din greşeală. Răsuci dopul berii şi luă o înghiţitură.

— Nimic nu-i mai bun decât o bere rece într-o zi călduroasă de vară la plajă.

Katie zâmbi, uşor deconcertată la gândul că este singură cu el.

— Te cred pe cuvânt.

— Nu-ţi place berea?

Gândurile îi zburară la tatăl ei şi la cutiile goale de Pabst

Blue Ribbon care de obicei zăceau împrăştiate pe podea, lângă fotoliul în care stătea el.

— Nu prea, recunoscu ea.

— Doar vinul, nu?

Îi trebuiră câteva secunde să-şi aducă aminte că Alex îi dăduse o sticlă.

— Am băut nişte vin aseară, de fapt. Cu vecina mea.

— Da? Bravo!

Katie căută un subiect de discuție prudent.

— Spuneai că eşti din Spokane?

Alex îşi întinse picioarele în fața lui şi le puse unul peste altul.

— Născut şi crescut acolo. Am locuit în aceeaşi casă până m-am dus la facultate. Îi aruncă o privire lungă, cu coada ochiului. Universitatea din Washington, apropo. Hai, Huskies[1]!

Katie zâmbi.

— Părinții tăi mai locuiesc acolo?

— Da.

— Probabil le e greu să-şi viziteze nepoții.

— Bănuiesc.

Ceva din tonul vocii lui îi atrase atenția.

— Bănuieşti?

— Nu sunt genul de bunici care să vină în vizită, chiar dacă ar locui mai aproape. I-au văzut pe copii numai de două ori, o dată când s-a născut Kristen şi a doua oară la înmormântare. Dădu din cap. Nu-mi cere să-ți explic, continuă el, dar pe părinții mei nu-i interesează copiii. Doar le trimit felicitări de ziua de naştere şi cadouri de Crăciun, atât. Preferă să călătorească sau să facă altceva.

— Cum?

— Ce pot să fac? Şi, în plus, nu pot să spun că s-au comportat altfel față de mine, chiar dacă eram cel mai mic copil al lor. În facultate, prima dată m-au vizitat în ziua

[1] Denumirea echipelor sportive de la Universitatea din Washington (n.tr.)

absolvirii şi chiar dacă înotam suficient de bine încât să obțin o bursă integrală, m-au văzut la concursuri numai de două ori. Chiar dacă aş locui peste drum de ei, mă îndoiesc că ar vrea să-i vadă pe copii. Ăsta e unul din motivele pentru care am rămas aici. De ce nu?

— Dar bunicii din partea mamei?

Alex răzui eticheta de pe sticla de bere.

— E mai greu. Au mai avut două fiice, care s-au mutat în Florida şi, după ce mi-au vândut mie magazinul, s-au mutat şi ei acolo. Ne vizitează o dată sau de două ori pe an, pentru câteva zile, dar încă le e greu. Şi nici nu vor să stea acasă la noi, cred că le aminteşte de Carly. Prea multe amintiri.

— Cu alte cuvinte, eşti cam pe cont propriu.

— Dimpotrivă, spuse el, arătând spre copii. Îi am pe ei, ai uitat?

— Totuşi, probabil ți-e greu uneori. Să te ocupi de magazin, să creşti copiii…

— Nu-i aşa rău. Dacă mă trezesc la 6 dimineața şi mă culc pe la miezul nopții, e uşor să fac față.

Katie râse încet.

— Crezi că sunt gata cărbunii?

— Stai să văd, spuse el.

După ce înfipse sticla în nisip, se ridică din scaun şi merse la grătar. Brichetele erau albe şi căldura se ridica în valuri tremurânde.

— Sincronizare perfectă, zise el.

Aşeză pe grătar carnea de friptură şi pasta pentru hamburger, iar Katie se duse la lada frigorifică şi începu să aducă pe masă nenumăratele articole: casolete cu salată de cartofi, salată de varză, murături, salată de fasole verde, fructe feliate, două pungi de chipsuri, felii de brânză şi condimente asortate.

Clătină din cap când începu să aranjeze totul, gândindu-se că Alex cumva uitase că puştii lui erau încă mici. Luase la el mai multă mâncare decât avusese ea în casă în toată perioada de când locuia în Southport.

Alex întoarse fripturile şi carnea de hamburger şi apoi

adăugă hotdogii pe grătar. Privirea-i alunecă spre picioarele lui Katie, care se tot agita în jurul mesei, şi observă din nou cât era de atrăgătoare.

Katie îşi dădu seama că o privea.

— Ce e? întrebă ea.

— Nimic, spuse el.

— Te gândeai la ceva.

Alex oftă.

— Mă bucur că te-ai hotărât să vii azi, zise el în cele din urmă. Pentru că mă simt tare bine.

În timp ce Alex supraveghea grătarul, discutară despre subiecte mai uşoare. Alex îi spuse în linii mari cam ce înseamnă să gestionezi un magazin universal. Îi povesti cum socrii lui deschiseseră magazinul şi descrise cu afecţiune pe unii dintre clienţii obişnuiţi, oameni care, în cel mai bun caz, puteau fi descrişi drept excentrici. Katie se întrebă în sinea ei dacă şi pe ea ar fi descris-o la fel în cazul în care ar fi adus pe altcineva la plajă.

Nu că ar fi contat. Cu cât Alex vorbea mai mult, cu atât Katie îşi dădea seama că era genul de om care încerca să găsească ce e mai bun în ceilalţi, genul de om căruia nu-i plăcea să se plângă. Încercă, dar nu reuşi să-şi închipuie cum era el în tinereţe şi, treptat, conduse conversaţia în direcţia aceasta. El îi povesti despre copilăria lui în Spokane şi despre weekendurile lungi şi liniştite pe care le petrecea cu prietenii, mergând cu bicicleta de-a lungul şinelor de tren. Îi povesti cum înotul, odată descoperit, devenise pentru el o obsesie. Înota patru sau cinci ore pe zi şi visa să ajungă la Olimpiadă, dar visurile îi fuseseră spulberate de o leziune la umăr, în al doilea an de facultate. Îi povesti despre petrecerile frăţiei din care făcea parte şi despre prietenii pe care şi-i făcuse în facultate şi mărturisi că aproape toate acele prietenii se risipiseră încet, dar sigur. Katie observă că, atunci când vorbea, nu părea nici să-şi înfrumuseţeze, nici să-şi atenueze trecutul şi nici nu părea excesiv de preocupat de ce gândeau ceilalţi despre el.

Se vedea că Alex fusese odată un atlet de elită, datorită modului grațios şi curgător în care se mişca şi uşurinței cu care zâmbea, ca şi cum ar fi fost de mult obişnuit şi cu victoria, şi cu înfrângerea. Când Alex tăcu, Katie se temu că o va întreba despre trecutul ei, dar el păru să-şi dea seama că subiectul ar incomoda-o şi începu să-i povestească altceva.

Când terminară de pregătit masa, Alex îi strigă pe copii, care veniră alergând. Erau plini de nisip şi Alex îi puse să stea deoparte, ca să-i scuture bine. Privindu-l, Katie ştiu că era un tată mai bun decât credea el.

Odată ce copiii se aşezară la masă, conversația îşi schimbă cursul. Katie îi ascultă sporovăind despre castelul lor de nisip şi un spectacol de pe Disney Channel care le plăcuse la amândoi. Când întrebară ce dulciuri primesc mai târziu – bomboane cu spumă, batoane de ciocolată şi biscuiți cu graham, încălziți până se topesc – Katie înțelesese că Alex crease nişte tradiții speciale şi amuzante pentru copiii lui. Era diferit, se gândi ea, față de bărbații pe care îi cunoscuse în trecut, diferit față de orice cunoscut de-al ei şi, pe măsura ce conversația trecea de la un subiect la altul, orice urme ale nervozității de altădată începură să dispară.

Mâncarea era delicioasă, o schimbare bine-venită după regimul ei auster din ultima vreme. Cerul rămase senin, întinderea sa albastră fiind săgetată doar de păsările marine care treceau ocazional pe deasupra capetelor lor. Briza se întețea şi se domolea cât să păstreze răcoarea, iar ritmul constant al valurilor sporea senzația de calm.

Când terminară de mâncat, Josh şi Kristen ajutară la strânsul mesei şi la împachetarea resturilor. Mâncarea care nu se altera – murăturile şi cipsurile – rămase pe masă. Copiii doreau să se dea cu placa pe valuri şi, după ce îi dădu din nou cu loțiune de protecție solară, Alex se dezbrăcă de cămaşă şi îi urmă în apă.

Katie îşi mută scaunul pe malul apei şi îşi petrecu următoarea oră privindu-l pe Alex cum îi ajuta pe copii să înfrunte talazurile, aşezându-i pe rând în poziție să prindă valurile. Copiii țipau de plăcere, distrându-se de minune.

Katie se miră cum Alex reuşea să-l facă pe fiecare dintre ei să se simtă în centrul atenției. Avea o tandrețe în comportament, o răbdare deosebită la care ea nu se aşteptase. Pe când după-amiaza trecea şi norii începeau să se adune, Katie se trezi zâmbind la gândul că pentru prima dată după mulți ani se simțea complet relaxată. Şi nu numai atât, ştia că se simțea la fel de bine ca cei mici.

11

După ce ieşiră din apă, Kristen spuse că-i e frig şi Alex o duse la baie ca s-o ajute să se schimbe cu haine uscate. Katie rămase cu Josh pe pătură, admirând felul în care razele soarelui se reflectau pe apă, în timp ce Josh săpa în nisip şi-l aşeza în grămăjoare.

— Hei, vrei să mă ajuți să înalț zmeul? întrebă Josh brusc.

— N-am mai ridicat niciodată un zmeu…

— E simplu, insistă el, scotocind în grămada de jucării pe care le adusese Alex, şi scoase un zmeu mic. Îți arăt eu cum. Hai!

Josh o luă la fugă pe plajă şi Katie alergă un pic, apoi merse voiniceşte. Când îl ajunse din urmă, el îşi desfăşura deja sfoara şi îi dădu zmeul.

— Ține-l deasupra capului, bine?

Katie încuviință şi Josh începu să se dea înapoi încet, continuând să slăbească sfoara cu o uşurință ce venea din experiență.

— Eşti gata? strigă el când, în cele din urmă, se opri. Când încep să fug şi să strig, dă-i drumul!

— Sunt gata! strigă şi ea.

Josh începu să alerge, iar când Katie simți tensiunea zmeului şi-l auzi pe Josh strigând, îi dădu drumul imediat. Nu era sigură că briza era destul de puternică, dar zmeul zbură direct spre cer în câteva secunde. Josh se opri şi se întoarse. În timp ce mergea spre el, Josh continuă să desfăşoare sfoara.

Katie ajunse lângă el şi-şi apără ochii de soare, privind

spre zmeul care se înălța uşor. Negru şi galben, desenul cu Batman se vedea bine chiar de la distanță.

— Sunt destul de bun la ridicat zmeie, spuse el, urmărindu-l cu privirea. Tu cum de n-ai făcut asta până acum?

— Nu ştiu. Pur şi simplu nu mă jucam cu zmeie când eram copil.

— Ar fi trebuit. E haios.

Josh continuă să se uite în sus, cu o expresie de concentrare profundă pe chip. Pentru prima dată, Katie observă cât de mult semănau Josh şi Kristen.

— Eşti la grădiniță, nu? Îți place?

— Merge. Cel mai mult îmi place pauza. Facem întreceri şi de astea.

Sigur că da, se gândi Katie. De când ajunseseră la plajă, abia dacă stătuse locului.

— Educatoarea ta e drăguță?

— E foarte drăguță. E cam ca tata. Nu țipă deloc.

— Tatăl tău nu țipă?

— Nu, spuse el cu convingere.

— Şi ce face când se enervează?

— Nu se enervează.

Katie se uită cu atenție la Josh întrebându-se dacă vorbeşte serios şi-şi dădu seama că nu glumea.

— Ai mulți prieteni? o întrebă el.

— Nu prea mulți. De ce?

— Pentru că tati spune că eşti prietena lui. De asta te-a adus la plajă.

— Când a spus asta?

— Când ne jucam cu valurile.

— Şi ce a mai spus?

— Ne-a întrebat dacă ne deranjează că ai venit.

— Şi vă deranjează?

— De ce ne-ar deranja? ridică el din umeri. Toată lumea are nevoie de prieteni şi la plajă e frumos.

Nimic mai adevărat.

— Ai dreptate, spuse ea.

— Şi mami venea aici cu noi, ştii?

— Da?

— Da, dar a murit.

— Ştiu. Şi-mi pare rău. Probabil vă e greu. Cred că vă e tare dor de ea.

Josh încuviinţă şi, preţ de o clipă, păru mai matur şi în acelaşi timp mai mic decât vârsta lui.

— Tati se întristează câteodată. El crede că nu ştiu, dar eu îmi dau seama.

— Şi eu aş fi tristă.

Josh tăcu cât se gândi la răspunsul ei.

— Mersi că m-ai ajutat cu zmeul, spuse el.

— Voi doi păreaţi că vă simţiţi tare bine, observă Alex.

După ce Kristen se schimbă, Alex o ajută să-şi ridice zmeul în aer şi apoi se duse lângă Katie, pe nisipul tare de la marginea apei. Katie simţi briza răvăşindu-i uşor părul.

— E drăguţ. Şi mai vorbăreţ decât credeam eu.

Alex îi privea pe copii jucându-se cu zmeiele şi Katie avu impresia că nimic nu scăpa privirii lui.

— Deci asta faci în weekenduri, după ce pleci de la magazin? Îţi petreci timpul cu copiii?

— Întotdeauna, spuse el. Cred că e important.

— Chiar dacă se pare că părinţii tăi au avut altă părere?

Alex ezită.

— Ăsta ar fi răspunsul uşor, nu? Că m-am simţit neglijat şi mi-am promis să fiu altfel? Sună bine, dar nu ştiu dacă e chiar exact. Adevărul este că petrec timp cu ei pentru că-mi face plăcere. Îmi place de ei. Îmi place să-i privesc cum cresc şi vreau să fiu alături de ei când se întâmplă asta.

Katie se trezi gândindu-se la propria ei copilărie, încercând, dar nereuşind să-şi imagineze pe vreunul dintre părinţii ei având sentimentele lui Alex.

— De ce te-ai dus în armată după ce ai terminat liceul?

— Atunci, mi s-a părut potrivit. Căutam o nouă provocare, voiam să încerc ceva diferit şi armata era un pretext să plec din Washington. Cu excepţia câtorva concursuri de înot pe

ici, pe acolo, nici măcar nu ieşisem din stat până atunci.

— Ai participat vreodată la...?

Când ea ezită, Alex termină propoziția în locul ei.

— ...O confruntare militară? Nu, nu eram în genul ăla de armată. La facultate am studiat dreptul penal şi am ajuns la CID.

— Ce e aia?

Când Alex îi explică ce înseamnă, Katie se întoarse spre el.

— Ca poliția?

— Am fost detectiv, încuviință el.

Katie nu spuse nimic, însă se întoarse brusc cu spatele la el şi chipul i se întunecă deodată.

— Am spus ceva greşit? întrebă el.

Ea scutură din cap fără să răspundă. Alex se uita fix la ea, întrebându-se ce se întâmplă.

Suspiciunile cu privire la trecutul ei îi încolțiră din nou în suflet.

— Ce se întâmplă, Katie?

— Nimic, insistă ea, dar de îndată ce rosti cuvântul, el ştiu că era o minciună.

În alt loc şi cu altă ocazie, ar fi continuat să o întrebe, dar acum renunță.

— Nu e nevoie să vorbim despre asta, spuse el încet. Şi, în plus, nu mai sunt detectiv. Crede-mă când îți zic că sunt mult mai fericit cu magazinul meu.

Ea încuviință, dar Alex tot mai simți o urmă de anxietate. Îşi dădu seama că ce-i trebuia ei atunci era spațiu, chiar dacă nu-i cunoştea motivele. Arătă peste umăr.

— Am uitat să mai pun brichete la grătar. Dacă nu putem pregăti s'mores[2], copiii o să-mi ronțăie urechile. Mă întorc imediat, bine?

— Sigur, răspunse ea, prefăcându-se indiferentă.

După ce Alex plecă, răsuflă uşurată, de parcă ar fi scăpat

[2] Specialitate americană, din biscuiți graham cu bomboane cu spumă şi ciocolată (n.tr.)

de un pericol. „A fost poliţist”, se gândi ea şi încercă să-şi spună că nu contează. Chiar şi aşa, avu nevoie de aproape un minut de respiraţii constante ca să-şi recapete cât de cât controlul. Kristen şi Josh erau tot acolo, deşi Kristen se aplecase să examineze încă o scoică, uitând de zmeul ei plutitor.

Îl auzi pe Alex apropiindu-se în spatele ei.

— Ţi-am zis că nu durează mult, spuse el cu nonşalanţă. După ce mâncăm dulciurile, mă gândeam să încheiem ziua. Aş vrea să stăm până la apus, dar Josh trebuie să meargă la şcoală mâine.

— Când vrei să pleci, îmi spui şi mergem, zise ea încrucişându-şi braţele.

Observându-i încordarea din glas şi umerii ţepeni, Alex ridică din sprânceană.

— Nu ştiu ce am spus de te-a deranjat, dar îmi pare rău, bine? zise el în cele din urmă. Şi să ştii că sunt aici dacă te hotărăşti să vorbeşti despre asta.

Katie aprobă din cap fără să răspundă şi, deşi Alex aşteptă mai mult, ea nu mai spuse nimic.

— Deci aşa o să fie de-acum între noi? întrebă el.

— Ce vrei să spui?

— Mă simt de parcă deodată trebuie să mă port cu mănuşi cu tine şi nu ştiu de ce.

— Ţi-aş spune, dar nu pot, răspunse ea.

Vorbi atât de încet încât vocea aproape că i se pierdu în zgomotul valurilor.

— Poţi măcar să-mi zici ce am spus? Sau ce am făcut?

Katie se întoarse către el.

— N-ai spus şi n-ai făcut nimic greşit. Dar acum nu pot să zic mai mult de atât, bine?

Alex o privi cu atenţie.

— Bine, spuse el. Cu condiţia să te simţi în largul tău în continuare.

Katie făcu un efort, dar în cele din urmă reuşi să zâmbească.

— Asta e cea mai frumoasă zi pe care am avut-o de multă

vreme. Cel mai bun weekend, de fapt.

— Încă eşti supărată din cauza bicicletei, nu-i aşa? spuse el, mijind ochii ca şi cum ar fi suspectat-o.

În ciuda tensiunii pe care o simțea, Katie râse.

— Sigur că da. O să-mi ia mult timp să-mi revin, spuse ea, prefăcându-se că se îmbufnează.

Alex îşi întoarse privirea spre orizont, părând uşurat.

— Pot să te întreb ceva? dori să ştie Katie, devenind serioasă din nou. Dacă nu vrei, nu răspunde.

— Orice, spuse el.

— Ce s-a întâmplat cu soția ta? Ai spus că a avut o criză, dar nu mi-ai spus de ce era bolnavă.

Alex oftă, de parcă ar fi ştiut tot timpul că avea să îl întrebe, dar tot trebuia să-şi facă curaj ca să răspundă.

— A avut o tumoare pe creier, începu el încet. Mai exact, a avut trei tipuri diferite de tumori pe creier. Atunci nu ştiam asta, dar am aflat că e destul de obişnuit. Cea care creştea încet era chiar ce ți-ai închipui: avea mărimea unui ou şi chirurgii au putut să o scoată aproape pe toată. Dar cu celelalte nu a fost aşa simplu. Erau genul ăla de tumori care se răspândesc ca pânzele de păianjen şi nu aveau cum să le scoată fără să scoată şi o parte din creier. În plus, erau şi agresive. Doctorii au făcut tot ce-au putut, dar când au ieşit din sala de operații şi mi-au spus că mersese pe cât de bine se putea, am ştiut exact ce voiau să spună.

— Nici nu pot să-mi imaginez cum e să auzi aşa ceva.

Katie se uită fix în nisip.

— Recunosc că nu puteam să cred. Era aşa de... neaşteptat. Adică, cu o săptămână înainte eram o familie normală şi, brusc, soția mea murea, iar eu nu puteam să fac nimic să opresc asta.

Mai departe de ei, Kristen şi Josh erau concentrați la zmeiele lor, dar Katie ştiu că Alex abia dacă-i vedea.

— După operație, i-au trebuit vreo câteva săptămâni să-şi revină şi am vrut să cred că totul era bine. Dar după aceea, săptămână de săptămână, observam mici schimbări. Partea stângă a corpului ei devenea mai slăbită, iar ea dormea mai

mult şi mai des. A fost greu, dar cel mai greu pentru mine a fost că a început să se îndepărteze de copii. De parcă nu voia ca ei să-şi amintească de ea bolnavă, voia să şi-o amintească aşa cum fusese înainte. Tăcu, apoi scutură din cap. Scuză-mă, nu trebuia să-ți povestesc asta. A fost o mamă extraordinară. Uită-te şi tu ce copii au ieşit.

— Cred că şi tatăl lor are un merit.

— Încerc. Dar de cele mai multe ori, simt că nici nu ştiu ce fac. Parcă m-aş preface.

— Cred că toți părinții simt asta.

Alex se întoarse spre ea.

— Şi ai tăi?

Katie ezită.

— Cred că părinții mei s-au străduit.

Nu exagera, spunea doar adevărul.

— Eşti apropiată de ei?

— Au murit într-un accident de maşină când aveam nouăsprezece ani.

Alex se uită lung la ea.

— Îmi pare rău.

— A fost greu, spuse Katie.

— Ai frați sau surori?

— Nu, răspunse ea. Se întoarse spre apă. Sunt doar eu.

Câteva minute mai târziu, Alex îi ajută pe copii să-şi strângă zmeiele şi se întoarseră cu toții în zona de picnic. Cărbunii nu erau încă gata, aşa că în timpul ăsta Alex clăti plăcile şi scutură prosoapele de nisip, apoi scoase ingredientele de care avea nevoie ca să pregătească dulciurile s'mores.

Kristen şi Josh îl ajutară să împacheteze majoritatea lucrurilor, Katie puse resturile de mâncare înapoi în lada frigorifică, iar Alex începu să le care la maşină. Când termină, nu rămaseră pe nisip decât o pătură şi patru scaune. Copiii le aranjaseră în cerc, iar Alex le dădu nişte țepuşe lungi şi punga cu bomboane cu spumă. Nerăbdător cum era, Josh o rupse toată, vărsând o grămadă pe pătură.

Luându-se după copii, Katie înfipse trei bomboane cu spumă pe țepuşă şi toți patru stătură în jurul grătarului, învârtind țepuşele şi privind la zahărul care se carameliza. Katie îşi ținu țepuşa cam prea aproape de foc şi două bomboane cu spumă luară foc, dar Alex le stinse repede.

Când fură gata, Alex îi ajută pe copii să adauge şi ultimele detalii la ospățul lor: ciocolată pe biscuitul graham, apoi bomboana cu spumă şi, deasupra, un alt biscuit. Era lipicios şi dulce şi cel mai bun desert pe care-l mâncase Katie vreodată.

Stând între copii, Katie observă că Alex se lupta cu firmiturile, dădea pe el şi, când folosi degetele să se şteargă la gură, nu făcu decât să înrăutățească lucrurile. Copiilor li se păru tare amuzant şi Katie nu se putu abține să chicotească şi ea şi, deodată, simți un val neaşteptat de speranță. În ciuda tragediei prin care trecuseră cu toții, arătau ca o familie fericită. „Asta face o familie iubitoare unită", gândi Katie. Pentru ei, nu era decât o zi sau un weekend obişnuit, dar pentru ea, faptul că există astfel de momente avea valoarea unei revelații. Şi poate, poate, avea o şansă să mai trăiască astfel de clipe şi în viitor.

12

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

Jo stătea în fața ei la masă, în bucătăria de un galben strălucitor, luminată doar de becul de deasupra sobei. După ce Katie se întorsese acasă, Jo venise în vizită, cu părul plin de var. Katie pusese pe foc ibricul pentru cafea şi aşezase două ceşti pe masă.

— Nu prea multe. După ce am terminat de mâncat, ne-am mai plimbat un pic pe plajă, apoi am urcat în maşină şi am venit acasă.

— Te-a condus la uşă?

— Da.

— L-ai invitat înăuntru?

— Trebuia să-i ducă pe copii înapoi acasă.

— L-ai sărutat de noapte bună?

— Sigur că nu.

— De ce nu?

— N-ai auzit ce ți-am zis? Îşi ducea copiii la plajă şi m-a invitat şi pe mine cu ei. Nu a fost o întâlnire.

Jo ridică ceaşca de cafea.

— Sună a întâlnire.

— A fost o zi petrecută în familie.

Jo se gândi.

— Cred că voi doi ați petrecut mult timp vorbind.

Katie se lăsă pe spate în scaun.

— Eu cred că tu voiai să fie o întâlnire.

— De ce aş vrea asta?

— Habar n-am. Dar de când ne-am cunoscut, în fiecare conversație, aduci cumva vorba despre el. E ca şi cum te-ai strădui să... nu ştiu, să te asiguri că îl observ.

Jo învârti ce-i mai rămase în ceaşcă, apoi puse ceaşca pe masă.

— Şi l-ai observat?

Katie ridică mâinile în aer.

— Vezi? Despre asta vorbesc.

Jo râse şi scutură din cap.

— Bine. Fii atentă! Ezită un pic, apoi continuă: Am cunoscut foarte mulți oameni şi, în timp, mi-am dezvoltat nişte instincte în care am învățat să am încredere. După cum ştim amândouă, Alex e un tip extraordinar şi, odată ce am început să te cunosc, am ajuns să gândesc la fel şi despre tine. În afară de asta, n-am făcut decât să te tachinez. Nu e ca şi cum te-aş fi târât la magazin ca să-ți fac cunoştință cu el. Nici n-am fost prin preajmă când te-a invitat la plajă, o invitație pe care erai mai mult decât dispusă s-o accepți.

— Kristen m-a rugat să merg...

— Ştiu. Mi-ai spus asta, zise Jo, ridicând din sprânceană. Şi sunt sigură că ăsta a fost singurul motiv pentru care te-ai dus.

Katie se încruntă.

— Ai un mod de a răsuci lucrurile...

Jo râse din nou.

— Te-ai gândit vreodată că sunt invidioasă? A, nu că te-ai dus cu Alex, ci pentru că ai putut să te duci la plajă într-o zi perfectă, în timp ce eu eram prinsă aici, văruind… a doua zi la rând? Sper să nu mai pun mâna pe un trafalet câte zile oi avea! Mă dor brațele şi umerii!

Katie se ridică de la masă, îşi puse încă o ceaşcă de cafea şi ridică ceainicul.

— Mai vrei?

— Nu, mulțumesc. Trebuie să dorm la noapte şi cofeina m-ar ține trează. Cred că o să comand nişte mâncare chinezească. Vrei şi tu?

— Nu mi-e foame, spuse Katie. Am mâncat prea mult azi.

— Nu cred că e posibil aşa ceva. Dar te-ai bronzat. Îți stă bine, chiar dacă o să faci riduri din cauza asta mai târziu.

Katie pufni.

— Mda, mersi.

— La ce sunt buni prietenii? Jo se ridică şi se întinse ca o pisică. Auzi, m-am simțit bine aseară. Deşi, trebuie să recunosc, am plătit pentru asta dimineață.

— A fost frumos, aprobă Katie.

Jo făcu câțiva paşi, apoi se întoarse.

— A, am uitat să te întreb. Ai de gând să păstrezi bicicleta?

— Da, răspunse Katie.

Jo se gândi.

— Bravo ție!

— Ce vrei să spui cu asta?

— Doar că nu cred că ar trebui să o dai înapoi. E clar că ai nevoie de ea, iar el a vrut s-o ai tu. De ce să n-o păstrezi? Ridică din umeri. Problema ta este că uneori citeşti prea mult printre rânduri.

— Ca atunci când cu prietena manipulatoare?

— Chiar crezi că sunt manipulatoare?

Katie se gândi.

— Poate puțin.

Jo zâmbi.

— Ce program ai săptămâna asta? Munceşti mult?

Katie încuviință.

— Şase nopți şi trei zile.

Jo se strâmbă.

— Bleah.

— E în regulă. Am nevoie de bani şi-s obişnuită să lucrez aşa.

— Şi, desigur, ai avut un weekend nemaipomenit.

Katie rămase o clipă pe gânduri.

— Da, spuse ea, am avut.

13

Următoarele zile trecură fără evenimente deosebite, motiv pentru care lui Alex i se părură şi mai lungi. Nu mai vorbise cu Katie de când o condusese acasă duminică seara. Nu era ceva complet neaşteptat, pentru că ştia că lucrează mult în săptămâna respectivă, dar se trezise de câteva ori ieşind din magazin şi uitându-se pe drum, cu sentimentul vag de dezamăgire că nu o vede.

Era destul ca să-i spulbere iluzia că îi luase mințile aşa de tare lui Katie încât să nu reziste fără să treacă pe la el. Totuşi, Alex era surprins de entuziasmul de adolescent care îl cuprindea la gândul că avea să o revadă, chiar dacă ea nu simțea la fel față de el. Şi-o aminti pe plajă, cu părul ei castaniu fluturând în vânt, cu trăsăturile delicate şi cu ochii care păreau că-şi schimbă culoarea de fiecare dată când îi vedea. Încet-încet, până la sfârşitul zilei, devenise şi ea mai relaxată şi Alex rămase cu impresia că mersul la plajă o mai destinsese un pic.

Era curios nu numai să afle despre trecutul ei, ci şi despre celelalte lucruri pe care nu le ştia despre ea. Încercă să-şi imagineze ce fel de muzică îi plăcea sau la ce se gândea prima dată dimineața, sau dacă fusese vreodată la un meci de baseball. Se întrebă dacă dormea pe spate sau pe o parte şi dacă prefera să facă duş sau baie. Cu cât se întreba mai mult, cu atât devenea mai curios.

Îşi dorea ca ea să aibă încredere să-i povestească detalii

din trecutul ei, nu pentru că avea iluzia că o putea salva sau că simțea că avea nevoie să fie salvată, ci pentru că, spunându-i adevărul despre trecutul ei, ar fi deschis uşa spre viitor. Asta însemna că ei doi ar fi putut să poarte o conversație adevărată.

Joi se gândea deja dacă să treacă pe la căsuța ei. Voia să se ducă şi o dată chiar îşi luase cheile, dar până la urmă renunțase pentru că habar n-avea ce să-i spună odată ajuns acolo. Nici nu ştia cum ar reacționa ea. Ar zâmbi? Ar fi emoționată? L-ar invita înăuntru sau i-ar spune să plece? Oricât încerca el să-şi imagineze ce s-ar întâmpla, nu putea şi, până la urmă, pusese cheile deoparte.

Era complicat. Pe de altă parte, îşi aminti el, Katie era o femeie misterioasă.

În curând, Katie recunoscu ce bine-venită era bicicleta. Nu numai că putea să vină acasă între ture, în zilele în care muncea tură dublă, dar pentru prima dată simțea că putea să exploreze oraşul, ceea ce şi făcu. Marți vizită câteva magazine de antichități, admiră peisajele pictate de la o galerie de artă şi merse prin cartiere, minunându-se de verandele largi şi porticurile ce împodobeau casele cu valoare istorică de pe faleză. Miercuri, vizită biblioteca şi petrecu câteva ore trecând în revistă rafturile şi citind copertele cărților şi-şi umplu coşurile de la bicicletă cu romane care o interesau.

Serile însă, când stătea în pat şi citea cărțile pe care le împrumutase, se trezea uneori că gândurile îi alunecau spre Alex. Răscolind prin amintirile din Altoona, îşi dădu seama că Alex îi amintea de tatăl prietenei ei, Callie. În ultimul ei an de liceu, Callie locuia pe aceeaşi stradă cu ea şi, deşi nu se cunoşteau foarte bine – Callie era mai mică cu câțiva ani –, Katie îşi aminti că stătea pe treptele din fața casei ei în fiecare dimineață de sâmbătă. Ca un ceas, tatăl lui Callie deschidea uşa garajului, fluierând în timp ce scotea maşina de tuns iarba. Era mândru de curtea lui – de departe cea mai îngrijită din tot cartierul – şi Katie obişnuia să-l privească

împingând şi trăgând maşina de tuns iarba cu o precizie militară. Din când în când, se oprea să dea la o parte o creangă căzută pe jos şi atunci îşi ştergea faţa cu o batistă pe care o ţinea în buzunarul de la spate. Când termina, se sprijinea de capota Fordului de pe alee şi sorbea un pahar cu limonadă pe care i-l aducea soţia lui. Uneori, se aşeza şi ea pe maşină, lângă el, şi Katie zâmbea când îl vedea bătând-o uşor pe coapsă de câte ori dorea să-i atragă atenţia. Îşi sorbea băutura şi-şi atingea soţia cu o încântare care o făceau să creadă că era un om mulţumit de viaţa lui şi că toate visurile lui i se îndepliniseră cumva. Adesea, când îl privea, Katie se întreba cum ar fi fost viaţa ei dacă s-ar fi născut într-o astfel de familie.

Alex avea acelaşi aer mulţumit când copiii lui erau prin preajmă. Reuşise nu numai să treacă peste tragedia de a-şi fi pierdut soţia, ci şi să-şi ajute copiii să nu resimtă această pierdere. Când vorbise despre soţia lui, Katie se aşteptase să simtă amărăciune sau autocompătimire, dar nici vorbă de aşa ceva. Vorbise cu tristeţe, desigur, şi expresia lui trăda singurătatea când o evoca, dar, în acelaşi timp, îi povestise lui Katie despre soţia lui fără să o facă pe ea să simtă că le-ar compara. El părea că o acceptă şi, deşi nu era sigură când exact se întâmplase, Katie îşi dădu seama că se simţea atrasă de el.

Totuşi, sentimentele ei erau complicate. Nu mai lăsase garda atât de jos încât să permită cuiva să se apropie aşa de mult de la întâmplările din Atlantic City, iar experienţa respectivă se dovedise un coşmar. Dar oricât de mult încerca ea să păstreze distanţa, de fiecare dată când îl vedea pe Alex, se întâmpla ceva care îi apropia. Uneori accidental, ca atunci când Josh căzuse în râu şi ea stătuse cu Kristen, dar alteori părea aproape predestinat. Ca atunci când se pornise furtuna. Sau când Kristen ieşise din magazin şi o rugase insistent să meargă cu ei la plajă. Până în acel moment fusese destul de atentă să nu spună prea multe despre ea. Totuşi, cu cât petrecea mai mult timp cu Alex, cu atât avea senzaţia că el ştia mult mai mult despre ea decât lăsa să se

vadă şi asta o speria. O făcea să se simtă descoperită şi vulnerabilă şi în parte din acest motiv evitase să se ducă la magazin toată săptămâna. Avea nevoie de un răgaz de gândire, de timp pentru a se hotărî dacă să facă ceva în legătură cu asta şi, dacă da, ce anume.

Din păcate, petrecuse prea mult timp gândindu-se la felul în care ridurile fine de la colțul ochilor lui se strângeau când zâmbea sau la aspectul lui atletic când ieşise din valuri. Se gândea la Kristen care îl ținea de mână şi la încrederea absolută care răzbătea din acel gest simplu. Mai devreme, Jo îi spusese că Alex era un om bun, genul de om care ar face ceea ce trebuie şi, deşi Katie nu putea să pretindă că îl cunoaşte bine, instinctele îi spuneau că era un om în care putea avea încredere. Că, indiferent ce i-ar spune, ar susține-o. Că i-ar păzi secretele şi că nu le-ar folosi niciodată împotriva ei.

Era irațional şi lipsit de logică şi contrazicea tot ce-şi promisese sieşi când se mutase aici, dar îşi dădu seama că voia ca el s-o cunoască. Voia s-o înțeleagă, fie şi numai pentru că avea senzația ciudată că era genul de bărbat de care se putea îndrăgosti, chiar dacă nu-şi dorea asta.

14

La vânătoare de fluturi.

Ideea îi apăru brusc în minte imediat ce se trezi sâmbătă dimineață, chiar înainte de a coborî să deschidă magazinul. În mod ciudat, pe când cântărea posibilitățile de petrecere a timpului liber cu copiii în acea zi, îşi aminti un proiect la care lucrase în clasa a şasea. Profesorul le ceruse elevilor să facă un insectar. Îi trecu prin minte ca un fulger imaginea lui alergând printr-un câmp cu iarbă în pauza dintre ore, gonind orice de la bondari la cosaşi. Era sigur că lui Kristen şi Josh le va plăcea şi, simțindu-se mândru de el că îi venise o idee interesantă şi originală pentru o după-amiază de weekend, căută prin plasele de pescuit din magazin şi alese trei care aveau mărimea potrivită.

Când le împărtăşi la prânz propunerea lui, Josh şi Kristen nu se arătară prea entuziasmați de idee.

— Nu vreau să rănesc fluturi, protestă Kristen. Îmi plac fluturii.

— Nu e nevoie să-i rănim. Putem să le dăm drumul.

— Atunci de ce să-i mai prindem?

— Pentru că e amuzant.

— Nu pare amuzant. Pare răutăcios.

Alex deschise gura să răspundă, dar nu era sigur ce să zică. Josh mai luă o îmbucătură din sendvişul lui cu brânză.

— E deja destul de cald, tati, spuse el, vorbind în timp ce mesteca.

— Nu-i nimic. După aceea, putem să înotăm în râu. Şi mestecă cu gura închisă.

Josh înghiți.

— De ce nu mergem să înotăm în râu acum?

— Pentru că ne ducem la vânătoare de fluturi.

— Nu putem să mergem la un film în loc de asta?

— Daaa! spuse Kristen. Hai la film!

„Poate fi exasperant să fii părinte", gândi Alex.

— E o zi frumoasă şi nu o s-o petrecem stând înăuntru. Mergem la vânătoare de fluturi. Şi o să vă placă, veți vedea?

După prânz, Alex îi duse pe un câmp din aproprierea oraşului, plin de flori sălbatice. Le dădu plasele şi îi luă la plimbare, privind cum Josh îşi trăgea plasa, iar Kristen o ținea pe-a ei strânsă la piept, la fel cum îşi ținea păpuşile.

Alex luă inițiativa şi alergă în fața lor, cu plasa pregătită. În față, zburătăcind printre florile sălbatice, văzu zeci de fluturi. Când se apropie destul de ei, îşi avântă plasa şi prinse unul. Se ghemui şi începu să ridice plasa cu atenție, cât să se vadă culorile portocaliu şi maro.

— Ura! strigă el entuziast. Am prins unul!

Imediat, Josh şi Kristen se uitau peste umărul lui.

— Ai grijă, tati! suspină Kristen.

— O să am, dragă. Uite ce culori frumoase are!

Copiii se aplecară şi mai mult.

— Tare! exclamă Josh, şi se îndepărtă, balansând plasa

într-o doară.

Kristen continuă să studieze fluturele.

— De care e?

— E un fluture din familia Hesperiidae, spuse Alex, dar nu ştiu exact de ce fel.

— Cred că e speriat, zise Kristen.

— Sunt sigur că se simte bine. Dar o să-i dau drumul, da?

Kristen încuviinţă şi Alex întoarse cu grijă plasa pe dos.

Odată eliberat, fluturele se mai agăţă de plasă câteva secunde înainte să-şi ia zborul. Ochii lui Kristen se măriră de uimire.

— Mă ajuţi să prind unul? întrebă ea.

— Mi-ar plăcea.

Petrecură o oră şi ceva alergând printre flori. Prinseră cam opt specii diferite de fluturi, inclusiv un fluture-păun, deşi majoritatea erau tot fluturi din familia Hesperiidae, ca primul. Când terminară, copiii aveau feţele roşii şi strălucitoare, aşa că Alex îi duse să cumpere îngheţată la cornet, înainte de a se îndrepta spre râul din spatele casei. Cei trei săriră împreună de pe doc – Josh şi Kristen purtând veste de salvare – şi plutiră în jos purtaţi de curentul lent. Aşa îşi petrecea el zilele când era copil. Când ieşiră din apă, Alex era mulţumit că, după weekendul petrecut la plajă, acesta era cel mai bun sfârşit de săptămână pe care îl avuseseră în ultimul timp.

Dar era şi obositor. După ce copiii făcură duş, cerură să vadă un film şi Alex scoase *Călătoria,* un film pe care-l văzuseră de nenumărate ori, dar de care nu se mai săturau. Din bucătărie, îi vedea cum stăteau pe canapea, fără să se mişte măcar un pic, uitându-se la televizor cu privirea fixă şi buimacă a copiilor extenuaţi.

Alex şterse prin bucătărie şi băgă farfuriile murdare în maşina de spălat vase, puse o maşină de rufe la spălat, deretică prin sufragerie şi făcu o curăţenie serioasă în baia copiilor, abia apoi se aşeză lângă ei pe canapea. Josh se ghemui pe o parte, Kristen pe cealaltă. Când se termină filmul, Alex simţi că şi lui i se îngreunează pleoapele. După

munca la magazin, joaca cu copiii şi curăţenia prin casă, era bine doar să se relaxeze o vreme.

Sunetul vocii lui Josh îl trezi brusc.

— Tati?

— Da.

— Ce mâncăm la cină? Mor de foame.

De la standul chelneriţelor, Katie aruncă o privire spre terasă, apoi se întoarse să privească cum Alex şi copiii erau conduşi la o masă în aer liber lângă balustradă. Kristen zâmbi şi îi făcu cu mâna de îndată ce o zări şi ezită numai o secundă înainte să se strecoare printre mese ca să alerge direct la ea. Katie se aplecă pentru ca fetiţa s-o poată prinde cu braţele pe după gât.

— Am vrut să-ţi facem o surpriză, spuse Kristen.

— Ei, aţi reuşit. Ce faceţi aici?

— Tati nu a vrut să ne gătească în seara asta.

— Nu?

— A zis că e prea obosit.

— E o poveste mai lungă, spuse Alex, crede-mă.

Katie nu-l auzise apropiindu-se şi se ridică.

— Hei, bună! spuse ea, roşind fără să vrea.

— Ce mai faci? întrebă Alex.

— Bine. Înclină din cap, simţindu-se un pic tulburată. Ocupată, după cum vezi.

— Aşa pare. A trebuit să aşteptăm ca să primim o masă în sectorul tău.

— Aşa a fost toată ziua.

— Păi atunci, nu te reţinem. Hai, Kristen, să mergem la masă. Ne vedem în câteva minute sau când poţi tu.

— Pa, domnişoară Katie.

Kristen îi făcu din nou cu mâna.

Katie îi urmări îndreptându-se spre masă, ciudat de emoţionată de vizita lor. Îl văzu pe Alex deschizând meniul şi aplecându-se în faţă ca să o ajute pe Kristen cu al ei. Pentru o clipă, îşi dori să fie cu ei.

Îşi aranjă bluza şi aruncă o privire la reflexia ei în cafetiera

de oțel inoxidabil. Nu vedea mare lucru, numai o imagine diformă, dar tot îşi trecu o mână prin păr. Apoi, după ce verifică rapid că nu-şi pătase bluza – chiar dacă oricum n-ar fi avut ce să facă, tot voia să ştie –, se duse la masă.

— Bună, îi salută ea pe copii. Am auzit că tati nu a vrut să vă gătească cina.

Kristen chicoti, dar Josh doar încuviință.

— A zis că e obosit.

— Aşa am auzit şi eu, spuse ea.

Alex dădu ochii peste cap.

— Dat în gât de propriii copii. Nu-mi vine să cred.

— Eu nu te-aş lovi în gât, tati, spuse Kristen serioasă.

— Mulțumesc, draga mea.

Katie zâmbi.

— Vă e sete? Vă aduc ceva de băut?

Comandară cu toții ceaiuri şi un coşuleț cu crochete. Katie aduse băuturile la masă şi, în timp ce se îndepărta, simți că Alex o urmărea cu privirea. Se luptă cu tentația de a privi înapoi peste umăr, deşi voia asta cu disperare.

În următoarele minute, luă comenzi şi curăță alte mese de farfurii, duse câteva porții şi, în fine, se întoarse cu un coşuleț plin cu crochete.

— Aveți grijă! spuse ea. Încă sunt fierbinți.

— Acum sunt cele mai bune, zise Josh, întinzându-se spre coş.

Şi Kristen luă una.

— Azi am fost la vânătoare de fluturi, spuse ea.

— Da?

— Da. Dar nu le-am făcut rău. Le-am dat drumul.

— Pare amuzant. V-ați simțit bine?

— A fost super! spuse Josh. Am prins vreo sută! Şi apoi am înotat.

— Ce zi frumoasă! zise Katie sincer. Nu-i de mirare că tăticul vostru este obosit.

— Eu nu sunt obosit… ă! spuseră aproape în acelaşi timp Josh şi Kristen.

— Poate nu, interveni Alex, dar tot o să mergeți devreme la

culcare. Pentru că săracul vostru tată are nevoie de somn.

Katie scutură din cap.

— Nu fi aşa aspru cu tine, spuse ea. Nu eşti sărac.

Lui Alex îi luă o clipă să-şi dea seama că îl tachina şi râse tare, atrăgând priviri de la masa de alături, dar asta nu părea să-l deranjeze.

— Vin aici să mă relaxez şi să mă bucur în tihnă de cină şi ajung să fiu luat în râs de chelneriță.

— Viața-i grea, ce să-i faci?

— Mie-mi spui? Parcă văd că o să mă pui să comand din meniul pentru copii, la cât m-am îngrăşat.

— Păi, nu voiam să zic nimic, spuse ea aruncând o privire ironică la talia lui.

Alex râse din nou şi, când se uită la ea, Katie văzu o privire apreciativă în ochii lui, ce-i aminti că el o considera atrăgătoare.

— Cred că suntem gata să comandăm acum, zise el.

— Ce să vă aduc?

Alex comandă pentru toți, iar Katie îşi notă şi-i susținu privirea câteva clipe înainte de a pleca de la masa lor ca să lase comanda la bucătărie. În timp ce lucra la celelalte mese din sectorul ei – cum plecau unii, veneau alții – găsea pretexte ca să treacă pe lângă masa lui Alex. Le umplu din nou paharele cu apă şi ceştile cu ceai, luă coşul când terminară crochetele şi îi aduse lui Josh o furculiță nouă după ce acesta o scăpă pe-a lui pe jos. Pălăvrăgi cu uşurință cu Alex şi copiii, bucurându-se de fiecare moment şi, în cele din urmă, le aduse cina.

Mai târziu, când terminară, curăță masa şi le aduse nota. Soarele apunea deja şi Kristen începuse să caşte, iar restaurantul devenise şi mai aglomerat, dacă mai era posibil. Avu timp doar să-şi ia rapid la revedere când copiii coborau scările, iar când Alex ezită, Katie avu impresia că voia s-o invite în oraş. Nu era sigură cum să reacționeze, dar înainte ca el să spună ceva, unul dintre clienții ei vărsă o bere. Clientul se ridică imediat de la masă, lovind-o şi încă două pahare se răsturnară. Alex se retrase, conştient că momentul

trecuse şi că ea trebuia să plece.

— Pe curând, spuse el, făcându-i cu mâna în timp ce-i urma pe copii.

În ziua următoare, Katie intră pe uşa magazinului la doar jumătate de oră după deschidere.

— Ai venit devreme, spuse Alex uimit.

— M-am trezit devreme şi m-am gândit să scap de grija cumpărăturilor.

— S-au mai calmat lucrurile aseară?

— Într-un târziu. Dar unele colege au lipsit săptămâna asta. Una s-a dus la nunta surorii ei, alta a anunțat că e bolnavă. A fost o nebunie.

— Mi-am dat seama. Dar mâncarea mi s-a părut excelentă, chiar dacă servirea a fost cam lentă.

Când Katie îl fixă cu o expresie furioasă, Alex râse.

— Îmi luam şi eu revanşă că m-ai tachinat aseară. Clătină din cap. Mi-ai zis că-s bătrân. Ca să ştii, am albit înainte să împlinesc treizeci de ani.

— Eşti foarte sensibil în privința asta, îl necăji ea în glumă. Dar, crede-mă, părul tău arată bine. Îți dă un aer de om respectabil.

— Asta e de bine sau de rău?

Katie zâmbi, fără să răspundă, apoi luă un coş. Alex îşi drese vocea.

— Şi săptămâna viitoare lucrezi la fel de mult?

— Nu chiar.

— Dar weekendul viitor?

Katie se gândi.

— Sâmbătă sunt liberă. De ce?

Alex îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt şi apoi o privi în ochi.

— Pentru că mă întrebam dacă aş putea să te invit la cină. Doar noi doi de data asta. Fără copii.

Katie ştiu că se află la o răscruce şi că lucrurile dintre ei s-ar putea schimba. Pe de altă parte, acesta fusese motivul pentru care venise la magazin aşa devreme. Voia să vadă dacă se înşelase în legătură cu expresia lui din seara

precedentă, pentru că pentru prima dată era sigură că voia ca el s-o invite.

Tăcerea ei însă fu greşit interpretată de Alex.

— Nu contează. Nu-i aşa important.

— Ba da, spuse ea. Mi-ar plăcea să luăm cina împreună. Dar cu o condiție.

— Care?

— Ai făcut deja aşa de multe pentru mine, că de data asta aş vrea să fac eu ceva pentru tine. Ce-ai zice să gătesc eu pentru tine? La mine acasă?

Alex zâmbi uşurat.

— E perfect!

15

Sâmbătă, Katie se trezi mai târziu decât de obicei. Petrecuse ultimele zile făcând cumpărături şi decorându-şi casa cu frenezie – o perdea nouă brodată pentru fereastra de la sufragerie, nişte fotografii ieftine pe pereți, câteva covoraşe, suporturi de pus sub farfurie şi pahare pentru cină. Vineri seara muncise până după miezul nopții, umflându-şi pernuțele decorative şi făcând o ultimă curățenie în toată casa. Deşi soarele se strecura pieziş printre ferestre şi desena dungi pe patul ei, Katie se trezi numai când auzi lovituri de ciocan. Se uită la ceas şi văzu că era deja trecut de ora nouă.

Dându-se cu greu jos din pat, căscă şi apoi merse spre bucătărie să pună cafeaua la făcut, apoi ieşi pe terasă cu ochii mijiți la lumina puternică a soarelui de dimineață. Jo era pe terasa ei, cu ciocanul pregătit pentru încă o lovitură, când o zări pe Katie.

Puse ciocanul jos.

— Nu te-am trezit eu, nu-i aşa?

— Ba da, dar nu-i nimic. Oricum trebuia să mă trezesc. Ce faci acolo?

— Încerc să prind mai bine oblonul. Aseară, când am ajuns acasă, atârna într-o rână şi eram sigură că o să cedeze în timpul nopții. Bineînțeles că, la gândul că zgomotul căderii

mă poate trezi oricând, am stat trează ore întregi.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu, aproape am terminat.

— Dar de o cafea ce zici?

— Sună foarte bine. Vin în câteva minute.

Katie se duse în dormitor, se schimbă de pijamale şi-şi puse repede pe ea nişte pantaloni scurți şi un tricou. Se spălă pe dinți şi se pieptănă descâlcindu-şi părul. Prin fereastră, o văzu pe Jo venind spre casă. Deschise uşa de la intrare.

Turnă cafea în două ceşti şi-i dădu una din ele lui Jo de îndată ce intră în bucătărie.

— Casa ta arată din ce în ce mai drăguț. Îmi plac tare mult covoraşele şi pozele.

Katie ridică din umeri cu modestie.

— Mda… păi, cred că încep să mă simt acasă în Southport. M-am gândit că ar fi cazul să nu mai privesc casa asta ca pe ceva provizoriu.

— E uimitor. Parcă, în sfârşit, începi să-ți faci cuib.

— La tine cum mai e?

— Mai bine. O să te chem când o să fie gata.

— Unde ai fost? Nu prea te-am mai văzut în ultimul timp.

Jo dădu din mână a lehamite.

— Am fost plecată câteva zile cu munca, apoi, weekendul trecut am vizitat pe cineva şi pe urmă am muncit. Ştii cum e.

— Şi eu am muncit mult. Am avut o grămadă de ture în ultimul timp.

— În seara asta lucrezi?

Katie luă o gură de cafea.

— Nu, am un invitat la cină.

Jo făcu ochii mari.

— Vrei să ghicesc cine e?

— Ştii deja cine e.

Katie încercă să nu roşească.

— Ştiam eu! spuse Jo. Bravo! Te-ai hotărât cu ce te îmbraci?

— Încă nu.

— Ei, indiferent ce o să porți, o să arăți minunat, sunt sigură. Şi o să găteşti tu?

— Să ştii că mă pricep destul de bine.

— Ce o să găteşti?

Când îi spuse, Jo ridică din sprâncene.

— Sună delicios. Super. Mă bucur pentru tine. Pentru amândoi, de fapt. Eşti emoționată?

— E doar o cină…

— Să înțeleg că da… Jo făcu cu ochiul. Păcat că nu pot să stau pe aici să vă spionez. Mi-ar plăcea să văd cum se desfăşoară totul, dar, din păcate, plec din oraş.

— Da, spuse Katie. Chiar e păcat că n-o să fii aici.

Jo râse.

— Sarcasmul nu ți se potriveşte, apropo. Dar să ştii că nu scapi, cum mă întorc, vreau să-mi povesteşti tot.

— E doar o cină, spuse Katie din nou.

— Ceea ce înseamnă că poți să-mi povesteşti tot.

— Cred că-ți trebuie alt hobby.

— Probabil, admise Jo. Dar deocamdată mă distrez foarte bine trăind prin intermediul tău, având în vedere că viața mea amoroasă e practic inexistentă. Trebuie să visez şi eu, nu?

Prima dată, Katie se opri la coafor. Acolo, o tânără pe nume Britanny îi scurtă şi îi coafă părul, vorbind fără întrerupere în tot timpul acesta. Peste drum era singurul butic din Southport, aşa că acolo se opri apoi Katie. Deşi mai trecuse pe lângă magazin, nu intrase niciodată. Era genul de magazin în care nu-şi imaginase că va dori sau că va avea nevoie să între, dar aruncând o privire, fu surprinsă nu numai de articole, ci şi de unele prețuri. Aşa că îşi concentră atenția asupra articolelor cu preț redus.

Era o experiență ciudată să facă singură cumpărături într-un magazin de haine ca acesta. Nu mai făcuse aşa ceva de mult timp şi, când se schimbă în cabina de probă, se simți mai lipsită de griji ca niciodată.

Cumpără vreo două articole de la reduceri, inclusiv o bluză

cafenie mulată cu mărgele şi broderie, un pic decoltată în față, nu foarte mult, dar suficient cât să-i pună în valoare formele. Mai găsi şi o fustă superbă de vară care se potrivea perfect cu bluza. Fusta era un pic prea lungă, dar ştia că poate s-o scurteze. După ce plăti cumpărăturile, merse două uşi mai jos, la singurul magazin de încălțăminte din oraş, de unde-şi cumpără o pereche de sandale. Şi aici găsi reduceri şi, deşi în mod normal cumpărăturile i s-ar fi părut o nebunie, primise bacşişuri bune în ultimele câteva zile şi hotărâse să fie extravagantă. În limite rezonabile, desigur.

De acolo, merse la farmacie să cumpere câte ceva şi, în fine, traversă oraşul până la băcănie. Nu se grăbi, ci se uită cu atenție pe toate rafturile, simțind amintirile vechi, tulburătoare încercând, dar nereuşind să iasă la suprafață.

Când termină, merse acasă şi începu să pregătească cina. Gătea creveți umpluți cu carne de rac, în sos de homar. Trebui să reconstituie rețeta din memorie, dar o făcuse de zeci de ori de-a lungul anilor şi era sigură că nu uitase nimic. Ca garnitură, se hotărî să facă ardei umpluți şi turtă de mălai, iar ca aperitiv voia să pregătească Brie înfăşurată în bacon, pe deasupra cu sos de zmeură.

De mult nu mai gătise o masă aşa elaborată, dar întotdeauna îi plăcuse să decupeze rețete din reviste, chiar de la o vârstă fragedă. Gătitul era singura pasiune pe care o împărtăşise, ocazional, cu mama ei.

Restul după-amiezii, Katie se tot grăbi. Făcu turtele şi le puse la cuptor, apoi pregăti ingredientele pentru ardeii umpluți. Băgă ardeii la frigider, împreună cu brânza Brie înfăşurată în bacon. Când turta cu mălai fu gata, o puse pe masă să se răcească şi începu să prepare sosul de zmeură. Nu-i trebuiau multe – zahăr, zmeură şi apă, dar când termină de pregătit sosul, bucătăria mirosea divin. Puse sosul în frigider. Restul puteau să mai aştepte.

În dormitor, scurtă fusta până deasupra genunchilor, apoi mai făcu un ultim tur al casei ca să se asigure că toate erau la locul lor. În cele din urmă, începu să se dezbrace.

Când intră la duş, se gândi la Alex. Îşi aminti zâmbetul lui

frumos şi felul grațios în care se mişca şi simți fluturi în stomac. Fără să vrea, să întrebă dacă şi el făcea duş în acelaşi timp cu ea. Ideea aceasta avea ceva erotic, promisiunea a ceva emoționant şi nou. „E doar o cină", îşi atrase ea atenția din nou, dar ştia că nu era complet sinceră.

Mai era o forță acolo, ceva ce ea încercase să nege. Era atrasă de el mai mult decât voia să recunoască şi, când ieşi din duş, ştiu că trebuia să fie atentă. Alex era genul de bărbat de care ştia că se poate îndrăgosti şi gândul acesta o speria. Nu era pregătită. Nu încă, oricum.

Apoi, din nou auzi o voce dinlăuntrul ei şoptindu-i că poate e pregătită.

După ce se şterse, se dădu pe corp cu o loțiune dulce mirositoare, se îmbrăcă în hainele noi şi-şi puse şi sandalele, apoi luă trusa de machiaj pe care tocmai o cumpărase. Nu avea nevoie de prea mult, doar nişte ruj, rimel şi un pic de fard de ochi. Îşi perie părul şi apoi îşi puse o pereche de cercei lungi, pe care-i cumpărase dintr-un capriciu. Când termină, se îndepărtă de oglindă.

„Asta e, îşi spuse ea, asta-i tot ce pot să fac." Se întoarse într-o parte, apoi în cealaltă, trăgând de bluză, apoi zâmbi. De mult nu mai arătase aşa de bine.

Deşi soarele se mutase în cele din urmă spre apus, casa era caldă încă şi Katie deschise fereastra de la bucătărie. Briza era suficientă să o răcorească în timp ce aşeza masa. În urmă cu câteva zile, când pleca din magazin, Alex o întrebase dacă poate să aducă o sticlă cu vin, aşa că scoase şi două pahare. În mijlocul mesei puse o lumânare şi, făcând un pas înapoi, auzi zgomot de motor. Se uită la ceas şi văzu că Alex era punctual.

Respiră adânc, încercând să se calmeze. Apoi, după ce traversă camera şi deschise uşa, ieşi pe terasă. Îmbrăcat în jeanşi şi o cămaşă albastră cu mânecile suflecate până la cot, Alex stătea aplecat la uşa şoferului, evident căutând ceva. Părul lui era încă un pic umed lângă guler.

Alex scoase două sticle de vin şi se întoarse. Văzând-o, păru că se blochează, nevenindu-i să creadă. Ultimele raze de

soare o învăluiau în lumina lor şi, preț de câteva clipe, Alex doar o privi uimit.

Mirarea lui era evidentă şi Katie se lăsă admirată, dorind ca această clipă să nu se mai termine niciodată.

— Ai ajuns, spuse ea.

Sunetul vocii ei era de ajuns să rupă vraja, dar Alex continuă să o privească înmărmurit. Ştia că ar trebui să spună ceva spiritual, ceva fermecător ca să risipească tensiunea, dar în loc de asta se trezi gândind: „Am încurcat-o. Am încurcat-o rău de tot".

Nu era prea sigur ce se întâmplase. Sau când începuse măcar. Poate în dimineața în care o văzuse pe Kristen de mână cu Katie, după ce Josh căzuse în râu, sau în după-amiaza ploioasă în care o condusese acasă, sau chiar în ziua pe care o petrecuseră la plajă. Tot ce ştia sigur era că în momentul acela se îndrăgostea până peste cap de această femeie şi nu putea decât să se roage ca şi ea să aibă aceleaşi sentimente față de el.

Într-un târziu, reuşi să-şi dreagă vocea.

— Da, zise el, se pare că am ajuns.

16

Cerul la căderea serii era o bogăție de culori când Katie îl conduse pe Alex prin salonul mic spre bucătărie.

— Nu ştiu tu, dar mie mi-ar prinde bine un pahar cu vin, spuse ea.

— Bună idee, aprobă el. Nu ştiam ce o să mâncăm, aşa că am adus un Sauvignon alb şi un Zinfandel. Ce preferi?

— Te las pe tine să alegi, răspunse ea.

În bucătărie, Katie se sprijini de masă, cu un picior peste celălalt, în timp ce Alex înfipse tirbuşonul în dop. De data aceasta, el părea mai emoționat decât ea. Cu o serie de mişcări rapide, deschise sticla de Sauvignon alb. Katie aduse paharele lângă el, conştientă de cât de aproape stăteau unul de altul.

— Ştiu că ar fi trebuit să-ți spun de când am ajuns, dar

eşti foarte frumoasă.

— Mulțumesc, spuse ea.

Alex turnă nişte vin, apoi puse sticla deoparte şi îi dădu ei un pahar. Când îl luă, Alex simți mirosul de cocos al loțiunii cu care se dăduse Katie.

— Cred că o să-ți placă vinul. Cel puțin, aşa sper.

— Sunt sigură că o să-mi placă, zise ea, ridicând paharul. Noroc, ciocni ea.

Katie luă o gură, simțindu-se fără măsură de mulțumită de tot: cum arăta şi cum se simțea, gustul vinului, mireasma persistentă a sosului de zmeură, felul în care Alex se tot uita la ea încercând să nu fie prea evident.

— Vrei să mergem pe terasă? sugeră ea.

El încuviință. Afară, se aşeză fiecare într-un scaun balansoar. Aerul se răcorea încet, iar greierii îşi începură corul, întâmpinând căderea nopții.

Katie savură vinul, bucurându-se de aroma fructată care-i rămânea pe limbă.

— Cum a fost cu Kristen şi Josh azi?

— A fost bine, ridică el din umeri. I-am dus la film.

— Dar a fost o vreme aşa frumoasă!

— Ştiu. Dar cum luni e Ziua Eroilor, cred că mai putem petrece vreo două zile în casă.

— Magazinul este deschis de Ziua Eroilor?

— Sigur că da. Este una dintre cele mai aglomerate zile din an, pentru că toată lumea vrea să-şi petreacă ziua pe apă. Probabil o să lucrez până pe la ora unu.

— Ți-aş spune că îmi pare rău pentru tine, dar şi eu lucrez.

— Poate o să venim să te deranjăm iar.

— Nu m-ați deranjat deloc. Se uită la el peste marginea paharului. Ei, măcar copiii nu m-au deranjat. Din câte mi-aduc aminte, tu te-ai plâns de calitatea servirii.

— Aşa facem noi, bătrânii, glumi el.

Katie râse şi se lăsă pe spate în balansoar.

— Când nu lucrez, îmi place să stau aici să citesc. E aşa de linişte, ştii? Uneori mi se pare că sunt singură pe o

distanță de câțiva kilometri.

— Păi chiar eşti singură pe o distanță de kilometri. Eşti la țară aici.

Katie îl lovi peste umăr în joacă.

— Ia vezi! Să ştii că-mi place căsuța mea.

— Aşa şi trebuie. Arată mai bine decât aş fi crezut. E primitoare, te simți ca acasă.

— O să arate şi ca acasă, spuse ea. Mai durează. Dar cel mai bine e că este a mea şi nu o să mi-o ia nimeni.

Alex o privi. Katie se uita fix dincolo de drumul pietruit, în câmpul cu iarbă.

— Te simți bine? întrebă el.

Katie răspunse într-un târziu:

— Doar mă gândeam că mă bucur că eşti aici. Nici măcar nu mă cunoşti.

— Cred că te cunosc destul de bine.

Katie nu răspunse şi-şi coborî privirea.

— Crezi că mă cunoşti, şopti ea, dar nu mă cunoşti.

Alex simți că era prea speriată să mai spună ceva. În liniştea care se lăsă, auzi veranda scârțâind sub balansoar.

— Ce-ai zice să-ți spun eu ce cred că ştiu, iar tu să-mi zici dacă am dreptate sau nu? Ar fi bine aşa?

Katie aprobă din cap, strângând din buze. Alex continuă cu o voce domoală:

— Cred că eşti inteligentă, fermecătoare şi bună la suflet. Ştiu că, atunci când vrei, poți să fii mai frumoasă decât orice femeie pe care am văzut-o vreodată. Eşti independentă, ai simțul umorului şi dai dovadă de o răbdare uimitoare cu copiii. Ai dreptate să crezi că nu ştiu detalii din trecutul tău, dar nu cred că sunt aşa importante decât dacă vrei tu să-mi povesteşti. Toată lumea are un trecut, dar tocmai asta este trecut. Poți să înveți din el, dar nu poți să-l schimbi. În plus, eu n-am cunoscut persoana care erai în trecut. Persoana pe care am cunoscut-o eu este cea pe care vreau să ajung s-o cunosc şi mai bine.

În timp ce vorbea, Katie îi zâmbi fugar.

— Faci să pară totul aşa simplu! spuse ea.

— Poate să fie simplu.

Katie răsuci paharul de vin, gândindu-se la cuvintele lui.

— Şi dacă trecutul nu a rămas în trecut? Dacă încă se întâmplă?

Alex continuă să o privească, susținându-i privirea.

— Vrei să spui… şi dacă te găseşte el?

Katie tresari.

— Ce-ai spus?

— M-ai auzit, răspunse Alex. Îşi păstră vocea constantă şi tonul ca de conversație uşoară, aşa cum învățase la CID. Mă gândesc că ai fost căsătorită odată… şi că poate el încearcă să te găsească.

Katie înlemni şi făcu ochii mari. Deodată, nu mai putu să respire şi sări de pe balansoar, vărsând restul vinului din pahar. Se îndepărtă de Alex, fixându-l cu privirea, albă la față.

— De unde ştii atâtea despre mine? Cine ți-a spus? întrebă ea, cu mintea în alertă, încercând să pună cap la cap toate informațiile. Nu avea cum să ştie lucrurile alea despre ea. Nu le spusese nimănui.

Doar lui Jo.

Cu răsuflarea tăiată, aruncă o privire la căsuța învecinată. Se gândi că vecina ei o trădase. Prietena ei o trădase.

Pe cât de repede mergea mintea ei, pe atât de repede mergea şi a lui Alex. Văzu frica de pe chipul ei, dar o mai văzuse şi alte dăți. De prea multe ori. Şi atunci ştiu că venise momentul să renunțe la jocuri dacă voiau să meargă mai departe.

— Nu mi-a spus nimeni, o asigură el. Dar reacția ta demonstrează că am dreptate. Nu asta contează însă. Eu nu cunosc persoana aceea, Katie. Dacă vrei să-mi povesteşti despre trecutul tău, sunt dispus să ascult şi să te ajut cum pot, dar eu n-o să te întreb nimic. Iar dacă nu vrei să-mi spui, e bine şi aşa pentru că, repet, eu n-am cunoscut persoana aceea. Probabil că ai un motiv bun să păstrezi secretul, şi asta înseamnă că nici eu nu voi spune nimic nimănui. Indiferent ce se întâmplă sau nu se întâmplă între

noi. Dacă vrei, inventează o poveste şi eu o să susțin fiecare cuvânt al tău. Poți să ai încredere în mine.

Katie se uita fix la el în timp ce vorbea, confuză, speriată şi furioasă, dar ascultând cu atenție fiecare cuvânt.

— Dar atunci… de unde ştii?

— Am învățat să observ lucruri pe care alții nu le văd, continuă el. A fost o perioadă în viața mea când doar asta făceam. Şi nu eşti prima femeie pe care o văd în situația asta.

Katie continua să-l fixeze cu privirea, în timp ce în cap i se învârteau rotițele.

— Când lucrai în armată, conchise ea.

El încuviință, susținându-i privirea. În cele din urmă, se ridică de pe scaun şi făcu un pas spre ea, cu grijă.

— Pot să-ți mai torn un pahar de vin?

Încă tulburată, Katie nu putu să răspundă, dar când Alex întinse mâna după paharul ei, îl lăsă să-l ia. Uşa de la verandă se deschise cu un scârțâit şi se închise în urma lui, lăsând-o singură.

Se duse spre balustradă, cu gândurile haotice. Se luptă cu instinctul de a-şi împacheta nişte lucruri, de a-şi lua cutia de cafea plină cu bani şi de a pleca din oraş cât mai repede posibil.

Şi apoi? Dacă Alex a putut să ghicească adevărul doar observând-o, atunci şi altcineva putea să-şi dea seama. Şi poate că acel altcineva n-avea să fie ca Alex.

În spatele ei, auzi din nou uşa scârțâind. Alex ieşi pe verandă şi veni lângă ea, la balustradă. Puse paharul în fața ei.

— Te-ai hotărât?

— Ce?

— Dacă pleci în necunoscut de îndată ce ai să poți?

Katie se întoarse spre el, cu şocul citindu-i-se pe față.

El deschise brațele.

— Ce altceva ai putea să gândeşti? Dar să ştii că sunt curios doar pentru că mi-e cam foame. N-aş vrea să pleci înainte să mâncăm.

Abia peste câteva clipe, Katie îşi dădu seama că Alex

glumea şi, deşi n-ar fi crezut că e posibil după ultimele câteva minute, se trezi că zâmbeşte uşurată.

— O să luăm cina, spuse ea.

— Şi mâine?

În loc să răspundă, Katie luă paharul cu vin.

— Vreau să ştiu cum ți-ai dat seama.

— Nu a fost un singur indiciu, spuse el. Îi menționă câteva dintre lucrurile pe care le observase, apoi scutură din cap. Majoritatea oamenilor nu ar fi făcut legătura.

Katie se uită în fundul paharului.

— Dar tu ai făcut-o.

— N-am avut de ales. Într-un fel, asta face parte din mine.

Katie se gândi câteva clipe.

— Înseamnă că ştii de ceva vreme. Sau, cel puțin, bănuiai.

— Da, recunoscu el.

— De asta nu m-ai întrebat despre trecutul meu.

— Da, spuse el din nou.

— Şi tot ai vrut să ieşim împreună?

Alex luă o mină serioasă.

— Am vrut să ies cu tine de prima dată când te-am văzut. Doar că a trebuit să aştept până ai fost pregătită.

Ultimele raze de soare se estompară la orizont şi, în loc, se lăsă amurgul, care transformă cerul uniform, fără nori, într-un violet palid. Stând în picioare lângă balustradă, Alex privea dinspre sud şuvițele lui Katie răvăşite de briza uşoară. Pielea ei căpătă o strălucire de culoarea piersicii. Pieptul i se ridica şi cobora încet când respira. Katie privea departe, cu o expresie greu de desluşit pe chip, iar Alex simți cum i se pune un nod în gât neştiind la ce se gândea ea.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse el după un răstimp.

Katie tăcu o vreme, dar în cele din urmă zâmbi timid.

— Cred că o să stau în Southport o vreme, dacă asta întrebai, răspunse ea.

Alex îi inspiră parfumul.

— Poți să ai încredere în mine, să ştii.

Ea se sprijini de el, simțindu-i puterea când o cuprinse cu

brațul.

— Cred că va trebui, nu-i aşa?

Câteva minute mai târziu se întoarseră la bucătărie. Katie puse deoparte paharul ei cu vin şi băgă la cuptor aperitivul şi ardeii umpluți. Încă amețită la gândul că Alex îi ghicise atât de exact trecutul, se bucură că îşi putea ține mintea ocupată cu treaba. I se părea aproape de neconceput că Alex încă voia să petreacă seara cu ea. Şi, mai important de atât, că ea voia să petreacă seara cu el. În străfundul sufletului, nu era sigură că merita să fie fericită şi nici nu credea că merita pe cineva care părea… normal.

Acesta era secretul murdar asociat cu trecutul ei. Nu că fusese victimă a violenței conjugale, ci că simțea cumva că meritase asta pentru că permisese să i se întâmple. Chiar şi acum se ruşina şi uneori se simțea hidoasă, ca şi cum cicatricele rămase puteau fi văzute de toată lumea.

Dar aici şi acum, toate astea contau mai puțin decât înainte, pentru că bănuia că Alex îi înțelegea ruşinea. Şi că o şi accepta.

Scoase din frigider sosul de zmeură pe care-l făcuse mai devreme şi începu să-l amestece într-o crăticioară, să-l încălzească. Nu dură mult şi, după ce-l puse deoparte, scoase brânza Brie înfăşurată în bacon din cuptor, puse sosul pe deasupra şi o aduse la masă. Îşi aminti brusc că-şi uitase vinul, aşa că-şi luă paharul şi i se alătură lui Alex la masă.

— Asta e doar pentru început, spuse ea. La ardei durează un pic mai mult.

Alex se aplecă spre farfurie.

— Miroase extraordinar!

Îşi puse o bucată de Brie pe farfurie şi luă o înghițitură.

— Mmmm! spuse el.

Katie zâmbi.

— Bun, nu-i aşa?

— E delicios. Unde ai învățat să faci aşa ceva?

— Am fost prietenă cu un bucătar odată. El mi-a spus că

asta ar uimi pe oricine.

Alex mai tăie o bucată cu furculița.

— Mă bucur că stai în Southport, spuse el. Mă şi văd mâncând aşa ceva cu regularitate, chiar dacă va trebui să fac troc cu produse din magazinul meu pentru asta.

— Rețeta nu este complicată.

— Nu m-ai văzut gătind. Mă pricep la mâncarea pentru copii, dar în rest, mă împotmolesc imediat. Luă o gură de vin. Cred că brânza ar merge mai bine cu vinul roşu. Pot să deschid cealaltă sticlă?

— Sigur că da.

Alex se duse şi deschise sticla de Zanfandel, în timp ce Katie mai scoase două pahare. Alex turnă vin în fiecare şi-i dădu unul lui Katie. Stăteau destul de aproape unul de altul ca să se atingă şi Alex trebui să lupte cu tentația de a o trage aproape de el şi de a o cuprinde cu brațele. În loc de asta, îşi drese vocea.

— Vreau să-ți spun ceva, dar să nu înțelegi greşit.

Katie ezită.

— De ce nu-mi place cum sună asta?

— Voiam doar să-ți spun că am aşteptat cu foarte mare nerăbdare seara asta… adică, toată săptămâna m-am gândit la asta.

— De ce aş înțelege greşit?

— Nu ştiu. Pentru că eşti femeie? Pentru că mă face să par disperat şi femeilor nu le plac bărbații disperați?

Pentru prima dată în seara aceea, Katie râse cu poftă.

— Nu cred că eşti disperat. Am impresia că eşti un pic copleşit uneori, din cauza muncii şi a copiilor, dar nu e ca şi cum m-ai fi sunat zilnic.

— Asta doar pentru că nu ai telefon. Dar, oricum, voiam să ştii că pentru mine înseamnă mult. Nu am prea multă experiență cu lucruri din astea.

— Cu cinele?

— Cu întâlnirile. A trecut ceva vreme de atunci.

„Bine ai venit în clubul nostru”, gândi ea. Dar asta o făcu să se simtă bine, totuşi.

— Haide, spuse ea, arătând spre aperitiv. E mai bun cald.

Când terminară aperitivele, Katie se ridică de la masă şi se duse la cuptor. Aruncă o privire la ardei, apoi clăti crăticioara pe care o folosise mai devreme. Pregăti ingredientele pentru sosul de homar şi începu să-l prepare, apoi sotă creveții. Termină aproape concomitent de gătit creveții şi sosul. Puse un ardei pe fiecare farfurie şi adăugă felul principal. Apoi, după ce reduse lumina, aprinse o lumânare, pe care o aşeză în centrul mesei. Aroma de unt şi usturoi şi lumina pâlpâitoare care dansa pe pereți făceau vechea bucătărie să pară aproape nouă, plină de promisiuni.

Mâncară şi vorbiră în timp ce afară stelele se aprindeau rând pe rând. Alex lăudă mâncarea de mai multe ori, spunând că nu mai gustase niciodată ceva aşa bun. Pe măsură ce lumânarea se micşora şi vinul din sticlă se împuțina, Katie povesti frânturi din copilăria ei în Altoona. Deşi lui Jo nu-i povestise tot adevărul despre părinții ei, lui Alex îi dădu versiunea neînfrumusețată: mutările frecvente, alcoolismul părinților ei, faptul că fusese pe cont propriu de la optsprezece ani. Alex o ascultă în tăcere tot timpul, fără să judece. Chiar şi aşa, Katie nu era sigură ce credea el despre trecutul ei. Când, în cele din urmă, termină de povestit, se întrebă dacă nu cumva spusese prea mult. Dar atunci el se întinse şi-i cuprinse mâinile cu mâinile lui. Chiar dacă nu-l putea privi în ochi, se ținură de mâini deasupra mesei, fără ca vreunul dintre ei să vrea să dea drumul la mâinile celuilalt, de parcă erau singurii doi oameni rămaşi pe lume.

— Ar trebui probabil să fac curat în bucătărie, spuse Katie într-un târziu, rupând vraja.

Se ridică de la masă. Alex auzi scaunul ei hârşâind podeaua, ştiind că momentul magic dispăruse şi tot ce voia era să-l cheme înapoi.

— Să ştii că m-am simțit minunat în seara asta, începu el.

— Alex, eu…

El clătină din cap.

— Nu trebuie să spui nimic…

Nu-l lăsă să termine.

— Vreau să spun. Katie stătea lângă masă, cu ochii strălucind de o emoție necunoscută. Şi eu m-am simțit minunat. Dar ştiu unde duce asta şi nu vreau să suferi. Răsuflă, făcându-şi curaj pentru cuvintele următoare. Nu pot să fac promisiuni. Nu pot să-ți spun nici unde voi fi mâine, dar peste un an?! Când am fugit, am crezut că o să pot să las totul în urmă şi să o iau de la zero, ştii? Că o să-mi văd de viața mea şi o să las trecutul în urmă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar cum să fac asta? Tu crezi că mă cunoşti, dar nu sunt sigură nici că mă mai cunosc eu. Şi, deşi ştii multe despre mine, sunt lucruri pe care nu le ştii.

Alex simți că se prăbuşeşte ceva în sufletul lui.

— Adică spui că nu vrei să mă mai vezi?

— Nuuuuu, negă ea vehement. Îți spun toate astea tocmai pentru că vreau să te mai văd şi mă sperie pentru că adânc, în inima mea, ştiu că meriți pe cineva mai bun. Meriți pe cineva pe care să te poți baza. Cineva pe care să se bazeze copiii tăi. Ți-am spus, sunt lucruri pe care tu nu le ştii despre mine.

— Lucrurile alea nu contează, insistă Alex.

— Cum poți să spui asta?

În tăcerea care urmă, Alex auzi hârâitul surd al frigiderului. Prin fereastră, se vedea luna plutind deasupra vârfurilor copacilor.

— Pentru că mă cunosc pe mine, spuse el în cele din urmă, dându-şi seama că e îndrăgostit de ea.

O iubea pe Katie pe care ajunsese să o cunoască şi pe Katie pe care nu avusese ocazia să o cunoască. Se ridică de la masă, apropiindu-se de ea.

— Alex… asta nu poate…

— Katie, şopti el şi, o clipă, niciunul nu se mişcă.

În fine, Alex puse o mână pe coapsa ei şi o trase mai aproape. Katie răsuflă, ca şi cum ar fi pus jos o povară imensă, iar când se uită la el, simți deodată că temerile ei erau nejustificate. Că el o va iubi indiferent ce i-ar spune ea şi că era genul de bărbat care o iubea deja şi o va iubi întotdeauna.

Şi atunci îşi dădu seama că şi ea îl iubea.

Se lăsă, aşadar, în voia lui. Trupurile lor se uniră când el îşi trecu mâna prin părul ei. Atingerea lui era blândă şi uşoară, cum nu mai simțise ea niciodată şi îl privi în voie când el închise ochii. Alex îşi înclină capul şi fețele lor se apropiară.

Când, în sfârşit, buzele li se atinseră, Katie simți vinul de pe limba lui. Capitulă atunci, lăsându-l să-i sărute obrazul şi gâtul şi se lăsă pe spate, savurând din plin senzația. Îi simți buzele umede pe piele şi-şi petrecu brațele pe după gâtul lui.

„Deci aşa e când iubeşti pe cineva şi eşti iubit, la rândul tău", gândi ea şi îi dădură lacrimile. Clipi, încercând să le oprească, dar brusc părură imposibil de oprit. Îl iubea şi îl dorea şi, mai mult de atât, voia ca el s-o iubească pe ea, aşa cum era ea cu adevărat, cu toate defectele şi secretele ei. Voia ca el să afle tot adevărul.

Se sărutară îndelung în bucătărie, cu trupurile lipite unul de altul, cu mâna lui plimbându-se pe spatele şi prin părul ei. Katie tremură când simți țepii de barbă pe obrajii lui. Când el trecu cu degetul peste brațul ei, un val de căldură îi invadă tot trupul.

— Vreau să fiu cu tine, dar nu pot, şopti ea în cele din urmă, sperând că el nu se va supăra.

— Înțeleg, şopti el. Seara asta nu putea să fie mai minunată decât a fost deja.

— Dar eşti dezamăgit.

Alex înlătură o şuviță de păr de pe fața ei.

— Nu ai cum să mă dezamăgeşti, spuse el.

Katie înghiți, încercând să-şi alunge teama.

— Trebuie să ştii ceva despre mine, şopti ea.

— Orice ar fi, sunt sigur că pot să fac față.

Se lăsă iar cuprinsă de el.

— Nu pot să fiu cu tine în seara asta, şopti ea, din acelaşi motiv pentru care n-aş putea niciodată să mă căsătoresc cu tine.

Katie oftă.

— Sunt măritată.

— Ştiu, şopti el.

— Asta nu contează pentru tine?

— Nu e perfect, dar, crede-mă, nici eu nu sunt perfect, aşa că poate ar fi mai bine să le luăm pe rând. Şi, când eşti gata, dacă vei fi vreodată gata, eu o fiu acolo, aşteptându-te. Îi mângâie obrazul cu degetul. Te iubesc, Katie. Poate nu eşti gata să spui cuvintele astea acum şi poate nu o să le poți spune niciodată, dar asta nu schimbă cu nimic ceea ce simt eu pentru tine.

— Alex…

— Nu trebuie să spui… zise el.

— Pot să-ți explic? întrebă ea, rupându-se, în sfârşit, din brațele lui.

Alex nu-şi ascunse curiozitatea.

— Vreau să-ți spun ceva, spuse ea. Vreau să-ți povestesc despre mine.

17

Cu trei zile înainte de plecarea ei din Noua Anglie, un vânt rece de început de ianuarie îngheța fulgii de zăpadă şi Katie fu nevoită să-şi plece capul în timp ce se îndrepta spre salonul de coafură. Părul ei lung şi blond flutura în vânt şi pe obraji simțea înțepăturile de gheață. Purta pantofi cu toc, nu cizme, şi picioarele îi înghețau deja. În spatele ei, Kevin stătea în maşină, privind-o. Deşi nu se întoarse, Katie auzi maşina în ralanti şi îşi imagină expresia dură a gurii lui.

Mulțimile care umpluseră mallul de Crăciun dispăruseră. Salonul era încadrat de un magazin de electronice şi un magazin de animale de companie, ambele goale; nimeni nu voia să iasă din casă pe aşa o vreme. Când Katie trase de uşă, vântul o deschise larg şi ea se chinui să o închidă la loc. Aerul rece o urmă în salon, şi haina îi era acoperită în dreptul umerilor de un strat fin alb. Îşi dădu jos mănuşile şi haina şi se întoarse. Îi făcu din mână lui Kevin şi-i zâmbi. Lui Kevin îi plăcea când îi zâmbea ea.

Avea programare pentru ora două la o coafeză pe nume

Rachel. Majoritatea posturilor de lucru erau deja ocupate şi Katie nu prea ştia unde să meargă. Era pentru prima dată aici şi nu se simțea în largul ei. Niciuna dintre coafeze nu arăta peste treizeci de ani şi majoritatea aveau părul răvăşit, cu nuanțe de roşu şi albastru. În scurt timp, o aborda o fată de vreo douăzeci şi ceva de ani, bronzată, cu piercing şi un tatuaj pe gât.

— Programarea de la ora două? Vopsit şi tuns? întrebă ea.

Katie încuviință.

— Eu sunt Rachel. Vino cu mine.

Rachel se uită peste umăr.

— Ce frig e-afară, nu-i aşa? Am crezut că mor până la uşă. Ne pun să parcăm în partea cealaltă a parcării. Mă enervează, dar n-am ce să fac.

— E frig, îi dădu dreptate Katie.

Rachel o conduse la un post de lucru lângă colț. Scaunul era din vinilin mov, iar podeaua din dale negre. „Un loc pentru oameni mai tineri", gândi Katie. Celibatari care voiau să iasă în evidență. Nu femei măritate cu părul blond. Katie se fâțâi cât Rachel puse o manta de protecție pe ea. Încercă să-şi încălzească picioarele mişcându-şi degetele.

— Eşti nouă în zonă? întrebă Rachel.

— Locuiesc în Dorchester, spuse ea.

— E cam departe. Ne-a recomandat cineva?

Katie trecuse pe lângă salon cu două săptămâni în urmă, când Kevin o dusese la cumpărături, dar nu spuse asta. Se mulțumi să încuviințeze din cap.

— Păi norocul meu că am răspuns la telefon atunci, nu? zâmbi Rachel. Ce culoare vrei?

Lui Katie nu-i plăcea deloc să se uite la ea în oglindă, dar nu avea de ales. Trebuia să facă asta, şi încă bine. Trebuia. În oglinda din fața ei, era prinsă o fotografie cu Rachel şi, presupuse Katie, prietenul ei. Acesta avea mai multe piercinguri decât ea şi purta creastă. Sub mantaua de protecție, Katie îşi frământă mâinile.

— Vreau să arate natural, deci poate nişte şuvițe mai închise ca pentru iarnă? Şi acoperă şi rădăcinile, ca să se

potrivească.

Rachel încuviință din cap în oglindă.

— Vrei să aibă aceeaşi culoare? Mai închis? Mai deschis? Nu şuvițele…

— Cam la fel.

— E bine cu folii?

— Da, răspunse Katie.

— Simplu ca bună ziua, spuse Rachel. Lasă-mă câteva minute să pregătesc ce trebuie şi revin, da?

Katie aprobă din cap. Într-o parte, văzu o femeie la chiuvetă, cu o altă coafeză lângă ea. Auzi apa curgând şi zumzetul conversațiilor de la celelalte posturi. Din difuzoare se auzea încet muzică.

Rachel se întoarse cu foliile şi vopseaua. Lângă scaun, amestecă vopseaua, asigurându-se că are consistența potrivită.

— De cât timp locuieşti în Dorchester?

— De patru ani.

— De unde eşti?

— Din Pensylvania, spuse Katie. Am locuit în Atlantic City înainte să vin aici.

— Soțul tău te-a adus cu maşina?

— Da.

— Are o maşină frumoasă. Am văzut-o când i-ai făcut cu mâna. Ce este? Mustang?

Katie înclină din nou din cap, dar nu răspunse. Rachel lucră un pic în tăcere, aplicând vopseaua şi împăturind foliile.

— De cât timp eşti măritată? întrebă Rachel în timp ce acoperea şi împăturea o şuviță de păr mai dificilă.

— De patru ani.

— De asta te-ai mutat la Dorchester, nu?

— Da.

Rachel îşi continuă trăncăneala.

— Şi cu ce te ocupi?

Katie se uită fix drept înainte, încercând să nu se vadă. Dorind să fie altcineva. Putea să stea aici o oră şi jumătate

înainte să se întoarcă Kevin şi se ruga să nu ajungă mai devreme.

— Nu lucrez, răspunse Katie.

— Eu aş înnebuni dacă n-aş lucra. Nu e mereu uşor. Şi înainte să te măriți ce făceai?

— Am fost chelneriță de cocteiluri.

— Într-un cazino?

Katie dădu din cap în semn că da.

— Acolo l-ai cunoscut pe soțul tău?

— Da, spuse Katie.

— Şi el ce face acum? În timp ce tu-ți coafezi părul?

„Probabil e într-un bar", îşi spuse Katie în sinea ei.

— Nu ştiu.

— Atunci de ce nu ai venit tu cu maşina? Că e cam departe, cum spuneam.

— Eu nu conduc. Soțul meu mă duce când am nevoie să merg undeva.

— N-aş putea să stau fără maşină. Nu e cine ştie ce, dar mă duce unde vreau să ajung. N-aş suporta să depind aşa de cineva.

Katie simți miros de parfum în aer. Radiatorul de sub tejghea începu să păcăne.

— N-am învățat să conduc.

Rachel ridică din umeri în timp ce mai împăturea o folie în părul lui Katie.

— Nu e greu. Iei nişte lecții, dai examenul şi gata.

Katie se uită la Rachel în oglindă. Rachel părea să ştie ce face, dar era tânără şi abia la început de drum şi Katie îşi dori să fie mai în vârstă şi mai experimentată. Ceea ce era ciudat, pentru că probabil era cu doar câțiva ani mai mare decât Rachel. Poate şi mai puțin. Dar Katie se simțea bătrână.

— Ai copii?

— Nu.

Poate fata îşi dădu seama că spusese ceva greşit, pentru că în următoarele câteva minute lucră în linişte, punându-i lui Katie folii care arătau ca nişte antene extraterestre, apoi o

conduse la un alt scaun. Rachel aprinse o lampă cu infraroşii.

— Mă întorc să verific în câteva minute, da?

Rachel plecă spre o altă coafeză. Cele două vorbeau, dar zumzetul conversațiilor din salon o împiedica să tragă cu urechea. Katie aruncă o privire la ceas. Kevin urma să se întoarcă în mai puțin de o oră. Timpul trecea repede, prea repede.

Rachel se întoarse şi-i verifică părul.

— Încă puțin, ciripi ea şi reluă conversația cu colega ei, gesticulând. Vioaie. Tânără şi fără griji. Fericită.

Mai trecură câteva minute. Încă vreo zece. Katie încerca să nu se holbeze la ceas. În fine, veni momentul ca Rachel să-i scoată foliile, apoi o conduse pe Katie la chiuvetă. Aceasta se aşeză, se lăsă pe spate şi-şi rezemă gâtul pe prosop. Rachel dădu drumul la apă şi Katie simți stropii reci pe obraz. Rachel îi masă părul şi pielea capului cu şampon, apoi clăti, adăugă balsam şi clăti din nou.

— Acum să-l scurtăm, bine?

Înapoi la postul de lucru, Katie se gândi că părul ei arăta bine, dar era greu să-şi dea seama când era ud. Trebuia să fie perfect, altfel Kevin avea să observe. Rachel îi pieptănă părul drept, descurcându-l. Mai erau patruzeci de minute.

Rachel se uită în oglindă la reflecția lui Katie.

— Cât vrei să tai?

— Nu prea mult, spuse Katie. Numai cât să-l revigorezi. Soțului meu îi place să fie lung.

— Cum vrei să ți-l coafez? Am un catalog acolo dacă vrei ceva nou.

— Cum era când am venit.

— Bine, spuse Rachel.

Katie o privi pe Rachel folosind pieptenele, trecându-i părul printre degete şi apoi scurtându-l cu foarfeca. Mai întâi în față, apoi în profil. La sfârşit, partea de deasupra. Rachel găsise pe undeva o gumă şi o mesteca, falca mişcându-i-se în sus şi în jos în timp ce lucra.

— E bine aşa?

— Da, cred că e destul.

Rachel luă foenul şi o perie circulară. Trecu peria încet prin părul lui Katie şi porni foenul tare în urechea ei.

— Cât de des îți faci părul? întrebă Rachel, de dragul conversației.

— O dată pe lună, răspunse Katie. Dar uneori doar îl tund.

— Ai păr frumos, să ştii.

— Mulțumesc.

Rachel continuă să lucreze. Katie ceru nişte onduleuri şi Rachel aduse ondulatorul. Avu nevoie de câteva minute ca să se încălzească. Mai rămaseră douăzeci de minute.

Rachel ondulă şi perie până ce fu mulțumită şi o studie pe Katie în oglindă.

— Cum e?

Katie analiză culoarea şi stilul.

— E perfect, spuse ea.

— Hai să-ți arăt şi la spate, zise Rachel.

Răsuci scaunul pe care stătea Katie şi îi dădu o oglindă. Katie se uită la dubla sa reflexie şi încuviință.

— Bine, asta a fost, spuse Rachel.

— Cât costă?

Rachel îi spuse prețul şi Katie se scotoci în poşetă. Scoase banii de care avea nevoie şi incluse bacşişul.

— Aş putea primi o chitanță?

— Sigur, răspunse Rachel. Vino cu mine la casă.

Fata îi făcu chitanța. Kevin avea să verifice şi să-i ceară restul, aşa că se asigură că Rachel incluse şi bacşişul. Se uită la ceas. Douăsprezece minute.

Kevin trebuia să se întoarcă şi, în timp ce-şi puse pe ea jacheta şi mănuşile, inima îi bătea cu putere. Plecă din salon în timp ce Rachel încă vorbea cu ea. Alături, la magazinul de electronice, ceru vânzătorului un telefon mobil şi o cartelă cu douăzeci de ore de convorbiri. Se simți slăbită în timp ce pronunță cuvintele, ştiind că, după aceea, nu mai era cale de întoarcere.

Vânzătorul scoase un telefon din vitrină şi începu să-i explice cum funcționează. Katie avea nişte bani în plus în

poşetă, ascunşi într-un pachet de tampoane, pentru că ştia că acolo nu ar căuta Kevin. Îi scoase şi aşeză bancnotele mototolite pe tejghea. Ceasul continua să ticăie şi Katie se uită iar spre parcare. Începu să se simtă ameţită şi gura i se uscă.

Dură o veşnicie până ce vânzătorul o sună. Deşi plătea cu numerar, îi ceru numele, adresa şi codul poştal. Inutil. Ridicol. Voia doar să plătească şi să scape de acolo. Numără până la zece şi vânzătorul încă scria. Pe stradă, semaforul se făcu roşu. Maşinile aşteptau. Se întrebă dacă Kevin se pregătea să între în parcare. Se întrebă dacă o va vedea ieşind din magazin. Abia putea să respire.

Încercă să deschidă ambalajul din plastic, dar zadarnic – era tare ca oţelul. Prea mare pentru poşeta ei mică, prea mare pentru buzunar. Îi ceru vânzătorului o foarfecă şi dură un minut întreg până găsi una. Îi venea să ţipe, să-i spună să se grăbească pentru că în orice moment putea să apară Kevin. În loc de asta, se întoarse spre fereastră.

Când reuşi să scoată telefonul, îl înghesui în buzunarul de la haină împreună cu cartela preplătită. Vânzătorul o întrebă dacă vrea o pungă, dar Katie ieşi fără să răspundă. Telefonul părea de plumb, iar din cauza zăpezii şi gheţii îi era greu să-şi păstreze echilibrul.

Deschise uşa salonului şi intră din nou. Îşi scoase jacheta şi mănuşile şi aşteptă lângă casă. După treizeci de secunde, văzu maşina lui Kevin intrând în parcare şi îndreptându-se spre salonul de coafură.

Avea zăpadă pe haină şi o scutură repede în timp ce Rachel venea spre ea. Katie se panică la gândul că Kevin ar fi putut să observe. Se concentră, îndemnându-se să nu piardă controlul. Să se comporte natural.

— Ai uitat ceva? întrebă Rachel.

Katie răsuflă.

— Voiam să aştept afară, dar este prea frig, explică ea. Şi apoi mi-am dat seama că nu ţi-am cerut cartea de vizită.

Faţa lui Rachel se lumină.

— A, da, stai o secundă, spuse ea.

Se duse spre postul ei de lucru şi scoase o carte de vizită din sertar. Katie ştia că Kevin o privea din maşină, dar se prefăcu că nu observă.

Rachel se întoarse cu cartea de vizită şi i-o dădu.

— De obicei nu lucrez duminica şi lunea, spuse ea.

Katie încuviinţă din cap.

— O să te sun.

În spatele ei, auzi uşa deschizându-se şi îl văzu pe Kevin în prag. În mod obişnuit, el nu venea înăuntru şi inima lui Katie începu să bată cu putere. Se îmbrăcă cu haina, încercând să-şi controleze tremuratul mâinilor. Apoi, se întoarse şi zâmbi.

18

Ninsoarea se înteţise când Kevin Tierney parcă pe alee. Pe scaunul din spate erau pungi cu alimente şi Kevin luă trei dintre ele, apoi merse spre uşă. Nu spusese nimic pe drumul dinspre salon şi vorbise foarte puţin cu ea în magazin. În schimb, mersese lângă ea când se uita prin rafturi după reduceri, încercând să nu se gândească la telefonul din buzunar. Nu o duceau prea bine cu banii şi Kevin avea să se supere dacă cheltuia prea mult. Pentru creditul ipotecar plătea rată aproape jumătate din salariul lui, iar cardul de credit consuma încă o parte considerabilă. De cele mai multe ori, mâncau acasă, dar lui îi plăceau mesele ca la restaurant, cu un fel principal şi două garnituri, uneori o salată. Refuza să mănânce resturi, aşa că era greu să nu depăşească bugetul. Katie trebuia să planifice meniul cu grijă şi decupa cupoane din ziar. Când Kevin plăti cumpărăturile, Katie îi dădu restul de la salon şi chitanţa. El numără banii să se asigure că nu lipsea nimic.

Acasă, Katie îşi frecă braţele să se încălzească. Era o casă veche şi aerul rece pătrundea pe lângă geamuri şi pe sub uşa de la intrare. Podeaua din baie era aşa de rece încât pe Katie o dureau picioarele, dar Kevin se plângea că gazul este scump şi nu o lăsa să umble la termostat. Când soţul ei se afla la serviciu, Katie purta un pulover şi papuci prin casă,

dar când el era acasă, voia ca ea să arate sexy.

Kevin puse sacoşele de cumpărături pe masa din bucătărie. Ea aşează sacoşele ei lângă ale lui. Kevin deschise frigiderul şi scoase o sticlă de votcă şi nişte cuburi de gheaţă. Aruncă gheaţa într-un pahar şi turnă votca. Se opri din turnat când paharul fu aproape plin. Lăsând-o singură, se duse în sufragerie şi Katie auzi televizorul pornind şi sunetele canalului de sport. Crainicul vorbea despre echipa de baseball Patriots, despre finală şi despre şansele echipei de a câştiga încă un campionat. Cu un an în urmă, Kevin fusese la un meci jucat de Patriots; era fanul lor din copilărie.

Katie îşi dădu jos haina şi băgă mâna în buzunar. Bănuia că are câteva minute la dispoziţie şi spera să-i ajungă. După ce aruncă o privire în sufragerie, se grăbi la chiuvetă. În dulapul de dedesubt, era o cutie cu bureţi de curăţat. Puse telefonul la fundul cutiei şi apoi bureţii deasupra lui. Închise dulapul încet, apoi îşi luă haina, sperând că nu se înroşise la faţă şi rugându-se să nu o fi văzut el. Trăgând aer în piept să-şi facă curaj, o împături peste braţ şi o duse prin sufragerie spre dulapul din hol. Camera părea că se întinde pe măsură ce se mişca prin ea, ca o încăpere privită printr-o oglindă care deformează, ca cele de la bâlci, dar Katie încercă să ignore senzaţia. Ştia că el putea să vadă prin ea, să-i citească gândurile şi să afle ce făcuse, dar el nici nu-şi luă ochii de la televizor. Respiraţia îi reveni la normal abia când se întoarse în bucătărie.

Începu să scoată cumpărăturile, simţindu-se încă ameţită, dar fiind conştientă că trebuie să se comporte normal. Lui Kevin îi plăcea să fie casa curată, în special în bucătărie şi în băi. Puse deoparte brânza şi ouăle în compartimentele speciale din frigider. Scoase legumele vechi din sertar şi îl şterse înainte să pună legumele noi pe fundul acestuia. Lăsă afară nişte fasole verde şi găsi nişte cartofi roşii într-un coş din cămară. Lăsă şi un castravete pe masă, împreună cu salata aisberg şi o roşie pentru salată. Felul principal era muşchi de vită marinat.

Pusese muşchiul la marinat cu o zi în urmă: vin roşu, suc

de portocale, suc de grepfruit, sare şi piper. Aciditatea sucurilor frăgezise carnea şi-i dăduse un plus de aromă. Era într-o caserolă pe raftul de jos al frigiderului.

Puse deoparte restul alimentelor, aducându-le pe cele mai vechi în față, apoi împături pungile şi le puse sub chiuvetă. Dintr-un sertar, scoase un cuțit. Luă blatul de lemn de sub aparatul de prăjit pâine şi îl puse aproape de aragaz. Tăie cartofii în două, doar cât să le ajungă lor doi. Puse ulei într-o tavă, deschise cuptorul şi asezonă cartofii cu pătrunjel, sare, piper şi usturoi. Îi pregătea înainte de friptură şi urma să-i încălzească. Friptura trebuia făcută la grătar.

Lui Kevin îi plăceau salatele tăiate fin, cu bucățele de brânză albastră, crutoane şi sos italienesc. Tăie roşia în două, apoi tăie un sfert de castravete şi înfăşură restul într-un ambalaj de plastic şi îl puse înapoi în frigider. Când deschise uşa, îl observă pe Kevin în bucătărie în spatele ei, sprijinindu-se de tocul uşii care dădea spre sufragerie. Luă o înghițitură mare, terminându-şi votca, şi continuă să o privească, năpădind totul cu prezența sa.

El nu ştia că ea plecase din salon, îşi aminti ea. Nu ştia că-şi cumpărase un telefon mobil. Ar fi spus ceva. Ar fi făcut ceva.

— Friptură în seara asta? întrebă el în cele din urmă.

Katie închise uşa frigiderului şi continuă să se mişte, încercând să pară ocupată, să-şi controleze teama.

— Da, spuse ea. Tocmai am dat drumul la cuptor, aşa că mai durează câteva minute. Trebuie să bag cartofii mai întâi.

Kevin o privi îndelung.

— Părul tău arată bine, spuse el.

— Mulțumesc. A făcut treabă bună coafeza.

Katie se duse înapoi la blat şi începu să taie roşia în felii lungi.

— Nu prea mari, spuse el, arătând spre roşie.

— Ştiu.

Zâmbi în timp ce el se duse din nou la frigider. Imediat, Katie auzi clinchetul cuburilor de gheață în pahar.

— Despre ce ați vorbit în timp ce-ți aranja părul?

— Nu prea multe. Chestiile obişnuite. Ştii cum sunt coafezele. Vorbesc despre orice.

El îşi scutură paharul. Katie auzi cuburile lovindu-se de pahar.

— Aţi vorbit despre mine?

— Nu, spuse ea.

Ştia că lui nu i-ar fi plăcut asta şi el încuviinţă. Scoase iar sticla de votcă şi o puse lângă pahar, apoi se duse lângă ea. Stătu în picioare, privind peste umărul ei cum felia roşia. Bucăţi mici, nu mai mari decât un bob de mazăre. Katie îi simţea respiraţia pe gât şi încercă să nu se crispeze când îi puse mâinile pe coapse. Ştiind ce are de făcut, puse cuţitul jos şi se întoarse spre el, punându-şi braţele în jurul gâtului lui. Îl sărută un pic cu limba, ştiind că aşa voia el, şi nu văzu palma venind spre ea decât când simţi durerea în obraz. Ardea, era fierbinte şi roşie. Ascuţită. Ca înţepăturile de albine.

— M-ai făcut să pierd toată după-amiaza! ţipă el la ea. O prinse de braţe, strângând tare. Avea gura schimonosită şi ochii deja congestionaţi. Respiraţia îi mirosea a băutură şi o scuipă în obraz. Singura mea zi liberă şi tu o alegi tocmai p-asta ca să-ţi faci panarama de păr în centrul oraşului! Şi apoi să mergi la cumpărături!

Katie se mişcă, încercând să scape, şi, până la urmă, Kevin îi dădu drumul. Clătină din cap, cu muşchiul fălcii pulsând.

— Te-ai gândit măcar că poate azi voiam să mă relaxez? Să nu fac nimic în singura mea zi liberă?

— Îmi pare rău, spuse ea, ţinându-se de obraz.

Nu-i aminti că îl întrebase de două ori în săptămâna aceea dacă putea să o ducă sau că el o pusese să schimbe salonul pentru că nu voia ca ea să-şi facă prietene. Nu voia ca altcineva să ştie despre ei.

— Îmi pare rău, o imită el, strâmbându-se. O privi fix, apoi clătină iar din cap. Doamne, spuse el. E chiar aşa greu să te gândeşti şi la altcineva în afară de tine?

Se întinse spre ea s-o prindă, dar ea se întoarse, încercând să fugă. Însă el era pregătit şi Katie nu avea unde să fugă.

Kevin o lovi repede şi tare, cu pumnul ca un piston, în spinare. Lui Katie i se tăie respirația şi văzu negru, de parcă ar fi fost înjunghiată. Se prăbuşi pe podea, cu rinichii luându-i foc şi durerea răspândindu-se în picioare şi sus, pe coloană. Lumea se învârtea cu ea şi, când încercă să se ridice, mişcarea îi făcu şi mai rău.

— Eşti atât de a naibii de egoistă tot timpul, spuse el, privind-o de sus.

Katie nu zise nimic. Nu putea să spună nimic. Nu putea să respire. Îşi muşcă buza ca să nu țipe şi se întrebă dacă avea să urineze sânge a doua zi. Durerea era ascuțită ca o lamă care-i tăia nervii, dar nu voia să plângă, pentru că asta doar l-ar fi enervat şi mai tare.

El continuă să stea deasupra ei, apoi scoase un oftat dezgustat. Îşi luă paharul gol şi sticla de votcă şi ieşi din bucătărie.

Katie avu nevoie de aproape un minut ca să-şi adune puterea să se ridice. Când începu iar să taie roşia, îi tremurau mâinile. Bucătăria era rece, iar durerea de spate intensă pulsa cu fiecare bătaie a inimii. Cu o săptămână înainte, o lovise atât de tare în stomac încât petrecuse restul nopții vomitând. Căzuse pe podea şi el o apucase de încheietură ca să o ridice. Vânătaia de pe mâna ei avea formă de degete. Ramuri de iad.

Lacrimile-i curgeau pe obraji şi trebuia să-şi schimbe mereu greutatea de pe un picior pe altul ca să-şi tempereze durerea în timp ce termina de feliat roşia. Tăie şi castravetele. În bucăți mici. Salata, la fel, în bucățele. Aşa cum voia el. Îşi şterse lacrimile cu dosul palmei şi se duse încet către frigider. Scoase un pachet de brânză albastră şi luă crutoanele din dulap.

În sufragerie, el iar dăduse televizorul tare.

Cuptorul era gata şi Katie puse hârtia de copt înăuntru şi fixă ceasul. Când căldura o lovi în față, îşi dădu seama că pielea ei încă înțepa, dar se îndoia că-i rămăsese vreo urmă acolo. El ştia exact cât de tare să lovească şi Katie se întreba unde o fi învățat asta, dacă era ceva ce toți bărbații ştiau,

dacă se țineau cursuri secrete cu instructori care se specializau în a preda astfel de lucruri. Sau dacă doar Kevin era aşa.

În sfârşit, din durerea de spate nu mai rămase decât o zvâcnire. Putea să respire normal din nou. Vântul pătrundea prin tocurile ferestrelor şi cerul se înnegurase. Ninsoarea bătea încet în geam. Trase cu ochiul în sufragerie, îl văzu pe Kevin stând pe canapea şi merse să se sprijine de masă. Îşi scoase un pantof şi-şi frecă degetele, încercând să-şi pună sângele în circulație, să se încălzească. Procedă la fel şi cu celălalt picior, apoi se încălță la loc.

Spălă şi tăie fasolea verde şi picură nişte ulei de măsline în tigaie. Trebuia să dea drumul la fasole când punea friptura pe grătar. Încercă din nou să nu se gândească la telefonul de sub chiuvetă.

Katie scotea hârtia de copt din cuptor când Kevin intră din nou în bucătărie. Ținea în mână paharul, care era pe jumătate gol. Ochii lui era deja sticloşi. Patru sau cinci pahare deja. Katie nu le mai ținea socoteala. Puse hârtia pe aragaz.

— Mai durează puțin, spuse ea cu un ton neutru, prefăcându-se că nu se întâmplase nimic. Învățase că dacă era furioasă sau supărată, nu făcea decât să-l enerveze şi mai tare. Trebuie să termin friptura şi apoi masa-i gata.

— Îmi pare rău, spuse el, clătinându-se uşor.

Katie zâmbi.

— Ştiu. Nu-i nimic. Au fost nişte săptămâni grele. Ai muncit mult.

— Ăştia sunt blugi noi? vorbi el împleticit.

— Nu, răspunse ea. Doar că nu i-am mai purtat de ceva timp.

— Arată bine.

— Mulțumesc, spuse ea.

Înaintă spre ea.

— Eşti aşa frumoasă. Ştii că te iubesc, nu-i aşa?

— Ştiu.

— Nu-mi place să te lovesc. Dar uneori nu gândeşti.

Katie încuviință din cap cu privirea în altă parte, încercând să găsească ceva de făcut, având nevoie să fie ocupată, apoi își aminti că trebuia să pună masa. Se mută la dulapul de lângă chiuvetă. El veni lângă ea când tocmai se întindea după farfurii şi o întoarse spre el, trăgând-o aproape. Katie inspiră şi apoi scoase un suspin de plăcere, pentru că ştia că soțul ei voia ca ea să scoată genul ăsta de sunete.

— Ar trebui să zici că şi tu mă iubeşti, şopti el.

O sărută pe obraz şi ea-l cuprinse cu brațele. Îl simțea lipit de ea, ştia ce vrea.

— Te iubesc, spuse ea.

Mâinile lui se mutară pe sânii ei. Katie aşteptă să-i strângă, dar, în schimb, el o mângâie încet. Fără voia ei, sfârcul începu să se întărească şi ura asta, dar nu avea ce face. Respirația lui era fierbinte şi mirosea a băutură.

— Doamne, ce frumoasă eşti! Mereu ai fost frumoasă, de prima dată când te-am văzut. Se lipi şi mai tare de ea şi ea-l simți. Hai să amânăm fripturile alea, spuse el. Cina mai poate aştepta un pic.

— Credeam că ți-e foame, spuse ea ca-n joacă.

— Mi-e foame de altceva acum, şopti el.

Îi descheie nasturii de la cămaşă şi trase de ea, apoi trecu la fermoarul blugilor.

— Nu aici, spuse ea, dându-şi capul pe spate, lăsându-l să o sărute în continuare. Hai în dormitor, da?

— Mai bine pe masă? Sau pe bufet?

— Te rog, iubitule, murmură ea cu capul dat pe spate, în timp ce el o săruta pe gât. Nu e prea romantic aşa.

— Dar e sexy, adăugă el.

— Şi dacă ne vede cineva pe geam?

— Nu ştii să te distrezi, spuse el.

— Te rog? insistă ea. Pentru mine? Ştii ce tare mă ațâți în pat.

O mai sărută o dată şi îi desfăcu sutienul în față. Nu-i plăceau sutienele care se desfăceau la spate. Katie simți aerul rece din bucătărie invadându-i sânii şi văzu dorința pe fața lui când îi privi. Îşi linse buzele, apoi o duse în dormitor.

Era aproape frenetic când ajunseră acolo şi-i dădu pantalonii jos până la genunchi, apoi până la glezne. Îi strânse sânii, iar Katie îşi muşcă buzele ca să nu țipe, apoi amândoi căzură pe pat. Katie răsuflă greu şi gemu şi-l strigă pe nume, ştiind că aşa voia el, pentru că nu voia să-l înfurie, pentru că nu voia să fie pălmuită sau lovită cu pumnul sau cu picioarele, pentru că nu voia să afle el despre telefonul ei. Durerea din rinichii ei era tot ascuțită şi Katie transformă țipetele în gemete, spunând lucrurile pe care voia el să le spună, înfierbântându-l până corpul lui începu să se convulsioneze. Când se termină, Katie se ridică din pat, se îmbrăcă, îl sărută şi se întoarse în bucătărie ca să termine de pregătit cina.

Kevin se duse înapoi în sufragerie şi mai bău nişte votcă înainte să se aşeze la masă. Îi povesti despre muncă şi apoi se uită din nou la televizor, în timp ce ea făcea curățenie în bucătărie. După aceea, o chemă să stea lângă el şi să se uite la televizor, ceea ce ea făcu până veni momentul să meargă la culcare.

În dormitor, Kevin începu să sforăie în câteva minute, fără să aibă habar de lacrimile mute ale lui Katie, de ura ei față de el, de ura ei față de ea însăşi. Fără să ştie de banii pe care ea îi ascunsese timp de aproape un an sau de vopseaua de păr pe care o strecurase în coşul de cumpărături în urmă cu o lună şi pe care o pitise în cămară, sau de telefonul mobil ascuns în dulap, sub chiuveta din bucătărie. Fără să ştie că în doar câteva zile, dacă totul mergea cum spera ea, nu avea s-o mai vadă sau s-o mai lovească niciodată.

19

Katie stătea alături de Alex pe verandă, cu un cer deasupra lor ca o întindere neagră punctată cu lumină. Luni de zile încercase să blocheze amintirile specifice, concentrându-se numai pe frica lăsată în urmă. Nu voia să şi-l amintească pe Kevin, nu voia să se gândească la el. Voia să-l şteargă complet din minte, ca şi cum nici n-ar fi existat.

Dar ştia că el va fi mereu acolo.

Alex fusese tăcut în tot acest timp, cât ea povestise, cu scaunul întors către al ei. Katie vorbise printre lacrimi, deşi el bănuia că ea nici măcar nu-şi dădea seama că plânge. Îi povestise fără emoție, ca în transă, de parcă toate astea se întâmplaseră altcuiva. Când sfârşi, lui Alex i se strânsese stomacul.

Cât timp vorbise, Katie nu se putuse uita la el. Alex mai auzise versiuni ale aceleiaşi poveşti şi înainte, dar de data aceasta era diferit. Ea nu reprezenta doar o victimă, era prietena lui, femeia pe care ajunsese să o iubească. Îi dădu după ureche o şuviță de păr.

Când o atinse, Katie tresări uşor, apoi se relaxă. Oftă obosită. Obosită de vorbă. Obosită de trecutul ei.

— Ai făcut bine că ai plecat, spuse el.

Vocea lui era blândă, înțelegătoare. Katie răspunse după o pauză.

— Ştiu.

— Nu a fost vina ta.

Ea se uita fix în întuneric.

— Ba da, spuse ea, a fost. Eu l-am ales, ți-aduci aminte? M-am măritat cu el. Am permis să se întâmple o dată şi apoi încă o dată, după care a fost prea târziu. Tot am mai gătit pentru el şi am făcut curățenie în casă pentru el. M-am culcat cu el oricând a vrut, am făcut tot ce a vrut. L-am făcut să creadă că-mi plăcea.

— Ai făcut ce a trebuit ca să supraviețuieşti, spuse el cu vocea fermă.

Katie tăcu din nou. Se auzeau greierii dinspre copaci.

— Niciodată n-am crezut că s-ar putea întâmpla aşa ceva, ştii? Tatăl meu era bețiv, dar nu violent. Am fost atât de... slabă. Nu ştiu de ce am permis să se întâmple asta.

Alex i se adresă cu voce blândă.

— Pentru că la un moment dat l-ai iubit. Pentru că l-ai crezut când ți-a promis că n-o să se mai întâmple niciodată. Pentru că în timp a devenit din ce în ce mai violent şi dominant, suficient de lent încât să crezi că se va schimba

până când, în cele din urmă, ți-ai dat seama că nu se va schimba niciodată.

La aceste cuvinte, Katie inspiră brusc şi-şi lăsă capul în jos, iar umerii începură să i se zguduie. Când îi auzi suferința, Alex se crispă de mânie la gândul că dusese aşa o viață, dar se şi întristă pentru că viața aceea o urmărea încă. Voia să o ia în brațe, dar ştia că atunci, chiar în momentul acela, făcea tot ce voia ea. Era fragilă, cu nervii zdruncinați. Vulnerabilă.

Abia după câteva minute reuşi să se oprească din plâns. Avea ochii roşii şi umflați.

— Îmi pare rău că ți-am povestit toate astea, spuse ea cu vocea gâtuită. N-ar fi trebuit.

— Îmi pare bine că mi-ai spus.

— Ți-am povestit doar pentru că deja ştiai.

— Ştiu.

— Dar nu era nevoie să ştii detalii despre ce a trebuit să fac.

— Nu-i nimic.

— Îl urăsc, spuse ea. Dar mă urăsc şi pe mine. Am încercat să-ți spun că mi-e mai bine singură. Nu sunt cine credeai tu că sunt. Nu sunt femeia pe care crezi că o cunoşti.

Era pe punctul de a izbucni iar în plâns şi Alex se ridică în picioare. O trase de mână ca să se ridice şi ea. Katie se ridică în picioare, dar nu se uită la el. Alex îşi reprimă furia pe care o simțea față de soțul ei şi vorbi cu o voce blândă.

— Ascultă-mă, îi spuse el şi-i ridică bărbia cu un deget.

La început, Katie rezistă, apoi cedă şi îl privi. Alex continuă.

— Nimic din ce-mi spui nu poate schimba ce simt eu pentru tine. Nimic. Pentru că tu nu eşti aşa. Niciodată n-ai fost aşa. Tu eşti femeia pe care o cunosc eu. Femeia pe care o iubesc.

Katie îl privi atent, dorindu-şi să-l creadă şi ştiind cumva că spunea adevărul, şi simți că ceva în sufletul ei ceda. Şi totuşi…

— Dar…

— Fără dar, spuse el, pentru că nu există motive. Tu te vezi ca pe o persoană care nu putea să scape. Eu văd o femeie curajoasă care a scăpat. Tu te vezi ca pe o persoană care ar trebui să se ruşineze sau să se simtă vinovată pentru că a permis să i se întâmple aşa ceva. Eu văd o femeie bună, frumoasă, care ar trebui să fie mândră că n-a mai lăsat să i se întâmple aşa ceva. Nu multe femei au puterea să facă ce ai făcut tu. Asta văd eu acum şi asta am văzut de fiecare dată când m-am uitat la tine.

Katie zâmbi.

— Cred că ai nevoie de ochelari.

— Nu te lăsa păcălită de părul meu cărunt. Vederea mea este încă perfectă.

Alex se apropie de ea, asigurându-se că e în regulă, apoi se aplecă şi o sărută scurt şi delicat. Afectuos.

— Doar îmi pare rău că a trebuit să treci prin toate astea.

— Încă mai trec prin ele.

— Crezi că te caută?

— Ştiu sigur că mă caută. Şi n-o să se oprească niciodată. Tăcu preț de câteva clipe. E ceva în neregulă cu el. E... nebun.

Alex se gândi la asta.

— Ştiu că n-ar trebui să întreb, dar te-ai gândit vreodată să chemi poliția?

Umerii ei căzură uşor.

— Da, spuse ea, am chemat poliția o dată.

— Şi nu a făcut nimic?

— Polițiştii au venit acasă şi au vorbit cu mine. M-au convins să nu depun plângere.

Alex se gândi la asta.

— Nu are logică.

— Ba pentru mine avea o logică perfectă. Ridică din umeri. Kevin m-a avertizat că n-ar avea niciun rost să chem poliția.

— De unde ştia el?

Katie oftă, gândindu-se că ar putea să-i spună şi restul poveştii acum.

— Pentru că el e polițist, răspunse ea într-un târziu. Se

uită la el. E detectiv la Poliția din Boston. Şi el nu-mi spunea Katie. Ochii ei trădau disperarea. Îmi spunea Erin.

20

De Ziua Eroilor, la sute de kilometri spre nord, Kevin Tierney stătea în curtea unei case din Dorchester, îmbrăcat în pantaloni scurți şi o cămaşă în stil hawaiian pe care o cumpărase când el şi Erin vizitaseră Oahu, în luna de miere.

— Erin s-a întors în Manchester, spuse el.

Bill Robinson, căpitanul lui, întoarse burgerii pe grătar.

— Iar?

— Ți-am zis că prietena ei are cancer, nu? Vrea să fie alături de prietena ei.

— Cancerul ăsta e nasol, spuse Bill. Erin cum rezistă?

— Se descurcă. Dar văd că-i obosită. E greu să te duci şi să te întorci, cum face ea.

— Îmi dau seama, răspunse Bill. Emily a trebuit să facă ceva de genul ăsta când soră-sa a avut lupus. Au stat două luni în Burlington, în toiul iernii, doar ele două, într-un apartament foarte mic şi înghesuit. Au luat-o razna amândouă. Până la urmă, soră-sa i-a făcut bagajul lui Em, i l-a pus în fața uşii şi i-a zis că mai bine stă singură. Nu că n-ar avea dreptate.

Kevin mai luă o gură de bere şi, pentru că asta se aştepta de la el, zâmbi. Emily era soția lui Billy şi erau căsătoriți de aproape treizeci de ani. Lui Bill îi plăcea să spună oamenilor că fuseseră cei mai fericiți şase ani din viața lui. Toată lumea din secție auzise gluma de vreo cincizeci de ori în ultimii opt ani şi o mare parte din oameni erau acolo şi acum. Bill avea invitați la grătar în fiecare an de Ziua Eroilor şi cam toți cei care nu erau de serviciu veneau, nu numai din obligație, ci şi pentru că fratele lui Bill era distribuitor de bere şi o mare parte din bere ajungea aici. Soții şi soți, prieteni şi prietene, copii, toți formau grupuri, grupuri, unii în bucătărie, alții în curte. Patru detectivi aruncau cu potcoave şi nisipul zbura în jurul stâlpilor de țintă.

— Data viitoare când mai vine în oraş, adăugă Bill, veniţi amândoi la cină. Em a tot întrebat de ea. Asta, sigur, dacă nu cumva preferaţi să recuperaţi timpul pierdut, făcu el cu ochiul.

Kevin se întrebă dacă oferta era sinceră. În zile ca aceasta, lui Bill îi plăcea să pretindă că este doar unul dintre băieţi, nu căpitanul. Dar era sever. Viclean. Mai mult politician decât poliţist.

— O să-i spun.

— Când a plecat?

— Dimineaţă devreme. A ajuns deja acolo.

Burgerii sfârâiau pe grătar, iar grăsimea care se scurgea făcea flăcările să sară şi să danseze.

Bill apăsă pe una dintre bucăţile de carne, storcând sucul din ea, uscând-o. „Omul ăsta habar n-are cum se face un grătar", gândi Kevin. Fără suc, o să fie ca pietrele – uscate, fără savoare şi tari. De nemâncat.

— Hei, în cazul Ashley Henderson, spuse Bill, schimbând subiectul, cred că în sfârşit o să putem să-l punem sub acuzare. Ai făcut treabă bună acolo.

— Era şi timpul, răspunse Kevin. Am crezut că aveau deja de mult probe suficiente.

— Şi eu am crezut la fel. Dar eu nu sunt procuror.

Bill mai apăsă pe o bucată de carne, stricând-o şi pe asta.

— Voiam să vorbesc cu tine şi despre Terry.

Terry Canton fusese partenerul lui Kevin în ultimii trei ani, dar în decembrie făcuse un infarct şi nu mai venise la muncă de atunci. Kevin lucrase singur tot timpul ăsta.

— Ce-i cu el?

— Nu se mai întoarce. Abia am aflat şi eu în dimineaţa asta. Doctorii i-au recomandat să iasă la pensie şi el le-a urmat sfatul. Se gândeşte că are deja douăzeci de ani vechime şi îl aşteaptă pensia.

— Şi ce înseamnă asta pentru mine?

Bill ridică din umeri.

— O să-ţi găsim un partener nou, dar nu putem chiar acum, că bugetul e îngheţat. Poate când se aprobă noul

buget.

— Poate sau probabil?

— O să ai un partener. Dar probabil abia în iulie. Îmi pare rău. Ştiu că asta înseamnă mai mult de lucru pentru tine, dar nu am de ales. O să fac tot posibilul să primeşti un volum de muncă pe care să-l poți gestiona.

— Apreciez.

Un grup de copii alerga prin curte, cu fețele murdare. Din casă, ieşiră două femei cu castroane cu cipsuri de cartofi, probabil bârfind. Kevin ura bârfa. Bill arătă cu spatula spre balustradă.

— Dă-mi farfuria aia de acolo, te rog. Cred că astea-s aproape gata.

Kevin luă platoul. Era acelaşi pe care fusese adusă la grătar carnea pentru hamburgeri şi observă urme de grăsime şi bucățele de carne crudă. Dezgustător. Ştia că Erin ar fi adus un platou curat, fără urme de carne crudă şi grăsime. Puse platoul lângă grătar.

— Mai vreau o bere, spuse Kevin, ridicând sticla. Vrei şi tu una?

Bill făcu semn din cap că nu şi mai strică un burger.

— Mersi, dar încă nu am dat-o gata pe a mea.

Kevin se duse spre casă, simțind pe degete grăsimea de pe platou. Avea senzația neplăcută că toată grăsimea îi pătrunde în piele.

— Hei, strigă Bill în urma lui. Kevin se întoarse. Frigiderul e în partea cealaltă, nu mai ştii?

Bill arătă spre colțul terasei.

— Ştiu, dar vreau să mă spăl pe mâini înainte de cină.

— Repede, atunci. Odată ce scot platoul, fiecare e pe cont propriu.

Kevin se opri la uşa din spate să se şteargă pe picioare pe preş înainte să intre. În bucătărie, trecu pe lângă un grup de neveste vorbărețe şi merse la chiuvetă. Se spălă pe mâini de două ori, folosind săpun de fiecare dată. Prin fereastră, îl văzu pe Bill punând platoul cu hotdogi şi burgeri pe masa de picnic, lângă chifle, condimente şi castroanele cu cipsuri.

Aproape imediat, muştele simțiră mirosul şi coborâră deasupra festinului, bâzâind deasupra mâncării şi aterizând pe burgeri. Oamenilor nu părea să le pese şi se înghesuiră la mâncare, alungând muştele şi încărcându-şi farfuriile, prefăcându-se că muştele nu roiau.

Burgeri făcuți prost şi un roi de muşte.

El şi Erin ar fi procedat altfel. El nu ar fi presat burgerii cu spatula, iar Erin ar fi pus condimentele, cipsurile şi murăturile în bucătărie, ca oamenii să se poată servi cu mâncare acolo, unde era curat. Muştele erau dezgustătoare, iar burgerii – tari ca piatra. Numai gândul la asta îi făcea greață, aşa că n-avea să mănânce.

Aşteptă să se golească platoul cu burgeri şi abia apoi ieşi din nou. Merse la masă, prefăcându-se dezamăgit.

— Te-am avertizat că o să se termine repede. Bill radia. Dar Emily mai are un platou în frigider, aşa că nu mai durează mult până la runda a doua. Adu-mi şi mie o bere cât mă duc să-i iau, da?

— Sigur, spuse Kevin.

Când fu gata şi a doua tură de burgeri, Kevin îşi umplu farfuria, îl complimentă pe Bill şi îi spuse că arătau fantastic. Muştele roiau, burgerii erau uscați şi, când Bill se întoarse cu spatele, Kevin aruncă mâncarea în pubela de metal de lângă casă. Îi spuse lui Bill că burgerul avea un gust nemaipomenit.

Măi rămase la grătar câteva ore. Vorbi cu Coffey şi Ramirez. Erau şi ei detectivi, ca el, doar că ei mâncau burgerii şi nu le păsa că roiau muştele. Kevin nu voia sa plece primul, nici măcar al doilea, deoarece căpitanul dorea să dea impresia că este de gaşcă, iar el nu voia să-l ofenseze pe căpitan. Nu-i plăcea de Coffey şi Ramirez. Uneori, când era şi Kevin prin preajmă, Coffey şi Ramirez se întrerupeau din discuție şi Kevin ştia că îl vorbiseră pe la spate. Bârfă.

Dar Kevin era un detectiv bun şi ştia asta. Şi Bill ştia, la fel cum ştiau Coffey şi Ramirez. Lucra la Omucideri şi se pricepea să vorbească cu martorii şi cu suspecții. Ştia când să pună întrebări şi când să asculte. Îşi dădea seama când

era mințit şi îi băga pe criminali după gratii pentru că Biblia spune „să nu ucizi”, iar el credea în Dumnezeu şi făcea lucrarea Domnului băgându-i pe vinovați la închisoare.

Întors acasă, Kevin se plimbă prin sufragerie. Rezistă tentației de a o striga pe Erin. Dacă Erin s-ar fi aflat acolo, policioara căminului ar fi fost ştearsă de praf, revistele ar fi fost aranjate în formă de evantai pe măsuță, iar sticla goală de votcă nu ar fi rămas pe canapea. Dacă Erin ar fi fost acolo, draperiile ar fi fost date la o parte, ca să lase soarele să lumineze duşumeaua. Dacă Erin ar fi fost acolo, vasele ar fi fost spălate şi puse la locul lor, cina ar fi aşteptat pe masă, iar ea i-ar fi zâmbit şi l-ar fi întrebat cum a fost la serviciu. Mai târziu, ar fi făcut dragoste pentru că el o iubea pe ea şi ea îl iubea pe el.

Sus, în dormitor, stătu şi se uită la uşa dulapului. Încă mai simțea parfumul ei, cel pe care i-l cumpărase el de Crăciun. O văzuse mirosind o mostră pe o reclamă dintr-una din revistele ei şi zâmbind. Când se dusese ea la culcare, rupsese pagina din revistă şi o pusese în portofelul lui ca să ştie exact ce fel de parfum să cumpere. Îşi aminti cât de delicat îşi dăduse cu puțin parfum după urechi şi la încheieturi când o scosese în oraş de Revelion şi cât de drăguță era în rochia neagră de cocteil pe care o purta atunci. În restaurant, Kevin observase cum alți bărbați, chiar şi cei însoțiți, aruncau priviri spre ea când trecea pe lângă ei în drum spre masă. După aceea, când se întorseseră acasă, făcuseră dragoste la cumpăna dintre ani.

Rochia era încă acolo, atârnând în acelaşi loc şi trezindu-i aceste amintiri. Cu o săptămână în urmă, o luase de pe umeraş şi o ținuse în brațe, aşezat pe marginea patului, şi plânsese.

Afară se auzea cântecul constant al greierilor, dar pe el nu-l ajuta cu nimic. Deşi se presupunea că avusese o zi relaxantă, era obosit. Nu voise să se ducă la grătar, nu voise să răspundă la întrebări despre Erin, nu voise să mintă. Nu pentru că îl deranja să mintă, ci pentru că era greu să tot pretindă că Erin nu-l părăsise. Inventase o poveste şi se

ținuse de ea luni de zile: că Erin suna în fiecare seară, că fusese acasă în ultimele zile, dar trebuise să se întoarcă la New Hampshire, că prietena ei făcea chimioterapie şi avea nevoie de ajutorul lui Erin. Ştia că nu putea s-o țină aşa la nesfârşit, că, în curând, scuza că-şi ajuta o prietenă avea să sune fals şi că oamenii aveau să înceapă să se întrebe de ce n-o mai vedeau niciodată pe Erin la biserică, la magazin sau chiar prin cartier sau cât timp avea s-o mai ajute pe prietena ei. Aveau să-l vorbească pe la spate şi să spună lucruri de genul: „Probabil, Erin l-a părăsit". Şi: „Cred că nu aveau o căsătorie chiar aşa perfectă cum credeam eu". Numai gândul ăsta îl făcea să i se strângă stomacul, amintindu-şi că nu mâncase nimic.

Nu era mare lucru în frigider. Erin avea mereu carne de curcan şi şuncă, muştar de Dijon şi pâine proaspătă de secară de la brutărie, dar acum nu-i rămânea decât să încălzească friptura de vită mongoleză pe care o luase de la restaurantul chinezesc cu vreo două zile în urmă. Pe raftul de jos, văzu pete de mâncare şi iar îi veni să plângă, pentru că asta îi aminti de țipetele lui Erin şi de bufnetul capului ei când lovise marginea mesei, după ce o aruncase el din partea cealaltă a bucătăriei. O pălmuise şi o lovise cu piciorul pentru că erau pete de mâncare în frigider şi acum se întreba de ce se înfuriase aşa tare pentru atâta lucru.

Kevin se întinse pe pat şi se culcă. Se trezi la miezul nopții când, dincolo de fereastra lui, cartierul era nemişcat. Peste drum, văzu o lumină la casa familiei Feldman. Nu-i plăcea familia asta. Spre deosebire de ceilalți vecini, Larry Feldman nu-i făcea cu mâna niciodată dacă se întâmpla să fie amândoi în curte, iar dacă soția lui, Gladys, îl vedea, se întorcea şi intra înapoi în casă. Aveau cam şaizeci de ani şi erau genul de oameni care ieşeau repede din casă să certe un copil care le călca iarba să-şi recupereze un frisbee sau o minge de baseball. Şi, deşi erau evrei, îşi decorau casa cu luminițe de Crăciun pe lângă menora pe care o puneau la fereastră de sărbători. Îl derutau şi nu-i considera buni vecini.

Se întoarse în pat, dar nu putu să adoarmă. Dimineață, când soarele năvăli înăuntru, ştiu că pentru restul lumii nu se schimbase nimic. Numai viața lui era diferită. Fratele lui, Michael, şi soția lui, Nadine, probabil îşi pregăteau copiii pentru şcoală, înainte să plece spre serviciile lor la Colegiul Boston, iar mama şi tatăl lui probabil citeau *The Globe* în timp ce-şi beau cafeaua de dimineață. Avuseseră loc crime, iar martorii erau la secție. Coffey şi Ramirez îl bârfeau.

Făcu un duş şi-şi luă un mic dejun constând în votcă şi pâine prăjită. La secție, fu chemat să investigheze o crimă. O femeie de vreo douăzeci de ani, după toate aparențele o prostituată, fusese găsită moartă prin înjunghiere, corpul fiindu-i aruncat într-un container de gunoi. Kevin îşi petrecu toată dimineața vorbind cu trecătorii, în timp ce se adunau probe de la fața locului. Când termină cu interviurile, se întoarse la secție ca să facă raportul cât avea informațiile proaspete în minte. Era un detectiv bun.

Toată lumea în secție era ocupată. Sfârşitul unui weekend de vacanță. Lumea o luase razna. Detectivii vorbeau la telefon, scriau la birourile lor, vorbeau cu martorii şi ascultau victimele care le povesteau ce înduraseră. Gălăgie. Agitație. Oameni care veneau şi plecau. Telefoane care sunau. Kevin se îndreptă spre biroul lui, unul dintre cele patru din mijlocul camerei. Prin uşa deschisă, Bill îl salută, dar rămase în biroul lui. Ramirez şi Coffey erau aşezați la birourile lor, în fața lui.

— Ai pățit ceva? îl întrebă Coffey. Bărbatul avea peste patruzeci de ani, era supraponderal şi chelea. Arăți ca naiba.

— N-am dormit bine, spuse Kevin.

— Nici eu nu dorm bine fără Janet. Când se întoarce Erin?

Kevin îşi păstră expresia neutră.

— Weekendul viitor. Am de luat nişte zile de concediu şi am hotărât să mergem la Cape. N-am mai fost acolo de ani de zile.

— Da? Maică-mea locuieşte acolo. Unde în Cape?

— Provincetown.

— Şi ea la fel. O să vă placă acolo. Eu mă duc tot timpul.

Unde o să staţi?

Kevin se miră de tirul de întrebări al lui Coffey.

— Nu sunt sigur, răspunse el în cele din urmă. Erin se ocupă.

Merse spre cafetieră şi-şi turnă o cană, deşi nu voia cafea. Se gândi că va trebui să găsească numele unei pensiuni şi unor restaurante, ca să ştie ce să spună în caz că îl întreabă Coffey.

Zilele lui urmau aceeaşi rutină. Lucra, vorbea cu martorii, apoi pleca acasă. Munca lui era stresantă şi voia să se relaxeze când termina, dar totul era diferit acasă şi nu putea să uite de muncă. Crezuse odată că se va obişnui să vadă victime ale crimelor, dar feţele lor cenuşii, lipsite de viaţă rămâneau fixate în memoria lui şi uneori îl bântuiau în somn.

Nu-i plăcea să meargă acasă. Când ieşea din tură, nu îl mai aştepta la uşă soţia lui frumoasă. Erin plecase din ianuarie. Acum, casa lui era murdară şi în dezordine şi trebuia să-şi spele singur lucrurile. Nu ştiuse cum funcţiona maşina de spălat şi prima dată când o folosise pusese prea mult detergent şi hainele căpătaseră ca un fel de mâzgă. Nu mai erau mese gătite acasă sau lumânări pe masă. În loc de asta, acum cumpăra mâncare în drum spre casă şi mânca pe canapea. Uneori, dădea drumul la televizor. Lui Erin îi plăcea să se uite la HGTV, canalul de cablu despre casă şi grădină, aşa că adesea se uita şi el acolo şi atunci golul din sufletul lui era aproape de nesuportat.

După muncă, nu se mai obosea să-şi ducă arma în cutia pe care o ţinea special în dulap şi în care mai avea un Glock pentru uzul său personal. Lui Erin îi era frică de arme, chiar dinainte să-i pună Glock-ul la cap şi s-o ameninţe că o omoară dacă mai fuge vreodată. Plânsese şi ţipase când el jurase că va omorî orice bărbat cu care s-ar fi culcat ea, orice bărbat la care ar fi ţinut. Ea fusese atât de proastă, iar el aşa de furios pe ea că fugise şi o întrebase cum se numea bărbatul care o ajutase, ca să-l omoare. Dar Erin ţipase şi plânsese şi-l implorase să-i cruţe viaţa şi jurase că nu exista

niciun bărbat, iar el o crezuse, pentru că era soția lui. Își făcuseră jurămintele în fața lui Dumnezeu și a familiei, iar Biblia spune: „Să nu comiți adulter”. Nici atunci nu crezuse că Erin îi fusese necredincioasă. Nu crezuse niciodată că mai era implicat vreun bărbat. După cununie, o supraveghease. Suna acasă la întâmplare în timpul zilei și nu o lăsa niciodată să se ducă singură la magazin, la coafor sau la bibliotecă. Ea nu avea nici mașină, nici carnet de conducere și de câte ori era prin zonă, Kevin trecea pe lângă casă, doar ca să se asigure că ea era acolo. Ea nu plecase pentru că voia să comită adulter. Plecase pentru că se săturase să mai fie lovită cu pumnii și picioarele și aruncată pe scările de la pivniță și el știa că n-ar fi trebuit să facă lucrurile astea și mereu se simțea vinovat și se scuza, dar nu mai conta.

Erin n-ar fi trebuit să fugă. Plecarea ei îi frânsese inima pentru că o iubea mai mult decât viața și mereu avusese grijă de ea. Îi cumpărase o casă, frigider, mașină de spălat, uscător și mobilă nouă. Casa fusese mereu curată, dar acum chiuveta era plină de vase, iar coșul de rufe dădea pe dinafară.

Știa că trebuie să facă curățenie, dar nu avea energie. În loc de asta, merse la bucătărie și scoase o sticlă de votcă din frigider. Mai erau patru sticle. În urmă cu o săptămână, fuseseră douăsprezece. Știa că bea prea mult. Știa că ar trebui să mănânce mai bine și să nu mai bea, dar tot ce voia să facă era să-și ia sticla, să se așeze pe canapea și să bea. Votca era bună pentru că nu-i mirosea respirația a băutură și dimineața nimeni n-avea cum să știe că era mahmur.

Își turnă un pahar de votcă, îl termină și-și mai puse unul înainte să meargă prin casa goală. Îl durea inima pentru că Erin nu era acolo și, dacă ar fi apărut brusc la ușă, știa că i-ar fi cerut iertare pentru că o lovise și că s-ar împăca și apoi ar face dragoste în dormitor. Voia să o țină în brațe și să-i șoptească ce mult o adora, dar știa că nu se mai întoarce și, deși o iubea, îl înfuria așa de tare uneori. O soție nu putea să plece, pur și simplu. O soție nu putea să renunțe la căsnicie. Voia s-o lovească, să dea în ea cu picioarele, s-o pălmuiască

şi s-o tragă de păr că era aşa de proastă. Aşa de egoistă. Voia să-i demonstreze că n-avea niciun rost să fugă.

Bău al treilea şi al patrulea pahar de votcă.

Privi în jur confuz. Casa era vraişte. Pe duşumeaua din sufragerie se afla o cutie goală de pizza, iar tocul uşii de la baie era crăpat şi despicat. Uşa nu se mai închidea bine. Dăduse el cu piciorul în ea, după ce Erin se încuiase în baie, încercând să scape de el. O ținuse de păr când o lovise cu pumnul, în bucătărie, iar ea fugise în baie, el o urmărise prin casă şi lovise uşa ca să intre peste ea. Dar acum nu-şi mai aducea aminte de ce se certaseră.

Nu-şi aducea aminte prea multe despre seara aceea. Nu-şi aducea aminte că-i rupsese două degete, deşi era evident. Dar nu o lăsase să meargă la spital timp de o săptămână, până când vânătăile de pe fața ei putură fi acoperite cu machiaj, iar ea fusese obligată să gătească şi să facă curățenie cu o mână.

Îi cumpărase flori şi se scuzase şi îi spusese că o iubeşte şi că n-o să se mai întâmple niciodată, iar după ce scăpase de ghips, o dusese în Boston să ia cina la Petroni's. Era scump şi el îi zâmbea din partea cealaltă a mesei. După aceea, merseseră la film şi, în drum spre casă, se gândise cât de mult o iubea şi ce norocos era să o aibă de soție.

21

Alex stătu cu Katie până după miezul nopții, ascultând povestea vieții ei anterioare. Când se simți prea obosită şi epuizată să mai vorbească, o luă în brațe şi o sărută de noapte bună. În drum spre casă, se gândi că nu mai cunoscuse niciodată pe cineva aşa de curajos, puternic şi plin de resurse ca ea.

Petrecură împreună o mare parte din următoarele două săptămâni – sau cât le stătu în putință. Cu munca lui la magazin şi turele ei la Ivan's, nu mai rămâneau decât câteva ore pe zi, dar el anticipa vizitele la ea acasă cu un entuziasm pe care nu-l mai simțise de ani de zile. Uneori, îi lua cu el pe

Kristen şi pe Josh. Alteori, Joyce îl dădea afară făcându-i cu ochiul şi urându-i să se distreze bine înainte să se întoarcă.

Rar stăteau la el acasă şi, când se întâmpla asta, era doar pentru scurt timp. În mintea lui, dorea să creadă că din cauza copiilor şi-şi spunea, că voia s-o ia încet, dar în adâncul sufletului îşi dădea seama că asta avea legătură şi cu Carly. Deşi ştia că o iubea pe Katie – şi cu fiecare zi care trecea era din ce în ce mai încredințat de asta –, încă nu se simțea pregătit. Katie părea că-i înțelege reținerea şi că nu o deranjează, chiar şi numai pentru că era mai uşor să fie singuri la ea acasă.

Chiar şi aşa, încă nu făcuseră dragoste. Deşi Alex îşi imagina adesea cât de minunat ar fi, mai ales în momentele acelea dinainte de somn, ştia că ea încă nu era pregătită. Amândoi păreau să-şi dea seama că asta ar schimba ceva în relația lor, că ar aduce un fel de speranță că ar putea dura. Deocamdată, îi era de-ajuns să o sărute, să-i simtă brațele în jurul lui. Îi plăcea tare mult că părul ei mirosea a iasomie şi că mâna ei se cuibărea perfect într-a lui; că fiecare atingere a lor era încărcată cu anticipație savuroasă, de parcă se păstrau oarecum unul pentru altul. El nu se mai culcase cu nimeni de când îi murise soția şi acum simțea că, fără să ştie, o aşteptase cumva pe Katie.

Îi făcea plăcere să-i arate oraşul. Se plimbară pe faleză şi pe lângă casele istorice, admirând arhitectura, iar într-un weekend o duse la Grădinile din Orton, unde rătăciră printre o mie de tufe de trandafiri în floare. După aceea, merseră la prânz într-un bistro mic de pe malul oceanului, la Caswell Beach, unde se ținură de mâini peste masă, ca adolescenții.

De la cina aceea de la casa ei, Katie nu mai aduse vorba despre trecutul ei şi nici el nu o mai întrebă. Ştia că încă mai cântărea în mintea ei: cât îi spusese deja şi câte mai avea de spus, dacă putea să aibă încredere în el sau nu, cât conta că ea era căsătorită încă şi ce s-ar întâmpla dacă Kevin i-ar da cumva de urmă. Când simțea că ea se gândeşte la lucrurile astea, Alex îi amintea delicat că, indiferent ce s-ar întâmpla, secretul ei era în siguranță. El nu avea să spună nimic

nimănui.

Câteodată, privind-o, era copleşit de o furie fără margini faţă de Kevin Tierney. Pornirile unor astfel de oameni de a persecuta şi de a-şi chinui semenii îi erau la fel de străine ca abilitatea de a respira sub apă sau de a zbura; mai mult decât orice, voia răzbunare. Voia dreptate. Voia să-l facă pe Kevin să trăiască teama şi groaza lui Katie, durere fizică brutală şi nesfârşită. Când activase în armată, omorâse un om, un soldat îndopat cu metamfetamine care ameninţa un ostatic cu arma. Bărbatul era periculos şi incontrolabil şi, când se ivise ocazia, Alex apăsase pe trăgaci fără ezitare. Moartea dăduse muncii lui un nou înţeles, dar în sinea lui, ştia că în viaţă erau momente când violenţa era necesară pentru a salva vieţi. Ştia că ar proteja-o pe Katie cu orice preţ, în cazul în care Kevin avea să apară vreodată. În armată, ajunsese la concluzia că unii oameni făceau bine în lume, iar alţii trăiau doar ca să o distrugă. În mintea lui, decizia de a proteja o femeie nevinovată, cum era Katie, de un psihopat ca soţul ei, Kevin, era clară ca bună ziua – o simplă alegere.

În majoritatea zilelor, spectrul vieţii anterioare a lui Katie nu se făcea simţit şi ei petreceau timpul împreună din ce în ce mai apropiaţi şi mai relaxaţi. După-amiezile cu copiii erau foarte speciale pentru el. Katie avea un talent înnăscut de a se purta cu copiii – fie că o ajuta pe Kristen să hrănească răţuştele din iaz, fie că se juca cu mingea cu Josh, mereu părea că intră în ritmul lor fără efort, fiind pe rând jucăuşă, încurajatoare, gălăgioasă sau tăcută. În privinţa asta, semăna mult cu Carly şi, cumva, era sigur că aceasta era genul de femeie despre care îi vorbise odată soţia lui.

În ultimele săptămâni din viaţa lui Carly, Alex stătuse tot timpul de veghe lângă patul ei. Deşi de cele mai multe ori dormea, el se temea că va pierde momentele când era conştientă, indiferent cât de scurte ar fi fost acestea. Atunci deja partea stângă a corpului îi era aproape paralizată şi vorbea cu dificultate. Dar într-o noapte, într-un moment de luciditate chiar înainte să răsară zorile, Carly se întinsese

spre el.

— Vreau să faci ceva pentru mine, spusese ea cu greu, umezindu-şi buzele crăpate.

Vocea ei suna hârâit de când nu o mai folosise.

— Orice.

— Vreau să fii… fericit.

Alex văzu atunci o umbră palidă a zâmbetului ei de altădată, acel zâmbet încrezător, de om stăpân pe sine care îl captivase de la prima lor întâlnire.

— Sunt fericit.

Ea clătinase uşor din cap.

— La viitor mă refer. Ochii ei străluciră cu intensitatea cărbunilor încinşi, în contrast cu faţa ei palidă. Ştim amândoi despre ce vorbesc.

— Eu nu ştiu.

Ea nu băgase în seamă răspunsul lui.

— Faptul că m-am măritat cu tine… că am fost cu tine zi de zi şi că am făcut copii împreună… este cel mai minunat lucru din viaţa mea. Eşti cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată.

Alex avea un nod în gât.

— Şi eu simt la fel.

— Ştiu, spuse ea. Şi de asta e atât de greu pentru mine. Pentru că ştiu că am greşit…

— Nu ai greşit cu nimic, o întrerupsese el.

Expresia ei era tristă.

— Te iubesc, Alex, şi îi iubesc pe copiii noştri, şoptise ea. Şi mi s-ar frânge inima la gândul că nu ai putea fi niciodată pe deplin fericit.

— Carly…

— Vreau să cunoşti pe altcineva. Carly se străduise să respire adânc, iar efortul făcu să i se ridice toracele fragil. Vreau să fie deşteaptă şi bună… şi să te îndrăgosteşti de ea, pentru că nu ar trebui să-ţi petreci singur tot restul vieţii.

Alex nu putuse să vorbească, abia dacă o mai vedea printre lacrimi.

— Copiii au nevoie de o mamă.

Lui Alex, asta îi sună aproape ca o rugăminte.

— Cineva care să-i iubească la fel de mult ca mine, care să se gândească la ei ca la propriii copii.

— De ce vorbeşti despre asta? întrebă el cu vocea tremurătoare.

— Pentru că trebuie să cred că e posibil, răspunse ea şi degetele ei slabe se prinseseră de brațul lui cu o forță disperată. E singurul lucru care mi-a mai rămas.

Acum, când o vedea pe Katie alergând după Josh şi Kristen pe iarba de pe marginea iazului, simți un gust dulce-amar la gândul că poate ultima dorință a lui Carly se împlinise până la urmă.

Îl plăcea prea mult şi asta n-avea cum să fie bine. Katie ştia că merge pe un teren periculos. La momentul respectiv, i se păruse o idee bună să-i povestească despre trecutul ei şi, rostind cuvintele, se eliberase de povara zdrobitoare a secretelor ei. Dar în dimineața de după prima lor cină, se simțise paralizată de teamă gândindu-se la ce făcuse. Până la urmă, Alex lucrase ca anchetator, ceea ce probabil însemna că putea foarte uşor să dea un telefon sau două, indiferent ce-i spusese ei. Ar putea să vorbească cu cineva care ar vorbi cu altcineva şi, în cele din urmă, Kevin putea să afle despre ea. Nu-i spusese că Kevin avea o capacitatea aproape misterioasă de a face legături între informații întâmplătoare; nu-i spusese că, atunci când un suspect fugea, Kevin ştia aproape întotdeauna unde să-l găsească. Doar gândindu-se la ce făcuse, îi venea rău.

Dar treptat, în următoarele două săptămâni, simțise cum temerile i se risipesc. În loc să-i pună mai multe întrebări când erau singuri, Alex se comporta de parcă ce-i povestise ea nu avea nicio importanță pentru viețile lor în Southport. Zilele treceau spontan, netulburate de umbra trecutului ei. Încredere în el era neclintită. Şi, când se sărutau, ceea ce se întâmpla surprinzător de frecvent, genunchii îi tremurau şi abia se stăpânea să nu-l ia de mână ca să-l ducă în dormitor.

Sâmbătă, după două săptămâni de la prima lor întâlnire,

stăteau pe verandă îmbrățișați, cu buzele lui lipite de ale ei. Josh şi Kristen erau la o petrecere la piscină, de sfârşit de an şcolar, acasă la un coleg de-al lui Josh. Mai târziu, Alex şi Katie voiau să-i ducă la plajă pentru un grătar de seară, dar în următoarele două ore aveau să fie singuri.

Când, în sfârşit, se dezlipiră unul de altul, Katie oftă.

— Trebuie să nu mai faci asta.

— Ce anume?

— Ştii foarte bine ce faci.

— Nu mă pot abține.

„Știu cum e", gândi Katie.

— Ştii ce-mi place la tine?

— Corpul meu?

— Da, şi asta, râse ea. Dar îmi place şi că mă faci să mă simt specială.

— Eşti specială, spuse el.

— Vorbesc serios, zise ea. Dar mă întreb cum de n-ai găsit pe altcineva. De când a murit soția ta, adică.

— Nu am căutat, răspunse el. Dar chiar dacă ar fi existat altcineva, aş fi părăsit-o ca să fiu cu tine.

— Asta nu e drăguț, zise Katie, lovindu-l în joacă în coaste.

— Dar e adevărat, să ştii. Crezi sau nu, sunt pretențios.

— Da, spuse ea, foarte pretențios. Ieşi numai cu femei care au probleme emoționale.

— Nu ai probleme emoționale. Eşti puternică. O supraviețuitoare. De fapt, e destul de sexy.

— Cred că doar încerci să mă flatezi, sperând că o să rup hainele de pe tine.

— Funcționează?

— Te apropii, recunoscu ea şi sunetul râsului lui îi aminti cât de mult o iubea.

— Mă bucur că ai ajuns în Southport, spuse el.

Preț de câteva clipe, gândurile lui Katie se refugiară undeva, departe.

— Ce e?

Alex o privi cu atenție, întrebător.

Ea clătină din cap.

— Era cât pe ce… oftă ea, petrecându-şi braţele în jurul ei când îşi aminti. Cât pe ce să nu ajung.

22

O zăpadă sfărâmicioasă acoperea curţile din Dorchester, îmbrăcând lumea de dincolo de fereastra lui Katie într-o carapace strălucitoare. Cerul de ianuarie, cenuşiu cu o zi înainte, devenise de un albastru de gheaţă şi temperatura scăzuse sub zero grade.

Era duminică dimineaţă, a doua zi după ce mersese la coafor. Se uită în toaletă după sânge, sigură că văzuse un pic când urinase. Rinichiul încă îi pulsa, radiind durere de la umeri până în spatele gambelor. Nu dormise ore în şir din cauza durerii, în timp ce Kevin sforăia lângă ea, dar, din fericire, nu era aşa grav cum ar fi putut să fie. După ce închise uşa de la dormitor în urma ei, şchiopătă către bucătărie, amintindu-şi că în doar câteva zile se va termina totul. Dar trebuia să fie atentă să nu-i trezească suspiciuni lui Kevin, să facă totul ca la carte. Dacă mergea prea departe, Kevin avea să devină suspicios. După patru ani de iad, învăţase regulile.

Kevin trebuia să plece la muncă la prânz, chiar dacă era duminică, şi ea ştia că avea să se trezească în curând. În casă era frig, aşa că-şi puse pe ea un pulover peste pijamale; dimineaţa, pe Kevin nu-l deranja de obicei pentru că era prea mahmur ca să-i pese. Puse de cafea şi aşeză pe masă laptele şi zahărul, nişte unt şi jeleu. Aşeză tacâmul lui şi, lângă furculiţă, puse un pahar cu apă cu gheaţă. După aceea, băgă două felii de pâine în toaster, deşi încă nu putea să le prăjească. Scoase şi trei ouă, să le aibă la îndemână. Când termină şi cu asta, puse în tigaie vreo şase felii de bacon care sfârâiau şi săreau când, într-un târziu, Kevin intră în bucătărie. Se aşeză la masa goală şi-şi bău apa, în timp ce ea-i aduse o ceaşcă de cafea.

— Am căzut lat aseară, spuse el. La ce oră ne-am culcat?

— Pe la zece, răspunse ea. Puse cafeaua lângă paharul lui

gol. Nu era târziu. Ai muncit mult şi ştiu că te simțeai obosit.

Ochii lui erau injectați.

— Îmi pare rău pentru aseară. N-am vrut. Doar că am fost sub presiune în ultimul timp. De la atacul de cord al lui Terry, a trebuit să muncesc pentru doi şi cazul Preston începe săptămâna viitoare.

— Nu-i nimic, spuse ea.

Respirația lui încă mirosea a alcool.

— Micul dejun o să fie gata în câteva minute.

La aragaz, întoarse baconul cu o furculiță şi stropii de grăsime care aterizară pe brațul ei o făcură să uite pe moment de durerea de spate.

Când baconul deveni crocant, puse patru felii pe farfuria lui Kevin şi două pe a ei. Scurse grăsimea într-un bol, şterse tigaia cu un şervet de hârtie şi o unse din nou cu spray pentru gătit. Trebuia să se mişte repede, altfel baconul se răcea. Dădu drumul la toaster şi sparse ouăle. Lui îi plăceau bine făcute, cu gălbenuşul intact, şi ea ajunsese să le mănânce la fel. Tigaia era încă fierbinte şi ouăle se făcură repede. Le întoarse o dată, apoi puse două pe farfuria lui şi unul pe a ei. Ieşi şi pâinea prăjită şi ea puse ambele felii pe farfuria lui.

Se aşeză în fața lui la masă, pentru că lui îi plăcea să ia micul dejun împreună. El îşi unse pâinea prăjită cu unt şi adăugă jeleu de struguri, apoi tăie ouăle cu furculița. Gălbenuşul se revărsă de parcă era sânge galben şi Kevin înmuie pâinea în el.

— Ce faci azi? întrebă el, tăind încă o bucată de ou şi mestecând.

— Voiam să spăl geamurile şi rufele, spuse ea.

— Probabil şi cearşafurile trebuie spălate, nu? După distracția noastră de azi-noapte? zise el, ridicând din sprâncene.

Părul îi stătea în toate direcțiile şi în colțul gurii îi rămăsese o bucată de ou.

Erin încercă să nu-şi arate repulsia şi schimbă subiectul.

— Crezi că o să obții condamnarea în cazul Preston?

întrebă ea.

El se lăsă pe spate şi-şi roti umerii, apoi se aplecă iar asupra farfuriei.

— Depinde de procuror. Higgins e bun, dar nu se ştie niciodată. Preston are un escroc de avocat care o să încerce să întoarcă totul în favoarea lui.

— Sunt sigură că o să te descurci. Eşti mai deştept decât el.

— Vom vedea. Mă enervează că e în Marlborough. Higgins vrea să mă pregătească marți noaptea, după ce termină instanța programul.

Erin ştia deja toate astea şi încuviință. Cazul Preston fusese foarte mediatizat şi procesul trebuia să înceapă luni, în Marlborough, nu în Boston. Se presupunea că Lorraine Preston angajase un om să-şi ucidă soțul. Nu numai că Douglass Preston era miliardar, administrator de fonduri speculative, dar şi soția lui era din înalta societate, implicată în acte de binefacere care vizau de la muzee de artă şi simfonii la şcoli din zonele dezavantajate. Publicitatea dinaintea procesului fusese incredibilă; de câteva săptămâni, nu trecea nicio zi fără să apară unul sau două articole de prima pagină şi un reportaj la principalele titluri ale ştirilor de seară. O avere fabuloasă, aventuri sexuale lugubre, droguri, trădare, infidelitate, asasinat şi un copil nelegitim. Din cauza publicității nesfârşite, procesul fusese mutat la Marlborough. Kevin se numărase printre detectivii însărcinați cu ancheta şi toți erau chemați să depună mărturie miercuri. La fel ca restul lumii, Erin urmărise ştirile, dar din când în când îl întreba pe Kevin despre caz.

— Ştii ce-ți trebuie după ce termini cu tribunalul? întrebă ea. O seară în oraş. Ar trebui să ne îmbrăcăm frumos şi să luăm cina la restaurant. Eşti liber vineri, nu?

— Tocmai am făcut asta de Revelion, mormăi Kevin, ştergând cu pâinea gălbenuş de pe farfurie; avea urme de jeleu pe degete.

— Dacă nu vrei să ieşim, pot să-ți pregătesc ceva special aici. Orice vrei tu. Putem să bem vin şi poate să facem focul

şi eu să port ceva sexy. Ar putea fi tare romantic.

El îşi ridica privirea din farfurie şi ea continuă.

— Ideea e că sunt deschisă la orice, se alintă ea, iar tu ai nevoie de o pauză. Nu-mi place când lucrezi aşa mult. Ăştia parcă se aşteaptă să le rezolvi tu toate cazurile.

Kevin lovi uşor furculiţa de farfurie şi o analiză.

— De ce eşti aşa drăgăstoasă? Ce se întâmplă?

Amintindu-şi să respecte scenariul, Erin se ridică de la masă.

— Bine, lasă. Îşi luă furculiţa şi farfuria căzu de pe ea, lovind masa şi apoi podeaua. Încercam să te susţin pentru că pleci din oraş, dar dacă nu-ţi place, bine. Ştii ceva, hotărăşte tu ce vrei să faci şi anunţă-mă şi pe mine, bine?

Se precipită spre chiuvetă şi dădu drumul tare la robinet. Ştia că-l surprinsese, îl simţea oscilând între furie şi confuzie, îşi băgă mâinile în apă, apoi şi le duse la faţă. Respiră rapid de câteva ori, ascunzându-şi faţa şi scoase un sunet înăbuşit, îşi scutură umerii un pic.

— Plângi? o întrebă el. Auzi cum se ridică de pe scaun. De ce naiba plângi?

Rosti cuvintele cu vocea gâtuită, străduindu-se să pară afectată.

— Nu mai ştiu ce să fac. Nu ştiu ce vrei. Ştiu cât de important este cazul acesta şi de important şi sub ce presiune eşti…

Îşi înecă ultimele cuvinte, simţindu-l că se apropie. Când îi simţi atingerea, se cutremură.

— Hai, lasă, spuse el, nu trebuie să plângi.

Ea se întoarse spre el, cu ochii mijiţi şi lipindu-şi faţa de pieptul lui.

— Nu vreau decât să te fac fericit, îngăimă ea.

Îşi şterse faţa udă de cămaşa lui.

— Hai că rezolvăm noi, da? O să avem un weekend frumos. Promit. Ca să mă revanşez pentru aseară.

Îl îmbrăţişă, trăgându-l aproape. Mai hohoti un pic şi-şi trase nasul.

— Iartă-mă. Ştiu că nu aveai nevoie de aşa ceva azi. Să mă

vezi smiorcăindu-mă aşa, degeaba. Ai deja destule pe cap.

— Mă descurc, spuse el.

Îşi înclină capul într-o parte, iar ea se întinse să-l sărute, tot cu ochii închişi. Când se trase înapoi, îşi şterse faţa cu degetele şi se lipi iar de el. Când o strângea în braţe, îl simţi excitându-se. Ştia că vulnerabilitatea ei îl stârneşte.

— Avem un pic de timp înainte să mă duc la muncă, spuse el.

— Ar trebui să fac curat în bucătărie mai întâi.

— Poţi să faci curat mai târziu.

După câteva minute, când Kevin se mişca deasupra ei, scotea sunetele pe care voia el să le audă în timp ce se uita pe fereastra dormitorului şi se gândea la altele.

Ajunsese să urască iarna, cu frigul ei nesfârşit şi jumătate de curte îngropată sub zăpadă, pentru că nu putea să iasă. Lui Kevin nu-i plăcea ca ea să se plimbe prin cartier, dar o lăsa să grădinărească în curtea din spate pentru că acolo era un gard care-i asigura intimitatea. Primăvara, planta mereu flori în ghivece şi legume pe o brazdă mică în spatele garajului, unde soarele bătea puternic, departe de umbra arţarilor. Toamna, se îmbrăca cu un pulover şi citea cărţi de la bibliotecă în timp ce vântul răsfira frunzele maronii şi încreţite căzute prin curte.

Dar iarna îi transforma viaţa într-o închisoare rece, cenuşie şi sumbră. Nefericire. În cele mai multe zile, nici nu ieşea din casă pentru că nu ştia când ar putea Kevin să apară pe neaşteptate. Nu ştia decât numele unei singure familii din vecini, Feldman, care locuiau peste drum de ei. În primul an de căsnicie, Kevin o lovea foarte rar şi uneori ea se ducea la plimbare fără el. Celor doi Feldman, un cuplu mai în vârstă, le plăcea să lucreze în grădină şi, în primul an de când locuia acolo, Erin se oprea adesea să vorbească un pic cu ei. Kevin încercase treptat să pună capăt acestor vizite prieteneşti. Acum se vedea cu ei numai când ştia că Kevin era ocupat la muncă, când ştia că nu poate să sune acasă. Se asigura că niciun alt vecin nu o vede când traversează

strada la ei. Se simțea ca un spion când îi vizita. Aceştia îi arătau poze cu fetele lor în copilărie. Una dintre ele murise, iar cealaltă se mutase departe şi lui Erin i se părea că şi ei erau la fel de singuri ca ea. Vara, le făcea plăcinte cu afine şi restul după-amiezii dădea cu mopul în bucătărie pentru că soțul ei să nu vadă urmele de făină.

După ce Kevin plecă la muncă, spălă geamurile şi puse un aşternut nou pe pat. Dădu cu aspiratorul, şterse praful şi făcu curat în bucătărie. În timp ce muncea, făcea exerciții de îngroşare a vocii, astfel încât să sune ca un bărbat. Încerca să nu se gândească la telefonul pe care-l încărcase în cursul nopții şi-l pusese sub chiuvetă. Deşi ştia că s-ar putea să nu mai aibă aşa o şansă, se simțea îngrozită pentru că încă erau multe care puteau să meargă prost.

Luni dimineață, îi pregăti micul dejun lui Kevin, ca de obicei. Patru felii de bacon, ouă bine făcute şi două felii de pâine prăjită. El era morocănos şi cu mintea în altă parte şi citi ziarul fără să vorbească prea mult cu ea. La plecare, îşi puse o haină peste costum şi ea îi spuse că o să intre la duş.

— Trebuie să fie frumos, mormăi el, să te trezeşti în fiecare zi ştiind că poți să faci ce naiba ai chef oricând ai chef.

— Vrei ceva anume la cină? întrebă ea, prefăcându-se că nu l-a auzit.

El se gândi.

— Lasagna şi pâine cu usturoi. Şi o salată, răspunse el.

Când Kevin plecă, Erin stătu la fereastră urmărind cu privirea maşina până ajunse la colț. De îndată ce dădu colțul, se duse la telefon, ameținând doar gândindu-se la ce urma.

Sună la compania de telefonie şi i se făcu legătura la serviciul clienți. Trecură cinci minute, apoi şase. Kevin ajungea la muncă în douăzeci de minute şi cu siguranță avea să sune de îndată ce intra în birou. Mai avea timp. Într-un târziu, un operator preluă apelul şi îi ceru numele, adresa de facturare şi, pentru identificare, numele de fată al mamei lui Kevin. Contul era pe numele lui Kevin şi ea dădea informațiile cu voce groasă, aşa cum repetase. Nu suna ca vocea lui Kevin, poate nici măcar ca o voce de bărbat, dar

operatorul era plictisit şi nu observă.

— E posibil să-mi fie redirecționate apelurile? întrebă ea.

— Costă mai mult, dar astfel beneficiați şi de serviciile de apel în aşteptare şi mesagerie vocală. Este numai…

— E bine. Dar se poate să-l activați astăzi?

— Da, spuse operatorul.

Îl auzi tastând. Dură mult până vorbi din nou. Îi spuse că taxa suplimentară va apărea în factura următoare, care va fi trimisă peste o săptămână, dar că va cuprinde toată suma lunară, chiar dacă ea activa serviciul în ziua respectivă. Îi răspunse că era în regulă. El îi mai ceru nişte informații şi apoi îi spuse că ar trebui să poată folosi serviciul imediat. Închise telefonul şi aruncă o privire la ceas. Întreaga discuție durase optsprezece minute.

După trei minute, Kevin sună de la secție.

De îndată ce termină convorbirea cu Kevin, sună la Super Shuttle, un serviciu de microbuze care transporta oameni la aeroport şi la stația de autobuz. Făcu o rezervare pentru ziua următoare. Apoi, luă telefonul mobil şi îl activă. Sună la un cinematograf local, care avea răspuns înregistrat pe robot, ca să se asigure că funcționează. Apoi activă serviciul de redirecționare a apelurilor pe telefonul fix, trimițând apeluri la numărul cinematografului. Ca test, formă numărul de acasă de pe telefonul mobil. Inima îi bătu cu putere când sună telefonul fix. La al doilea țârâit, sunetul se întrerupse şi auzi înregistrarea de la cinematograf. Avu un sentiment de descătuşare şi mâinile îi tremurară când închise telefonul mobil şi îl puse la loc în cutia cu bureți de vase. Resetă linia telefonică fixă.

Kevin sună din nou după patruzeci de minute.

Petrecu restul după-amiezii ca în ceață, muncind tot timpul ca să nu-şi mai facă griji. Călcă două cămăşi de-ale lui şi aduse geanta de voiaj şi valiza din garaj. Pregăti şosete curate şi îi dădu cu cremă cealaltă pereche de pantofi negri. Îi perie costumul cel negru pe care îl purta la tribunal şi scoase trei cravate. Curăță duşumeaua până ce străluci şi

frecă şipcile de pe perete cu oțet. Şterse praful de pe fiecare obiect din dulapul cu porțelanuri şi apoi începu să pregătească lasagna. Fierse pastele şi făcu sosul cu carne, apoi puse peste ele un strat de brânză. Unse patru bucăți de pâine de casă cu unt, usturoi şi oregano şi tăie tot ce-i trebuia pentru salată. Făcu duş, se îmbrăcă sexy şi la ora cinci băgă lasagna în cuptor.

Când ajunse el acasă, cina era gata. Mâncă lasagna şi vorbi despre cum îşi petrecuse ziua. Când mai ceru o porție, ea se ridică de la masă şi îi mai aduse una. După cină, Kevin bău votcă şi împreună se uitară la reluări din *Seinfeld* şi *Regele din Queens.* După aceea, cum jucau Celtics cu Timberwolves, ea stătu lângă el, cu capul pe umărul lui, şi se uită la meci. Kevin adormi în fața televizorului şi ea se duse în dormitor. Se lungi pe pat, uitându-se în tavan, până ce el se trezi, într-un târziu, şi veni clătinându-se în dormitor, unde se prăbuşi pe saltea. Adormi imediat, cu un braț pe ea, iar sforăiturile lui sunau ca o avertizare.

Marți dimineața îi pregăti micul dejun. El îşi împachetă hainele şi articolele de igienă şi fu, în sfârşit, gata să plece la Marlborough. Îşi duse lucrurile în maşină, apoi se întoarse la uşă, unde stătea ea. O sărută.

— Mă întorc mâine-seară, spuse el.

— O să-mi fie dor de tine, zise ea, apropiindu-se de el şi cuprinzându-i gâtul cu brațele.

— Ar trebui să ajung pe la opt.

— O să gătesc ceva ce poate fi încălzit când ajungi tu, spuse ea. Ce zici de chilii?

— Probabil o să mănânc pe drum încoace.

— Eşti sigur? Chiar vrei să mănânci fast-food? Nu-ți face bine.

— O să vedem, spuse el.

— O să pregătesc oricum o cină caldă, zise ea. În caz că vrei.

El o sărută şi ea se lipi de el.

— O să te sun, zise el, în timp ce mâinile-i coborau pe trupul ei, mângâind-o.

— Ştiu, răspunse ea.

În baie, se dezbrăcă şi-şi puse hainele pe toaletă, apoi strânse covoraşul. Pusese un sac de gunoi în chiuvetă şi, goală, se privi în oglindă. Pipăi vânătăile de pe coaste şi încheieturi. Toate coastele îi ieşeau în afară, iar sub ochi, cearcănele negre îi dădeau un aer scofâlcit. O cuprinse un val de furie amestecată cu tristeţe când îşi imagină cum avea s-o strige el la întoarcerea acasă. Avea s-o strige şi să intre în bucătărie. S-o caute în dormitor. Să verifice garajul şi veranda din spatele casei şi pivniţa. „Unde eşti?" avea să strige. „Ce avem la cină?"

Cu foarfeca, începu să-şi ciopârţească sălbatic părul. Zece centimetri de păr blond căzură în sacul de gunoi. Mai apucă o şuviţă, strângând-o bine cu degetele, spunându-şi să măsoare şi tăie. În piept simţi cum o strânge o gheară.

— Te urăsc! şuieră ea cu vocea tremurată. Tot timpul m-ai înjosit!

Mai reteză nişte păr, în timp ce lacrimile-i curgeau şiroaie din ochii plini de ură.

— M-ai lovit pentru că a trebuit să merg la cumpărături!

Alte bucăţi de păr cădeau tăiate. Încercă să încetinească, să îndrepte vârfurile.

— M-ai făcut să fur bani din portofelul tău şi m-ai lovit cu picioarele pentru că erai beat!

Acum tremura de-a binelea şi mâinile îi erau nesigure. Păr de diferite lungimi se aduna la picioarele ei.

— M-ai făcut să mă ascund de tine! M-ai lovit aşa de rău că am vomitat!

Plesni foarfeca.

— Te-am iubit! suspină ea. Mi-ai promis că n-o sa mă mai loveşti niciodată şi eu te-am crezut! Am vrut să te cred!

Tăia şi plângea, iar când tot părul avu aceeaşi lungime, scoase vopseaua din ascunzătoarea din spatele chiuvetei. Castaniu-închis. Intră la duş şi-şi udă părul. Agită sticla şi începu să-şi maseze părul cu vopsea. Apoi stătu în faţa oglinzii şi hohoti incontrolabil cât aşteptă să se fixeze

culoarea. Când termină, se băgă din nou la duş şi-şi clăti părul. Dădu cu şampon şi balsam de păr şi se duse iar în fața oglinzii. Cu mare atenție, se dădu cu rimel ca să-şi înnegrească genele. Aplică loțiune de bronzat pe piele, ca s-o mai întunece. Se îmbrăcă în blugi şi cu un pulover şi se uită cum arată.

Din oglindă, o privea o străină cu părul scurt şi închis la culoare.

Curăță bine baia, asigurându-se că nu a rămas niciun fir de păr în duş sau pe jos. Aruncă şuvițele tăiate la gunoi, împreună cu cutia de vopsea. Şterse chiuveta şi dulapul şi legă sacul de gunoi. La sfârşit, îşi puse picături în ochi, încercând să şteargă urmele de plâns.

Trebuia să se grăbească. Îşi împachetă lucrurile într-o geantă de voiaj. Trei perechi de jeanşi, două pulovere, cămăşi, chiloți şi sutiene, şosete, periuța şi pasta de dinți, o perie de păr, rimel, cele câteva bijuterii pe care le avea, brânză, biscuiți, nuci şi struguri, o furculiță şi un cuțit. Se duse pe veranda din spate şi scormoni după banii pe care-i ascunsese în ghiveciul cu flori. Telefonul mobil din bucătărie. În fine, actele de care avea nevoie ca să înceapă o viață nouă şi pe care le furase de la oameni care aveau încredere în ea. Nu-i plăcuse să fure, ştia că e ceva rău, dar nu avusese de ales şi se rugase la Dumnezeu să fie iertată. Acum era prea târziu să mai dea înapoi.

Repetase scenariul în mintea ei de o mie de ori, aşa că se mişcă repede. Majoritatea vecinilor erau plecați la muncă. Îi privise dimineața şi le cunoştea rutina. Nu voia s-o vadă nimeni plecând, nu voia s-o recunoască nimeni.

Îşi puse o pălărie şi haina, fular şi mănuşi. Luă geanta de voiaj şi o băgă sub pulover, ajustând-o până ce deveni rotundă. Până ce arătă ca o femeie însărcinată. Se îmbrăcă cu o haină lungă şi suficient de largă să acopere umflătura.

Se privi îndelung în oglindă. Părul scurt, închis la culoare. Piele arămie. Însărcinată. Îşi puse şi o pereche de ochelari de soare şi, când ieşi din casă, deschise telefonul mobil şi activă redirecționarea apelurilor de pe telefonul fix. Ieşi pe poarta

laterală. Merse între casa ei şi cea a vecinilor, pe lângă gard, şi aruncă sacul de gunoi în pubela lor. Ştia că amândoi lucrau şi că nu erau acasă. La fel şi vecinii din spatele casei. Merse prin curtea lor, pe lângă casă, ieşind în cele din urmă pe trotuarul înghețat.

Începuse din nou să ningă. Ştia că până a doua zi urmele paşilor ei se vor şterge.

Trebuia să meargă pe jos cale de vreo şase străzi, dar avea să reuşească. Cu capul în jos, înaintă pas cu pas, încercând să ignore vântul aspru, simțindu-se amețită, liberă şi îngrozită, toate în acelaşi timp. Ştia că a doua zi, seara, Kevin avea să intre în casă, să o strige, dar n-avea s-o găsească pentru că ea nu avea să fie acolo. Şi tot atunci, el urma să-şi înceapă vânătoarea.

Rafale de zăpadă se învolburau în timp ce Katie stătea la intersecție, chiar în fața unui restaurant. Departe, la colț, văzu microbuzul albastru de la Super Shuttle şi inima începu să-i bată cu putere în piept. Chiar atunci, auzi telefonul sunând.

Păli. Maşinile care treceau pe lângă ea făceau un zgomot asurzitor, spărgând cu cauciucurile zăpada fleşcăită. Departe, microbuzul schimbă benzile, îndreptându-se spre trotuarul pe care se afla ea. Trebuia să răspundă, n-avea de ales. Dar microbuzul se apropia şi pe stradă era gălăgie. Dacă răspundea acum, el ar fi ştiut că era afară. Ar fi ştiut că l-a părăsit.

Telefonul sună a treia oară. Microbuzul albastru se opri la un semafor. La o stradă distanță.

Katie se întoarse, intră în restaurant, unde sunetele erau înăbuşite, dar tot se auzeau – o simfonie de farfurii zăngănind şi oameni vorbind. Chiar în fața ei era o recepție, unde un bărbat cerea o masă. I se făcu rău. Acoperi telefonul cu mâna şi se întoarse spre fereastră, rugându-se ca el să nu audă gălăgia din spatele ei. Picioarele îi tremurau când apăsă butonul şi răspunse.

— De ce ai răspuns aşa greu? întrebă el.

— Eram la duş, spuse ea. Ce faci?

— Am ieşit de vreo zece minute. Tu ce faci?

— Bine, spuse ea.

El ezită.

— Se aude cam ciudat, zise el. S-a întâmplat ceva cu telefonul?

Semaforul se făcu verde. Microbuzul semnaliză că trage pe dreapta. Katie se rugă să o aştepte. În spatele ei, oamenii din restaurant erau surprinzător de tăcuți.

— Nu sunt sigură. Dar eu te aud bine, răspunse ea. Probabil nu ai tu semnal bun acolo. Cum a fost drumul?

— Nu prea rău odată ce am ieşit din oraş. Dar tot e gheață pe alocuri.

— Asta nu sună bine. Ai grijă.

— Sunt atent, spuse el.

— Ştiu, răspunse ea.

Microbuzul parcă aproape de curbă, iar şoferul întinse gâtul, uitându-se după ea.

— Îmi pare rău, dar poți să mă suni în câteva minute? Am balsam în păr şi vreau să-l clătesc.

— Da, mormăi el. Bine, te sun mai târziu.

— Te iubesc, spuse ea.

— Şi eu te iubesc.

Îl lăsă pe el să închidă şi apoi apăsă butonul pe telefonul ei. Ieşi din restaurant şi se grăbi spre microbuz.

La terminalul de autobuze, cumpără un bilet spre Philadelphia, enervată că cel de la casă avea chef să stea de vorbă cu ea.

În loc să aştepte la terminal, traversă strada să ia micul dejun. Banii pentru transportul la autogară şi biletul de autobuz o costaseră mai mult de jumătate din economiile ei de un an, dar îi era foame şi comandă clătite, crenvurşti şi lapte. Cineva lăsase un ziar pe tejghea şi se forță să-l citească. Kevin o sună în timp ce mânca şi, când îi spuse iar că se aude ciudat la telefon, ea-i sugeră că era din cauza furtunii.

După douăzeci de minute, urcă în autobuz. O femeie în vârstă arătă spre umflătura ei când mergea printre scaune.

— Cât mai ai? o întrebă femeia.

— Încă o lună.

— E primul?

— Da, răspunse ea, dar avea gura uscată şi-i era greu să vorbească.

Merse mai departe şi alese un loc mai în spate. Oamenii se aşezară în faţa sau în spatele ei. În dreptul ei, era un cuplu tânăr. Adolescenţi, lipiţi unul de altul, ascultând muzică. Capetele lor se mişcau în sus şi în jos, pe ritmul muzicii.

În timp ce autobuzul pleca din staţie, Katie se uită pe geam, simţindu-se ca într-un vis. Pe autostradă, Bostonul începu să se piardă în depărtare, cenuşiu şi rece. Spatele o durea, dar autobuzul mergea înainte, din ce în ce mai departe de casă. Ninsoarea continua să cadă, iar maşinile care depăşeau autobuzul împroşcau apă şi zăpadă fleşcăită.

Voia să vorbească cu cineva. Voia să le spună că fugea de acasă pentru că soţul ei o bătea şi că nu putea să cheme poliţia pentru că el lucra la poliţie. Voia să le spună că nu avea prea mulţi bani şi că nu va mai putea să-şi folosească vreodată numele ei adevărat. Altfel, el ar găsi-o şi ar aduce-o acasă şi ar bate-o din nou, numai că de data aceasta s-ar putea să nu se mai oprească. Voia să le spună că era îngrozită pentru că nu ştia unde avea să doarmă în noaptea aceea sau ce o să mănânce când o să rămână fără bani.

Simţi aerul rece pătrunzând pe lângă geam în timp ce trecea în grabă pe lângă diverse oraşe. Traficul pe autostradă se împuţina, apoi drumurile deveneau din nou aglomerate. Nu ştia ce o să facă. Toate planurile ei se opreau la autobuz şi nu avea pe cine să cheme în ajutor. Era singură şi nu avea decât lucrurile pe care le luase cu ea.

La o oră distanţă de Philadelphia, telefonul sună din nou. Făcu palma căuş şi vorbi cu el. Înainte să închidă, el îi promise că o va mai suna înainte să meargă la culcare.

Ajunse în Philadelphia după-amiaza târziu. Era frig, dar nu ningea. Pasagerii coborâră din autobuz şi ea rămase la urmă, aşteptând să plece toţi. La toaletă, îşi dădu jos geanta

de voiaj, apoi merse în sala de aşteptare şi se aşeză pe o bancă. Îi chiorăia stomacul de foame, aşa că tăie o bucată de brânză şi o mâncă cu biscuiți. Ştia că trebuie să-şi drămuiască mâncarea, ca să-i ajungă, aşa că puse restul deoparte, deşi încă îi era foame. În fine, după ce cumpără o hartă a oraşului, ieşi afară.

Autogara nu se afla într-o zonă dubioasă a oraşului; văzu Centrul de conferințe şi Teatrul Trocadero, ceea ce o făcu să se simtă în siguranță, dar asta însemna şi că nu-şi permitea o cameră la hotel în zona aceea. Harta arăta că era aproape de Cartierul Chinezesc şi, în lipsa unui plan mai bun, o luă în direcția aceea.

După trei ore, găsi, în sfârşit, un loc unde să doarmă. Era murdar şi mirosea a fum, iar camera ei abia dacă era destul de mare pentru pătuțul înghesuit în ea. Nu era nicio veioză. În schimb, un singur bec atârna de tavan, iar baia era la comun pe hol. Camera avea pereții cenuşii şi cu urme de infiltrații, iar la ferestre erau zăbrele. Din camerele alăturate, auzea oameni vorbind într-o limbă pe care nu o înțelegea. Însă doar asta-şi putea permite. Avea destui bani să stea trei nopți, patru chiar dacă reuşea să supraviețuiască cu puțina mâncare adusă de acasă.

Se aşeză pe marginea patului, tremurând, speriată de locul acela, de viitor, cu mintea plină de gânduri. Avea nevoie la baie, dar nu voia să iasă din cameră. Încercă să-şi spună că era o aventură şi că totul avea să fie bine. Oricât de nebunesc ar fi, se trezi întrebându-se dacă nu cumva făcuse o greşeală plecând. Încercă să nu se gândească la bucătăria şi dormitorul ei şi la toate lucrurile pe care le lăsase în urmă. Ştia că putea să-şi cumpere un bilet înapoi spre Boston şi să se întoarcă acasă înainte să-şi dea măcar seama Kevin că plecase. Dar avea părul scurt şi închis la culoare şi asta n-avea cum să explice.

Soarele apunea, dar luminile străzii străluceau prin fereastra murdară. Auzi claxoane şi se uită afară. Pe stradă, toate indicatoarele erau în chineză, iar unele magazine încă mai erau deschise. Auzi conversații în întuneric şi văzu saci

de gunoi adunați pe marginea străzii. Era într-un oraş necunoscut, un oraş plin cu străini. Se gândi că nu poate să facă asta, că nu e destul de puternică. Peste trei zile, nu va mai avea unde să stea dacă nu-şi găseşte ceva de lucru. Dacă-şi vindea bijuteriile, poate banii îi mai ajungeau o zi. Dar apoi?

Era aşa obosită şi spatele-i pulsa de durere. Se întinse pe pat şi adormi aproape imediat. Kevin sună mai târziu şi țârâitul telefonului o trezi. Făcu eforturi imense să-şi păstreze vocea calmă, să nu se trădeze, dar suna la fel de obosită pe cât se simțea şi ştia că Kevin credea că e în patul lor. Când închise el, adormi la loc instantaneu.

Dimineață, auzi oameni mergând pe hol, către baie. Două chinezoaice stăteau la chiuvetă, tencuiala devenise verde de la mucegai, iar pe jos era hârtie igienică udă. Uşa de la cabină nu se închidea şi trebui să o țină închisă cu mâna.

În cameră, mâncă brânză şi biscuiți sărați la micul dejun. Dori să facă un duş, dar îşi dădu seama că uitase să-şi ia la ea şampon şi săpun, aşa că nu prea avea rost. Îşi schimbă hainele, se spălă pe dinți şi-şi perie părul. Împachetă iar lucrurile, nevrând să le lase în cameră cât timp ea nu era acolo, petrecu peste umăr cureaua de la geantă şi coborî scările. Recepționerul care-i dăduse cheia era tot acolo şi Katie se întrebă dacă pleca vreodată de la locul lui. Plăti pentru încă o noapte şi îl rugă să-i păstreze camera.

Afară, cerul era senin şi străzile uscate. Îşi dădu seama că durerea de spate nu dispăruse. Era frig, dar nu la fel de frig ca la Boston şi, în ciuda temerilor ei, se trezi zâmbind. Reuşise, îşi spuse ea. Fugise şi Kevin era la sute de kilometri depărtare şi nu ştia unde se afla ea. Nu ştia nici măcar că plecase. O va mai suna de câteva ori, apoi ea va arunca telefonul şi nu va mai vorbi cu el niciodată.

Îşi îndreptă spatele şi inspiră adânc aerul proaspăt. Ziua ce începea era plină de posibilități. „Astăzi, îşi spuse ea, îmi voi găsi de lucru. Astăzi, hotărî ea, voi începe să-mi trăiesc restul vieții.”

Mai fugise de două ori până atunci şi voia să creadă că învățase din greşelile ei. Prima dată se întâmplase la mai puțin de un an de la căsătorie, după ce o bătuse, aşa chircită de frică cum stătea în colțul dormitorului. Veniseră facturile şi soțul ei era furios pe ea pentru că dăduse drumul la termostat ca să se încălzească în casă. Când se oprise, în sfârşit, din bătaie, îşi luase cheile şi plecase să mai cumpere băutură. Fără să se gândească, Katie îşi pusese haina pe ea şi fugise, şchiopătând, pe stradă. După câteva ore, pentru că era lapoviță şi n-avea unde să se ducă, îl sunase şi el se dusese s-o ia.

A doua oară ajunsese în Atlantic City până s-o găsească el. Luase bani din portofelul lui şi-şi cumpărase bilet de autobuz, dar el o găsise la o oră după sosirea ei în oraş. Condusese periculos de repede, ştiind că ea s-ar duce în singurul loc în care încă ar mai putea găsi prieteni. Îi pusese cătuşele pe bancheta din spate a maşinii pe drumul de întoarcere. Se oprise o dată, lângă o clădire închisă de birouri, şi o bătuse; mai târziu, în aceeaşi seară, o amenințase cu pistolul.

După aceea, Kevin se asigurase că nu mai poate să fugă. Obişnuia să-şi țină banii închişi şi începuse să o urmărească obsesiv. Katie ştia că el ar fi în stare de orice ca s-o găsească. Pe cât era de nebun, pe atât era de perseverent şi sârguincios şi instinctele lui nu dădeau greş aproape niciodată. Ştia că el va afla unde s-a dus, că va veni la Philadelphia după ea. Avea un avans, atâta tot, dar fără bani ca să o ia de la zero în altă parte, tot ce putea să facă deocamdată era să se uite mereu în spatele ei. Timpul ei în Philadelphia era limitat.

În a treia zi în oraş, reuşi să-şi găsească de lucru, să se angajeze chelneriță de coctailuri într-un bar. Îşi inventă un nume şi un cod numeric personal. Până când aveau să-l verifice, ea va fi fost de mult plecată. Găsi altă cameră de închiriat mai departe, tot în Cartierul Chinezesc. Lucră două săptămâni, strânse nişte bacşişuri în timp ce-şi căută şi chiar găsi de lucru în altă parte, fără să se mai obosească să-şi ridice salariul. N-avea niciun rost; fără acte, nu putea să-l

încaseze. Mai lucră trei săptămâni la un restaurant mic şi, în sfârşit, se mută din Cartierul Chinezesc la un motel prăpădit care închiria camerele cu săptămâna. Deşi se afla într-o zonă mai mizeră a oraşului, camera era mai scumpă, dar avea propria baie cu duş şi merita, chiar dacă numai ca să aibă intimitate şi un loc unde să-şi lase lucrurile. Economisise câteva sute de dolari, mai mulți decât avea la plecarea din Dorchester, dar nu destul ca să o ia de la zero. Plecă din nou înainte să-şi încaseze salariul, fără măcar să-şi dea demisia. Îşi găsi de lucru tot la un restaurant, după câteva zile. La noul serviciu, îi spuse managerului că o cheamă Erica.

Schimbând des serviciul şi locuința, rămăsese vigilentă şi, după numai patru zile, în timp ce dădea colțul în drum spre muncă, văzu o maşină care i se păru cam suspectă. Se opri.

Nici ea nu ştia cum de-i atrăsese atenția, doar că era destul de lucioasă să reflecte lumina dimineții. Uitându-se la maşină, observă mişcare în scaunul şoferului. Motorul nu era pornit şi i se păru ciudat că cineva ar sta într-o maşină neîncălzită într-o dimineață friguroasă. Ştia că singurii care fac asta sunt cei care aşteaptă pe cineva.

Sau care urmăresc pe cineva.

Kevin.

Ştiu că el este, ştiu cu o siguranță care o surprinse şi pe ea şi se întoarse din drum, rugându-se ca el să nu se fi uitat în oglinda retrovizoare. Rugându-se ca el să n-o fi văzut-o. Imediat ce maşina ieşi din raza ei de vedere, începu să alerge spre motel, cu inima bătându-i tare. Nu mai alergase aşa repede de ani de zile, dar mersul constant pe jos îi întărise picioarele şi se mişca repede. O stradă. Două. Trei. Se uita tot timpul în urmă, dar Kevin nu o urmărea.

Nu conta. El ştia că ea este acolo. Ştia unde lucrează. Iar dacă nu apărea la serviciu, el avea să-şi dea seama că îl văzuse. În câteva ore, avea să afle unde locuia.

Ajunsă în cameră, îşi aruncă lucrurile în geantă şi ieşi în câteva minute. Merse spre stația de autobuz, dar ar fi durat o veşnicie, o oră, poate două, să ajungă acolo pe jos, iar ea nu avea timp. Acolo se va duce şi el prima dată când îşi va da

seama că ea n-apare la serviciu. Se întoarse la motel şi-l rugă pe recepționer să-i cheme un taxi. După zece minute, acesta sosi. Cele mai lungi zece minute din viața ei.

La stația de autobuz, căută înfrigurată printre rute şi alese un autobuz către New York. Trebuia să plece peste jumătate de oră. Se ascunse în toaleta femeilor până veni momentul să urce în autobuz. După ce se urcă, se făcu mică în scaunul ei. Nu dură mult până ajunse la New York. Acolo, căută din nou o rută şi-şi cumpără bilet până la Omaha.

Seara, coborî din autobuz undeva în Ohio. Dormi în stație, iar dimineață se duse la o stație de camioane. Acolo, găsi un om care livra materiale în Wilmington, Carolina de Nord.

Câteva zile mai târziu, intră în Southport şi găsi căsuța. După ce plăti chiria pe prima lună cu banii obținuți pe bijuterii, nu mai avu nici cu ce să-şi cumpere mâncare.

23

Era mijlocul lui iunie şi Katie pleca de la restaurantul lui Ivan după o tură de seară aglomerată, când văzu o figură familiară lângă ieşire.

— Bună, o salută Jo de lângă stâlpul unde îşi legase Katie bicicleta.

— Ce faci aici? o întrebă Katie, aplecându-se să-şi îmbrățişeze prietena.

Niciodată nu se mai întâlnise întâmplător cu Jo în oraş şi i se părea cumva ciudat să o vadă în alte împrejurări.

— Am venit la tine. Pe unde ai fost, de nu te mai vede lumea?

— Şi eu aş putea să te întreb acelaşi lucru.

— Am fost pe aici destul ca să ştiu că te vezi cu Alex de câteva săptămâni, îi făcu Jo cu ochiul. Dar, ca prietenă, nu-mi place să deranjez. M-am gândit că aveți nevoie să petreceți timp împreună.

Katie roşi fără să vrea.

— De unde ai ştiut că sunt aici?

— N-am ştiut. Dar acasă era lumina stinsă şi m-am gândit

să încerc la restaurant. Jo ridică din umeri şi o întrebă: Ai treabă? Vrei să bem ceva înainte să mergi spre casă?

Când o văzu că ezită, spuse:

— Ştiu că e târziu. O singură băutură, promit. Apoi te trimit la culcare.

— O singură băutură, acceptă Katie.

Câteva minute mai târziu, intrară într-unul dintre barurile locale preferate, cu lambriuri închise la culoare purtând amprenta a zeci de ani de uzură şi o oglindă lungă în spatele barului. Era linişte în seara aceea, doar câteva mese erau ocupate, iar cele două femei se aşezară la o masă situată pe colţ, în spate. Cum nu venea nimeni să le ia comanda, Katie ceru la bar două pahare de vin, pe care le duse la masă.

— Mersi, spuse Jo, luându-şi paharul. Data viitoare, fac eu cinste. Deci tu şi Alex, nu? întrebă ea, lăsându-se pe spate.

— Despre asta voiai să vorbeşti cu mine?

— Păi, cum viaţa mea e ca vai de ea, trăiesc prin tine. Dar pare să meargă bine. A fost la tine de... două sau trei ori săptămâna trecută, nu? Şi cu o săptămână înainte la fel?

„De fapt, de mai multe ori", gândi Katie.

— Cam aşa ceva.

Jo răsuci piciorul paharului.

— O-o.

— Ce, o-o?

— Dacă n-aş şti, aş zice că devine treabă serioasă, ridică ea din sprânceană.

— Abia ne cunoaştem, răspunse Katie, neştiind unde vrea să ajungă Jo cu întrebările.

— Aşa începe fiecare relaţie. El te place pe tine, tu pe el. Şi de acolo porneşte totul.

— De asta ai venit? Katie încercă să nu sune exasperată. Ca să auzi toate detaliile?

— Nu pe toate. Numai pe cele picante.

Katie îşi dădu ochii peste cap.

— Ce-ar fi să vorbim despre viaţa ta amoroasă?

— De ce? Ai chef să te deprimi?

— Când ai avut tu ultima dată o întâlnire?

— O întâlnire reuşită sau doar o întâlnire?

— O întâlnire reuşită.

Jo ezită.

— Cam acum doi ani, mă tem.

— Ce s-a întâmplat?

Jo îşi băgă un deget în vin, apoi îl plimbă pe marginea paharului, făcându-l să scârţâie. În cele din urmă, îşi ridică privirea.

— E greu să găseşti un bărbat bun, spuse ea visătoare. Nu toată lumea e aşa norocoasă ca tine.

Katie nu prea ştia cum să răspundă la aşa ceva, aşa că o luă pe Jo de mână.

— Ce se întâmplă, de fapt? întrebă ea cu blândeţe. De ce ai vrut să stăm de vorbă?

Jo se uită prin barul gol, de parcă încerca să-şi găsească inspiraţia în jurul ei.

— Stai vreodată să te întrebi ce înseamnă toate astea? Dacă asta e tot sau există ceva mai important acolo, undeva? Sau dacă ne e menit ceva mai bun?

— Cred că toată lumea se întreabă asta, răspunse Katie din ce în ce mai curioasă.

— Când eram mică, mă prefăceam că sunt prinţesă. Una bună. Cineva care face mereu ce trebuie şi are puterea de a transforma în bine vieţile oamenilor ca să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Katie încuviinţă, amintindu-şi că şi ea făcea la fel, dar tot nu era sigură unde voia Jo să ajungă, aşa că nu spuse nimic.

— Cred că de asta fac ce fac acum. La început, voiam doar să ajut. Vedeam oameni care sufereau pentru că pierduseră o persoană iubită – un părinte, un copil, un prieten – şi inima mea se umplea de milă. Încercam să fac tot ce-mi stătea în putinţă ca să-i ajut. Dar, pe măsură ce-a trecut timpul, mi-am dat seama că nici eu nu pot să fac prea multe. Că, până la urmă, oamenii care suferă trebuie să vrea să meargă mai departe primul pas, scânteia aia care-i motivează trebuie să vină dinlăuntrul lor. Şi atunci când se întâmplă asta, invită în viaţa lor neprevăzutul.

Katie respiră adânc, încercând să înțeleagă vorbele ei fără noimă.

— Nu ştiu ce încerci să-mi spui.

Jo învârti vinul, studiind micul vârtej din pahar. Pentru prima dată, tonul ei deveni extrem de serios.

— Vorbesc despre tine şi Alex.

Katie nu-şi putu ascunde surpriza.

— Despre mine şi Alex?

— Da, aprobă ea. Ți-a povestit cum şi-a pierdut soția, nu? Şi cât de greu i-a fost lui şi întregii familii să treacă peste asta?

Katie o privea cu ochi mari, brusc nesimțindu-se în largul ei.

— Da… începu ea.

— Atunci ai grijă cu ei, spuse Jo pe un ton serios. Cu toți. Să nu le frângi inimile.

În tăcerea stânjenitoare care se lăsă, Katie îşi aminti prima lor conversație despre Alex.

„Ați fost împreună vreodată?" îşi aminti ea că o întrebase pe Jo.

„Da, dar poate nu în felul în care crezi tu, îi răspunsese Jo. Dar să fie clar: Asta s-a întâmplat demult şi apoi toată lumea şi-a văzut de viață."

Atunci, ea presupusese că Jo şi Alex se întâlniseră în trecut, dar acum…

Fu uimită de cât de evidentă era concluzia. Consiliera de care îi vorbise Alex, care discutase cu copiii şi cu el după moartea lui Carly, trebuie să fi fost Jo. Katie îşi îndreptă spatele.

— Tu ai lucrat cu Alex şi copiii, nu-i aşa? După ce a murit Carly, adică.

— Prefer să nu răspund, zise ea. Tonul ei era măsurat şi calm. Exact ca al unui consilier. Dar pot să spun că țin mult… la toți. Şi dacă nu te gândeşti serios la un posibil viitor cu ei, cred că ar trebui să pui capăt acum legăturii voastre. Înainte să fie prea târziu.

Katie simți cum i se înroşesc obrajii. Părea nepotrivit, chiar

arogant din partea lui Jo să-i vorbească aşa.

— Nu cred că asta te priveşte pe tine, spuse ea cu vocea gâtuită.

Jo recunoscu că avea dreptate înclinând din cap cu reticență.

— Aşa e, nu mă priveşte pe mine şi depăşesc nişte limite importante aici. Dar chiar cred că Alex şi familia lui au trecut prin destule. Şi ultimul lucru pe care-l vreau este să se ataşeze de cineva care n-are nicio intenție să rămână în Southport. Poate mă îngrijorează faptul că trecutul nu e cu adevărat în trecut şi că te-ai putea hotărî să pleci, indiferent câtă tristețe ai provoca.

Katie rămase fără cuvinte. Conversația aceasta era atât de neaşteptată şi de stânjenitoare, iar vorbele lui Jo o tulburaseră foarte tare.

Chiar dacă Jo simți stânjeneala lui Katie, continuă:

— Dragostea nu înseamnă nimic dacă nu eşti dispusă să-ți iei un angajament, spuse ea, şi trebuie să te gândeşti nu numai la ce vrei tu, ci şi la ce vrea el. Şi nu numai acum, dar şi în viitor.

Continuă să o fixeze pe Katie din partea cealaltă a mesei, cu ochii ei căprui neclintiți.

— Eşti pregătită să fii soție pentru Alex şi mamă pentru copiii lui? Pentru că Alex asta vrea. Poate nu chiar acum, dar în viitor o să vrea. Şi, dacă nu eşti dispusă să-ți iei un angajament, dacă doar o să te joci cu sentimentele lui şi ale copiilor lui, atunci nu eşti persoana de care are el nevoie.

Fără să lase loc de ripostă, Jo se ridică de la masă, continuând:

— Poate am greşit că ți-am spus toate astea şi poate nu vom mai fi prietene, dar nu aş putea să stau liniştită dacă n-aş spune ce gândesc. Aşa cum ți-am zis de la început, Alex e un bărbat bun – un bărbat cum rar întâlneşti. Iubeşte profund şi nu încetează să iubească.

Lăsă cuvintele să-şi producă efectul, apoi îşi îmblânzi brusc vocea:

— Cred că şi tu eşti la fel, dar am vrut să-ți amintesc că,

dacă ții la el, atunci trebuie să fii dispusă să-ți iei un angajament față de el. Indiferent ce ar putea aduce viitorul. Indiferent cât de teamă ți-ar fi.

Spunând acestea, se întoarse şi plecă din bar, lăsând-o pe Katie la masă, mută de uimire. Abia când se ridică să plece, observă că Jo nu se atinsese de vinul ei.

24

Kevin Tierney nu mai plecă în Provincetown în weekendul în care le spusese lui Coffey şi Ramirez că se va duce acolo. În schimb, stătu acasă, cu draperiile trase, gândindu-se la cât de aproape fusese s-o găsească în Philadelphia.

Nu ar fi reuşit să-i ia urma până acolo, dacă nu ar fi făcut greşeala să se ducă la autobuz. Ştia că nu ar fi putut alege alt mijloc de transport. Biletele erau ieftine, nu trebuia să se identifice şi, indiferent cât ar fi furat de la el, nu avea prea mulți bani. Din prima zi de căsătorie, el avusese controlul asupra banilor. Mereu o obligase să păstreze chitanțele şi să-i dea lui orice rest, dar după ce fugise a doua oară, Kevin începuse să-şi încuie portofelul în cutia unde-şi ținea pistoalele atunci când mergea la culcare, Dar, uneori, adormea pe canapea şi-şi imagina că atunci ea-i umbla în portofel şi-i fura banii. Îşi imagina cum îşi râdea de el în timpul ăsta şi cum dimineața îi pregătea micul dejun, ca şi cum nu făcuse nimic rău. Zâmbea şi-l săruta, dar în sinea ei râdea. Râdea de el. Furase de la el şi el ştia că asta e ceva greşit, pentru că Biblia spune: „Să nu furi”.

Pe întuneric, îşi muşca buzele, amintindu-şi că la început sperase că ea se va întoarce. Ningea şi ea nu avea cum să ajungă prea departe. Şi prima dată când fugise era o noapte rece şi, după câteva ore, îl sunase şi-l rugase să se ducă s-o ia pentru că nu avea unde altundeva să meargă. Când ajunsese acasă, se scuzase pentru ce făcuse, iar el îi pregătise o cană cu cacao caldă în timp ce ea tremura pe canapea. Îi adusese o pătură şi ea se acoperise, încercând să se încălzească. Îi zâmbise, îi zâmbise şi el, dar, de îndată ce

ea se oprise din tremurat, traversase camera şi o pălmuise până îi dăduseră lacrimile. Dimineața, până să se trezească el să plece la muncă, ea curățase urmele de cacao de pe podea, deşi mai rămăsese o pată pe covor, pe care nu putuse s-o curețe bine şi, uneori, Kevin se înfuria când o vedea.

În seara de ianuarie când văzuse că ea nu mai era acolo, băuse două pahare de votcă în timp ce o aştepta să se întoarcă, dar nici telefonul nu sună, nici uşa de la intrare nu se deschise. Ştia că nu lipsea de mult. Vorbise cu ea în urmă cu mai puțin de o oră şi ea tocmai pregătea cina. Dar pe aragaz nu era nicio cină. Nu era nici urmă de ea nici în casă, nici în pivniță, nici în garaj. Se dusese pe verandă, căutând urme de paşi în zăpadă, dar era clar că nu plecase pe uşa din față. Şi zăpada din spatele casei era intactă, deci nu plecase nici pe acolo. Se năpustise afară din casă şi bătuse la uşa vecinilor, întrebând dacă o văzuseră plecând, dar nimeni nu ştia nimic. Sărise în maşină şi condusese prin cartier, căutând semne ale trecerii ei pe acolo, încercând să-şi dea seama cum de reuşise să plece din casă fără să lase vreo urmă. Se gândise că avea un avans de vreo două ore față de el, dar ea mergea pe jos şi pe vremea aceea nu putea să ajungă prea departe. Doar dacă nu cumva o luase cineva cu maşina. Un bărbat.

Lovise cu pumnul în volan, cu fața contorsionată de furie. Şase străzi mai încolo se afla zona comercială. Mersese la magazinele de acolo, arătând tuturor fotografia ei pe care o ținea în portofel şi întrebându-i dacă nu cumva o zăriseră. Nimeni. Le spusese că era posibil să fi fost cu un bărbat şi tot clătinaseră din cap. Bărbații pe care îi întrebase erau siguri: „O blondă aşa drăguță ca ea? Aş fi observat-o, mai ales într-o seară ca asta".

Se dusese cu maşina pe absolut fiecare stradă pe o distanță de vreo opt kilometri în jurul casei, de două, trei ori, înainte de a se întoarce, în sfârşit, acasă. Era trei dimineața şi casa era goală. După încă o votcă, adormise plângând.

Dimineață, când se trezise, se înfuriase din nou şi spărsese cu un ciocan ghivecele pe care le ținea ea în curtea din spate.

Abia respirând, sunase la secție să anunțe că este bolnav şi nu se duce la serviciu, apoi se aşezase pe canapea şi încercase să-şi dea seama cum reuşise ea să fugă. Probabil o luase cineva cu maşina şi o dusese undeva. Cineva pe care-l cunoştea. Un prieten din Atlantic City? Din Altoona? Posibil, numai că el verifica desfăşurătorul convorbirilor în fiecare lună. Niciodată nu se înregistraseră apeluri interurbane. Cineva din oraş atunci. Dar cine? Ea nu mergea nicăieri, nu vorbea cu nimeni. Se asigurase el de asta.

Se dusese la bucătărie şi, în timp ce-şi turna încă un pahar, auzise telefonul sunând. Sărise să răspundă, sperând că era Erin. În mod ciudat, totuşi, telefonul nu sunase decât o dată şi, când ridicase receptorul, nu auzise decât tonul. Rămăsese uitându-se la receptor, încercând să înțeleagă ce se întâmplă, apoi închisese.

Cum reuşise să fugă? Ceva-i scăpa. Chiar dacă cineva din oraş o ajutase să fugă, cum ajunsese ea la drum fără să lase urme? Privise pe fereastră, încercând să reconstituie şirul evenimentelor. Ceva nu se lega, dar nu putea să-şi dea seama ce. Plecase de la fereastră şi se concentrase asupra telefonului. Abia atunci înțelesese totul şi scosese telefonul mobil. Formase numărul de acasă şi auzise telefonul sunând o singură dată. Telefonul mobil suna în continuare. Când ridicase receptorul de fix, auzise un ton şi-şi dăduse seama că Erin redirecționase apelurile către un număr de mobil. Ceea ce însemna că nu fusese acolo când o sunase el cu o seară în urmă. Ceea ce explica şi recepția slabă pe care o observase el îl ultimele două zile. Şi, desigur, lipsa urmelor din zăpadă. Atunci îşi dăduse el seama că ea plecase de marți dimineață.

În stația de autobuz, Erin făcuse totuşi o greşeală, chiar dacă nu prea avusese cum să evite. Ar fi trebuit să-şi cumpere biletul de la o femeie, pentru că era drăguță şi bărbații mereu îşi aminteau de femeile drăguțe. Nu conta dacă aveau părul lung şi blond sau scurt şi închis la culoare. Nici dacă se prefăceau că erau însărcinate.

Kevin se dusese la stația de autobuz. Arătase insigna şi o

fotografie mai mare a ei. Primele două dăți, niciunul dintre vânzătorii de bilete nu o recunoscuse. Însă a treia oară, unul dintre ei ezitase şi spusese că era posibil să fi fost ea, numai că avea părul scurt şi castaniu şi era însărcinată. Dar destinația nu şi-o amintea. Întors acasă, Kevin găsise o fotografie de-a ei pe computer şi o prelucrase în Photoshop ca să-i schimbe părul din blond în castaniu şi apoi să-l scurteze. Vineri, iar anunțase la serviciu că e bolnav. „Ea e", confirmase vânzătorul de bilete şi Kevin simțise cum îl cuprinde un val de energie. Se crezuse mai deşteaptă decât el, dar era proastă şi neglijentă şi făcuse o greşeală. Îşi luase câteva zile de concediu în săptămâna următoare şi continuase să stea prin stația de autobuz, arătând noua fotografie şoferilor. Sosea dimineața şi pleca târziu, pentru că şoferii veneau şi plecau cât era ziua de lungă. Ținea două sticle în maşină, îşi turna votca într-un pahar de plastic şi o sorbea cu paiul.

Sâmbătă, unsprezece zile după ce îl părăsise, găsise şoferul care o dusese la Philadelphia. Şi-o amintea, zicea el, pentru că era drăguță şi însărcinată şi nu avea deloc bagaj.

Philadelphia. De acolo putea să plece în alte părți necunoscute, dar era singurul lui indiciu. În plus, ştia că ea n-avea prea mulți bani.

Îşi împachetase nişte lucruri, sărise în maşină şi plecase la Philadelphia. Parcase în stația de autobuz şi încercase să se pună în locul ei. Era un bun detectiv şi ştia că dacă reuşea să gândească la fel ca ea, putea s-o găsească. Învățase că oamenii erau previzibili.

Autobuzul ajunsese cu câteva minute înainte de ora patru şi el stătuse în stația de autobuz uitându-se în toate direcțiile. Cu câteva zile mai devreme, şi ea stătuse acolo şi se întrebase ce ar fi putut să facă într-un oraş străin, fără bani şi fără prieteni la care să meargă. N-ar fi ajuns prea departe cu mărunțişul pe care-l avea, mai ales după ce-şi cumpărase biletul de autobuz.

Îşi aminti că era frig şi că în curând avea să se întunece.

Ea n-ar fi vrut să meargă prea mult pe jos şi ar fi căutat un loc unde să stea. Un loc în care primeau numerar. Dar unde? Nu aici, în zona asta. Era prea scumpă. Unde putea să se ducă? N-ar fi vrut să se rătăcească sau să greşească direcţia, ceea ce însemna că probabil căutase în cartea de telefon. Kevin se întorsese în autogară şi căutase în carte la rubrica: Hoteluri. Erau pagini întregi. Poate că ea alesese unul, şi apoi? Ar fi trebuit să meargă pe jos până acolo. Ceea ce însemna că avusese nevoie de o hartă.

Kevin se dusese la magazinul din staţie şi-şi cumpărase o hartă. Îi arătase vânzătorului fotografia ei, dar el nu o recunoscuse. Nu lucrase marţea de dinainte, spusese el. Dar Kevin ştia că raţionamentul lui era corect. Ştia că asta făcuse ea. Deschisese harta şi localizase staţia. Se învecina cu Cartierul Chinezesc şi bănui că acolo se dusese şi ea.

Se întorsese în maşină şi mersese pe străzile din Cartierul Chinezesc şi din nou avusese senzaţia că era pe drumul cel bun. Începuse să întrebe în locurile mai apropiate de staţia de autobuz, arătând fotografia ei. Nimeni nu ştia nimic, dar i se păru că unii dintre ei mînţeau. Găsise camere ieftine, locuri în care el n-ar fi dus-o niciodată, locuri murdare cu aşternuturi murdare, conduse de oameni care abia dacă vorbeau engleză şi primeau numai numerar. Dăduse de înţeles că dacă n-o găsea el, femeia era în pericol. Găsise primul loc unde stătuse ea, dar proprietarul nu ştia unde se dusese ea după aceea. Kevin îl ameninţase pe om cu pistolul şi, pentru că nu mai ştia altceva, acesta începuse să plângă.

Kevin se văzuse nevoit să se întoarcă la muncă luni, furios că îi scăpase printre degete. Dar în weekendul următor se întorsese în Philadelphia. Şi în weekendul de după aceea, la fel. Îşi extinsese căutările, dar problema era că existau prea multe locuri şi el era singur şi nu avea încredere în niciun poliţist din afara oraşului.

Dar avea răbdare şi tenacitate şi lucra mult şi revenea mereu, luându-şi tot mai multe zile de concediu. Mai trecuse un weekend. Îşi lărgise zona de investigaţie, ştiind că ea avea nevoie de bani. Se oprise în baruri şi restaurante. Avea să le

verifice pe toate din oraş, dacă era nevoie. În cele din urmă, la o săptămână după Sf. Valentin, întâlnise o chelneriță pe nume Tracy, care îi spusese că Erin lucra la un restaurant, numai că se prezentase drept Erica. Tura ei era a doua zi. Chelneriță avea încredere în el, pentru că era detectiv şi chiar flirtase cu el şi-i dăduse numărul ei de telefon la plecare.

În dimineața următoare, înainte să răsară soarele, Kevin închiriase o maşină şi aşteptase mai sus de restaurant. Angajații intrau printr-o uşă de pe alee. Sorbise din paharul lui de plastic, uitându-se după ea. Într-un târziu, îi văzuse pe proprietar, pe Tracy şi încă o femeie mergând pe alee. Dar Erin nu apăruse nici atunci, nici în ziua următoare şi nimeni nu ştia unde locuieşte. Nu venise nici să-şi încaseze salariul.

Câteva ore mai târziu, aflase şi unde locuia. Era un hotel ca vai de el din apropierea restaurantului, la care se putea ajunge pe jos. Bărbatul, care accepta numai numerar, nu ştia decât că Erin plecase cu o zi înainte, apoi se întorsese şi plecase din nou grăbită. Kevin căutase prin camera unde stătuse ea, dar nu găsise nimic înăuntru, iar când, în fine, ajunsese la stația de autobuz, la casele de bilete erau numai femei care nu-şi aminteau de ea. Autobuzele din ultimele două ore mergeau în nord, sud, est şi vest, mergeau în toate direcțiile.

Iar dispăruse şi, în maşină, Kevin țipase şi bătuse cu pumnii în volan până când i se umflaseră şi se umpluseră de vânătăi.

În lunile de când lipsea Erin, simți cum durerea creştea din ce în ce mai otrăvitoare şi mai acaparatoare, răspândindu-se ca un cancer în fiecare zi. În săptămânile următoare, se întorsese la Philadelphia şi întrebase şoferii, dar fără vreun rezultat. În cele din urmă, aflase că Erin plecase la New York, dar de acolo, iar îi pierduse urma. Prea multe autobuze, prea mulți şoferi, prea multe zile trecute de atunci. Prea multe opțiuni. Putea fi oriunde, iar gândul că ea fugise îl chinuia. Se înfuria şi spărgea lucruri; adormea plângând. Era disperat şi uneori simțea că-şi pierde mințile.

Nu era corect. O iubise de când se întâlniseră prima dată în Atlantic City. Şi fuseseră fericiți, nu-i aşa? La începutul căsniciei lor, Erin fredona în timp ce se machia. El o ducea la bibliotecă, de unde ea împrumuta opt sau zece cărți. Uneori, îi citea şi lui fragmente, iar el îi asculta vocea şi o privea stând la masă şi-şi spunea că era cea mai frumoasă femeie din lume.

Fusese un soț bun. Îi cumpărase casa pe care o voise şi draperiile care-i plăcuseră şi mobila pe care o alesese ea, deşi abia şi le permitea. După căsătorie, îi aducea flori cumpărate de la florarii ambulanți în drumul spre casă şi Erin le punea într-o vază pe masă, alături de lumânări, apoi amândoi luau cina romantic. Uneori făceau dragoste în bucătărie, unde ea stătea rezemată cu spatele de blat.

Niciodată nu o pusese să muncească şi ea nici nu ştia ce trai bun avea. Nu înțelesese ce sacrificii făcuse el pentru ea. Era răsfățată şi egoistă şi îl înfuria aşa de tare pentru că nu înțelegea ce viață uşoară avea ea. Nu trebuia decât să facă curat în casă şi să gătească şi putea să-şi petreacă restul vieții citind cărți stupide luate de la bibliotecă, uitându-se la televizor şi dormind, fără să-şi facă griji pentru vreo factură sau pentru plata creditului ipotecar sau despre oamenii care-l vorbeau pe la spate. Nu trebuia să vadă fețele oamenilor ucişi. Îi ascundea toate astea pentru că o iubea, dar nu conta. Nu-i povestise niciodată despre copiii care fuseseră arşi cu fiare sau aruncați de pe acoperişurile clădirilor sau despre femeile înjunghiate pe alei şi aruncate în tomberoane. Nu-i povestise niciodată că uneori trebuia să curețe sângele de pe pantofi înainte să se urce în maşină şi, când se uita în ochii criminalilor, ştia că se află față în față cu răul pentru că Biblia spune „De va vărsa cineva sânge omenesc, sângele aceluia de mână de om se va vărsa, căci Dumnezeu a făcut omul după chipul Său”[3].

El o iubea pe ea şi ea îl iubea pe el şi ea trebuia să vină

[3] Facerea 9:6

acasă pentru că el nu putea să o găsească. Ar putea să-şi reia viaţa fericită şi el n-ar lovi-o, n-ar bate-o cu pumnii şi nici cu picioarele dacă ar intra în casă, pentru că mereu fusese un soţ bun. El o iubea pe ea şi ea îl iubea pe el şi-şi aminti că în ziua în care o ceruse de soţie, ea-i adusese aminte de seara aceea când se întâlniseră în faţa cazinoului şi ea era urmărită de nişte bărbaţi periculoşi. El nu-i lăsase să o rănească şi, a doua zi dimineaţă, se plimbaseră pe faleză şi el o invitase la o cafea. Ea-i spusese că sigur că se mărită cu el. O făcea să se simtă în siguranţă.

În siguranţă. Aşa spusese. În siguranţă.

25

A treia săptămână din iunie a fost compusă dintr-o serie de zile superbe de vară. Temperatura creştea în timpul după-amiezii, aducând cu ea o umiditate îndeajuns de densă încât să îngroaşe aerul şi să înceţoşeze orizontul. Atunci, ca prin minune, se formau nori grei şi urmau furtuni violente cu ploi torenţiale. Totuşi, ploile nu durau mult niciodată, iar în urma lor frunzele se scuturau de picături şi din pământ se ridica un strat de abur.

Katie continuă să lucreze ture lungi de seară la restaurant. Când se ducea acasă, era obosită, iar dimineaţa adesea o dureau picioarele. Jumătate din banii câştigaţi din bacşişuri îi punea în cutia de cafea, care era aproape plină. Avea mai mulţi bani decât îşi închipuise că o să poată să economisească, destui ca să plece dacă ar fi fost nevoită. Pentru prima dată, se întrebă dacă mai era nevoie să mai adauge.

Întârziind asupra ultimelor îmbucături la micul dejun, privi pe fereastră spre casa lui Jo. Nu mai vorbise cu ea de la întâlnirea aceea şi, cu o seară înainte, după tură, văzuse luminile aprinse în bucătărie şi sufragerie. Dimineaţă, devreme, îi auzise maşina pornind şi pietrişul scrâşnind sub roţi când se îndepărta. Nu ştia ce să-i spună lui Jo sau dacă voia măcar să-i spună ceva. Nici nu se hotăra dacă era

supărată pe ea sau nu. Lui Jo îi păsa de Alex şi copii, era îngrijorată pentru ei şi-şi exprimase aceste îngrijorări față de Katie. Era greu să găseşti ceva rău în ce făcuse ea.

Ştia că Alex avea să vină mai târziu în acea zi. Vizitele lui deveniseră un fel de obişnuință şi, de câte ori erau împreună, îşi amintea de ce se îndrăgostise de el. El accepta tăcerile ei ocazionale şi stările de spirit schimbătoare şi se purta cu ea cu o blândețe care o mira şi o înduioşa. Dar de la conversația cu Jo, se întreba dacă nu cumva era nedreaptă față de el. Ce s-ar întâmpla dacă ar apărea Kevin? Cum ar reacționa Alex şi copiii dacă ea ar dispărea şi nu s-ar mai întoarce niciodată? Era ea dispusă să-i părăsească şi să nu mai vorbească niciodată cu ei?

Ura întrebările la care o făcuse Jo să mediteze, pentru că nu era gata să răspundă la ele. „Habar n-ai prin ce am trecut eu, voise ea să spună ulterior, după ce avusese timp să se gândească. Habar n-ai cum e soțul meu." Dar îşi dădea seama şi ea că asta ar ridica întrebări.

Îşi lăsă vasele de mic dejun în chiuvetă şi traversă căsuța, gândindu-se ce multe se schimbaseră în ultimele câteva luni. Practic nu deținea nimic, dar simțea că avea mai multe ca oricând. Se simțea iubită pentru prima dată după ani de zile. Nu fusese niciodată mamă, dar se trezea gândindu-se la Kristen şi Josh şi făcându-şi griji pentru ei când se aştepta mai puțin. Ştia că nu putea prezice viitorul şi, totuşi, era brusc sigură că nu-şi imagina să renunțe la această nouă existență.

Ce-i zisese Jo odată? „Eu doar le spun oamenilor ceea ce ei ştiu deja, dar le este teamă să recunoască față de ei înşişi."

Reflectând la cuvintele ei, ştiu exact ce avea de făcut.

— Sigur, îi răspunse Alex când îl rugă. Îşi dădu seama că era surprins, dar se simțea şi încurajat. Când vrei să începi?

— Azi? sugeră ea. Dacă ai timp.

Alex se uită prin magazin. Era un singur om care mânca în zona de grătar, iar Roger se sprijinea de tejghea şi vorbea cu el.

— Roger, crezi că poți să fii atent la casă cam o oră?

— Nicio problemă, şefu', spuse Roger.

Rămase unde era; Alex ştia că nu va veni în față decât dacă va fi necesar. Dar într-o dimineață de weekend, după zarva de la început, nu veneau prea mulți oameni în magazin, aşa că pe Alex nu-l deranja. Ieşi din spatele casei de marcat.

— Eşti gata?

— Nu prea. Se cuprinse cu brațele, de emoție. Dar ar trebui să învăț să fac asta.

Ieşiră din magazin şi se îndreptară către jeep. Când urcă, îi simți privirea ațintită asupra ei.

— De ce vrei aşa deodată să înveți să conduci? întrebă el. Nu-ți mai ajunge bicicleta? glumi el.

— Bicicleta e tot ce-mi trebuie, spuse ea. Dar vreau să am permis de conducere.

Alex căută cheile, apoi se opri. Se întoarse spre ea şi o privi, iar Katie văzu pentru o clipă anchetatorul de altădată. Era atent şi ea-i simți prudența.

— Să înveți să conduci nu e totul. Ca să obții permisul de conducere, statul îți cere să te identifici. Certificat de naştere, cod numeric personal, chestii de astea.

— Ştiu, spuse ea.

El îşi alese vorbele cu mare grijă.

— Informațiile de genul ăsta pot fi urmărite, sublinie el. Dacă-ți iei carnet, ai putea fi găsită.

— Deja folosesc un cod numeric personal sigur, spuse ea. Dacă Kevin ar fi ştiut de el, m-ar fi găsit până acum. Şi dacă o să rămân în Southport, trebuie să fac asta.

El clătină din cap.

— Katie…

Ea se aplecă şi-l sărută pe obraz.

— E în regulă, nu mă cheamă Katie, ți-aduci aminte?

Alex o mângâie pe obraz.

— Mereu o să fii Katie pentru mine.

Ea zâmbi.

— Am un secret, zise ea. Părul meu nu este castaniu

natural. De fapt, sunt blondă.

El se lăsă pe spate, procesând noile informații.

— Eşti sigură că vrei să-mi spui toate astea?

— M-am gândit că oricum o să afli. Cine ştie? Poate o să revin la părul blond într-o zi.

— Ce se întâmplă? Vrei să înveți să conduci, îmi dai informații din proprie inițiativă…

— Mi-ai spus că pot să am încredere în tine, ridică ea din umeri. Te cred.

— Asta e tot?

— Da, spuse ea. Simt că pot să-ți spun orice.

Alex studie mâinile lor, împreunate în spațiul dintre scaune, apoi o privi.

— Atunci o să fiu direct. Eşti sigur că documentele tale sunt bune? Nu trebuie să fie copii. Trebuie să fie originale.

— Ştiu, spuse ea.

Alex socoti că nu era cazul să mai întrebe şi altceva. Scoase cheile, dar nu porni motorul.

— Ce este? întrebă ea.

— Păi dacă tot vrei să înveți să conduci, am putea începe chiar acum. Deschise uşa şi coborî. Treci la volan.

Schimbară locurile. Când Katie trecu la volan, Alex îi arătă lucrurile de bază: pedalele de accelerație şi frână, cum să bage în viteză, să semnalizeze virajul, de unde să aprindă farurile şi să pornească ştergătoarele, indicatoarele de pe bord. Era bine să înceapă cu începutul.

— Eşti gata? întrebă el.

— Aşa cred, răspunse ea, concentrându-se.

— Pentru că nu e transmisie manuală, foloseşti doar un picior, da? Ori pe accelerație, ori pe frână, bine?

— Bine, spuse ea şi-şi mută piciorul stâng lângă uşă.

— Acum, porneşte maşina şi apasă pe ambreiaj şi accelerație. Dă drumul uşor la ambreiaj şi, în acelaşi timp, bagă în marşarier. Apoi suceşte de volan ca să dai cu spatele şi ține uşor piciorul pe accelerație.

Katie făcu exact cum îi spuse el şi dădu încet cu spatele, apoi el o ghidă să iasă din parcare. Pentru prima dată, se

opri.

— Eşti sigur că pot să conduc pe drumul principal?

Dacă ar fi foarte aglomerat, ți-aş spune că nu. Dacă ai avea şaisprezece ani, ți-aş spune că nu. Dar cred că te descurci şi eu sunt chiar aici, să te ajut. Eşti gata? Acum o să întorci la dreapta, după care mergem înainte până la prima curbă. Apoi facem iar dreapta. Vreau să ajungi să cunoşti maşina.

Petrecură următoarea oră conducând pe drumuri rurale. Ca majoritatea începătorilor, întorcea prea mult de volan, uneori vira spre marginea drumului şi dură un pic până se obişnui să parcheze, dar în afară de asta, se descurcă mai bine decât se aştepta probabil fiecare din ei. Când se apropiau de finalul orei de condus, Alex o puse să parcheze pe una dintre străzile din centrul oraşului.

— Unde mergem?

Alex arătă spre o cafenea micuță.

— M-am gândit că vrei să sărbătorim. Te-ai descurcat bine.

— Nu ştiu, spuse ea. Nu prea ştiam ce făceam.

— Asta vine cu timpul, spuse el. Cu cât conduci mai mult, cu atât ți se pare mai natural.

— Pot să conduc şi mâine? întrebă ea.

— Sigur, răspunse el. Dar dimineață, bine? Acum că Josh e în vacanță, el şi Kristen se duc la o şcoală de vară timp de câteva săptămâni şi ajung acasă pe la prânz.

— Dimineața e perfect, spuse Katie. Chiar crezi că m-am descurcat bine?

— Probabil, dacă mai exersezi câteva zile, poți să iei examenul de traseu. Sigur, mai ai de dat şi sala, dar nu trebuie decât să te pregăteşti.

Katie se întinse şi-l îmbrățişă spontan.

— Mersi, apropo.

O îmbrățişa şi el.

— Mă bucur că pot să ajut. Chiar dacă nu ai maşină, probabil că trebuie să ştii să conduci. De ce nu ai…

— De ce nu am învățat să conduc când eram mai mică?

Ridică din umeri. Când eram mică, aveam o singură maşină, pe care, de obicei, o conducea tata. Chiar dacă mi-aş fi luat carnetul, probabil n-aş fi putut să conduc, aşa că nu mi s-a părut foarte important. După ce am plecat de acasă, nu mi-am permis o maşină, deci, din nou, nu mi-am bătut capul. Apoi, când m-am măritat, Kevin n-a vrut să am şi eu maşină. Se întoarse. Şi uite aşa am ajuns să merg pe bicicletă la douăzeci şi şapte de ani.

— Ai douăzeci şi şapte?

— Ştiai asta.

— De fapt, nu ştiam.

— Şi?

— Nu ți-aş da nicio zi peste treizeci.

Katie îl lovi uşor peste braț.

— Pentru asta, o să-ți cer să-mi cumperi şi-un croissant.

— Corect. Şi pentru că ai chef de povestit, aş vrea să aud cum ai reuşit până la urmă să scapi.

Katie ezită doar puțin.

— Bine.

La o măsuță afară, Katie povesti cum fugise – apelurile redirecționate, drumul la Philadelphia, schimbările de serviciu şi maghernițele în care locuise, apoi drumul până în Southport. Spre deosebire de prima dată, acum putu să-şi descrie experiențele cu calm, de parcă vorbea despre altceva. Când termină de povestit, Alex clătină din cap.

— Ce?

— Doar încercam să-mi imaginez cum te-ai simțit când ai închis telefonul după ce-ai vorbit ultima dată cu Kevin. Când el credea că tu eşti acasă. Pun pariu că te-ai simțit uşurată.

— Da. Dar eram şi îngrozită. Şi atunci încă nu aveam de lucru şi nu ştiam ce urma să fac.

— Dar ai reuşit.

— Da, spuse ea. Am reuşit. Privirea ei era concentrată pe un punct în depărtare. Nu este viața pe care mi-am imaginat-o pentru mine.

Tonul lui Alex era blând.

— Nu ştiu dacă, în general, lumea are viaţa pe care şi-o imaginează. Nu putem decât să profităm cât mai mult de ea. Chiar şi când pare imposibil.

Katie ştia că Alex vorbea atât despre ea, cât şi despre el şi, o vreme, niciunul nu mai spuse nimic.

— Te iubesc, şopti el într-un târziu.

Ea se aplecă spre el şi-i atinse faţa.

— Ştiu. Şi eu te iubesc.

26

La sfârşitul lui iunie, grădinile de flori din Dorchester care, în primăvară, afişaseră o explozie de culori, începură să pălească, iar florile să se veştejească scofâlcindu-se. Umiditatea îşi făcea simţită prezenţa, iar aleile din centrul Bostonului începuseră să miroasă a mâncare stricată, urină şi mucegai. Kevin le spuse lui Coffey şi Ramirez că el şi Erin vor petrece weekendul acasă, uitându-se la filme şi ocupându-se un pic de grădină. Coffey întrebase de Provincetown şi Kevin îl minţise că stătuseră la o pensiune şi pomenise nişte restaurante la care chipurile mâncaseră. Coffey spusese că ştia toate locurile acelea şi îl întrebase pe Kevin dacă într-unul dintre restaurante comandase chiftele din carne de rac. Kevin răspunsese că nu, dar că data viitoare va comanda.

Erin plecase, dar Kevin încă o căuta peste tot. Nu se putea abţine. Când mergea pe străzile din Boston şi vedea o şuviţă de păr blond atingând umerii unei femei, simţea cum îi stă inima-n loc. Căuta să descopere nasul delicat, ochii verzi şi mersul graţios ce o caracteriza. Uneori, stătea în faţa brutăriei, prefăcându-se că o aşteaptă pe ea.

Ar fi trebuit să o găsească, chiar dacă îi scăpase în Philadelphia. Oamenii lăsau urme. Hârtia lăsa urme. În Philadelphia, folosise un nume fals şi un CNP fictiv, dar asta nu putea să dureze o veşnicie decât dacă era dispusă să trăiască în hoteluri ieftine şi să-şi schimbe serviciul o dată la câteva săptămâni. Până acum însă, nu-şi folosise propriul

CNP. Un polițist de la altă secție, care avea cunoştințe, verificase pentru el şi era singurul care ştia că Erin plecase, dar îşi ținuse gura pentru că Kevin ştia despre el că avea o aventură cu bona minoră a copiilor lui. Kevin se simțea întinat de câte ori trebuia să vorbească cu el deoarece că tipul era un pervers şi locul lui era în închisoare, pentru că în Biblie scrie: „Iar desfrâu [...] nici să se pomenească între voi”[4]. Dar, deocamdată, Kevin avea nevoie de el ca s-o găsească pe Erin şi s-o aducă acasă. Bărbatul şi femeia trebuiau să stea împreună pentru că-şi făcuseră jurăminte în fața lui Dumnezeu şi a familiei.

Ştiuse că o va găsi în martie; fusese sigur că va apărea ea în aprilie; era sigur că numele ei va ieşi la suprafață în mai, dar casa rămase goală. Acum era iunie şi gândurile lui zburau adesea aiurea şi, uneori, abia dacă-şi putea urma rutina. Era greu să se concentreze şi votca nu părea să ajute şi trebuia să-i mintă pe Coffey şi Ramirez şi să se îndepărteze în timp ce ei bârfeau.

Un lucru ştia sigur: ea nu mai fugea. Nu avea să se mute tot timpul dintr-un loc în altul sau de la un serviciu la altul. Nu era stilul ei. Ei îi plăceau lucrurile frumoase şi voia să se înconjoare de ele. Ceea ce însemna că folosea identitatea altcuiva. Dacă nu voia să trăiască toată viața pe fugă, avea nevoie de un certificat de naştere şi un cod numeric personal reale. Mai nou, angajatorii cereau acte de identitate, dar unde şi cum să fi făcut ea rost de identitatea altcuiva? Ştia că cea mai comună metodă era să găsească pe cineva cam de aceeaşi vârstă care decedase recent şi apoi să-şi asume identitatea persoanei respective. Prima parte era uşor de imaginat, fie şi numai din cauza vizitelor ei frecvente la bibliotecă. Şi-o închipui parcurgând anunțurile funerare, căutând un nume pe care să-l fure. Ea-şi făcea scheme şi planuri la bibliotecă, prefăcându-se că trece în revistă rafturile cu cărți, şi asta după ce că el îşi rupsese din timpul

[4] Efeseni 5:3

lui prețios ca să o conducă acolo. El îi arătase bunătate şi înțelegere şi ea îl răsplătise cu trădare. Se înfuria la gândul că ea îşi râdea de el în timpul ăsta. Se înfuria aşa de tare când îşi imagina lucrurile astea încât sparse cu ciocanul setul de porțelanuri pe care îl primiseră cadou de nuntă. După ce se descărcă, putu să se concentreze pe ce avea de făcut. În martie şi aprilie, Kevin petrecu ore întregi în bibliotecă, la fel cum probabil făcuse şi ea, încercând să-i afle noua identitate. Dar chiar dacă ar fi găsit un nume, cum ar fi făcut rost şi de acte de identitate? Unde era ea acum? Şi de ce nu venise acasă?

Acestea erau întrebările care îl torturau şi uneori totul era aşa de încurcat încât nu se putea opri din plâns, pentru că îi era dor de ea şi voia să vină acasă şi nu-i plăcea deloc să fie singur. Dar alteori, la gândul că îl părăsise, îşi spunea că e o egoistă şi tot ce voia era să o omoare.

Iulie se năpusti cu răsuflarea dragonilor: fierbinte şi umedă şi cu orizonturi care, văzute de departe, tremurau ca un miraj. Weekendul de odihnă trecu şi începu o nouă săptămână. Aparatul de aer condiționat de acasă se strică, dar Kevin nu chemă pe nimeni să-l repare. În fiecare dimineață când pleca la muncă îl durea capul. Din experiența proprie, constată că votca funcționa mai bine decât tabletele de Tylenol, dar durerea era tot acolo, zvâcnindu-i în tâmple. Nu se mai ducea la bibliotecă, iar când Coffey şi Ramirez îl întrebau despre soția lui, le răspundea că face bine şi atât, apoi schimba subiectul. Primi un nou partener, Todd Vannerty, care tocmai fusese promovat. Îl lăsa în general pe Kevin să interogheze martorii şi victimele şi acestuia îi convenea.

Kevin îi spuse că aproape întotdeauna victima îl cunoştea pe criminal. Dar nu era mereu ceva evident. După prima săptămână petrecută împreună, primise un apel de la un apartament situat la două străzi de secție, unde găsiră un băiețel de zece ani care murise împuşcat. Cel care-l împuşcase era un proaspăt imigrant din Grecia, care

sărbătorise o victorie a echipei greceşti de fotbal şi trăsese cu arma în podea. Glonțul trecuse prin tavanul apartamentului de dedesubt şi îl omorâse pe băiat chiar când muşca din pizza. Glonțul îl lovise în creştet şi băiatul căzuse cu fața în pizza. Când îl găsiră pe băiat, acesta avea brânză şi sos de roşii pe frunte. Mama lui țipase şi plânsese două ore şi încercase să-l atace pe grec în timp ce poliția-l ducea cu cătuşe la mâini, dar se împiedică şi se rostogoli pe scări în jos şi trebuiră să cheme o ambulanță.

Kevin şi Todd merseră la un bar când ieşiră din tură şi Todd încercă să se prefacă neafectat de ce văzuse, dar bău trei beri în mai puțin de un sfert de oră. Îi spuse lui Kevin că, înainte să devină detectiv, picase o dată examenul. Kevin bău votcă, dar pentru că era Todd cu el, îi ceru barmanului să adauge şi un pic de suc de afine.

Era un bar de polițişti. Mulți polițişti, prețuri mici, lumină difuză şi femei cărora le plăcea să se combine cu polițişti. Barmanul îi lăsa pe oameni să fumeze, chiar dacă era ilegal, având în vedere că majoritatea fumătorilor erau polițişti. Todd nu era însurat şi intrase în barul acela de multe ori. Kevin nu mai fusese acolo niciodată şi nu era sigur că-i place, dar nici acasă nu voia să se ducă.

Todd se duse la toaletă, iar când se întoarse, se aplecă spre Kevin.

— Cred că alea două de la bar se uită la noi.

Kevin se întoarse. Ca şi el, femeile păreau să aibă în jur de treizeci de ani. Bruneta observă că le fixa cu privirea şi se întoarse spre prietena ei roşcată.

— Păcat că eşti însurat, nu? Arată destul de bine.

„Arată trecute", gândi Kevin. Nu ca Erin, care avea tenul frumos şi mirosea a lămâie şi a mentă şi a parfumul pe care i-l cumpărase el de Crăciun.

— Dacă vrei, du-te să vorbeşti cu ele, spuse Kevin.

— Cred că o să mă duc, spuse Todd.

Todd îşi mai comandă o bere, se duse spre capătul barului şi zâmbi. Probabil spuse ceva stupid, dar suficient să le facă pe femei să râdă. Kevin comandă o votcă dublă, fără suc de

afine şi privi reflecţia lor în oglinda din spatele barului. Bruneta îşi încrucişă privirea cu a lui în oglindă, dar Kevin nu se întoarse. După zece minute, veni ea lângă el şi se aşeză pe scaunul pe care stătuse Todd.

— Nu prea ai chef de companie în seara asta, nu-i aşa? întrebă bruneta.

— Nu mă pricep să fac conversaţie.

Bruneta păru să reflecteze la asta.

— Eu sunt Amber, spuse ea.

— Kevin, se prezentă el şi iar nu ştiu ce să mai zică.

Luă o înghiţitură din băutură, gândindu-se că avea aproape acelaşi gust ca apa.

Bruneta se aplecă spre el. Mirosea a mosc, nu a lămâie şi mentă.

— Todd zice că lucraţi amândoi la Omoruri.

— Aşa e.

— E greu?

— Uneori, răspunse el.

Îşi termină băutura şi ridică paharul. Barmanul mai aduse unul. Tu cu ce te ocupi?

— Sunt administratoră la brutăria fratelui meu. Face chifle şi produse de patiserie pentru restaurante.

— Sună interesant.

Femeia îi zâmbi cinic.

— Nu, nu sună interesant. Şi nici nu este, dar aşa-mi plătesc facturile. Dinţii ei străluciră în obscuritate. Nu te-am mai văzut pe aici.

— Todd m-a adus.

Ea făcu semn din cap în direcţia lui Todd.

— Pe el l-am văzut. Se dă la oricine poartă fustă şi mai respiră. Cred că partea cu respiratul e opţională. Prietenei mele îi place mult aici, dar eu nu pot să suport locul ăsta. Mă obligă să vin cu ea.

Kevin încuviinţă şi se foi pe scaun. Se întrebă dacă Coffey şi Ramirez veneau pe acolo.

— Te plictisesc? îl întrebă ea. Te las în pace dacă vrei.

— Nu mă plictiseşti.

Femeia-şi dădu părul pe spate şi Kevin se gândi că era mai frumoasă decât i se păruse prima dată.

— Ce-ar fi să-mi oferi ceva de băut? sugeră ea.

— Ce ai vrea să bei?

— Cosmopolitan, spuse ea şi Kevin făcu semn barmanului, care-i aduse băutura.

— Nu prea mă pricep la asta, recunoscu Kevin.

— La ce?

— La asta.

— Doar stăm de vorbă, spuse ea. Şi te descurci foarte bine.

— Sunt căsătorit.

Ea zâmbi.

— Ştiu. Am văzut verigheta.

— Te deranjează?

— După cum am spus, doar stăm de vorbă.

Femeia-şi trecu degetul de-a lungul paharului şi Kevin văzu cum i se udă vârful degetului.

— Soția ta ştie că eşti aici? întrebă ea.

— Soția mea e plecată din oraş, spuse el. Are o prietenă bolnavă, pe care o ajută.

— Şi tu te-ai gândit să mergi prin baruri, să cunoşti femei?

— Nu sunt genul, răspunse Kevin crispat. Îmi iubesc soția.

— Aşa ar trebui. Dacă tot te-ai însurat cu ea, adică.

Kevin mai vru o votca dublă, dar nu-i venea să o comande în fața ei, pentru că mai comandase deja. Însă, ca şi cum i-ar fi citit gândurile, ea-i făcu semn barmanului, care-i mai aduse un pahar. Kevin luă o înghițitură mare, gândindu-se şi de data asta că avea gust de apă.

— Te deranjează că am făcut asta? întrebă ea.

— Nu, spuse el.

Îl privi cu o expresie lascivă.

— În locul tău, nu i-aş spune soției că am fost aici.

— De ce nu? întrebă el.

— Pentru că arăți prea bine pentru un loc ca ăsta. Cine ştie cine ar încerca să se dea la tine.

— Tu te dai la mine?

Răspunsul ei întârzie.

— Te-ai simți jignit dacă aş spune că da?
Kevin învârti uşor paharul pe bar.
— Nu, spuse el, nu m-aş simți jignit.

După ce mai băură şi flirtară încă vreo două ore, merseră la ea acasă. Amber înțelesese că voia să fie discret şi îi dăduse adresa ei. După ce Amber şi prietena ei plecară, Kevin mai stătu în bar cu Todd încă jumătate de oră, apoi îi spuse acestuia că trebuia să ajungă acasă, să o sune pe Erin.

Când conducea, vedea lumea din jur ca prin ceață. Gândurile îi erau amestecate şi confuze şi ştia că nu merge drept, dar era un detectiv bun. Chiar dacă îl oprea poliția, nu avea să-l aresteze pentru că polițiştii nu arestează alți polițişti şi ce contau câteva băuturi?

Amber locuia într-un apartament la câteva străzi distanță de bar. Când Kevin ciocăni la uşă, îi deschise aproape goală, înfăşurată doar cu un cearşaf. O sărută şi o duse în brațe până în dormitor, unde ea începu să-i descheie cămaşa. O întinse pe pat şi se dezbrăcă, apoi închise lumina pentru că nu voia să i se aducă aminte că-şi înşela soția. Adulterul reprezenta un păcat şi, acum că se afla aici, nu voia să facă sex cu ea, dar băuse şi vedea lumea distorsionată şi ea nu purta nimic pe sub cearşaful cu care se înfăşurase şi era totul aşa derutant.

Nu semăna cu Erin. Corpul ei era diferit, avea altă formă şi un miros diferit, aromat, aproape animalic şi mâinile ei se mişcau prea mult şi totul cu Amber era nou şi nu-i plăcea, dar nici nu putea să se oprească. O auzi strigându-i numele şi vorbindu-i murdar şi vru să-i spună să tacă, să se poată gândi la Erin, dar era greu să se concentreze pentru că totul i se părea atât de derutant.

O strânse de brațe şi o auzi icnind şi spunându-i „Nu aşa de tare” şi slăbi strânsoarea, dar apoi o strânse din nou de brațe pentru că voia s-o facă. De data asta, ea nu mai spuse nimic. Kevin se gândi la Erin, unde era ea, dacă se simțea bine şi cât de mult îi lipsea.

N-ar fi trebuit să o lovească pe Erin, pentru că era dulce, bună şi blândă şi nu merita să fie lovită cu pumnul sau picioarele. Din vina lui plecase. El o alungase, chiar dacă o iubea. O căutase şi nu reuşise să o găsească şi fusese la Philadelphia, iar acum era cu o femeie pe care o chema Amber, care nu ştia ce să facă cu mâinile şi scotea sunete ciudate, şi totul i se părea o mare greşeală.

Când terminară, Kevin nu vru să rămână. Se ridică din pat şi începu să se îmbrace. Ea aprinse veioza şi se ridică în pat. Când o văzu, îşi aminti că nu era Erin şi deodată i se făcu rău. Biblia spune: „Dar cel ce preacurveşte cu o femeie este un om fără minte, singur îşi pierde viața cine face aşa.”[5]

Trebuia să scape de Amber. Nu ştia de ce venise şi, când se uită la ea, simți cum i se strânge stomacul.

— Te simți bine? întrebă ea.

— N-ar trebui să fiu aici, spuse el. Nu trebuia să vin.

— E cam târziu acum, zise ea.

— Trebuie să plec.

— Aşa, pur şi simplu?

— Sunt însurat, spuse el din nou.

— Ştiu, zâmbi ea plictisită. Nu mă deranjează.

— Pe mine, da, zise el şi, după ce se îmbrăcă, ieşi din apartament, coborî în goană scările şi sări în maşină.

Conduse repede, dar fără să mai devieze de la drum, pentru că vinovăția pe care o simțea era ca un tonic puternic pentru simțurile lui. Ajunse acasă şi văzu lumina aprinsă la familia Feldman şi ştia că vor trage cu ochiul pe fereastră când parca el. Nu erau vecini buni, nu-l salutau niciodată şi nu-i lăsau pe copii pe peluza lor. Ei aveau să-şi dea seama de ce făcuse el, pentru că erau oameni răi şi el făcuse un lucru rău şi cine se aseamănă se adună.

Când intră în casă, simți nevoia să bea ceva, dar numai gândindu-se la votcă i se făcu rău şi gândurile i se învălmăşiră, îşi înşelase soția şi Biblia spune: „Ocara nu i se

[5] Proverbe 6:32

va şterge”[6]. Încălcase o poruncă a Domnului şi jurământul față de Erin şi ştia că adevărul avea să iasă la suprafață. Amber ştia, Todd ştia, familia Feldman ştia şi aveau să spună cuiva, care avea să spună altcuiva şi Erin avea să afle ce făcuse el. Traversă sufrageria, respirând repede pentru că ştia că nu va putea să-i explice lui Erin astfel încât să înțeleagă. Era soția lui şi n-avea să-l ierte niciodată. Se va înfuria şi-l va pune să doarmă pe canapea şi dimineață se va uita la el dezamăgită pentru că era un păcătos şi nu va mai avea niciodată încredere în el. Tremură şi i se făcu greață. Se culcase cu altă femeia şi Biblia spune: „De aceea, omorâți mădularele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea şi lăcomia”[7]. Totul era aşa de confuz şi voia să nu mai gândească, dar nu putea. Voia să bea, dar nu putea şi avea impresia că Erin avea să apară brusc în prag.

Casa era vraişte şi murdară şi Erin avea să-şi dea seama ce făcuse el şi, chiar dacă gândurile îi erau învălmăşite, ştia că cele două lucruri aveau o legătură. Traversă agitat sufrageria. Murdăria şi înşelatul erau legate pentru că înşelatul era o mizerie şi Erin avea să ştie că el o înşelase, pentru că în casă era mizerie şi cele două mergeau mână-n mână. Deodată, se opri din mers şi se grăbi în bucătărie, unde găsi un sac de gunoi sub chiuvetă. În sufragerie, se puse în genunchi şi se târî pe jos, umplând sacul cu ambalaje de mâncare luată la pachet, reviste şi tacâmuri din plastic, sticle goale de votcă şi cutii de pizza. Trecuse de miezul nopții şi nu trebuia să plece la muncă dimineață, aşa că rămase să facă curățenie în casă, să spele vasele şi să dea cu aspiratorul pe care îl cumpărase pentru Erin. Făcu peste tot curat ca ea să nu ştie, pentru că înşelatul şi murdăria mergeau mână-n mână. Puse hainele murdare în maşina de spălat şi, când fură gata, le uscă şi le împături în timp ce alte serii se spălau şi se uscau. Răsări soarele şi Kevin dădu jos

[6] Proverbe 6:33
[7] Coloseni 3:5

pernele de pe canapea şi aspiră până nu mai rămase nicio firimitură. În timp ce muncea, se uita pe fereastră, ştiind că Erin avea să ajungă acasă din minut în minut. Frecă toaleta, spălă petele de mâncare din frigider şi dădu cu mopul pe linoleum. Zorile se transformară în dimineaţă şi apoi în dimineaţă târzie. Kevin spălă cearşafurile, dădu în lături draperiile şi şterse praful de pe rama fotografiei lor de nuntă. Tunse peluza şi aruncă iarba tăiată în pubelă, iar când termină, merse la cumpărături, luă carne de curcan, şuncă, muştar de Dijon şi pâine proaspătă de secară de la brutărie. Cumpără flori şi le puse pe masă. Adăugă şi lumânări. La sfârşit, respira greu. Îşi turnă un pahar mare de votcă cu gheaţă, se aşeză la masa din bucătărie şi o aşteptă pe Erin. Era fericit că făcuse curăţenie în casă şi asta însemna că Erin n-avea să afle niciodată de fapta lui şi că vor avea căsnicia pe care şi-o dorise mereu. Vor avea încredere unul în celălalt şi n-o va mai înşela niciodată pentru că de ce naiba ar face ceva atât de dezgustător?

27

Katie îşi luă carnetul de şofer în a doua săptămână din iulie. În zilele dinaintea examenului, Alex o dusese să conducă în mod regulat şi, în ciuda emoţiilor de dinainte, Katie luă examenul cu un punctaj foarte bun. Carnetul sosi prin poştă peste câteva zile şi, când deschise plicul, Katie aproape că ameţi. Era acolo o poză de-a ei alături de un nume pe care nu-şi imaginase vreodată că-l va avea, dar, conform autorităţilor din Carolina de Nord, era la fel de reală ca orice alt rezident al statului.

În seara aceea, Alex o duse la cină în Wilmington. După aceea, se plimbară pe străzile din centru, ţinându-se de mână şi uitându-se prin magazine. Din când în când, Katie îl surprinse pe Alex privind-o amuzat.

— Ce e? întrebă ea în cele din urmă.

— Mă gândeam că nu arăţi ca o Erin. Arăţi ca o Katie.

— Pai ar trebui să arăt ca o Katie, spuse ea. Ăsta e numele

meu şi am carnetul de şofer drept dovadă.

— Ştiu. Acum tot ce-ți mai trebuie e o maşină.

— De ce să am nevoie de maşină? ridică ea din umeri. E un oraş mic şi am bicicletă. Iar când plouă, e un tip care e dispus să mă ducă cu maşina oriunde am nevoie să merg. E ca şi cum aş avea şofer.

— Serios?

— Mda. Şi sunt aproape sigură că, dacă l-aş întreba, chiar m-ar lăsa să împrumut maşina lui. Îl am la degetul mic.

Alex ridică din sprânceană.

— Nu pare cine ştie ce bărbat.

— E de treabă, îl necăji ea. Părea un pic disperat la început, cu toate cadourile pe care mi le făcea, dar până la urmă m-am obişnuit.

— Ai o inimă de aur.

— Evident, spuse ea. Nu mai găseşti alta ca mine.

Alex râse.

— Încep să cred că, în sfârşit, ieşi din carapace şi te văd aşa cum eşti tu cu adevărat.

Katie făcu câțiva paşi în tăcere.

— Păi tu mă cunoşti aşa cum sunt eu, cu adevărat, spuse ea, oprindu-se să-l privească. Mai mult decât oricine altcineva.

— Ştiu, spuse Alex, trăgând-o spre el. Şi de asta cred că, pe undeva, ne-a fost dat să ne găsim unul pe altul.

Deşi magazinul era mai aglomerat ca niciodată, Alex îşi luă un concediu. Era primul lui concediu de ceva timp şi îşi petrecea cele mai multe după-amiezi cu Katie şi copiii, savurând zilele leneşe de vară cum nu mai făcuse din copilărie. Pescui cu Josh şi construi căsuțe pentru păpuşi cu Kristen; merse cu Katie la un festival de jazz în Myrtle Beach. Când licuricii îşi făcură apariția, prinseră câteva zeci cu plasele şi îi puseră într-un borcan; mai târziu în acea noapte, priviră strălucirea stranie cu un amestec de mirare şi fascinație, înainte ca Alex să scoată capacul.

Se plimbară cu bicicletele şi merseră la film, iar în serile în

care Katie nu lucra, lui Alex îi plăcea să facă grătar. Copiii mâncau şi apoi înotau în râu până se întuneca. După ce făceau duş şi se duceau la culcare, Alex stătea cu Katie pe pontonul mic din spate, cu picioarele bălăngănindu-se deasupra apei, în timp ce luna traversa încet cerul. Beau vin şi vorbeau despre nimicuri, dar Alex începu să savureze acele momente liniştite petrecute împreună.

În special lui Kristen îi plăcea să petreacă timp cu Katie. Când se plimbau toți patru împreună, Kristen o lua adesea de mână pe Katie; când cădea la locul de joacă, la Katie alerga. Deşi pe Alex îl bucurau lucrurile astea, de fiecare dată se şi întrista, pentru că îşi amintea că nu putea să fie tot ce avea nevoie fiica lui, indiferent cât se străduia. Totuşi, când Kristen alergă la el şi-l întrebă dacă putea să se ducă la cumpărături cu Katie, nu putu să zică nu. Chiar dacă Alex o ducea pe Kristen la cumpărături o dată sau de două ori pe an, tindea să considere asta o obligație părintească mai degrabă decât o ocazie de distracție. În schimb, Katie păru încântată de idee. După ce-i dădu lui Katie nişte bani, Alex îi lăsă şi cheile de la jeep şi le făcu cu mâna din parcare.

Prezența lui Katie o făcuse pe Kristen fericită, dar sentimentele lui Josh nu erau la fel de evidente. Cu o zi înainte, Alex îl luase de la o petrecere la piscină dată de un prieten şi nu vorbise nici cu Alex, nici cu Katie toată seara. Şi mai devreme, la plajă, fusese abătut. Alex ştia că îl preocupa ceva şi, chiar când se lăsă seara, îi propuse să meargă la pescuit. Apa înnegurată şi calmă era traversată de umbre, o oglindă întunecată ce reflecta norii care alunecau uşor.

Aruncară undițele o vreme, timp în care cerul deveni violet, apoi indigo, iar momelile făceau cercuri în jurul lor când loveau apa. Josh rămase ciudat de tăcut. În mod normal, tabloul ar fi părut liniştit, dar acum Alex avea senzația neplăcută că ceva nu era în regulă. Chiar când se pregătea să-l întrebe pe Josh ce-l supără, fiul lui se întoarse pe jumătate spre el.

— Tati?

— Da?

— Tu te gândeşti vreodată la mami?

— Tot timpul, spuse el.

Josh înclină din cap.

— Şi eu la fel.

— Aşa şi trebuie. Te-a iubit foarte mult. La ce te gândeşti?

— Mi-aduc aminte când ne făcea prăjiturele. Mă lăsa să pun eu glazura.

— Şi eu mi-aduc aminte. Aveai glazură roz pe toată faţa. Ţi-a făcut o poză. E şi acum pe frigider.

— Cred că de-asta îmi aduc aminte. Îşi propti undiţa în poală. Ţie ţi-e dor de ea?

— Sigur că da. Am iubit-o foarte mult, spuse Alex, privindu-l pe Josh în ochi. Ce se întâmplă, Josh?

— Ieri, la petrecere…

Josh îşi frecă nasul, ezitând.

— Ce s-a întâmplat?

— Cele mai multe mame au rămas acolo tot timpul, vorbeau şi aşa…

— Aş fi rămas şi eu, dacă ai fi vrut.

Josh coborî privirea tăcut şi, în clipele următoare, Alex îşi dădu seama ce nu spusese Josh.

— Trebuia să rămân şi eu, nu? Era o chestie pentru părinţi şi copii. Tonul lui suna mai degrabă a afirmaţie decât a întrebare. Dar n-ai vrut să-mi spui pentru că aş fi fost singurul tată de acolo, nu-i aşa?

Josh încuviinţă, arătând vinovat.

— Nu vreau să fii supărat pe mine.

Alex îşi petrecu un braţ în jurul lui.

— Nu sunt supărat.

— Eşti sigur?

— Absolut. N-aş putea să mă supăr pe tine pentru aşa ceva.

— Crezi că mami ar fi mers? Dacă mai era aici?

— Sigur că ar fi mers. N-ar fi lipsit cu niciun chip.

Departe, în râu, sări un chefal şi apa clipoci.

— Ce faci când ieşi cu domnişoara Katie? întrebă Josh.

Alex se foi un pic.

— Păi, cam ce am făcut azi la plajă. Mâncăm şi stăm de vorbă şi uneori mergem la plimbare.

— Ai ieşit des cu ea în ultimul timp.

— Da.

Josh se gândi.

— Despre ce vorbiți?

— Chestii obişnuite.

Alex îşi înclină capul.

— Şi vorbim şi despre tine şi surioara ta.

— Ce spuneți?

— Vorbim despre cât e de plăcut să petrecem timpul cu voi doi şi cât de bine v-ați descurcat la şcoală sau cât de curată e camera voastră.

— O să-i spui că nu ți-am spus că trebuia să rămâi la petrecere?

— Vrei să-i spun?

— Nu, răspunse el.

— Atunci nu-i spun.

— Promiți? Pentru că nu vreau să se supere pe mine.

— Pe cuvânt de cercetaş, ridică Alex degetele. Dar să ştii că nu s-ar supăra pe tine dacă i-aş zice. Crede că eşti un puşti extraordinar.

Josh se îndreptă şi începu să bobineze undița.

— Bine, spuse el, pentru că şi eu cred că e extraordinară.

Conversația cu Josh îl împiedică pe Alex să adoarmă în seara aceea. Privi portretul lui Carly din dormitor în timp ce bea a treia bere.

Kristen şi Katie se întoarseră acasă pline de energie şi încântare şi-i arătară hainele pe care le cumpăraseră. Surprinzător, Katie îi înapoie aproape jumătate din bani, spunând doar că găsise lucrurile la reduceri. Alex se aşeză pe canapea şi Kristen făcu parada modei într-un rând de haine, apoi dispăru în dormitor de unde se întoarse purtând ceva complet diferit. Chiar şi Josh, pe care de obicei nu l-ar fi interesat absolut deloc, puse deoparte jocul Nintendo şi, când Kristen ieşi din cameră, o întrebă pe Katie:

— Mă duci şi pe mine la cumpărături? aproape că şopti el. Pentru că am nevoie de nişte cămăşi noi şi alte chestii.

După aceea, Alex comandă mâncare chinezească şi toţi stătură în jurul mesei, mâncând şi râzând. La un moment dat în timpul cinei, Katie scoase din poşetă o brăţară de piele şi se întoarse spre Josh.

— M-am gândit că asta e tare şmecheră, spuse ea, întinzându-i-o lui Josh.

Surpriza lui se transformă în plăcere când Katie îi puse brăţara şi Alex observă cum Josh o privi cu drag pe Katie tot restul serii.

Ca o ironie, tocmai în seri ca aceasta îi lipsea Carly cel mai mult. Deşi ea nu apucase astfel de seri cu familia – copiii erau prea mici la moartea ei – Alex şi-o imagina cu uşurinţă la masă.

Poate că din cauza asta nu reuşi să adoarmă nici la mult timp după ce Katie plecase acasă, iar Kristen şi Josh dormeau în paturile lor. Aruncând la o parte pătura, se duse la şifonier şi deschise seiful pe care îl achiziţionase cu câţiva ani în urmă. În el se aflau acte financiare şi asigurări, îndesate alături de comori din căsnicia lui. Erau lucruri colecţionate de Carly: fotografii din luna lor de miere, un trifoi cu patru foi pe care îl găsiseră în vacanţă în Vancouver, buchetul de bujori şi cale din ziua nunţii, ecografiile cu Josh şi Kristen în pântecul ei, alături de costumaşele pe care le purtaseră când îi aduseseră acasă de la spital. Toate lucrurile acestea erau încărcate de semnificaţie şi amintiri, ca o cronică a anilor petrecuţi împreună şi, de la moartea lui Carly, Alex nu mai adăugase nimic la seif, în afară de scrisorile ei. Una dintre ele îi fusese adresată lui. A doua însă nu avea nume pe ea şi rămăsese închisă. Nu putea să o deschidă, la urma urmei, promisiunea rămânea promisiune.

Scoase scrisoarea pe care o citise de o sută de ori, lăsând-o pe cealaltă în seif. Nu ştiuse nimic despre scrisori până când îi dăduse ea plicurile cu mai puţin de o săptămână înainte să moară. Atunci era deja ţintuită la pat şi putea doar să soarbă lichide. Când o ducea în braţe în dormitor, era aşa uşoară de

parcă ar fi fost cumva golită de tot ce avea în interior. Alex petrecea cu ea cele câteva ore în care era trează. De obicei, ea adormea din nou în câteva minute, iar Alex o fixa cu privirea, fiindu-i teamă şi să plece, ca nu cumva să aibă ea nevoie de el, dar şi să rămână, ca să nu o priveze de odihnă. În ziua în care îi dăduse plicurile, Alex văzuse că fuseseră ascunse sub pătură şi apăruseră ca prin minune. Mai târziu, aflase că, de fapt, ea le scrisese cu două luni în urmă şi i le păstrase mama ei.

Acum, Alex deschise plicul şi scoase hârtia îndelung citită. Era o coală galbenă şi, când o duse la nas, încă desluşi parfumul pe care-l purta ea adesea. Îşi aminti cât de surprins fusese şi cum ochii ei îl rugau să înțeleagă.

— Vrei să o citesc pe asta prima dată? întrebase el atunci, arătând spre cea pe care era scris numele lui, iar ea încuviințase uşor din cap.

Când el scosese scrisoarea din plic, ea se relaxase cu capul cufundat în pernă.

Prea dragul meu Alex,

Sunt vise care ne apar şi ne lasă împliniți când ne trezim şi sunt vise care fac ca viața să merite trăită. Tu, iubitul meu soț, eşti un astfel de vis şi mă întristează că trebuie să pun în cuvinte ce simt pentru tine.

Îți scriu acum, cât încă mai pot, şi încă nu sunt sigură cum să exprim ce vreau să-ți împărtăşesc. Nu sunt scriitoare şi cuvintele par aşa de nepotrivite acum. Cum să descriu cât de mult te iubesc? E oare posibil să descriu aşa o dragoste? Nu ştiu, dar cum stau aici, cu stiloul în mână, ştiu că trebuie să încerc.

Ştiu că ție-ți place să povesteşti că m-am lăsat greu convinsă, dar când mă gândesc la seara în care ne-am întâlnit, cred că mi-am dat seama chiar de atunci că eram meniți să fim împreună. Îmi amintesc seara aceea clar, la fel ca senzația mâinilor noastre atingându-se şi fiecare detaliu din după-amiaza înnorată la plajă, când

te-ai lăsat într-un genunchi şi m-ai cerut de soție. Până să apari tu, nici nu ştiam câte-mi lipseau. Nu ştiam că o atingere poate să fie atât de plină de înțeles sau o expresie atât de elocventă. Nu ştiam că un sărut chiar poate să-mi taie respirația. Eşti şi mereu ai fost tot ce mi-am dorit vreodată de la un soț. Eşti bun şi puternic şi grijuliu şi deştept, mă înveseleşti şi eşti un tată mai bun decât crezi. Ai un fel aparte de a te purta cu copiii, de a-i face să aibă încredere în tine şi nici nu pot să-ți spun ce bucuroasă am fost când te-am văzut cum îi ții când adorm pe umărul tău.

Viața mea este infinit mai bună datorită ție. Şi din cauza asta îmi vine atât de greu acum şi nu găsesc cuvintele care-mi trebuie. Mă sperie că toate astea se vor termina în curând. Nu mi-e teamă doar pentru mine, ci şi pentru tine şi copii. Mă doare sufletul când mă gândesc că o să vă pricinuiesc atâta durere, dar nu ştiu ce pot să fac decât să-ți amintesc de ce m-am îndrăgostit de tine şi să-ți spun cât de rău îmi pare că dragostea pe care mi-o porți îți va aduce şi atâta suferință.

Dar cred sincer că, deşi dragostea poată să doară, tot ea poate să şi vindece… şi de aceea includ încă o scrisoare.

Te rog să n-o citeşti. Nu este pentru tine sau familiile noastre, nici măcar pentru prieteni. Mă îndoiesc că vreunul dintre noi a întâlnit deja femeia căreia îi vei da în cele din urmă scrisoarea aceasta. Vezi tu, scrisoarea este pentru femeia care te va vindeca, în sfârşit, cea care te va face să te simți din nou întreg.

Ştiu că acum nici nu-ți imaginezi aşa ceva. Poate dura luni, sau chiar ani, dar, în cele din urmă, vei da scrisoarea aceea unei alte femei. Ai încredere în instinctele tale, aşa cum am făcut eu în seara când ai venit prima dată spre mine. Vei ştii când şi unde să faci asta, la fel cum vei ştii şi ce femeie o merită. Iar când vei face asta, crede-mă când îți spun că undeva,

cumva, voi zâmbi de sus la voi.

Cu dragoste,
Carly

După ce citi scrisoarea din nou, Alex o puse în plicul ei şi apoi o băgă la loc în seif. Prin fereastră, văzu cerul plin de nori în lumina lunii, strălucind cu o incandescenţă bizară. Privi în sus, gândindu-se la Carly şi la Katie. Carly îi spusese să aibă încredere în instinctele lui. Carly îi spusese că va ştii el ce să facă cu scrisoarea.

Şi, deodată, îşi dădu seama că avusese dreptate, cel puţin pe jumătate. Ştiu că vrea să-i dea scrisoarea lui Katie. Doar că nu era sigur dacă ea era gata s-o primească.

28

— Hei, Kevin, îl chemă Bill. Poţi să vii în biroul meu un pic?

Kevin aproape ajunsese la biroul lui, iar Coffey şi Ramirez îl urmăreau cu privirea. Noul lui partener, Todd, era deja la biroul lui şi-i zâmbi şters, apoi se întoarse cu spatele.

Pe Kevin îl durea capul şi nu avea chef să vorbească cu Bill la prima oră dimineaţă, dar nu-şi făcea griji. Era bun când venea vorba de martori şi victime, ştia când minţeau criminalii, făcea multe arestări şi criminalii sfârşeau prin a fi condamnaţi.

Bill îi făcu semn să ia loc pe scaun şi, deşi nu voia să stea jos, se aşeză şi se întrebă de ce-l invitase să ia loc, că de obicei stătea în picioare când vorbeau. Durerea îi sfredelea tâmpla, iar o vreme, Bill doar îl privi fix. În cele din urmă, se ridică şi închise uşa, apoi se sprijini de marginea biroului.

— Ce mai faci, Kevin?

— Bine, răspunse el. Voia să închidă ochii ca să mai diminueze durerea, dar îşi dădea seama că Bill îl studia. Ce s-a întâmplat?

Bill încrucişă braţele.

— Te-am chemat ca să-ți spun că am primit o plângere la adresa ta.

— Ce fel de plângere?

— E serios, Kevin. Sunt implicați cei de la Interne şi, începând de acum, eşti suspendat pe durata anchetei.

Cuvintele se amestecau într-un talmeş-balmeş fără sens, cel puțin la început, dar pe măsură ce se concentră, văzu expresia lui Bill şi îşi dori să nu se fi trezit cu durere de cap şi să nu fi avut atâta nevoie de votcă.

— Despre ce vorbeşti?

Bill ridică de pe birou câteva pagini.

— Crima cu băieţelul împuşcat prin podea, de luna asta.

— Mi-aduc aminte, spuse Kevin. Avea sos de pizza pe frunte.

— Poftim?

Kevin clipi.

— Băiatul. Aşa l-am găsit. A fost groaznic. Todd a fost cam zdruncinat.

Bill ridică din sprânceană.

— A fost chemată o ambulanță, spuse el.

Kevin inspiră şi expiră. Se concentră.

— A venit pentru mama băiatului, spuse el. Era supărată, evident, şi l-a atacat pe grecul care trăsese. S-au luptat şi ea a căzut pe scări. Am anunțat imediat… din câte ştiu, a fost dusă la spital.

Bill continuă să se holbeze la el, apoi puse paginile deoparte.

— Ai vorbit cu ea înainte, nu?

— Am încercat… dar era cam isterică. Am încercat să o calmez, dar a luat-o razna. Ce vrei să mai zic? Am scris tot în raport.

Bill luă iar hârtiile de pe birou.

— Am văzut ce ai scris. Dar femeia pretinde că tu i-ai zis să-l împingă pe făptaş pe scări.

— Ce?

Bill citi de pe foi.

— Pretinde că ați vorbit despre Dumnezeu şi că i-ai spus

că omul era un păcătos şi merita să fie pedepsit, pentru că Biblia spune „Să nu ucizi”. Mai spune că i-ai zis că tipu’ probabil o să fie eliberat condiționat, chiar dacă i-a omorât pustiu’, aşa că ar trebui să se răzbune singură. Pentru că răufăcătorii merită să fie pedepsiți. Îți sună cunoscut?

Kevin simți cum se înroşeşte.

— E ridicol, spuse el. Ştii că minte, nu?

Se aştepta ca Bill să fie de acord cu el imediat, să spună că cei de la Interne îl vor absolvi de orice vină. Dar Bill nu făcu asta. În schimb, se aplecă spre el.

— Ce i-ai spus mai exact? Cuvânt cu cuvânt?

— Nu i-am spus nimic. Am întrebat-o ce s-a întâmplat şi mi-a zis, apoi am văzut gaura în tavan, m-am dus sus şi l-am arestat pe vecin după ce a recunoscut că a tras cu arma. I-am pus cătuşele şi am început să cobor cu el pe scări şi m-am trezit că ea îl atacă.

Bill îl fixă cu privirea, tăcând.

— Nu ai vorbit cu ea despre păcat?

— Nu.

Ridică hârtia de pe care citise.

Nu ai spus niciodată: „«A Mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti», zice Domnul”[8].

— Nu.

— Nimic din toate astea nu-ți sună cunoscut?

Kevin simți cum se înfurie, dar se stăpâni.

— Nimic. E o minciună. Ştii cum sunt oamenii. Probabil vrea să dea în judecată municipalitatea pentru bani.

Bill îşi încleştă maxilarul şi abia după ceva timp vorbi:

— Erai băut când ai vorbit cu femeia?

— Nu ştiu de unde ai scos chestia asta. Nu. Eu nu fac aşa ceva. N-aş face aşa ceva. Ştii că am dosarul curat. Sunt un detectiv bun. Kevin întinse mâinile, aproape orb din cauza durerii care-i pulsa în cap. Haide, Bill, lucrăm împreună de ani de zile.

---

[8] Romani 12:19

— De asta vorbesc cu tine în loc să te dau afară. Pentru că în ultimele luni n-ai fost tu. Şi am auzit zvonuri.

— Ce zvonuri?

— Că vii beat la muncă.

— Nu e adevărat.

— Deci dacă te-aş pune să sufli în fiolă, ar ieşi zero, da?

Kevin simți cum îi bate inima ca un ciocan. Ştia cum să mintă şi era bun la asta, dar trebuia să-şi controleze vocea.

— Aseară am stat până târziu cu un coleg şi am băut. S-ar putea să mai fie alcool în corpul meu, dar nu sunt beat şi nu am băut înainte să vin la muncă azi-dimineață. Şi nici în ziua aia. În nicio zi, de fapt.

Bill îl privi fix.

— Zi-mi ce se întâmplă cu Erin, spuse el.

— Ți-am spus deja. Ajută o prietenă în Manchester. Am fost la Cape acum câteva săptămâni.

— I-ai spus lui Coffey că ai mers cu Erin la un restaurant în Provincetown, dar restaurantul s-a închis acum şase luni şi nu există nicio înregistrare că v-ați fi cazat unde ai spus. Şi nimeni n-a văzut-o sau n-a vorbit cu Erin de câteva luni.

Kevin simți cum i se urcă sângele la cap, agravându-i durerea.

— Mi-ai verificat afirmațiile?

— Ai băut la serviciu şi m-ai mințit.

— Nu am…

— Termină odată cu minciunile! țipă deodată căpitanul. De aici miroşi a băutură. Ochii lui scoteau flăcări. De azi înainte eşti suspendat. Ar trebui să-l suni pe reprezentantul sindicatului înainte să te întâlneşti cu cei de la Interne. Lasă-ți pistolul şi insigna pe biroul meu şi du-te acasă.

— Cât timp? reuşi Kevin să murmure.

— Acum, suspendarea e cea mai mică dintre grijile tale.

— Să ştii că nu i-am zis nimic femeii ăleia.

— Te-au auzit! țipă Bill. Partenerul tău, cadrul medical, anchetatorii de la locul crimei, prietenul mamei. Făcu o pauză, încercând vizibil să se calmeze. Toată lumea te-a auzit, spuse el ferm şi, deodată, Kevin se simți de parcă ar fi

pierdut orice control şi ştiu că era din vina lui Erin.

29

August veni cu repeziciune şi, deşi Alex şi Katie savurau zilele de vară călduroase şi molcome pe care le petreceau împreună, copiii începeau să se plictisească. Dorind să facă ceva neobişnuit, Alex îi duse pe Katie şi pe copii să vadă maimuțele la rodeo în Wilmington. Spre mirarea lui Katie, se dovedi că era exact asta: maimuțe îmbrăcate în costume de cowboy, care călăreau pe câini şi goneau berbeci timp de aproape o oră, după care urmă un spectacol de artificii care rivaliza cu 4 Iulie. La ieşire, Katie se întoarse spre el şi-i zâmbi.

— Asta a fost cea mai mare nebunie pe care am văzut-o vreodată, spuse ea clătinând din cap.

— Şi tu care credeai că noi, ăştia din sud, n-avem cultură.

Katie râse.

— De unde le-or veni ideile astea?

— Habar n-am. Dar bine că am auzit de ei. Stau în oraş numai câteva zile.

Îşi căută maşina din priviri în parcare.

— Da, e greu de imaginat cât de neîmplinită aş fi fost dacă n-aş fi văzut maimuțele călărind câini.

— Copiilor le-a plăcut, protestă Alex.

— Copiii au fost încântați, admise Katie. Dar nu-mi dau seama dacă şi maimuțelor le-a plăcut. Nu mi s-au părut prea fericite.

Alex se uită pieziş la ea.

— Nu ştiu dacă aş putea să-mi dau seama dacă maimuțele erau fericite sau nu.

— Tocmai, spuse ea.

— Hei, nu e vina mea că mai e o lună până începe şcoala şi nu prea mai ştiu ce să fac cu copiii.

— Nu trebuie să facă ceva special în fiecare zi.

— Ştiu. Şi nu fac. Dar nici nu vreau să se uite la televizor tot timpul.

— Copiii tăi nu se uită mult la televizor.

— Asta pentru că-i duc la rodeo de maimuțe.

— Şi săptămâna viitoare?

— A, e uşor. Vine bâlciul în oraş.

Katie zâmbi.

— Caruselele alea îmi fac rău.

— Dar copiilor oricum le plac. Dar să nu uit. Sâmbăta viitoare lucrezi?

— Nu sunt sigură. De ce?

— Pentru că speram să vii cu noi la bâlci.

— Vrei să mi se facă rău?

— Nu trebuie să te dai în nimic, dacă nu vrei. Dar aş vrea să-ți cer o favoare.

— Ce?

— Speram să ai grijă de copii după aceea, seara. Fata lui Joyce aterizează pe aeroportul din Raleigh şi m-a întrebat Joyce dacă aş putea s-o duc la aeroport, ca s-o aştepte. Nu-i place să conducă noaptea.

— Sigur că am grijă de ei.

— Va trebui să stai la mine, ca să se culce la o oră rezonabilă.

Katie se uită la el.

— La tine? Niciodată nu stau acasă la tine.

— Da, păi…

Alex păru că nu ştie ce să mai zică şi Katie zâmbi.

— Nicio problemă, spuse ea. O să ne distrăm. Poate ne uităm împreună la un film şi mâncăm floricele.

Alex făcu în linişte câțiva paşi, apoi întrebă:

— Tu vrei să ai copii?

Katie ezită.

— Nu sunt sigură, spuse ea în cele din urmă. Nu prea m-am gândit la asta.

— Niciodată?

Scutură din cap.

— În Atlantic City eram prea tânără, cu Kevin nici nu voiam să aud de aşa ceva, iar în ultimele luni mi-a stat gândul la altele.

— Dar dacă te-ai gândi la asta? insistă el.

— Tot nu ştiu. Cred că ar depinde de mai multe lucruri.

— De exemplu?

— Dacă aş fi măritată, în primul rând. Şi, după cum ştii, nu pot să mă mărit.

— Erin nu poate să se mărite, spuse el. Dar probabil Katie ar putea. Are permis de conducere, mai ştii?

Katie făcu câțiva paşi în tăcere.

— Ar putea, dar n-ar face-o decât dacă ar întâlni omul potrivit.

Alex râse şi-şi petrecu brațul peste mijlocul ei.

— Ştiu că munca de la restaurantul lui Ivan era exact ce-ți trebuia când ai început acolo, dar te-ai gândit să faci altceva?

— Ce?

— Nu ştiu. Să-ți continui studiile, să-ți iei o diplomă, să-ți găseşti ceva de lucru care să-ți placă cu adevărat.

— Ce te face să crezi că nu-mi place să servesc la mese?

— Nimic, ridică el din umeri. Eram doar curios ce te-ar putea interesa.

Katie se gândi.

— În copilărie, la fel ca toate fetele pe care le ştiam, iubeam animalele şi credeam că o să devin veterinar. Dar n-aş mai vrea să mă întorc la şcoală pentru asta acum. Ar dura prea mult.

— Sunt şi alte moduri de a lucra cu animalele. De exemplu, ai putea să antrenezi maimuțe pentru rodeo.

— Nu prea cred. Încă nu m-am hotărât dacă maimuțelor le-a plăcut.

— Ai o slăbiciune pentru maimuțele alea, nu-i aşa?

— Cine n-ar avea? Serios, cui i-o fi venit ideea asta?

— Scuză-mă dacă greşesc, dar cred că te-am auzit şi pe tine râzând.

— Nu voiam să vă fac pe voi să vă simțiți prost.

Alex râse din nou, trăgând-o şi mai aproape de el. În fața lor, Josh şi Kristen se sprijineau deja de jeep. Katie ştia că probabil aveau să adoarmă înainte să ajungă înapoi în Southport.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse Alex. Despre ce vrei să faci cu viața ta.

— Poate visurile mele nu sunt aşa de complicate. Poate eu cred că un serviciu e doar un serviciu.

— Ce înseamnă asta?

— Poate nu vreau să mă definească ceea ce fac. Poate aş vrea să mă definească ceea ce sunt.

Alex se gândi la răspunsul ei.

— Bine, spuse el. Şi atunci ce vrei să fii?

— Chiar vrei să ştii?

— Altfel nu te-aş fi întrebat.

Katie se opri şi-l privi în ochi.

— Aş vrea să fiu soție şi mamă, spuse ea într-un târziu.

El se încruntă.

— Dar parcă nu erai sigură că vrei să ai copii.

Ea-şi dădu capul pe spate, arătând mai frumoasă ca oricând.

— Ce legătură are asta?

Copiii adormiră înainte să ajungă ei pe autostradă. Drumul spre casă nu dura mult, poate jumătate de oră, dar nici Alex, nici Katie nu voiau să rişte să-i trezească pe copii cu conversația lor. Se mulțumeau să se țină de mână în tăcere în timp ce mergeau înapoi spre Southport.

Când Alex opri în fața casei ei, Katie o văzu pe Jo stând pe treptele verandei, de parcă o aştepta pe ea. În întuneric, nu era sigură dacă Alex o recunoscuse, dar chiar atunci Kristen se mişcă şi el se întoarse în scaun să se asigure că nu o trezise. Katie se aplecă şi-l sărută.

— Probabil ar trebui să vorbesc cu ea, şopti Katie.

— Cu cine? Cu Kristen?

— Cu vecina mea, zâmbi ea, arătându-i-o peste umăr. Sau, mai degrabă, probabil ea vrea să vorbească cu mine.

— A, bine, încuviință el, aruncând o privire spre veranda lui Jo. M-am simțim foarte bine în seara asta.

— Şi eu la fel.

Alex o sărută înainte ca ea să coboare, iar când el plecă, se

duse spre casa lui Jo. Aceasta zâmbi şi-i făcu cu mâna, iar Katie se simți un pic mai relaxată. Nu mai vorbiseră din seara aceea, de la bar, şi, când se apropie de ea, Jo se ridică şi veni la balustradă.

— În primul rând, vreau să-mi cer scuze pentru felul în care ți-am vorbit, spuse ea fără introducere. Am exagerat. Am greşit şi n-o să se mai întâmple.

Katie urcă treptele spre verandă şi se aşeză, invitând-o şi pe Jo alături de ea pe treapta de sus.

— Nu-i nimic, spuse ea, nu m-am supărat.

— Eu tot mă simt prost din cauza asta, zise Jo şi regretul i se citea şi pe chip. Nu ştiu ce m-a apucat.

— Eu ştiu, răspunse Katie. Este evident. Ții la ei. Şi vrei să îi protejezi.

— Tot nu trebuia să vorbesc aşa cu tine. De asta n-am mai stat prin zonă. Mă simțeam prost şi ştiam că n-o să mă ierți niciodată.

Katie o linişti, punându-şi mâna pe brațul ei.

— Apreciez scuzele, dar să ştii că nu sunt necesare. De fapt, m-ai făcut să-mi dau seama de nişte lucruri importante.

— Da?

Katie confirmă cu o mişcare a capului.

— Şi să ştii că o să rămân în Southport o vreme.

— Te-am văzut conducând zilele trecute.

— Greu de crezut, nu-i aşa? încă nu mă simt confortabil la volan.

— O să te simți, spuse ea. Şi e mai bine decât cu bicicleta.

— Încă merg zilnic cu bicicleta. Nu-mi permit o maşină.

— Ți-aş zice că poți s-o foloseşti pe a mea, dar e iar la service. Tot timpul se strică. Mai bine aş avea o bicicletă.

— Ai grijă ce-ți doreşti.

— Asta a sunat a ceva ce-aş spune eu. Jo arătă spre drum cu o mişcare a capului. Mă bucur pentru tine şi Alex. Şi pentru copii. Le aduci multă bucurie.

— De unde ştii?

— Pentru că văd cum te priveşte Alex. Şi cum îi priveşti tu pe toți trei.

— Am petrecut mult timp împreună, se eschivă Katie.

Jo clătină din cap.

— E mai mult de atât. Arătați ca doi îndrăgostiți.

Katie se înroşi, iar Jo se jenă un pic.

— Bine, recunosc. Chiar dacă voi nu m-ați observat, eu v-am văzut pe voi sărutându-vă când vă luați la revedere.

— Ne spionezi? se prefăcu ea revoltată.

— Bineînțeles, pufni Jo. Eu cu ce altceva să-mi ocup timpul? Altceva interesant nu se întâmplă, aşa că... Făcu o pauză. Dar îl iubeşti, nu-i aşa?

Katie confirmă.

— Şi pe copii îi iubesc.

— Tare mă bucur! zise Jo, împreunându-şi mâinile ca pentru rugăciune.

Katie tăcu.

— Ai cunoscut-o pe soția lui?

— Da, spuse Jo.

Katie se uita departe, pe drum.

— Şi cum era? Adică, Alex a vorbit despre ea şi pot să-mi imaginez cum era...

Jo nu o lăsă să termine.

— Din ce am văzut eu, semăna mult cu tine. Şi zic asta în sensul bun. Îi iubea pe Alex şi pe copii. Ei erau cei mai importanți pentru ea. Asta e tot ce trebuie să ştii despre ea.

— Crezi că i-ar fi plăcut de mine?

— Da, spuse Jo. Sunt sigură că i-ar fi plăcut de tine.

30

Venise luna august şi Bostonul se sufoca de căldură.

Kevin îşi amintea vag că văzuse o ambulanță în fața casei familiei Feldman, dar nu se gândise prea mult la asta pentru că erau vecini răi şi nu-i păsa de ei. Abia acum îşi dădu seama că Gladys Feldman murise şi erau maşini parcate pe ambele părți ale străzii. Kevin fusese suspendat două săptămâni şi nu-i plăcea să aibă maşini parcate în fața casei, dar oamenii veniseră în oraş pentru înmormântare şi el n-

avea suficientă energie să roage pe vreunul să-şi mute maşina.

De când fusese suspendat, abia dacă mai făcuse duş şi stătea pe verandă, bând direct din sticlă, uitându-se la oamenii care intrau şi ieşeau din casa de vizavi. Ştia că înmormântarea era mai târziu în după-amiaza aceea şi că oamenii se adunau acasă la Feldman ca să plece împreună la slujbă. De câte ori avea loc o înmormântare, oamenii se adunau ca stolurile de gâşte.

Nu vorbise nici cu Bill, nici cu Coffey sau Ramirez, nici cu Todd sau Amber şi nici măcar cu părinții lui. Nu erau cutii de pizza pe podeaua din sufragerie şi nici resturi de mâncare chinezească în frigider, pentru că nu-i fusese foame. Avea suficientă votcă şi bău până ce începu să vadă casa familiei Feldman în ceață. O femeie ieşi din casa de vizavi să fumeze o țigară. Purta o rochie neagră şi Kevin se întrebă dacă ştia că soții Feldman țipau la copiii din cartier.

O privi pe femeie pentru că nu voia să se uite la televizor pe canalul HGTV. Erin obişnuia să se uite la canalul acela, dar ea fugise la Philadelphia, îşi luase numele de Erica, apoi dispăruse, iar el fusese suspendat de la serviciu, dar înainte de asta se dovedise un bun detectiv.

Femeia în negru îşi termină țigara, o aruncă în iarbă şi călcă pe ea. Privi spre stradă şi îl văzu pe el stând pe verandă. Ezită, apoi traversă strada spre el. Nu o cunoştea, nu o văzuse niciodată.

Kevin nu ştia ce voia de la el, dar puse sticla jos şi coborî treptele. Ea se opri pe trotuarul din față.

— Kevin Tierney? întrebă femeia.

— Da, spuse el şi timbrul vocii lui i se păru ciudat pentru că nu mai vorbise de câteva zile.

— Eu sunt Karen Feldman, spuse ea. Părinții mei locuiesc vizavi. Larry şi Gladys Feldman? făcu o pauză, dar Kevin nu spuse nimic, aşa că femeia continuă. Mă întrebam dacă Erin vrea să participe la înmormântare.

Kevin se uită îndelung la ea.

— Erin? se miră el.

— Da. Mama şi tatăl meu se bucurau mult când venea ea în vizită. Le făcea plăcinte şi uneori îi ajuta la curăţenie, mai ales după ce mama s-a îmbolnăvit. Cancer la plămâni. A fost îngrozitor, clătină ea din cap. Erin e acasă? Speram să o văd. Înmormântarea începe la ora două.

— Nu, nu e acasă. Ajută o prietenă bolnavă în Manchester, spuse el.

— A... bine, atunci. Îmi pare rău. Scuze pentru deranj.

Mintea lui începu să se limpezească şi observă că femeia se pregătea să plece.

— Condoleanţe, apropo. I-am spus lui Erin şi i-a părut rău că nu poate veni. Aţi primit florile?

— A, probabil. Nu am verificat. Am primit atât de multe...

— Nu-i nimic. Aş fi vrut să fie şi Erin aici.

— Şi eu. Întotdeauna am vrut să o cunosc. Mama mi-a spus că îi amintea de Katie.

— Katie?

— Sora mea mai mică. A murit acum şase ani. Îmi pare rău.

— Şi mie. Tuturor ne este dor de ea, mai ales mamei. De asta se şi înţelegea aşa de bine cu Erin. Chiar arătau la fel. Aceeaşi vârstă, tot. Chiar dacă observă privirea goală a lui Kevin, Karen continuă: Mama îi arăta lui Erin poze cu Katie... Avea mereu aşa răbdare cu ea. E o femeie tare drăguţă. Sunteţi un om norocos.

Kevin se forţă să zâmbească.

— Da, ştiu.

Fusese un detectiv bun, dar adevărul este că uneori răspunsurile ţineau de noroc. Probe noi ieşind la suprafaţă, un martor necunoscut care apărea, o cameră de luat vederi de pe stradă care surprindea un număr de înmatriculare. În cazul de faţă, indiciul veni de la o femeie în negru numită Karen Feldman, care traversase strada într-o dimineaţă în care el băuse şi îi povestise despre sora ei moartă.

Chiar dacă încă îl durea capul, aruncă votca în chiuvetă şi se gândi la Erin şi la familia Feldman. Erin îi cunoştea şi-i

vizita, chiar dacă lui nu-i spusese niciodată că mergea la ei acasă. El o suna şi venea acasă pe neaşteptate şi ea era mereu acolo, dar, cumva, despre asta nu aflase niciodată. Erin nu-i povestise despre ei, iar când el se plângea că erau vecini răi, ea nu spunea nimic.

Erin avea un secret.

De mult timp nu mai avusese mintea aşa limpede şi făcu un duş, apoi se îmbrăcă într-un costum negru. Îşi pregăti un sendviş cu şuncă şi curcan, cu muştar de Dijon, pe care îl mâncă, apoi îşi mai făcu unul şi-l mâncă şi pe acela. Strada era plină de maşini şi îi privi pe oameni intrând şi ieşind din casă. Karen ieşi şi mai fumă o ţigară. În timp ce aştepta, Kevin îşi băgă în buzunar nişte foi de hârtie şi un pix.

După-amiază, oamenii începură să meargă spre maşinile lor. Auzi zgomot de motor ambreiat şi, una câte una, maşinile plecară. Era trecut de ora unu şi se duceau la slujba de înmormântare. Dură cincisprezece minute până plecă toată lumea şi îl văzu pe Larry Feldman condus la maşină de Karen. Aceasta urcă la volan şi plecă şi, în sfârşit, nu mai rămaseră maşini pe stradă sau în parcare.

Mai aşteptă zece minute, să se asigure că plecase toată lumea, apoi ieşi din casă. Traversă peluza şi se îndreptă spre casa Feldmanilor. Nu se grăbi şi nu încercă să se ascundă. Observase că mulţi dintre vecini plecaseră la slujbă, iar cei care rămăseseră acasă aveau să-şi amintească doar un participant la înmormântare îmbrăcat într-un costum negru. Uşa din faţă era închisă, dar fuseseră mulţi oameni în casă, aşa că ocoli şi merse în spate. Acolo, găsi o uşă deschisă şi întră în casă.

Era linişte. Se opri, pândind sunet de voci sau de paşi, dar nu auzi nimic. Pe dulap, erau pahare de plastic, iar pe masă platouri cu mâncare. Merse prin casă. Avea timp, dar nu ştia cât şi se hotărî să înceapă cu sufrageria. Deschise şi închise uşile de la dulapuri, lăsând totul ca înainte. Căută în bucătărie şi în dormitor şi, în cele din urmă, se duse în birou. Acolo erau biblioteci, un scaun rabatabil şi un televizor. În colţ, observă un dulăpior.

Se duse la el şi-l deschise. Trecu repede totul în revistă. Găsi un dosar cu o etichetă pe care scria „Katie” şi îl scoase, îl deschise şi examină tot ce se afla înăuntru: un articol de ziar – aparent se înecase după ce căzuse într-un iaz îngheţat – şi poze cu ea la şcoală. În fotografia de absolvire, semăna extraordinar de bine cu Erin. La sfârşitul dosarului, găsi un plic. Îl deschise şi găsi un carnet vechi de elev. Pe faţa plicului era un cod numeric personal, pe care şi-l notă pe hârtia din buzunar. Nu găsi cartea de identitate, dar avea codul. Certificatul de naştere era o copie, deşi şifonată şi uzată, de parcă cineva ar fi mototolit-o şi apoi ar fi încercat să o netezească la loc.

Avea ce-i trebuia, aşa că ieşi din casă. De îndată ce ajunse la el, sună poliţistul de la cealaltă secţie, cel care se culca cu bona. A doua zi, acesta îl sună pe Kevin.

Katie Feldman primise de curând un permis de conducere, pe o adresă din Southport, Carolina de Nord.

Kevin închise telefonul fără vreun cuvânt, ştiind că o găsise.

Erin.

31

În Southport se abătuse o furtună tropicală şi continuase să plouă în cea mai mare parte a după-amiezii până seara. Katie lucra în tura de prânz, dar din cauza vremii, restaurantul rămăsese pe jumătate gol, aşa că Ivan îi dăduse voie să plece mai devreme. Împrumutase jeepul şi, după ce petrecuse o oră la bibliotecă, îl lăsase la magazin. Când Alex o conduse acasă, îl invitase să vină la cină cu copiii.

Restul după-amiezii, se simţise neliniştită. Voia să creadă că era din cauza vremii, dar, stând la fereastra din bucătărie, privind crengile îndoite de vânt şi şiroaiele de ploaie căzând, îşi dădu seama că era mai degrabă o stare de îngrijorare pentru că totul în viaţa ei părea aproape prea perfect zilele acelea. Relaţia ei cu Alex şi după-amiezile petrecute cu copiii umpleau un gol de care nici nu ştiuse înainte, dar cu mult

timp în urmă învățase că nimic minunat nu durează o veşnicie. Bucuria era la fel de trecătoare ca o stea căzătoare ce traversa cerul serii, gata să se stingă în orice clipă.

Mai devreme, la bibliotecă, răsfoise Boston Globe online la unul dintre calculatoare şi dăduse peste necrologul lui Gladys Feldman. Ştiuse că Gladys era bolnavă de cancer, în fază terminală, chiar de dinainte să plece. Deşi verificase regulat necrologurile din Boston, descrierea sumară a vieții ei şi a celor rămaşi în viață o lovi cu o forță neaşteptată.

Nu voise să ia actul de identitate din dosarul soților Feldman, nici nu se gândise măcar la asta înainte ca Gladys să scoată dosarul şi să-i arate poza lui Katie de la absolvire. Văzuse certificatul de naştere şi cartea de identitate lângă poză şi îşi dăduse seama că era o oportunitate pentru ea. Data următoare când îi vizitase, sub pretextul că avea nevoie la toaletă, se dusese de fapt la dulăpiorul din birou. Mai târziu, în timp ce mâncau împreună plăcintă cu afine în bucătărie, documentele din buzunar parcă o ardeau. O săptămână mai târziu, după ce făcuse o copie a certificatului de naştere la bibliotecă şi o şifonase, ca să pară mai veche, pusese documentul la loc în dosar. Ar fi făcut la fel şi cu cartea de identitate, dar nu avea cum să facă o copie la fel de bună şi spera că, în cazul în care ar fi observat că lipseşte, soții Feldman aveau să creadă că o pierduseră sau că o puseseră în altă parte.

Îşi spuse că soțul ei nu va şti niciodată ce făcuse ea. Lui nu-i plăcea familia Feldman şi sentimentul era reciproc. Bănuia că ei ştiau că o bătea. Vedea asta în ochii lor când o urmăreau traversând repede strada ca să-i viziteze, când se prefăceau că nu observă vânătăile de pe brațele ei şi când se crispau dacă vorbea despre Kevin. Voia să creadă că soții Feldman nu s-ar fi supărat pentru ce făcuse, că ar fi vrut ca ea să ia actele pentru că ştiau că avea nevoie de ele şi ar fi vrut ca ea să scape.

Soții Feldmann erau singurii din Dorchester de care îi era dor şi se întrebă ce mai făcea Larry. Ei îi fuseseră prieteni când nu mai avea pe nimeni altcineva să-i stea alături. Voia

să-i transmită condoleanțe lui Larry. Voia să plângă cu el şi să vorbească împreună despre Gladys şi să-i spună că, datorită lor, viața ei era mai bună acum. Voia să-i spună că întâlnise un bărbat care o iubea şi că era fericită pentru prima dată după mulți ani.

Dar nu avea să facă nimic din toate astea. În schimb, ieşi pe verandă şi, cu ochii înceţoşați de lacrimi, privi furtuna sfâşiind frunzele copacilor.

— Ai fost tăcută toată seara, spuse Alex. S-a întâmplat ceva?

Katie pregătise paste cu ton la cină şi Alex o ajuta să spele vasele. Copiii erau în sufragerie şi jucau jocuri pe console, iar piuiturile şi zumzetele răzbăteau până în bucătărie, în ciuda zgomotului făcut de apa de la robinet.

— A murit o prietenă de-a mea, spuse ea şi-i dădu o farfurie s-o usuce. Ştiam că urma să se întâmple, dar tot sunt tristă.

— Întotdeauna e trist, aprobă el. Îmi pare rău.

Ştia că nu e cazul să ceară detalii, aşa că aşteptă să vrea ea să-i povestească mai multe, dar Katie mai spălă un pahar, apoi schimbă subiectul.

— Cât crezi că mai durează furtuna? întrebă ea.

— Nu mult. De ce?

— Mă întrebam dacă o să se amâne bâlciul de mâine. Sau zborul.

Alex se uită pe fereastră.

— Ar trebui să se însenineze. Deja vântul s-a domolit. Sunt sigur că furtuna e pe sfârşite.

— La timp, observă Katie.

— Sigur că da. Natura n-ar îndrăzni să strice planurile organizatorilor bâlciului. Sau planurile lui Joyce.

Katie zâmbi.

— Cât o să dureze să o iei pe fata ei de la aeroport?

— Probabil patru sau cinci ore. Raleigh nu e chiar aşa de aproape.

— De ce nu a zburat la Wilmington? Sau de ce n-a

închiriat o maşină?

— Nu ştiu. N-am întrebat, dar cred că a vrut să economisească nişte bani.

— Faci o faptă bună, să ştii, ajutând-o pe Joyce.

Alex ridică din umeri cu nonşalanță, arătând că nu era mare lucru.

— O să te distrezi mâine.

— La bâlci cu copiii?

— Şi acolo. Şi, dacă mă rogi frumos, te tratez cu nişte înghețată prăjită.

— Înghețată prăjită? Sună groaznic.

— De fapt, e chiar bună.

— Toate se prăjesc prin părțile astea?

— Dacă se poate, crede-mă, cineva o s-o facă. Anul trecut, era un local unde serveau unt prăjit.

Katie aproape se înecă.

— Glumeşti.

— Deloc. Suna îngrozitor, dar oamenii stăteau la coadă să-l cumpere. La fel de bine puteau să stea la coadă pentru atac de cord.

Katie spălă şi clăti ultima cană, apoi i-o dădu lui Alex.

— Crezi că le-a plăcut mâncarea copiilor? Kristen nu a mâncat prea mult.

— Kristen de obicei nu mănâncă prea mult. Şi, ce e cel mai important, mie mi-a plăcut. A fost delicioasă.

Katie scutură din cap.

— Cui îi pasă de copii, nu? Dacă tu eşti mulțumit…

— Îmi pare rău. De fapt, sunt un narcisist.

Katie dădu cu buretele peste o farfurie şi o clăti.

— Abia aştept să vin la tine acasă.

— De ce?

— Pentru că mereu stăm aici, nu acolo. Nu mă înțelege greşit, ştiu că aşa a fost corect, din cauza copiilor. „Şi din cauza lui Carly”, gândi ea, fără să dea glas bănuielii ei. Aşa o sa am ocazia să văd unde locuieşti.

Alex luă farfuria.

— Ai mai fost acolo.

— Da, dar doar câteva minute şi numai în bucătărie sau în sufragerie. Nu e ca şi cum ți-aş fi văzut dormitorul sau aş fi tras cu ochiul în dulăpiorul cu medicamente.

— Doar n-ai face aşa ceva, se prefăcu Alex revoltat.

— Poate că da, dacă aş avea ocazia.

Alex uscă farfuria şi o puse în dulap.

— Poți să petreci cât timp vrei în dormitorul meu.

Katie râse.

— Tipic masculin.

— Ziceam doar că nu m-ar deranja. Şi poți să tragi cu ochiul şi în dulăpiorul cu medicamente. N-am nimic de ascuns.

— Aşa spui tu, îl tachină ea. Vorbeşti cu cineva care are numai secrete.

— Nu şi față de mine.

— Nu, spuse ea cu o mină serioasă. Față de tine, nu.

Mai spălă vreo două farfurii şi i le dădu, simțind un val de mulțumire când îl privi cum le usucă şi le pune la loc.

— Pot să te întreb ceva? zise el şovăielnic. Nu vreau să te superi, dar sunt curios.

— Spune.

Şterse cu prosopul câțiva stropi de pe braț, ca să mai tragă de timp.

— Mă întrebam dacă te-ai mai gândit la ce am zis weekendul trecut, în parcare, după rodeoul cu maimuțe?

— Ai spus multe lucruri, zise ea cu precauție.

— Nu-ți aduci aminte? Mi-ai spus că Erin nu poate să se căsătorească şi eu am zis că probabil Katie ar putea.

Katie simți cum se crispează, nu atât din cauza amintirii, cât a tonului serios cu care vorbea el. Ştia exact unde voia să ajungă.

— Mi-aduc aminte, spuse ea încercând să adopte un ton degajat. Cred că am răspuns că ar trebui mai întâi să întâlnesc bărbatul potrivit.

Auzind cuvintele acestea, Alex strânse din buze, parcă neştiind dacă să continue sau nu.

— Voiam doar să ştiu dacă te-ai gândit la asta. Ca noi să

ne căsătorim în cele din urmă.

Apa era caldă încă atunci când Katie trecu la tacâmuri.

— Mai întâi trebuie să mă ceri.

— Şi dacă te-aş cere?

Katie găsi o furculiță şi o frecă.

— Cred că ți-aş spune că te iubesc.

— Ai spune da?

Ea tăcu.

— Nu vreau să mă mărit din nou.

— Nu vrei sau nu crezi că poți?

— Care-i diferența?

Expresia ei rămase încăpățânată şi sumbră.

— Ştii că sunt încă măritată. Bigamia este ilegală.

— Nu mai eşti Erin. Eşti Katie. Aşa cum ai zis şi tu, carnetul de şofer o demonstrează.

— Dar nu sunt nici Katie! izbucni ea, apoi se întoarse spre el. Nu înțelegi? Am furat numele de la nişte oameni la care țin! Oameni care aveau încredere în mine. Îl fixă cu privirea, simțind tensiunea acumulată în cursul zilei şi amintindu-şi intens bunătatea şi mila lui Gladys, fuga ei şi anii de coşmar petrecuți cu Kevin. De ce nu poți să fii mulțumit aşa cum sunt lucrurile acum? De ce trebuie să insişti aşa de mult să fiu persoana care vrei tu să fiu în loc de persoana care sunt eu, de fapt?

Alex tresări.

— Te iubesc aşa cum eşti.

— Dar condiționezi asta.

— Nu-i adevărat.

— Ba da! insistă ea. Ştia că ridică vocea, dar nu putea să se oprească. Tu ai o idee foarte clară despre ce vrei în viață şi încerci să mă faci pe mine să mă potrivesc cu planul tău.

— Nu-i adevărat, protestă Alex, n-am făcut decât să-ți pun o întrebare.

— Dar voiai un anumit răspuns! Voiai răspunsul corect şi, dacă nu-l primeai, să încerci să mă convingi să-mi schimb poziția. Că ar trebui să fac ce vrei tu! Că ar trebui să fac tot ce vrei tu!

Pentru prima dată, Alex o privi cu ochii mijiți.

— Nu face asta! spuse el.

— Ce să fac? Să spun adevărul? Să-ți spun cum mă simt? De ce? Ce o să faci? O să dai în mine? Hai, dă!

Alex se dădu înapoi, de parcă l-ar fi plesnit. Katie ştia că vorbele ei îşi atinseseră ținta, dar în loc să se înfurie, Alex puse prosopul pe dulap şi făcu un pas înapoi.

— Nu ştiu ce se întâmplă, dar îmi pare rău că am deschis discuția. N-am vrut să te încolțesc sau să încerc să te conving de ceva anume. Nu voiam decât să port o conversație. Tăcu, aşteptând ca ea să spună ceva, dar ea nu spuse nimic. Clătinând din cap, porni spre uşă, apoi se opri. Mulțumesc pentru cină, şopti el.

În sufragerie, Katie îl auzi spunându-le copiilor că e târziu şi apoi uşa de la intrare se deschise cu un scârțâit. Alex închise uşa încet în urma lui şi, deodată, casa se cufundă în tăcere, lăsând-o singură cu gândurile ei.

32

Kevin păstra cu dificultate direcția pe autostradă. Voise să-şi păstreze mintea clară, dar capul începuse să-i bubuie de durere şi i se făcuse rău de la stomac, aşa că se oprise la un magazin de băuturi şi-şi cumpărase o sticlă de votcă. Aceasta amorți durerea şi, în timp ce o sorbea cu paiul, nu se putea gândi decât la Erin şi la cum îşi schimbase ea numele în Katie.

Vedea autostrada ca prin ceață. Farurile, ca nişte pete albe duble, creşteau în intensitate pe măsură ce se apropiau din direcția opusă şi apoi dispăreau, când treceau pe lângă el. Unul după altul. Mii. Oameni care se duceau în diverse locuri şi făceau diverse lucruri. Kevin se ducea în Carolina de Nord, călătorind spre sud, să-şi găsească soția. Pleca din Massachussetts, conducea prin Rhode Island şi Connecticut, New York şi New Jersey. Luna se ridică pe cer portocalie şi furioasă, apoi se albi şi traversă bolta înnegurată de deasupra lui. Din loc în loc sclipeau stele.

Prin fereastra deschisă bătea vântul fierbinte şi Kevin ținea volanul drept, cu gândurile amestecate ca un joc de puzzle. Nenorocita îl părăsise. Abandonase mariajul lor şi îl lăsase pe el să putrezească, crezându-se mai deşteaptă decât el. Dar o găsise. Karen Feldman traversase strada şi el aflase secretul lui Erin. De-acum, gata. Ştia unde locuia ea, unde se ascundea. Adresa ei era mâzgălită pe o bucată de hârtie, pe locul de alături, fixată cu pistolul pe care-l adusese cu el. Pe bancheta din spate aşezase o geantă de voiaj plină cu haine, cătuşe şi bandă adezivă. Pe drum se oprise la un bancomat şi scosese câteva sute de dolari. Voia să-i zdrobească fața lui Erin cu pumnii de îndată ce o găsea, să o umple de sânge. Voia să o sărute, să o țină în brațe şi să o implore să vină acasă. Umplu rezervorul lângă Philadelphia şi îşi aminti cum îi luase urma acolo.

Îşi bătuse joc de el, ducând o viață secretă de care el habar n-avusese. Îi vizita pe soții Feldman, le gătea şi le făcea curat, timp în care urzea intrigi şi mințea. Se întrebă ce alte minciuni îi mai spusese. Era şi vreun bărbat implicat? Poate nu atunci, dar până acum sigur apăruse şi un bărbat. Care o săruta. O mângâia. O dezbrăca. Râdea de el. Probabil erau amândoi în pat chiar acum. Ea şi bărbatul acela. Amândoi râdeau de el pe la spate. „I-am arătat eu lui, nu? zicea ea în timp ce râdea. Kevin nici nu ştia ce-l aşteaptă."

Simplul gând al trădării ei îl înnebunea. Era furios. Conducea deja de câteva ore, dar nu se opri. Sorbi din votcă şi clipi repede ca să-şi limpezească privirea. Nu acceleră, nu voia să fie tras pe dreapta. Nu cu un pistol pe scaunul din dreapta. Ei îi era frică de arme şi mereu îl ruga să îşi încuie undeva pistolul când ieşea din tură, ceea ce el făcea.

Dar asta nu era de-ajuns. Putea să-i cumpere o casă, mobilă şi haine frumoase şi s-o ducă la bibliotecă şi la coafor şi tot nu era de-ajuns. Cine să mai înțeleagă? Era aşa de greu să facă curățenie în casă şi să pregătească cina? Niciodată nu voia să o lovească, o bătea numai când nu avea de ales. Când era proastă, indiferentă sau egoistă. Ea îl provoca.

Motorul îi zbârnâia constant în urechi. Avea permis de conducere acum şi era chelneriță la un restaurant numit Ivan's. Înainte să plece, Kevin făcuse nişte căutări pe internet şi dăduse nişte telefoane. Nu fusese greu să o găsească, pentru că oraşul era mic. Aflase unde lucrează în mai puțin de douăzeci de minute. Nu trebuise decât să formeze numărul şi să întrebe dacă nu cumva Katie era acolo. La al patrulea apel, cineva răspunsese da. El închisese fără să spună vreun cuvânt. Erin credea că se poate ascunde la nesfârşit, dar el era un detectiv bun şi o găsise. „Vin, gândi el. Ştiu unde locuieşti şi unde lucrezi şi de data asta nu-mi mai scapi."

Trecu pe lângă panouri publicitare şi rampe de ieşire de pe autostradă, iar în Delaware se porni ploaia. Ridică geamul şi simți cum vântul începe să împingă maşina în lateral. În fața lui, o camionetă se clătina, roțile remorcii călcând liniile despărțitoare. Porni ştergătoarele şi parbrizul se limpezi. Dar ploaia se înteți şi Kevin se aplecă deasupra volanului, privind cu greutate din cauza luminii cețoase a farurilor ce veneau din față. Respirația lui aburea geamul, aşa că apăsă butonul de degivrare. Avea să conducă toată noaptea ca s-o găsească pe Erin a doua zi. Să o aducă acasă şi să o ia de la capăt. Soț şi soție, trăind împreună, aşa cum se cuvenea. Fericiți.

Fuseseră fericiți odată. Se simțiseră bine împreună. Cândva la începutul căsniciei lor, îşi aminti Kevin, el şi Erin vizitau în weekend case scoase la vânzare. Ea era încântată la ideea de a cumpăra o casă şi asculta în timp ce el discuta cu agenții imobiliari, iar vocea ei răsuna melodios în casele goale. Îi plăcea să traverseze camerele fără grabă şi el ştia că atunci îşi imagina cum să aşeze mobila. Când găsiseră casa în Dorchester, el îşi dăduse seama că Erin o voia din felul în care îi străluceau ochii. În seara aceea, cum stăteau întinşi în pat, ea trasase cercuri cu degetul pe pieptul lui şi îl rugase să înainteze o ofertă pentru casă, iar el se gândea că ar face orice pentru ea deoarece o iubea.

Orice, în afară de copii. Ea voia copii, o familie. În primul an de căsnicie vorbea tot timpul despre asta. El încercase să

o ignore, nu voia să-i spună că nu dorea să devină grasă şi pufoasă, că femeile însărcinate erau urâte, că nu voia să o audă smiorcăindu-se că era obosită sau că avea picioarele umflate. Nu voia să audă un copilaş făcând tărăboi sau plângând când se întorcea el seara de la muncă şi nici să vadă jucării răspândite prin casă. Nu dorea ca ea să devină neglijentă şi cu formele lăsate sau să-l întrebe dacă i se părea că are fundul mare. Se căsătorise cu ea pentru că voia o soție, nu o mamă. Dar ea mereu aducea vorba despre asta, îl tot bătea la cap în fiecare zi până când într-o zi o pălmuise şi îi spusese să-şi țină gura. După aceea, Erin nu mai vorbise despre asta niciodată, dar acum se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să-i dea atunci ce voia. Dacă ar fi avut un copil, n-ar mai fi plecat, n-ar fi avut cum să fugă cu el. Conform aceluiaşi raționament, nici de acum încolo n-ar mai fi putut să fugă vreodată.

Vor avea un copil, hotărî el, şi vor trăi toți trei în Dorchester, iar el va lucra ca detectiv. Serile, avea să vină acasă la soția lui frumoasă şi, văzându-i împreună la magazin, oamenii aveau să se minuneze şi să spună: „Arată ca familia americană perfectă”.

Se întrebă dacă avea părul tot blond. Spera că este lung şi blond şi că-şi va putea trece degetele prin el. Ei îi plăcea când făcea asta, îi şoptea mereu cuvintele care-i plăceau lui, stârnindu-l. Dar astea nu fuseseră reale dacă ea, de fapt, plănuise să-l părăsească şi nu se întorsese acasă. Îl mințise, îl mințise tot timpul. Săptămâni la rând. Chiar luni. Furase de la familia Feldman, îl păcălise cu telefonul, luase bani din portofelul lui. Făcuse planuri şi le pusese pe toate la cale fără ca el să bănuiască măcar, iar acum un alt bărbat împărțea acelaşi pat cu ea. Îşi trecea degetele prin părul ei, îi asculta gemetele, îi simțea atingerile. Kevin îşi muşcă buza şi simți gustul de sânge. Plin de ură, voia să o lovească cu picioarele şi cu pumnii, să o arunce pe scări. Mai luă o înghițitură din sticla de lângă el, să-şi clătească gustul metalic din gură.

Îl păcălise pentru că era frumoasă. Totul la ea era frumos. Sânii, buzele, chiar şi partea de jos a spatelui. La cazinou, în

Atlantic City, când o cunoscuse, i se păruse cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată şi nimic nu se schimbase în cei patru ani de căsnicie. Ea ştia cât o dorea el şi folosea asta în avantajul ei. Se îmbrăca sexy. Îşi făcea părul. Purta lenjerie cu dantelă. Asta îl făcea să lase garda jos, convins că-l iubea.

Dar ea nu-l iubea. Nici măcar nu-i păsa de el. Nu-i păsa de ghivecele sparte şi de vesela aruncată pe jos, nu-i păsa că el fusese suspendat de la serviciu, că adormise plângând în ultimele luni. Nu-i păsa că viaţa lui se ducea naibii. Nu conta decât ce voia ea, dar mereu fusese egoistă şi acum râdea de el. Râsese luni de zile şi se gândise numai la ea. El o iubea şi o ura şi nu găsea nicio explicaţie. Simţi cum îi dădeau lacrimile şi clipi ca să le oprească.

Delaware. Maryland. Periferia Washington DC. Virginia. Ore în şir pierdute în noaptea fără sfârşit. Ploaia violentă de la început se risipi treptat. Kevin se opri lângă Richmond în zori şi luă micul dejun. Două ouă, patru bucăţi de bacon, pâine prăjită. Bău trei ceşti de cafea. Mai puse benzină şi se întoarse pe autostradă. Intră în Carolina de Nord pe un cer senin. Parbrizul nu era perfect curat, iar spatele îl durea. Trebuia să poarte ochelari de soare ca să nu mijească ochii, iar barba începuse să-l mănânce.

„Vin, Erin, gândi el, ajung în curând."

33

Katie se trezi epuizată. Se sucise şi răsucise ore în şir în timpul nopţii, repetându-şi în minte lucrurile îngrozitoare pe care i le spusese lui Alex. Nu ştia ce o apucase. Da, era supărată că murise Gladys Feldman, dar pentru nimic în lume nu-şi amintea măcar cum începuse cearta. Sau, mai degrabă, îşi amintea, dar nu avea nicio noimă. Ştia că Alex nu o presase, nu încercase să o forţeze în vreun fel să facă ceva pentru care nu era pregătită. Ştia că el nu semăna nici pe departe cu Kevin, şi totuşi ce-i spusese?

„Ce o să faci? O să dai în mine? Hai, dă!"

De ce ar fi spus aşa ceva?

În cele din urmă, aţipi după ora două noaptea, când vântul şi ploaia se mai potoliră. Până dimineaţă, cerul se înseninã, iar dintre copaci se auzea ciripit de păsărele. De pe verandă, Katie observă efectele furtunii: crengi rupte răspândite în faţa casei, un covor de conuri de pin împrăştiate prin toată curtea şi pe drumul din faţa casei. Aerul era umed. Avea să fie o zi caniculară, poate cea mai călduroasă zi de vară de până atunci. Îşi propuse să-i amintească lui Alex să nu-i lase pe copii afară prea mult, apoi se gândi că poate el nu mai voia să-i lase cu ea. Că poate încă era supărat pe ea.

Nu poate, se corectă ea. Aproape sigur era supărat pe ea. Şi rănit, în plus. Nici măcar nu-i lăsase pe copii să-şi ia la revedere cu o seară în urmă.

Katie se aşeză pe trepte şi se întoarse spre casa lui Jo, întrebându-se dacă aceasta se trezise. Era devreme, probabil prea devreme să ciocănească la uşa ei. Nu ştia ce să-i spună sau la ce ar ajuta-o. Nu voia să-i povestească ce-i spusese lui Alex – ar fi vrut mai degrabă să şteargă amintirea cu totul –, dar poate Jo putea să o ajute să înţeleagă anxietatea pe care o tot simţise. Chiar şi după ce plecase Alex, Katie observase tensiunea din umeri şi, pentru prima dată după multe săptămâni, lăsase lumina aprinsă noaptea.

Intuiţia ei îi spunea că ceva nu era în regulă, dar nu-şi dădea seama ce anume, doar că gândurile ei se tot întorceau la familia Feldman. La Gladys. La schimbările inevitabile din casă. La ce s-ar întâmpla dacă cineva ar observa lipsa informaţiilor legate de Katie? Numai la gândul ăsta i se făcu rău.

— O să fie bine, auzi ea deodată. Întorcându-se, o văzu pe Jo stând într-o parte, echipată cu pantofii de alergat, îmbujorată şi cu pete de transpiraţie pe tricou.

— De unde ai apărut?

— Am fost la alergat, spuse Jo. Am încercat să ies înainte să se facă prea cald, dar evident, n-a funcţionat. E aşa zăpuşeală că abia dacă am putut să respir, am crezut că o să fac infarct. Chiar şi aşa, cred că mi-e mai bine decât ţie. Pari

de-a dreptul dărâmată.

Jo arătă spre trepte şi Katie se dădu mai încolo, să-i facă loc. Jo se aşeză lângă ea.

— M-am certat cu Alex aseară.

— Şi?

— I-am zis ceva îngrozitor.

— I-ai cerut scuze?

— Nu, răspunse Katie. A plecat înainte. Ar fi trebuit să-i cer scuze, dar nu am făcut-o. Şi acum…

— Ce? Crezi că e prea târziu? Jo o strânse pe Katie de genunchi. Niciodată nu e prea târziu să faci ce trebuie. Du-te şi vorbeşte cu el.

Katie ezită temătoare.

— Şi dacă nu mă iartă?

— Atunci nu e cine credeai tu că este.

Katie îşi trase genunchii sus şi-şi sprijini bărbia în ei. Jo trase de tricou, să nu i se mai lipească de piele, încercând să-şi facă aer, apoi continuă:

— O să te ierte, ştii asta, nu? Chiar dacă este supărat şi l-ai rănit, este un om bun. Jo zâmbi. Şi-apoi, orice cuplu trebuie să se mai şi certe din când în când. Doar ca să demonstreze că relația este îndeajuns de puternică să supraviețuiască.

— Vorbeşti ca un consultant.

— Da, dar e adevărat. Relațiile de durată – cele care contează – sunt cele care rezistă şi suişurilor, şi coborâşurilor. Iar tu încă vrei ceva de durată, nu-i aşa?

— Da, confirmă Katie. Vreau. Şi ai dreptate. Mulțumesc.

Jo o bătu uşor cu palma pe genunchi şi se ridică de pe trepte.

— La ce-s buni prietenii?

Se ridică şi Katie.

— Vrei o cafea? Tocmai voiam să pun apă la fiert.

— În dimineața asta, nu. E prea cald. Ce vreau eu e un pahar cu apă rece şi un duş răcoritor. Simt că mă topesc.

— Te duci la bâlci azi?

— Poate. Încă nu m-am hotărât. Dar dacă mă duc, îți dau

de veste, promise ea. Acum du-te, înainte să te răzgândeşti.

Katie mai rămase câteva minute pe trepte, apoi se întoarse în casă. Făcu duş şi-şi turnă o ceaşcă de cafea, dar Jo avea dreptate, era prea cald pentru cafea. Aşa că se schimbă în pantaloni scurți şi sandale, apoi se duse în spatele casei şi se urcă pe bicicletă.

Deşi tocmai turnase cu găleata, drumul de pietriş se usca deja şi Katie putu să pedaleze fără prea mare efort. Nu-şi imagina cum de putuse Jo să alerge pe aşa o vreme, chiar dacă devreme, la prima oră devreme. Părea că totul încerca să scape de căldură. În mod normal, observa la tot pasul veverițe sau păsări, dar când intră pe şoseaua principală, nu văzu nicio mişcare.

Pe drum nu prea era trafic. Pe lângă ea trecură în viteză vreo două maşini, care lăsară fum în urma lor. Katie pedală mai departe şi, când luă o curbă, văzu şi magazinul în depărtare. Deja, în față erau parcate vreo şase maşini. Clienți obişnuiți care veneau să mănânce biscuiți.

Katie se gândi că o ajutase discuția cu Jo. Măcar puțin, oricum. Era încă neliniştită, dar nu atât din cauza familiei Feldman sau a altor amintiri tulburătoare cât a ceea ce avea să-i spună lui Alex. Sau, mai degrabă, din cauză a ce avea să-i răspundă el.

Se opri în fața magazinului. Pe bănci erau nişte oameni mai în vârstă care-şi făceau aer cu evantaiele şi Katie trecu pe lângă ei în drum spre uşă. La casă, Joyce tocmai înregistra cumpărăturile unui client şi îi zâmbi.

— Bună dimineața, Katie, spuse ea.

Katie privi repede prin magazin.

— Alex e pe aici?

— E sus, cu copiii. Ştii drumul, da? Pe scările din spate?

Katie ieşi din magazin şi o ocoli, până în spatele clădirii. Lângă doc, proprietarii bărcilor aşteptau la rând să cumpere gaz.

La uşă ezită un pic, apoi bătu. Auzi paşi apropiindu-se pe partea cealaltă. Când se deschise uşa, în fața ei stătea Alex.

Katie încercă să schițeze un zâmbet.

— Bună, spuse ea.

El înclină din cap cu o expresie de nedescifrat. Katie îşi drese vocea.

— Voiam să-ți spun că îmi pare rău pentru ce am spus. Am greşit.

Expresia lui rămase neutră.

— Bine, răspunse el, apreciez că ai venit să-ți ceri scuze.

Câteva clipe, niciunul nu mai spuse nimic şi, brusc, Katie îşi dori să nu fi venit.

— Pot să plec. Doar vreau să ştiu dacă mai ai nevoie de mine să stau cu copiii în seara asta.

Din nou, Alex nu spuse nimic şi, în tăcere, Katie clătină din cap. Când se întoarse să plece, îl auzi făcând un pas spre ea.

— Katie... stai, spuse el. Se uită peste umăr la copii, apoi închise uşa în spatele lui.

— Ce ai spus aseară... începu el, apoi se opri, nesigur.

— N-am vrut, zise ea blând. Nu ştiu ce m-a apucat. Eram supărată din altă cauză şi m-am descărcat pe tine.

— Recunosc, m-a deranjat. Nu neapărat că mi-ai spus lucrurile alea, ci că m-ai crezut în stare de... aşa ceva.

— Nu cred asta, zise Katie. N-aş crede niciodată asta despre tine.

El păru că se gândeşte la cuvintele ei, dar Katie ştiu că mai voia să spună ceva.

— Vreau să ştii că țin la ce avem în prezent şi, mai mult decât orice, vreau să te simți în largul tău. Orice ar însemna asta. Îmi pare rău dacă te-am făcut să te simți presată.

— Ba da, asta încercai, îi spuse ea zâmbind cu subînțeles. Un pic, oricum. Dar nu-i nimic. Cine ştie ce ne rezervă viitorul, nu? De exemplu, seara asta.

— De ce? Ce se întâmplă în seara asta?

Katie se sprijini de tocul uşii.

— Păi, după ce adorm copiii şi în funcție de ora la care te întorci, s-ar putea să fie prea târziu să mă mai întorc acasă. S-ar putea să mă găseşti la tine în pat...

Când îşi dădu seama că ea nu glumea, Alex îşi duse o

mână la bărbie, prefăcându-se că meditează.

— Asta este o dilemă.

— Sau poate nu o să fie aglomerat traficul şi o să ajungi la timp să mă duci pe mine acasă.

— De obicei conduc prudent. Nu-mi place să mă grăbesc.

Katie se aplecă spre el şi-i şopti la ureche.

— Ce conştiincios eşti!

— Încerc, şopti el, apoi buzele lor se uniră. Când se trase înapoi, observă că o duzină de oameni îi priveau de pe bărcile lor. Nu-i păsă. Cât timp ți-a luat să exersezi discursul ăsta?

— Nu l-am exersat. Doar mi-a… venit aşa.

Alex încă mai simțea urmele sărutului lor.

— Ai luat micul dejun? şopti el.

— Nu.

— Vrei să mănânci cereale cu mine şi cu copiii? înainte să mergem la bâlci?

— Sună delicios.

34

Carolina de Nord era urâtă, drumul lui ducea printre şiruri monotone de pini şi dealuri ondulate. De-a lungul autostrăzii vedea grupuri de case mobile, case țărăneşti şi hambare putrezite, năpădite de buruieni. Kevin ieşi de pe o autostradă şi intră pe o alta care mergea spre Wilmington şi mai bău aşa, doar de plictiseală.

Traversând peisajul neschimbat, se gândi la Erin. Şi la ce urma să facă atunci când avea s-o găsească. Spera să fie acasă când ajungea el, dar dacă era la muncă, oricum tot avea să ajungă acasă la un moment dat.

Autostrada se unduia pe lângă oraşe neinteresante cu nume uşor de uitat. Ajunse în Wilmington la ora zece. Traversă oraşul şi intră pe un drum mic, de țară. Merse spre sud, simțind căldura dogoritoare a soarelui prin geamul şoferului. Puse pistolul în poală, apoi iar pe scaun şi continuă să conducă.

În fine, ajunse acolo, în oraşul în care trăia ea. Southport.

Conduse încet prin oraş, ocolind un bâlci stradal, consultând din când în când instrucțiunile pe care le printase de pe internet înainte să plece. Scoase o cămaşă din geantă şi o puse peste pistol, să-l ascundă.

Era un oraş micuț, cu case curate şi îngrijite. Unele erau tipic sudiste, cu verande mari, magnolii şi steaguri americane fluturând pe stâlpi, iar altele îi aminteau de casele din Noua Anglie. Pe malul apei se întindeau adevărate domenii. Între ele, apa reflecta lumina soarelui şi era al naibii de cald. Ca în saună.

Câteva minute mai târziu, găsi drumul spre casa ei. Pe stânga, în față, era un magazin şi Kevin se opri să cumpere nişte benzină şi o cutie de Red Bull. Aşteptă în spatele unui bărbat care cumpăra cărbuni şi lichid de brichetă. La casă plăti unei bătrâne. Ea-i zâmbi şi-i mulțumi şi comentă, în felul acela băgăcios al bătrânelor, că nu-l mai văzuse prin zonă. Kevin îi spuse că venise în oraş pentru bâlci.

Când se întoarse pe drum, pulsul i se acceleră la gândul că nu mai avea mult. Luă o curbă şi încetini. În depărtare se vedea un drum cu pietriş. Conform instrucțiunilor, ar fi trebuit să o ia pe drumul de pietriş, dar Kevin nu opri maşina. Dacă Erin era acasă, i-ar fi recunoscut maşina imediat şi nu voia asta. Nu înainte să fie totul pregătit.

Întoarse maşina, căutând un loc de parcare ferit de priviri nedorite. Greu de găsit. Poate parcarea magazinului, dar oare n-ar observa cineva dacă ar parca acolo? Trecu din nou pe lângă magazin, cercetând zona. Copacii de pe ambele părți ale drumului ar putea servi de ascunziş… sau nu. Nu voia să rişte ca cineva să devină suspicios văzând o maşină abandonată printre copaci.

Din cauza cofeinei era agitat, aşa că bău din nou votcă, să se calmeze. Nu găsea şi pace un loc de parcat. Ce fel de oraş era şi ăsta? Se întoarse din nou, enervându-se de data asta. N-ar fi trebuit să întâmpine astfel de greutăți şi mai bine închiria o maşină, dar n-o făcuse şi acum nu găsea o modalitate să se apropie de Erin fără să-şi dea ea seama.

Magazinul era singura opțiune, aşa că intră înapoi în parcare şi se opri lângă clădire. De aici, era cel puțin un kilometru şi jumătate până la casa ei, dar nu ştia ce altceva să facă. Se mai gândi, apoi opri motorul. Când deschise uşa, căldura îl copleşi. Goli geanta, aruncând hainele pe bancheta din spate, în geantă băgă pistolul, frânghiile, cătuşele, banda adezivă şi încă o sticlă de votcă. Aruncându-şi geanta pe umăr, se uită în jur. Nu-l privea nimeni. Se gândi că putea să-şi lase maşina aici o oră sau două fără să trezească suspiciuni.

Plecă din parcare şi, în timp ce se îndrepta spre banda pietonală de pe marginea drumului, simți cum îl apucă durerea de cap. Căldura era ridicolă. Părea vie. Merse pe drum, uitându-se cu atenție la şoferii din maşinile care treceau pe lângă el. Nu o văzu pe Erin, nici măcar o Erin brunetă.

Ajunse la drumul de pietriş şi părăsi şoseaua. Drumul prăfuit şi plin de gropi părea să nu ducă nicăieri, dar, în cele din urmă, Kevin observă două căsuțe la vreo opt sute de metri mai încolo. Simți cum inima îi bătea mai tare. Erin locuia într-una din ele. Se mută pe marginea drumului, pe lângă copaci, ascunzându-se pe cât posibil. Spera să găsească umbră, dar soarele era sus şi căldura rămânea constantă. Avea cămaşa udă, transpirația îi picura pe obraji şi îi lipea părul de cap. Durerea de la tâmplă îl chinuia şi se opri să bea direct din sticlă.

De la distanță, niciuna dintre căsuțe nu părea ocupată. La naiba, niciuna nu părea locuibilă. Nu semăna nici pe departe cu casa lor din Dorchester, cu obloane şi console şi uşă roşie la intrare. Pe căsuța cea mai apropiată de el varul se cojea, iar scândurile erau putrezite la colțuri. Merse mai departe şi privi la ferestre, căutând semne de mişcare. Nimic.

Nu ştia care căsuță era a ei. Se opri să le studieze cu atenție. Ambele arătau rău, dar una părea practic abandonată. Se duse spre cea în stare mai bună, stând departe de fereastră.

Îi luase treizeci de minute să ajungă de la magazin aici.

Odată ce o surprindea pe Erin, ştia că avea să încerce să fugă nedorind să plece cu el. Avea să încerce să fugă, chiar să se opună, dar el avea s-o lege şi să-i pună bandă pe gură, ca să tacă, şi apoi urma să se ducă după maşina. Odată întors cu maşina, urma s-o pună în portbagaj, unde avea să rămână până se îndepărtau suficient de oraşul ăsta.

Ajunse pe o parte a casei şi se lipi de ea, ferindu-se de fereastră. Ascultă cu atenție, pândind cea mai mică mişcare, sunet de uşi deschizându-se, de apă curgând sau zdrăngănit de vase, dar nu auzi nimic.

Încă îl durea capul şi i se făcuse sete. Căldura era înăbuşitoare, iar cămaşa lui udă. Respira prea repede, dar ajunsese aşa de aproape de Erin acum şi îşi aminti iar cum îl părăsise şi nu-i păsase de plânsul lui. Râsese de el pe la spate. Ea şi un bărbat, oricine ar fi fost el. Ştia că trebuie să fie şi un bărbat. Nu ar fi reuşit de una singură.

Trase cu ochiul în spatele casei, dar nu văzu nimic. Se strecură mai aproape, cu atenție. În față era o ferestruică. Kevin riscă şi privi înăuntru. Nu era lumina aprinsă, dar casa era curată şi ordonată, cu un prosop de vase întins pe chiuveta din bucătărie. Aşa cum obişnuia Erin să facă. Se apropie tiptil de uşă şi răsuci de mâner. Casa era descuiată.

Ținându-şi respirația, deschise uşa şi păşi înăuntru, oprindu-se din nou să asculte, fără să audă vreun zgomot. Traversă bucătăria şi intră în sufragerie, apoi în dormitor şi în baie. Înjură cu voce tare, ştiind că ea nu era acasă.

Presupunând că aceea era casa ei, desigur. În dormitor descoperi o comodă şi deschise sertarul de sus. Găsind o grămadă de chiloți de-ai ei, îi pipăi cu degetul mare şi arătătorul, dar trecuse aşa de mult timp, că nu mai era sigur dacă erau chiloții ei de acasă. Nu recunoscu celelalte haine, dar erau măsura ei.

Recunoscu şamponul şi balsamul, marca de pastă de dinți. În bucătărie, cotrobăi prin sertare, deschizându-le unul câte unul, până ce găsi o factură de utilități. Era emisă pe numele Katie Feldman şi Kevin se sprijini de dulap, privind fix la nume, cu satisfacție.

Totuşi, Erin nu era acolo şi nu ştia când avea să se întoarcă. Kevin nu se îndoia că nu-şi putea lăsa maşina în parcarea magazinului la nesfârşit, dar deodată se simți atât de obosit… Nu voia decât să doarmă, avea nevoie de odihnă. Condusese toată noaptea şi capul îi pulsa de durere. Instinctiv se duse înapoi în dormitorul ei. Erin făcuse patul, iar când dădu cuvertura la o parte, îi simți mirosul în cearşafuri. Se strecură în pat, respirând adânc, inspirându-i mirosul. Simți ochii umplându-i-se de lacrimi când îşi dădu seama cât de dor îi fusese de ea şi cât o iubea şi ce fericiți ar fi putut fi ei doi dacă ea n-ar fi fost atât de egoistă.

Nu reuşea să rămână treaz şi-şi spuse că o să doarmă numai puțin. Nu mult. Destul ca seara, când va reveni, să aibă mintea clară şi să nu facă greşeli, iar el şi Erin vor fi din nou soț şi soție.

35

Alex, Katie şi copiii merseră pe biciclete la bâlci pentru că era aproape imposibil să parcheze în centru. La întoarcere ar fi fost şi mai rău, cu toate maşinile care plecau spre casă.

Tarabe cu articole diverse stăteau aliniate de o parte şi de alta a străzii şi aerul era îmbibat cu mirosuri de hotdog şi burgeri, popcorn şi vată pe băț. Pe scena principală, o trupă locală cânta Little Deuce Coupe de Beach Boys. Erau curse cu sacul şi un banner care promitea un concurs de mâncat pepeni mai târziu, după-amiază. Existau şi jocuri de noroc, de aruncat la țintă în baloane, de aruncat inele în jurul unor sticle, doborârea a trei pahare cu o minge de baschet pentru a câştiga un muțunache ca premiu. Deasupra tuturor se înălța Roata Mare, de la capătul parcului, care atrăgea familiile ca un far.

Alex stătu la coadă să cumpere jetoane, iar Katie îl urmă cu copiii, ca să meargă la maşinuțe şi tiribombă. Peste tot erau cozi. Mame şi tați de mână cu copii şi adolescenți veniți în grupuri. Aerul răsuna de vuietul generatoarelor şi de huruitul caruselelor.

Cel mai mare cal din lume putea fi văzut cu un dolar. Cu un alt dolar puteai să intri în următorul cort, în care se afla cel mai mic cal. Poneii, care se învârteau mereu priponiți de o roată, erau obosiți şi înfierbântați şi-şi țineau capetele plecate.

Copiii erau nerăbdători şi voiau să se dea în toate, aşa că Alex cumpără o grămadă de jetoane. Jetoanele se consumau repede, pentru că majoritatea turelor costau trei sau patru jetoane. Costul cumulat era exagerat, iar Alex încerca să le păstreze mai mult, insistând pe lângă copii să facă şi alte lucruri.

Priviră un bărbat care jongla cu popice şi aplaudară un câine care mergea pe funie. La prânz, mâncară pizza la unul dintre restaurantele locale, în interior, ca să scape de căldură, şi ascultară o formație de muzică country interpretând câteva melodii. După aceea, se uitară la cursa de schi nautic pe râul Cape Fear şi se întoarseră la caruseluri. Kristen dori vată pe băț, iar Josh îşi făcu un tatuaj temporar.

Şi astfel, timpul trecu, într-un amestec incert de căldură, zgomot şi plăceri provinciale.

Kevin se trezi după două ore, plin de transpirație şi cu crampe la stomac. Visele induse de căldură fuseseră vii şi colorate şi îşi aminti cu greu unde se afla. Capul parcă i se crăpa în două. Merse clătinându-se din dormitor în bucătărie, potolindu-şi setea direct de la robinet. Era amețit şi slăbit şi se simțea mai obosit decât când se culcase.

Dar n-avea timp de pierdut. N-ar fi trebuit să doarmă deloc. Se duse în dormitor şi făcu patul la loc, ca nici să nu se cunoască măcar că stătuse acolo. Era pe punct de plecare, când îşi aminti pastele cu ton pe care le observase în frigider mai devreme, când cotrobăise prin bucătărie. Era hămesit şi-şi aminti că Erin nu-i mai gătise de luni de zile.

Probabil erau vreo 38°C în cocioaba aia fără aer şi, când deschise frigiderul, savură îndelung aerul rece. Luă pastele şi scotoci prin sertare până găsi o furculiță. Dând deoparte folia

de plastic, luă o înghiţitură şi apoi încă una. Mâncarea nu-i alina durerea de cap, dar stomacul lui se simţi mai bine şi crampele începură să-l lase. Ar fi fost în stare să mănânce toate pastele, dar se forţă să mai ia doar o înghiţitură şi apoi să le pună la loc în frigider. Erin nu trebuia să ştie că el fusese acolo.

Clăti furculiţa, o uscă şi o puse la loc în sertar. Îndreptă prosopul şi verifică patul din nou, asigurându-se că totul era la fel ca atunci când intrase.

Mulţumit, ieşi din casă şi merse pe drumul de pietriş spre magazin.

Capota maşinii era fierbinte la atingere şi, când deschise uşa, înăuntru dogorea ca într-un furnal. În parcare nu se afla nimeni. Prea cald să stea cineva pe afară. Zăpuşeală, fără vreun nor sau o urmă de adiere. Cine naiba ar vrea să locuiască într-un loc ca ăsta?

În magazin luă o sticlă de apă şi o bău lângă vitrinele frigorifice. Plăti şi bătrâna aruncă sticla goală. Îl întrebă dacă-i plăcuse la bâlci. Îi răspunse bătrânei băgăcioase că da.

Întors în maşină, mai bău nişte votcă, fără să-i pese că acum avea temperatura unei ceşti de cafea. Atâta timp cât îi lua durerea… Era prea cald să gândească şi acum ar fi putut să fie în drum spre Dorchester dacă Erin ar fi fost acasă. Poate când o va aduce pe Erin înapoi şi Bill îşi va da seama ce fericiţi sunt împreună, o să-şi primească slujba înapoi. Era un detectiv bun şi Bill avea nevoie de el.

Pe măsură ce bea, durerea din tâmple se mai domoli, dar începu să vadă totul în dublu exemplar, deşi ştia că nu era decât unul. Trebuia să-şi păstreze mintea clară, dar din cauza durerii şi căldurii îi era rău şi nu ştia ce să facă.

Porni maşina şi ieşi la drumul principal, spre centrul oraşului. Multe străzi erau închise şi făcu nenumărate ocoluri până să găsească un loc de parcare. Nicio umbră kilometri întregi, numai soare şi o căldură nesfârşită, sufocantă. Îi venea să vomite.

Se gândi la Erin şi unde putea ea să fie. La Ivan's? La

bâlci? Ar fi trebuit să sune să întrebe dacă lucra azi, ar fi trebuit să se oprească la un hotel aseară. Nu avea de ce să se grăbească, pentru că ea nu era acasă, dar el nu ştiuse asta atunci şi se înfurie la gândul că probabil ea râdea şi de asta. Râdea într-una de bietul Kevin Tierney în timp ce-l înşela cu un alt bărbat.

Îşi schimbă cămaşa şi-şi îndesă pistolul în cureaua de la blugi, apoi o porni spre malul apei. Ştia că acolo era restaurantul lui Ivan, pentru că îl căutase pe internet. Ştia că îşi asuma un risc ducându-se acolo şi se întoarse de două ori din drum, dar trebuia să o găsească, să se asigure că încă era în viață. Fusese la ea în casă, inspirase parfumul ei, dar nu era îndeajuns.

Peste tot era aglomerat. Străzile îi aminteau de un târg rural, numai că fără porci, cai şi vaci. Cumpără un hotdog şi încercă să-l mănânce, dar stomacul lui se revoltă, aşa că aruncă la gunoi aproape tot hotdogul. Strecurându-se printre oameni, zări în depărtare țărmul şi apoi restaurantul. Răzbătea îngrozitor de încet prin mulțime. Când ajunse, în sfârşit, la uşa restaurantului, gura îi era uscată.

La Ivan's era plin ochi, oamenii aşteptau afară să ocupe mese. Ar fi trebui să-şi aducă o pălărie şi ochelari de soare, dar nu se gândise la asta. Ştia că ea l-ar recunoaşte imediat, dar înaintă oricum până ajunse la uşă, apoi intră.

Văzu o chelneriță, dar nu era Erin. Mai văzu una, dar nici ea nu era Erin. Hostesa era tânără şi agitată şi încerca să găsească o masă pentru următorul grup de clienți. Era gălăgie – oameni care vorbeau, furculițe care se loveau de farfurii, clinchet de pahare. Gălăgie şi confuzie şi durerea aia nenorocită de cap care nu-i dădea pace. Stomacul îl ardea.

— Erin lucrează azi? strigă el la hostesă, ridicând vocea să acopere zgomotul.

Fata îl privi confuză.

— Cine?

— Katie, spuse el. Katie am vrut să zic. Katie Feldman.

— Nu, strigă hostesa. E liberă. Dar lucrează mâine. Arătă cu capul spre fereastră. E probabil pe acolo pe undeva, ca

toată lumea. Mi s-a părut că am văzut-o trecând mai devreme.

Kevin se întoarse şi plecă, lovindu-se de oameni. Ignorându-i. Afară se opri la un vânzător ambulant. Cumpără o şapcă de baseball şi nişte ochelari ieftini. Apoi începu să se plimbe.

Roata Mare se învârtea într-una, cu Alex şi Josh într-o gondolă şi Kristen şi Katie în alta, vântul fierbinte bătându-le în față. Katie îşi ținea brațul pe după umerii lui Kristen, ştiind că, deşi zâmbea, îi era frică de înălțime. Când gondola se balansă în vârf, dezvăluind panorama oraşului, Katie îşi dădu seama că, deşi nici ea nu era prea încântată de înălțime, o îngrijora mai degrabă Roata Mare. Chestia aia arăta de parcă era prinsă cu agrafe şi plasă de sârmă, chiar dacă se presupunea că trecuse de inspecția de dimineață.

Se întrebă dacă Alex îi spusese adevărul despre inspecție sau dacă o auzise când întrebase cu voce tare dacă era periculos. Acum era prea târziu să-şi facă griji pentru asta, oricum, aşa că se uită la mulțimea de oameni de jos. Bâlciul devenise şi mai aglomerat în timpul după-amiezii, dar, în afară de plimbatul cu barca, nu prea erau multe de făcut în Southport. Era un orăşel liniştit şi bănui că un eveniment ca ăsta era probabil cea mai mare atracție a anului.

Roata încetini şi se opri, balansându-i pe măsură ce primii pasageri coborau şi alții se urcau. Când gondola se roti un pic, Katie se trezi analizând mulțimea mai atent. Kristen părea mai relaxată şi făcea acelaşi lucru ca ea.

Recunoscu câțiva clienți obişnuiți ai restaurantului printre persoanele care mâncau cornete cu sirop granulat şi se întrebă câți alții erau acolo. Ochii ei începură să treacă de la un grup la altul şi, cumva, îşi aminti că la fel făcea şi când abia începuse să lucreze la Ivan's. Atunci când se uita după Kevin.

Kevin trecu de tarabele aliniate de o parte şi de cealaltă a străzii, plimbându-se şi încercând să gândească ca Erin. Ar fi

trebuit să o întrebe pe hostesa de la restaurant dacă o văzuse pe Erin cu un bărbat, pentru că ştia că ea n-ar veni singură la bâlci, îi era greu să-şi tot aducă aminte că acum putea să aibă păr scurt, castaniu, pentru că îl tăiase şi-l vopsise. Ar fi trebuit să-i ceară pedofilului de la cealaltă secţie de poliţie o copie a pozei din carnetul de şofer, dar nu se gândise atunci, iar acum nu mai conta pentru că ştia unde locuieşte şi putea să se ducă acolo.

Kevin simţea pistolul la centură, apăsându-l pe piele. Îl deranja, îl ciupea şi-i era cald cu şapca de baseball, mai ales că o ţinea strânsă şi trasă pe ochi. Capul părea să-i explodeze de durere.

Se mişca pe lângă grupuri de oameni şi cozi care se formau la tarabele cu obiecte de artizanat. Conuri de pin decorate, sticlă colorată în ramă, clopoţei de vânt. Jucării de modă veche sculptate în lemn. Oamenii se îndopau cu mâncare: covrigei şi îngheţată, nachos, rulouri cu scorţişoară. Văzu bebeluşii în cărucioare şi îşi aminti din nou că Erin voia un copil. Hotărî să-i ofere unul. Fată sau băiat, nu conta, dar prefera băiat pentru că fetele erau egoiste şi nu ar fi apreciat viaţa pe care le-o oferea el. Aşa erau fetele.

Oamenii vorbeau şi şuşoteau peste tot în jurul lui şi i se păru că unii dintre ei se holbau la el, la fel cum făceau Coffey şi Ramirez înainte. Kevin îi ignoră, concentrându-se asupra căutării lui Erin. Familii. Adolescenţi cu braţele petrecute pe după talie. Un tip cu sombrero. Câţiva muncitori de la bâlci stăteau lângă un stâlp de iluminat şi fumau. Slabi şi tatuaţi, cu dantură proastă. Probabil, consumatori de droguri cu antecedente. Kevin avu o senzaţie neplăcută la vederea lor. Era un detectiv bun şi ştia să citească oamenii şi nu avea încredere în ei, dar ei nu făcură nimic când acesta trecu pe lângă ei.

O luă în stânga şi-n dreapta, înaintând încet prin mulţime, studiind feţele oamenilor. Se opri când un cuplu supraponderal, cu feţele roşii şi pătate, trecu clătinându-se pe lângă el, mâncând cârnaţi pe băţ. Nu putea suferi oamenii graşi, îi considera slabi de caracter şi fără disciplină, oameni

care se plângeau de presiunea sanguină, diabet şi probleme cardiace şi se văitau de costul medicamentelor, dar nu găseau în ei suficientă putere să lase furculița din mână. Erin fusese mereu slabă, dar avea sânii mari şi acum era aici cu un alt bărbat care-i dezmierda pieptul noaptea; fie şi numai gândul îl făcea să ardă pe dinăuntru. O ura. Dar o şi dorea. O iubea. Era greu să-şi clarifice lucrurile în minte. Băuse prea mult şi era al naibii de cald. De ce se mutase într-un loc nenorocit ca ăsta?

Rătăcind printre jocuri şi caruseluri, observă Roata Mare în față. Se duse mai aproape, lovindu-se de un bărbat în maiou, ignorând revolta înăbuşită a acestuia. Cercetă din priviri gondole, trecând în revistă fiecare față în parte. Erin nu era acolo şi nici la coadă.

Merse mai departe, în căldură, printre oameni graşi, căutând-o pe Erin cea suplă şi pe bărbatul care-i atingea sânii noaptea. Cu fiecare pas, se gândea la pistolul lui.

Caruselul cu leagăne care se învârteau în direcția acelor de ceasornic era printre preferatele copiilor. Se dăduseră în el de două ori dimineață şi, după Roata Mare, Kristen şi Josh cerură să se mai dea o dată. Rămăseseră numai câteva jetoane şi Alex fu de acord, explicându-le că după aceea vor trebui să meargă acasă. Voia să aibă timp să facă duş, să mănânce şi poate să se relaxeze un pic înainte să plece la Raleigh.

Deşi încerca din răsputeri, nu se putea abține să nu se gândească la remarca sugestivă făcută de Katie mai devreme. Ea păru să simtă unde i se îndreptau gândurile, pentru că o surprinsese fixându-l cu privirea de câteva ori, cu un zâmbet provocator în colțul buzelor.

Acum stătea lângă el, zâmbind la copii. Se dădu mai aproape şi o cuprinse cu brațul, iar ea se sprijini de el. Alex nu spuse nimic, pentru că nu era nevoie de cuvinte, şi nici ea nu spuse nimic. În schimb, îşi înclină capul, sprijinindu-l pe umărul lui şi Alex simți brusc că nu exista ceva mai minunat pe lume.

Erin nu era nici la tiribombă, nici la casa oglinzilor, nici la casa bântuită. Kevin privi de la coada de bilete, încercând să se piardă în mulțime, ca să o vadă el înainte să-l observe ea. Avea un avantaj pentru că ştia că ea era acolo, iar ea nu ştia despre el, dar uneori oamenii au noroc şi se întâmplă lucruri ciudate. Îşi aminti de Karen Feldman şi de ziua în care îi descoperise secretul lui Erin.

Kevin îşi dori să nu fi lăsat sticla de votcă în maşină. Nu avea de unde să-şi cumpere alta, nu era niciun bar prin apropiere. Nu văzuse nici măcar vreo tarabă care să vândă bere. Deşi nu-i plăcea, ar fi cumpărat dacă n-ar fi avut de ales. Mirosul de mâncare îi făcea greață, dar şi foame în acelaşi timp, şi simți transpirația lipindu-i cămaşa de spate şi de subsuori.

Trecu pe lângă jocurile de noroc, conduse de nişte şarlatani. Risipă de bani, pentru că jocurile erau măsluite, dar în jurul lor se strângeau o grămadă de tâmpiți. Căută printre fețe. Nici urmă de Erin.

Merse spre alte maşinării. Erau copii în maşinuțe, oameni care se foiau la rând. În spatele lor, era caruselul cu leagănele şi se duse spre ele. Ocoli un grup de persoane, străduindu-se să vadă mai bine.

Leagănele începură să încetinească, dar Kristen şi Josh încă râdeau încântați. Alex avea dreptate că era timpul să plece. Căldura o secătuise de vlagă pe Katie şi i-ar fi prins bine să se poată răcori un pic. Dacă era ceva în neregulă la căsuță – de fapt, erau mai multe lucruri în neregulă acolo – atunci era faptul că nu avea aer condiționat. Se obişnuise să țină ferestrele deschise noaptea, dar asta nu ajuta prea mult.

Leagănele se opriră, iar Josh scoase lanțul şi sări. La Kristen dură un pic mai mult până reuşi, dar în curând amândoi copiii alergară spre Katie şi tatăl lor.

Kevin văzu leagănele oprindu-se şi câțiva copii sărind jos de pe locurile lor, dar nu la asta era el atent. El se concentra

asupra adulților care se adunaseră pe margine.

Merse mai departe, cu privirea trecând de la o femeie la alta. Blondă sau brunetă, nu conta. Căuta silueta subțire a lui Erin. Din unghiul lui, nu putea să vadă chipurile oamenilor care se aflau exact în fața lui, aşa că schimbă direcția. În câteva secunde, odată ce copiii ajungeau la ieşire, toată lumea urma să se răspândească.

Merse repede. În fața lui stătea o familie cu jetoanele în mână, discutând despre unde să mai meargă, certându-se confuzi. Idioți. Trecu pe lângă ei, străduindu-se să vadă chipurile de lângă leagăne.

O singură femeie suplă. O brunetă cu părul scurt, stând lângă un bărbat cu părul grizonant, care o cuprindea cu brațul.

Era de neconfundat. Aceleaşi picioare lungi, aceeaşi față, aceleaşi brațe viguroase.

Erin.

36

Alex şi Katie mergeau spre restaurantul La Ivan cu copiii, ținându-se de mână. Îşi lăsaseră bicicletele lângă uşa din spate, locul obişnuit al lui Katie. La plecare, Alex cumpără nişte apă pentru Josh şi Kristen, apoi porniră spre casă.

— V-a plăcut, copii? întrebă Alex, aplecându-se să descuie bicicletele.

— Daaaa, tati, răspunse Kristen, cu fața roşie de căldură.

Josh se şterse la gură cu brațul.

— Putem să venim şi mâine?

— Poate, răspunse Alex evaziv.

— Te rog? Vreau să mă mai dau în caruselul cu leagăne.

După ce termină cu lacătele, Alex aruncă lanțurile peste umăr.

— Mai vedem, spuse el.

Cornişa din spatele restaurantului ținea un pic de umbră, dar tot era cald. După ce văzu prin ferestre cât de aglomerat era, Katie se bucură că-şi luase liber în ziua aceea, chiar

dacă trebuia să lucreze tură dublă a doua zi şi luni. Merita. Petrecuse minunat ziua şi avea să se relaxeze şi să se uite la un film cu copiii cât era Alex plecat seara. Iar mai târziu, când se întorcea el…

— Ce? întrebă Alex.

— Nimic.

— Te uitai la mine de parcă aveai de gând să mă mănânci.

— Îmi fugiseră gândurile aiurea, spuse ea făcând cu ochiul. Cred că m-a afectat căldura.

— Aha, înclină el din cap. Dacă n-aş şti…

— Îți amintesc că sunt pe aici nişte urechi tinere, aşa că fii atent ce spui.

Îl sărută, apoi îl bătu uşor cu palma pe piept.

Niciunul nu observă bărbatul cu şapca de baseball şi ochelari de soare care-i privea de pe terasa restaurantului de alături.

Pe Kevin îl luă ameţeala când îi văzu pe Erin şi pe bărbatul cărunt sărutându-se, când văzu cum flirta Erin cu el. O privi aplecându-se şi zâmbind la fetiță, apoi ciufulind părul băieţelului. Observă cum bărbatul cărunt o lovi uşor peste coapse când copiii nu erau atenți. Şi Erin, soția lui, îi făcea jocul. Îi plăcea. Îl încuraja. Îl înşela cu noua ei familie, de parcă nici Kevin, nici căsătoria lor n-ar fi existat vreodată.

Se urcară pe biciclete şi începură să pedaleze, ocolind clădirea, îndepărtându-se de Kevin. Erin mergea lângă bărbatul cărunt. Purta pantaloni scurți şi sandale, descoperindu-şi picioarele, fiind sexy pentru altcineva.

Kevin îi urmări. Erin avea părul blond, lung şi revărsat pe spate… dar apoi clipi şi era din nou scurt şi castaniu. Se prefăcea că nu era Erin şi mergea cu bicicleta cu noua ei familie şi săruta un alt bărbat şi zâmbea, zâmbea, fără să aibă vreo grijă. Nu era real, îşi spuse el. Nu era decât un vis. Un coşmar. Bărcile ancorate se clătinau când treceau pe lângă ele.

Kevin dădu colțul. Ei erau cu bicicletele, iar el pe jos, dar mergeau încet ca să țină pasul şi fetița. Se apropie de ei şi era destul de aproape să o audă pe Erin râzând fericită.

Scoase Glock-ul de la centură şi-l strecură sub cămaşă, ținându-l apăsat pe piele. Scoase şapca de baseball şi o folosi să ascundă pistolul de oamenii din jur.

Gândurile-i ricoşau ca nişte bile de pachinko, sărind repede, la stânga şi la dreapta, în jos, mai jos. Erin mințindu-l şi înşelându-l şi complotând şi urzind. Fugind să-şi caute un iubit. Vorbindu-l pe la spate şi râzând de el. Şoptindu-i bărbatului cărunt cuvinte lascive, cu mâinile bărbatului pe sânii ei, care se întăreau. Prefăcându-se că nu este măritată, ignorând tot ce făcuse el pentru ea şi sacrificiile lui şi sângele pe care şi-l curăța el de pe pantofi şi bârfa continuă a lui Coffey şi Ramirez şi muştele care bâzâiau deasupra burgerilor pentru că ea fugise, iar el trebuise să se ducă singur la grătar şi nu putea să-i spună lui Bill, căpitanul, că nu era doar unul dintre băieți.

Şi iat-o acum, pedalând uşor, cu părul scurt şi vopsit, mai frumoasă ca niciodată, fără să se gândească la soțul ei vreun pic. Fără să-i pese de el. Uitând de el şi de căsătoria lor, ca să poată să trăiască cu un bărbat cărunt, să-l bată uşor pe piept şi să-l sărute cu o expresie visătoare pe chip. Fericită şi senină, fără nicio grijă. Să meargă la bâlciuri, să se plimbe cu bicicleta. Probabil ea cânta la duş în timp ce el plângea şi-şi amintea parfumul pe care i-l cumpărase el de Crăciun şi nimic din astea nu mai conta pentru că era o egoistă şi credea că se putea debarasa de o căsătorie aşa, ca de o cutie goală de pizza.

Kevin grăbi pasul fără să-şi dea seama. Ei nu puteau să pedaleze prea repede din cauza mulțimii şi Kevin ştia că putea să ridice pistolul şi să o omoare chiar acum. Degetul i se mută pe trăgaci şi ridică piedica, pentru că Biblia spune: „Cinstită să fie nunta întru toate şi patul nespurcat”[9], dar îşi dădu seama că asta însemna să-l omoare şi pe bărbatul cărunt. Putea să-l omoare în fața ei. Nu trebuia decât să apese pe trăgaci, dar era aproape imposibil să nimerească

[9] Evrei 13:4

ținte în mișcare de la distanță cu un Glock şi erau oameni peste tot. Aveau să vadă pistolul, să țipe şi să strige şi era aproape imposibil să nimerească, aşa că luă degetul de pe trăgaci.

— Nu mai vira spre sora ta! spuse bărbatul cărunt, din față, cu vocea abia auzindu-i-se din pricina distanței.

Dar vorbele lui erau reale şi Kevin îşi imagină cuvintele murdare pe care i le şoptea lui Erin. Simțea furia crescând în sufletul lui. Apoi, brusc, copiii dădură colțul, urmați de Erin şi de bărbatul cărunt.

Kevin se opri gâfâind şi simțindu-se rău. Când dăduse colțul, profilul ei fusese luminat de soarele puternic şi Kevin se gândi din nou la cât era de frumoasă. Mereu înfățişarea ei îl ducea cu gândul la o floare delicată, aşa drăguță şi rafinată, şi-şi aminti cum o salvase de tâlharii care voiau să o violeze când ieşise de la cazinou şi cum obişnuia ea să-i spună că el o făcea să se simtă în siguranță, dar nici măcar asta nu fusese de ajuns ca să nu-l părăsească.

Treptat, începu să audă vocile oamenilor care se plimbau pe lângă el. Vorbeau despre nimicuri, mergând aiurea, dar îl treziră la realitate. Începu să alerge chinuit de soarele arzător, încercând să ajungă în locul unde luaseră ei curba, simțind că-i vine să vomite la fiecare pas. Palma i se lipise, transpirată, de pistol. Ajunse la colț şi se uită în sus, pe stradă.

Nu se vedea nimeni, dar două străzi mai sus, nişte baricade blocau drumul pentru târgul stradal. Probabil intraseră pe strada de dinainte. Nu era altă variantă. Se gândi că o luaseră la dreapta, singura cale de a ieşi din zona din centru.

Trebuia să aleagă: ori să-i urmărească pe jos şi să rişte să fie observat, ori să fugă înapoi la maşină şi să încerce să-i urmărească aşa. Încercă să gândească la fel ca Erin şi ajunse la concluzia că probabil se duceau acasă la bărbatul cărunt. Casa lui Erin era prea mică, prea călduroasă pentru toți patru, iar Erin ar vrea să meargă într-o casă frumoasă, cu mobilă scumpă, pentru că ea credea că merită o astfel de

viață, în loc să aprecieze viața pe care o avea.

Una din două: să-i urmărească pe jos sau cu maşina. Stătu, clipind şi încercând să gândească, dar era foarte cald şi el se simțea buimac şi îl durea capul şi nu se putea gândi decât că Erin se culca cu un bărbat cărunt, iar la gândul ăsta îl apuca durerea de stomac.

Probabil se îmbrăca în dantelă şi dansa pentru el, îi şoptea cuvinte care îl stârneau. Îl implora să o lase să-l satisfacă, ca să poată să trăiască în casa lui cu lucruri frumoase. Devenise o prostituată, îşi vindea sufletul pentru lux. Se vindea pentru perle şi caviar. Probabil dormea într-o casă mare acum, după ce bărbatul cărunt o scotea la cine elegante.

I se făcu rău imaginându-şi asta. Rănit şi trădat. Furia îl ajută să-şi limpezească gândurile şi îşi dădu seama că el stătea pe loc, în timp ce ei se îndepărtau din ce în ce mai mult. Maşina lui era la câteva străzi distanță, dar Kevin se întoarse şi începu să alerge. Ajungând la bâlci, împinse oamenii cu brutalitate, ignorând țipetele şi protestele lor.

— La o parte, mişcați-vă! striga el şi unii se dădeau, pe alții îi împingea el.

Ajunse într-un loc neaglomerat, dar respira greu şi trebui să se oprească să vomite lângă un hidrant. Câțiva adolescenți râseră de el şi lui Kevin îi veni să-i împuşte pe loc, dar după ce se şterse la gură, doar scoase pistolul şi-l îndreptă spre ei, iar ei tăcură suficient de repede.

Se împletici mai departe, simțea ca şi cum un ciocan de spart gheața îl lovea în cap. Împunsătură şi durere, împunsătură şi durere. La fiecare nenorocit de pas, simțea împunsătura şi durerea şi Erin probabil îi spunea bărbatului cărunt ce chestii sexy o să facă în pat. Îi povestea despre el şi râdea, şoptind: „Kevin nu putea niciodată să mă satisfacă aşa ca tine”, chiar dacă nu era adevărat.

Dură o veşnicie până ajunse la maşină. Când o găsi, soarele o prăjea ca pe o felie de pâine. Căldura se revărsa prin uşa deschisă şi volanul ardea la atingere. Ce loc nenorocit! Erin alesese să trăiască într-o gaură împuțită.

Porni maşina şi deschise ferestrele, întorcând în formă de U spre bâlci şi claxonând oamenii de pe stradă.

Iar ocoluri. Baricade. Voia să treacă prin ele, să le spargă într-o mie de bucăți, dar chiar şi aici erau polițişti şi puteau să-l aresteze. Polițişti proşti, graşi şi leneşi. Garcea. Idioți. Niciunul nu era detectiv bun, dar toți aveau pistoale şi insigne. Kevin conduse pe străzile laterale, încercând să se concentreze asupra direcției în care mergea Erin. Ea şi iubitul ei. Amândoi adulteri, iar în Biblie stă scris: „Cine se uită la o femeie ca s-o poftească, a şi preacurvit cu ea în inima lui”[10].

Oameni peste tot, traversând strada haotic, obligându-l să oprească. Se aplecă peste volan, chinuindu-se să vadă prin parbriz şi să-i zărească, siluete mici în depărtare. Erau chiar după o altă baricadă, îndreptându-se spre drumul care ducea la casa lor. La colț stătea un polițist, alt Garcea.

Kevin țâşni mai departe, dar se opri când un om apăru în fața maşinii lui, lovind în capotă. Un țărănoi cu chică, tricou cu cranii şi tatuaje. Nevastă grasă şi copii unsuroşi. Toți nişte ratați.

— Uită-te pe unde mergi! strigă țărănoiul.

Kevin îi împuşcă pe toți în mintea lui, *pac-pac-pac-pac,* dar se obligă să nu reacționeze pentru că polițistul din colț îl urmărea cu privirea. *Pac!* făcu iar Kevin în gând.

Întoarse maşina şi acceleră, înaintând prin cartier. Făcu stânga şi iar acceleră. Mai făcu o dată stânga. Alte baricade în față. Kevin mai întoarse în U încă o dată, făcu dreapta şi apoi stânga pe următoarea stradă.

Din nou baricade. Era prins într-un labirint, ca un şoarece supus unui experiment. Oraşul conspira împotriva lui în timp ce Erin scăpa. Băgă în marşarier şi dădu înapoi. Găsi drumul şi întoarse, apoi merse cu viteză până la următoarea intersecție. Trebuia să fie aproape acum şi făcu iar stânga. Văzu maşini în trafic în față, mergând în direcția pe care o

[10] Matei 5:12

voia el. Întoarse, strecurându-se cu maşina printre două camionete.

Voia să accelereze, dar nu putea. În faţa lui se întindeau maşini şi camionete, unele având abţibilduri cu steagurile Confederaţiei pe bara de protecţie, altele cu suporturi de puşti pe capotă. Ţărănoi. Oamenii de pe stradă împiedicau şoferii să înainteze, mergând de parcă nici nu vedeau maşinile acolo. Se plimbau pe lângă el mai repede decât reuşea el să înainteze cu maşina. Oameni graşi, care încă mâncau. Probabil mâncau cât era ziua de lungă şi încetineau traficul în timp ce Erin se îndepărta tot mai mult.

Maşina lui mai avansă un pic, apoi iar se opri. Iar avansă, iar se opri. Şi tot aşa. Îi venea să urle, să lovească volanul, dar peste tot erau oameni. Dacă nu era atent, cineva avea să spună ceva şi Garcea avea să-l ancheteze şi să-şi aducă aminte de numărul lui de înmatriculare din alt stat şi probabil avea să-l aresteze imediat, doar pentru că nu era localnic.

Înainte şi stop, într-una, avansând doar câţiva centimetri odată, până ajunse la colţ. De-acum, traficul trebuia să se fluidizeze, crezu el, dar nu era aşa, iar în faţă, Erin şi bărbatul cărunt dispăruse din raza lui de vedere. Era numai un şir lung de maşini şi camionete înaintea lui, pe un drum care nu ducea nicăieri şi pretutindeni totodată.

37

În faţa magazinului erau parcate câteva maşini când Katie urcă treptele casei în urma copiilor. Josh şi Kristen se smiorcăiseră aproape tot drumul către casă că îi dureau picioarele, dar Alex nu le dăduse apă la moară şi le amintise periodic că mai aveau puţin. Când asta nu funcţiona, le spunea doar că şi el era obosit şi că nu voia să mai audă nimic.

Lamentările lor încetară când ajunseră la magazin. Alex îi lăsă să-şi ia îngheţată şi suc, apoi urcară în casă, iar valul de aer răcoros care-i învălui când deschiseră uşa avu un efect

înviorător. Alex o duse pe Katie la bucătărie şi apoi îşi spălă faţa şi gâtul la chiuvetă. În sufragerie, copiii erau deja tolăniţi pe canapea, cu televizorul deschis.

— Scuze, spuse el, am crezut că o să mor acum vreo zece minute.

— N-ai spus nimic.

— Asta pentru că sunt un dur, zise el, prefăcându-se că-şi umflă pieptul.

Scoase două pahare din dulap şi adăugă cuburi de gheaţă, apoi turnă apă dintr-o carafă pe care-o ţinea în frigider.

— Tu te ţii tare! adăugă el, dându-i un pahar. E ca în saună afară.

— Nu pot să cred câţi oameni sunt încă la bâlci, spuse ea, luând o înghiţitură.

— Mereu m-am întrebat de ce nu se ţine bâlciul în mai sau octombrie, dar, pe de altă parte, oamenii vin în număr mare indiferent de vreme.

Katie aruncă o privire la ceasul de pe perete.

— La ce oră trebuie să pleci?

— Cam peste o oră. Dar ar trebui să mă întorc înainte de unsprezece.

„Cinci ore” se gândi ea.

— Vrei să le pregătesc ceva anume copiilor la cină?

— Le plac pastele. Lui Kristen îi plac cu unt, iar lui Josh cu sos marinara, vezi că e o sticlă în frigider. Toată ziua au ciugulit, aşa că s-ar putea să nu mănânce prea mult.

— Care-i ora de culcare?

— Nu este o oră anume. De obicei, înainte de zece, dar uneori şi la opt. Va trebui să hotărăşti tu când e mai bine.

Katie ţinu paharul de apă lipit de obraz şi se uită prin bucătărie. Nu petrecuse prea mult timp în casa lor, iar acum, că era aici, observa urmele unei mâini de femeie. Detalii ca de exemplu cusături roşii pe draperii, porţelanuri aşezate în mod aparte într-un dulăpior, versete din Biblie pictate pe plăci ceramice aşezate lângă aragaz. Casa era plină cu urme ale vieţii lui cu o altă femeie, dar, spre surprinderea ei, asta nu o deranja.

— Mă duc să fac un duş, spuse Alex. Te descurci câteva minute?

— Sigur, răspunse ea. Pot să arunc o privire prin bucătărie şi să mă gândesc la cină.

— Pastele-s în dulapul de acolo, zise el, arătându-i. Când ies, dacă vrei să te duc acasă ca să-ți faci duş şi să te schimbi, te duc cu plăcere. Sau poți să faci duş aici. Cum preferi.

Katie luă o poziție provocatoare.

— Asta e o invitație?

Alex făcu ochii mari, apoi se uită spre copii.

— Glumeam, râse ea. O să fac duş după ce pleci.

— Vrei să-ți aduci nişte haine mai întâi? Dacă nu, poți să împrumuți nişte pantaloni şi un tricou… pantalonii o să fie prea mari pentru tine, dar poți să strângi şnurul.

Cumva, ideea de a purta hainele lui i se păru extrem de sexy lui Katie.

— Da, e bine, îl asigură ea. Nu sunt pretențioasă. Doar o să mă uit la un film cu copiii, atâta tot.

Alex goli paharul şi-l puse în chiuvetă. Se aplecă şi o sărută, apoi se duse în baie.

Atunci, Katie se întoarse spre fereastra de la bucătărie. Privi drumul de afară, simțind cum o cuprinde o nelinişte nedefinită. Încercase aceeaşi senzație şi de dimineață şi bănuise că era din cauza certei pe care o avusese cu Alex, dar acum se trezi că se gândea iar la familia Feldman. Şi la Kevin.

Se gândise la el în Roata Mare. Când trecuse în revistă mulțimea, ştiuse că nu după clienții restaurantului se uita. Nu neapărat. Se uita după Kevin, fiind convinsă, dintr-un motiv inexplicabil, că era în mulțime. Crezând că se afla acolo.

Dar era doar o manifestare a îngrijorării ei nejustificate. El n-avea cum să ştie unde se afla ea şi ce identitatea avea acum. Era imposibil, îşi aminti ea. N-ar fi făcut niciodată legătura cu fiica familiei Feldman, nici măcar nu vorbea cu ei. Dar atunci de ce avusese toată ziua impresia că o urmărea

cineva, chiar şi după ce plecaseră de la bâlci?

Nu era medium şi nu credea în lucrurile astea. Dar credea în puterea subconştientului de a face legătura între lucruri pe care mintea conştientă le-ar putea trece cu vederea. Însă, stând în bucătăria lui Alex, nu reuşea să-şi pună ordine în gânduri şi, după ce urmări câteva maşini trecând pe drumul din față, îşi întoarse, în sfârşit, capul. Probabil erau doar temerile ei vechi care ieşeau iar la suprafață.

Scutură din cap şi se gândi la Alex care era la duş. Gândul de a i se alătura o făcu să se înfioare anticipând ce va urma. Şi totuşi... nu era chiar aşa de simplu, chiar dacă n-ar fi fost copiii acolo. Deşi Alex o vedea drept Katie, Erin încă era căsătorită cu Kevin. Îşi dori să fie altcineva, o femeie care putea să se arunce în brațele iubitului ei fără nicio ezitare. La urma urmei, Kevin fusese cel care încălcase toate regulile căsniciei prima dată când o lovise cu pumnii. Era sigură că Dumnezeu ştia ce era în sufletul ei şi că nu considera că ea făcea un păcat. Oare?

Oftă. Alex... numai la el se gândea. La ce avea să se întâmple mai târziu. El o iubea şi o dorea şi, mai mult decât orice, Katie voia să-i arate că şi ea simțea la fel. Dorea să-i simtă corpul lipit de al ei, îl voia cu totul atâta timp cât sentimentul era reciproc. Pentru totdeauna.

Katie se forță să nu se mai gândească la ea şi Alex împreună, să nu mai viseze la ce urma să se întâmple. Scutură din cap să-şi alunge gândurile şi se duse în sufragerie, unde se aşeză pe canapea, lângă Josh. Copiii se uitau la un serial Disney, pe care nu-l recunoscu. După un timp, privi spre ceas şi observă că trecuseră numai zece minute. I se păruseră o oră.

Când termină cu duşul, Alex făcu un sendviş şi îl mâncă lângă ea, pe canapea. Mirosea a curat şi avea părul încă ud la vârfuri, lipindu-se de piele într-un fel care o făcea să-şi dorească să urmărească linia umedă cu buzele. Copiii, cu ochii la ecran, îi ignorau, chiar şi după ce el puse farfuria pe măsuță şi începu să-şi treacă degetul în sus şi în jos pe coapsa ei.

— Eşti tare frumoasă, îi şopti el la ureche.

— Arăt îngrozitor, îl contrazise ea, străduindu-se să ignore focul ce pornea din coapsa ei. Nici n-am făcut duş încă.

Când veni momentul să plece, Alex îi sărută pe copii în sufragerie. Ea îl urmă până la uşă şi, când o sărută şi pe ea, îşi lăsă mâna să rătăcească mai jos de talie, cu buzele lipite de ale ei. Evident îndrăgostit de ea, evident dorind-o şi arătându-i asta. O înnebunea şi părea să-i facă plăcere.

— Ne vedem în curând, spuse el, retrăgându-se.

— Ai grijă cum conduci, şopti ea. Nu-ți face griji pentru copii.

Când îi auzi paşii coborând scările de afară, se sprijini de uşă şi respiră adânc. „O, Doamne! îşi spuse ea în gând. O, Doamne!" Cu sau fără jurăminte, cu sau fără vină, chiar dacă el n-avea dispoziția potrivită, ea clar îl dorea.

Trase încă o dată cu ochiul la ceas, sigură că acestea vor fi cele mai lungi cinci ore din viața ei.

38

— La naiba! tot zicea Kevin. La naiba!

Conducea de câteva ore. Se oprise să cumpere patru sticle de votcă de la magazinul ABC. Una dintre ele era pe jumătate goală şi, în timp ce conducea, Kevin vedea dublu dacă nu ținea un ochi închis şi pe celălalt mijit.

Căuta biciclete. Patru biciclete, dintre care una cu coşuri. La fel de bine putea să caute un anumit peştişor în ocean. Urca pe o stradă şi cobora pe următoarea în timp ce după-amiaza se risipea şi se instala amurgul. Se uita de la stânga la dreapta şi o lua de la capăt. Ştia unde locuieşte şi că, în cele din urmă, o va găsi acasă. Dar, între timp, bărbatul cărunt era acolo, undeva, cu Erin, râzând de el şi spunând: „Sunt mult mai bun decât Kevin, iubito".

Striga şi înjura în maşină, lovind în volan. Ridică piedica de la Glock, apoi o puse la loc, imaginându-şi cum Erin îl săruta, cu brațul lui pe după talia ei. Amintindu-şi cât de fericită arăta, gândindu-se că îşi păcălise soțul. Îl înşela.

Gemea şi murmura în îmbrățișarea iubitului ei, care gâfâia deasupra ei.

Kevin abia dacă mai vedea şi se lupta cu ceața de pe ochi. În spatele lui, pe străzile de cartier, apăru o maşină care îl urmări o vreme, apoi aprinse farurile. Kevin încetini şi trase pe dreapta, cu mâna pe pistol. Îi ura pe bădăranii care credeau că drumul e al lor. *Pac!*

Amurgul transforma străzile în labirinturi pline de umbre, în care era greu să observi siluetele fusiforme ale bicicletelor.

Când trecu pe lângă drumul de pietriş a doua oară, decise dintr-un impuls să întoarcă şi să-i mai viziteze casa încă o dată, în caz că vine acolo. Opri suficient de departe ca să nu fie văzut şi ieşi din maşină. Un şoim plana în cercuri deasupra lui şi auzi greieri cântând, dar în afară de asta, locul părea părăsit. Porni spre casă, dar văzu de departe că nu era nicio bicicletă parcată în față. Nici luminile nu erau aprinse, dar încă nu se făcuse întuneric, aşa că se strecură la uşa din spate. Descuiată, ca mai înainte.

Erin nu era acasă şi Kevin nici nu credea că fusese pe acolo de când trecuse el, de dimineață. Aerul în casă era înăbuşitor, toate ferestrele fiind închise. Ea ar fi deschis ferestrele, ar fi băut un pahar cu apă, poate ar fi făcut un duş. Nimic. Ieşi pe uşa din spate, cu ochii la casa alăturată. O dărâmătură. Pesemne părăsită. Bun. Dar faptul că Erin nu se întorsese însemna probabil că era cu tipul cărunt, acasă la el. Înşelându-l, prefăcându-se că nu era măritată. Uitând casa pe care Kevin o cumpărase pentru ea.

Durerea de cap îi pulsa odată cu bătăile inimii, ca un cuțit care intra şi ieşea. Împungea. Împungea. Împungea. Trase uşa după el, concentrându-se cu greu. Slavă Domnului, era mai răcoare afară. Erin locuia într-o saună, unde transpira cu un bărbat cărunt. Acum asudau împreună, undeva, rostogolindu-se în cearşafuri, cu corpurile împreunate. Coffey şi Ramirez râdeau de asta, lovindu-se peste coapse, distrându-se de minune pe seama lui. „Mă întreb dacă aş putea să i-o trag şi eu”, îi zicea Coffey lui Ramirez. „Nu ştii? îi răspundea Ramirez. Şi-a tras-o cu jumătate din secție cât

Kevin era la muncă. Toată lumea ştie." Bill îi făcea cu mâna de la biroul lui, ținând în mână actele de suspendare. „Şi eu i-am tras-o, în fiecare marți, timp de un an. E o sălbatică în pat. Spune cele mai vulgare chestii."

Se întoarse împleticindu-se la maşină, cu degetul pe trăgaci. Nenorociții, toți nişte nenorociți! Îi ura, îşi imagina cum intră în secție şi-şi descarcă Glock-ul, golindu-i cartuşul, arătându-le el lor. Tuturor. Şi lui Erin.

Se opri şi se aplecă, vomitând pe marginea drumului. Avea crampe la stomac, o gheară în pântec, de parcă înăuntrul lui era prins un şoarece. Vomită din nou până când nu mai avu ce, apoi lumea se învârti în jurul lui când încercă să se ridice. Maşina era aproape şi se clătină până la ea. Luă votca şi bău şi încercă să gândească la fel ca Erin, dar apoi se văzu la grătar, ținând în mână un burger acoperit de muşte, şi toată lumea se uita la el şi râdea.

Înapoi la maşină. Nenorocita trebuia să fie undeva. O să-l vadă pe bărbatul cărunt murind. O să-i vadă pe toți murind. Să ardă în iad. Să ardă, să ardă toți! Urcă în maşină cu grijă şi porni motorul. Maşina dădu cu spatele într-un copac când vru să întoarcă, apoi, înjurând, demară în trombă pe pietriş, împroşcând pietre cu roțile maşinii.

În curând avea să se înnopteze. Ea venise în direcția asta, trebuia să fie pe aici. Copiii nu puteau să meargă prea departe cu bicicletele. Poate cinci sau şase kilometri. Parcursese pe fiecare străduță, se uitase la fiecare casă din zonă. Nu erau biciclete. Puteau să le țină în garaj sau parcate în curți împrejmuite. O să aştepte şi o să vină ea acasă la un moment dat. În seara asta. Mâine. Mâine-seară. O să-i bage pistolul în gură, o să-l îndrepte spre sânii ei. „Spune-mi cine e, o să zică el. Vreau numai să vorbesc cu el." O să-l găsească pe tipul cărunt şi o să-i arate ce se întâmplă cu bărbații care se culcă cu nevestele altora.

Se simțea de parcă nu dormise şi nu mâncase de câteva săptămâni. Nu înțelegea de ce era întuneric şi se întrebă când se înnoptase. Nu-şi amintea când exact ajunsese acolo. Îşi amintea că o văzuse pe Erin, că încercase să o

urmărească şi că mersese cu maşina, dar nici nu ştia sigur unde se afla.

În dreapta, văzu luminile de la un magazin, care arăta ca o casă cu o verandă în față. Pe un panou scria: BENZINĂ ŞI MÂNCARE. Îşi aminti că îl văzuse mai devreme, dar cu cât timp în urmă, nu ştia. Încetini maşina fără să vrea. Avea nevoie de mâncare, avea nevoie de somn. Trebuia să găsească un loc unde să înnopteze. Avea crampe la stomac. Luă sticla şi o întoarse cu fundul în sus, simțind arsura pe gât, calmându-l. Dar de îndată ce luă sticla de la gură, stomacul i se strânse din nou.

Trase maşina în parcare, străduindu-se să nu vomite, cu salivă curgându-i din gură. Nu mai avea timp. Frână la un stop lângă magazin şi sări afară. Alergă în fața maşinii şi vomită în întuneric. Corpul îi tremura, picioarele i se clătinau, îşi dădu afară tot stomacul. Ficatul. Tot ce avea. Cumva, tot ținea sticla în mână, nu o lăsase jos. Respira greu. Bău ca să-şi clătească gura, apoi înghiți. Mai termină o sticlă.

Şi atunci, ca într-un vis, în umbrele întunecate din spatele casei, văzu patru biciclete parcate una lângă alta.

39

Katie îi spălă pe copii înainte să-i îmbrace în pijamale. După aceea, îşi făcu duş, zăbovind sub jetul de apă şi savurând cu voluptate senzația dată de şamponul şi săpunul care îi clăteau sarea de pe corp după o zi de stat în soare.

Găti paste pentru copii, iar după cină căutară prin colecția de DVD-uri, încercând să găsească un film pe care amândoi copiii să vrea să-l vadă şi, până la urmă, aleseră *Căutându-l pe Nemo.* Se aşeză între Josh şi Kristen pe canapea, cu un castron de floricele în poală şi cu mâinile copiilor întinse automat spre ea din ambele direcții. Purta o pereche de pantaloni comozi pe care i-i lăsase Alex şi un tricou vechi cu numele echipei Carolina Panthers, îşi trăsese picioarele sub ea şi, uitându-se la film, se simțea foarte relaxată pentru

prima dată în ziua aceea.

Afară, cerul la apus oferea o privelişte deosebită, împrumutând din culorile puternice ale curcubeului, care apoi păleau în nuanțe pastelate şi, într-un târziu, se transformau în bleu-cenuşiu şi, în cele din urmă, în indigo. Stelele începură să strălucească în timp ce din pământ se ridicau ultimele valuri tremurătoare de căldură.

Kristen tot căsca pe măsură ce filmul avansa, dar de fiecare dată când apărea Dory pe ecran, reuşea să ciripească:

— Ea e preferata mea, dar nu-mi aduc aminte de ce!

De cealaltă parte, Josh se străduia să nu adoarmă.

Când se termină filmul şi Katie se aplecă în față ca să stingă televizorul, Josh îşi lăsă capul să alunece înapoi pe canapea. Katie nu putea să-l ducă în brațe, era prea mare, aşa că îl zgâlțâi de umăr şi-i spuse că era timpul să meargă la culcare. Josh mormăi şi scânci, apoi se ridică în fund. Căscă şi se ridică în picioare şi, condus de Katie, se împletici până în dormitor. Se băgă în pat fără să se plângă şi Katie îl sărută de noapte-bună. Nefiind sigură dacă dormea cu o luminiță aprinsă noaptea, lăsă lumina din hol, dar închise uşa parțial.

Urma Kristen, care o rugă să se întindă lângă ea câteva minute. Katie se întinse şi, uitându-se în tavan, începu să se resimtă după căldura de peste zi. Kristen adormi repede şi Katie se strădui să rămână trează, ca apoi să iasă în vârful picioarelor din cameră.

După aceea, curăță farfuriile în care mâncaseră şi goli castronul de popcorn. Aruncând o privire prin sufragerie, observă urme ale copiilor peste tot: un teanc de jocuri puzzle pe un raft al bibliotecii, un coş cu jucării în colț, canapele confortabile din piele care rezistau cu succes la diverse lichide vărsate. Studie decorațiunile din cameră: un ceas de modă veche care trebuia întors zilnic, un set vechi de enciclopedii pe un raft lângă fotoliul rabatabil, o vază de cristal pe masa de lângă fereastră. Pe pereți atârnau fotografii alb-negru, înrămate, care reprezentau hambare de tutun în paragină. Erau specific sudiste şi îşi aminti că văzuse multe

astfel de scene rustice în călătoria ei prin Carolina de Nord.

Erau şi semne ale vieții haotice a lui Alex: o pată roşie pe carpeta din fața canapelei, scobituri în duşumeaua de lemn, praf pe dulapuri. Examinând casa, nu-şi putu stăpâni un zâmbet pentru că şi lucrurile acestea erau o imagine a lui Alex: un tată văduv, care făcea tot ce putea să crească doi copii şi să păstreze curățenia în casă, aşa imperfectă cum era ea. Casa reprezenta un instantaneu al vieții lui şi Katie se simțea confortabil şi în largul ei acolo.

Închise luminile şi se prăbuşi pe canapea. Luă telecomanda şi schimbă canalele TV, încercând să găsească ceva interesant, dar nu prea solicitant. Se apropia de ora zece, observă ea. Încă o oră. Se lăsă pe spate pe canapea şi începu să privească o emisiune pe canalul Discovery, ceva despre vulcani. Observă o lumină pe ecran şi se întinse să stingă lampa de pe măsuța alăturată. Camera se cufundă în întuneric. Ea se lăsă la loc pe spate. Era mai bine.

Se uită la televizor câteva minute, abia dându-şi seama că de câte ori clipea ochii ei stăteau închişi un pic mai mult. Respirația i se încetini şi ea începu să se afunde în perne. Prin minte îi treceau imagini mai întâi disparate, gânduri de la bâlci, panorama din Roata Mare. Oameni care stăteau în grupuri aleatorii, tineri şi bătrâni, adolescenți şi copii. Familii. Şi undeva, la distanță, un bărbat cu o şapcă de baseball şi ochelari de soare, strecurându-se prin mulțime, mergând hotărât, apoi dispărând din câmpul ei vizual. Recunoscuse ceva la el: mersul, maxilarul puternic, felul în care-şi balansa brațele.

Katie era undeva între somn şi veghe, se relaxa şi-şi amintea, imaginile începură să se piardă în ceață, iar sunetul televizorului se estompă. Camera deveni mai întunecată şi mai tăcută. Katie se lăsă şi mai mult în voia somnului, văzând iar şi iar în mintea ei panorama din Roata Mare şi, desigur, pe bărbatul acela, un om care se mişca asemenea unui vânător prin tufişuri, în căutarea prăzii.

40

Kevin privi în sus, spre ferestre, ținând în brațe sticla de votcă pe jumătate goală, a treia din noaptea aceea. Nimeni nu-l baga în seamă. Stătea pe docul din spatele casei. Se schimbase într-o cămaşă neagră cu mâneci lungi şi jeanşi închişi la culoare. Numai fața i se vedea, dar stătea sub un chiparos, ascuns după trunchiul lui. Privea ferestrele. Luminile. Pândind-o pe Erin.

O vreme nu se întâmplă nimic. Bău, hotărât să termine sticla. Oamenii intrau în magazin o dată la câteva minute, adesea folosindu-şi cardurile ca să plătească benzina. Era foarte aglomerat chiar şi aici, la dracu-n praznic. Se mută în lateralul magazinului, privind în sus la ferestre. Recunoscu lumina albastră, pâlpâitoare a unui televizor. Toți patru se uitau la televizor, ca o familie fericită. Sau poate copiii erau deja în pat, obosiți după ziua petrecută la bâlci şi după plimbarea cu bicicleta. Poate nu erau decât Erin şi bărbatul cărunt, care se ghemuiau pe canapea, sărutându-se şi atingându-se unul pe altul în timp ce Meg Ryan sau Julia Roberts se îndrăgosteau pe ecran.

Îl dureau toate şi era obosit şi crampele la stomac nu-i dădeau pace. Ar fi putut să urce scările şi să spargă uşa, să-i omoare de câteva ori până acum, ca să termine odată cu asta, dar erau oameni în magazin. Maşini în parcare. Îşi împinse maşina mai în față, cu motorul pornit, până sub un copac din spatele magazinului, ca să nu fie văzută din maşinile care treceau pe lângă magazin. Voia să țintească pistolul şi să apese pe trăgaci, voia să-i vadă murind, dar voia şi să se întindă şi să doarmă pentru că niciodată nu fusese atât de obosit şi, la trezire, voia să o vadă pe Erin lângă el şi să-şi spună că nu îl părăsise niciodată.

Mai târziu îi zări profilul la fereastră, o văzu zâmbind când se întoarse şi ştia că se gândea la bărbatul cărunt. Se gândea la sex şi în Biblie stă scris: „Cei care s-au dat la desfrânare şi

au umblat după trup străin stau înainte ca pildă, suferind pedeapsa focului celui veşnic”[11].

El era un înger al Domnului. Erin păcătuise, iar Biblia spune că „se va chinui în foc şi în pucioasă, înaintea sfinților îngeri”[12].

În Biblie, era mereu foc, pentru că purifica şi pedepsea şi el înțelegea asta. Focul era puternic, arma îngerilor. Termină sticla de votcă şi o aruncă în tufişuri. La pompele de benzină se opri o maşină, din care coborî un bărbat. Băgă cardul de credit şi începu să-şi alimenteze maşina cu benzină. Pe tăblița de lângă pompă scria că fumatul era ilegal pentru că benzina era inflamabilă. În magazin era lichid pentru brichete, care putea fi folosit la cărbuni. Îşi aminti că mai devreme, în fața lui la rând, era un bărbat cu o canistră.

Foc.

Alex schimbă viteza şi-şi potrivi mâinile pe volan, încercând să-şi găsească o poziție confortabilă. Pe bancheta din spate erau Joyce şi fiica ei, care nu se opriseră din vorbit de când se urcaseră în maşină.

Ceasul de pe bord arăta că era o oră târzie. Copiii ori erau deja în pat, ori urmau să se culce în curând, ceea ce suna bine. Pe drumul de întoarcere, băuse o sticlă de apă, dar încă îi era sete şi se gândea dacă să oprească din nou. Era sigur că nici Joyce, nici fiica ei nu s-ar supăra, dar nu dorea să oprească, voia numai să ajungă odată acasă.

În timp ce conducea, se pierdu în gânduri. Se gândi la Josh şi Kristen, la Katie şi-şi aminti de Carly. Încercă să-şi imagineze ce ar spune Carly despre Katie şi dacă Carly ar fi vrut să-i dea ei scrisoarea. Îşi aminti ziua în care o văzuse pe Katie ajutând-o pe Kristen cu păpuşa şi cât de frumoasă era în seara când îl invitase la cină. La gândul că ea era la el acasă şi-l aştepta, îi venea să apese pe pedala de accelerație

[11] Iuda 1:7
[12] Apocalipsa 14:10

până la capăt.

Pe partea cealaltă a autostrăzii, în depărtare, la orizont, se vedeau luminițe care se separau încet şi creşteau, formând faruri ale maşinilor ce se apropiau. Deveneau tot mai strălucitoare până ce treceau de el. În oglinda retrovizoare, luminile roşii se pierdeau în depărtare.

Spre sud, fulgere aprindeau cerul ca blițul unui aparat de fotografiat. În dreapta, era o fermă cu luminile aprinse la parter. Depăşi o camionetă cu număr de Virginia şi mişcă din umeri, încercând să-şi alunge oboseala. Trecu de indicatorul de kilometraj care arăta distanța până la Wilmington şi oftă. Mai avea de mers.

Pleoapele lui Katie se mişcau în somn, semn că subconştientul lucra în timp ce ea visa. Crâmpeie, fragmente care încercau să se lege unele de altele.

Visul se termină şi, după câteva minute, Katie îşi ridică genunchii şi se întoarse pe o parte, aproape trezindu-se. Respirația îi încetini din nou.

La ora zece, parcarea era aproape goală. Era chiar înainte de ora închiderii, iar Kevin merse în fața magazinului, mijindu-şi ochii din cauza luminii ce răzbătea prin uşa din față. Deschise uşa şi auzi un clopoțel. La casă era un bărbat cu un şorț. Kevin îl recunoscu vag, dar nu ştiu de unde. Purta un şorț alb, cu numele Roger scris în dreapta.

Kevin trecu pe lângă casă, încercând să vorbească clar.

— Am rămas fără benzină mai sus, pe drum.

— Canistrele de benzină sunt pe peretele din spate, răspunse Roger fără să se uite la el. Când, în sfârşit, îşi ridică privirea, clipi. Te simți bine?

— Doar obosit, spuse Kevin de lângă raft, încercând să nu atragă atenția asupra lui, dar ştiind că bărbatul îl urmărea cu privirea.

Avea pistolul la cingătoare şi Roger trebuia doar să-şi vadă de treaba lui. Pe peretele din spate, Kevin văzu canistre de plastic de 20 de litri şi luă două. Le aduse la casă şi puse

banii pe tejghea.

— Plătesc după ce le umplu, spuse el.

Afară, băgă benzină în canistră, urmărind numerele schimbându-se. O umplu şi pe a doua şi se duse înapoi în magazin. Roger îl fixa cu privirea, ezitând să-i vândă canistrele.

— E multă benzină de cărat.

— Erin are nevoie de ea.

— Cine e Erin?

Kevin clipi.

— Pot să cumpăr nenorocita de benzină sau nu?

— Eşti sigur că poți să conduci?

— Mi-a fost rău, mormăi Kevin. Am vomitat toată ziua.

Nu era sigur dacă Roger îl credea, dar, după o clipă, acesta luă banii şi îi dădu restul. Kevin lăsase canistrele lângă pompele de benzină şi se duse să le ia. Parcă ridica plumb. Îşi adună puterile, stomacul îl durea şi simțea durerea pulsându-i în cap. O luă în sus, pe drum, lăsând în urmă luminile magazinului.

În întuneric, puse canistrele jos în iarba înaltă, chiar lângă drum. După aceea, ocoli iar magazinul. Aşteptă să închidă Roger magazinul şi să stingă luminile. Să adoarmă toată lumea de sus. Scoase încă o sticlă de votcă din maşină şi luă o înghițitură.

În Wilmington, Alex începu să se învioreze, ştiind că se apropia de casă. Nu mai avea mult, poate jumătate de oră până în Southport. Dura câteva minute să le lase pe Joyce şi pe fiica ei, dar apoi avea să ajungă acasă.

Se întrebă dacă o va găsi pe Katie aşteptându-l în sufragerie sau, aşa cum îl tachinase, în patul lui.

Era genul de lucruri pe care i le spunea Carly. Vorbeau despre afacere sau despre părinții ei şi viața lor în Florida şi, din senin, anunța că era plictisită şi-l întreba dacă voia să meargă în dormitor să facă prostioare.

Alex se uită la ceas. Zece şi un sfert şi Katie aştepta. Pe marginea drumului, văzu câteva căprioare nemişcate în

iarbă, ochii lor reflectând farurile, strălucind nefiresc. Ca şi cum ar fi fost vânate.

Kevin privi luminile fluorescente de deasupra pompelor de benzină clipind şi stingându-se. Urmară luminile din magazin. Din poziția lui ascunsă, îl văzu pe Roger încuind uşa. Trase de ea, să se asigure că este încuiată, apoi se întoarse şi plecă. Merse până la o camionetă maro parcată în celălalt capăt al parcării şi urcă în ea.

Motorul porni cu un vaiet şi un scârțâit. Cureaua de ventilator era slabă. Roger tură motorul, aprinse farurile, apoi băgă camioneta în viteză. Ieşi pe şoseaua principală şi se îndreptă spre centru.

Kevin aşteptă cinci minute, să se asigure că Roger nu se întoarce. Drumul din fața magazinului era liniştit acum, nu veneau maşini sau camionete din nicio direcție. Alergă spre tufişuri, unde ascunsese canistrele. Verifică iar drumul şi apoi cără o canistră în spatele magazinului. O deplasă apoi şi pe a doua şi le aşeză lângă nişte coşuri metalice de gunoi pline cu resturi de mâncare intrate în putrefacție. Duhoarea era copleşitoare.

Sus, televizorul continua să inunde una dintre ferestre în lumină albastră. Nu mai erau alte lumini şi ştia că cei doi se dezbrăcaseră. Simți cum îl cuprinde furia. Acum, gândi el. Era momentul. Când vru să apuce canistrele, văzu patru. Închise un ochi şi văzu iar două. Dădu să facă un pas şi se împiedică, dezechilibrându-se în față, dând din mâini ca să se sprijine de perete şi să nu cadă. Rată şi căzu, aterizând rău şi lovindu-se cu capul de pietriş. Scântei şi stele, dureri ascuțite. Îi era greu să respire. Încercă să se ridice şi căzu din nou. Se rostogoli pe spate, privind la stele.

Nu era beat, pentru că el nu se îmbăta niciodată, dar ceva nu era în regulă. Luminițe licăreau şi se roteau mereu, prinse într-o tornadă din ce în ce mai rapidă. Închise ochii şi-i strânse tare, dar ameți şi mai rău. Se rostogoli pe o parte şi vomită pe pietriş. Probabil cineva îi dăduse droguri, pentru că abia dacă băuse toată ziua şi niciodată nu-i fusese aşa de

rău.

Bâjbâi după coşul de gunoi. Apucă de capac şi încercă să se folosească de el ca să se echilibreze, dar trase prea tare. Capacul căzu cu zgomot şi o pungă de gunoi se vărsă pe jos.

Sus, Katie tresări la zgomotul făcut de ceva prăbuşindu-se. Era pierdută în visul ei şi dură un pic până să deschidă ochii. Ameţită, ascultă, dar nu era sigură de ce, nu era sigură dacă visase sunetul sau nu. Dar nu se auzi nimic.

Se rezemă adormind la loc şi visul continuă de unde se întrerupsese. Era la bâlci, în Roata Mare, dar nu mai stătea Kristen lângă ea, ci Jo.

Kevin reuşi în cele din urmă să se ridice în picioare şi să stea drept. Nu înţelegea ce se întâmpla cu el, de ce nu putea să-şi păstreze echilibrul. Se concentră asupra respiraţiei, inspirând, expirând. Văzu canistrele de benzină şi păşi spre ele, cât pe ce să cadă din nou.

Dar nu căzu. Ridică o canistră, apoi se clătină spre treptele din spatele casei. Întinse mâna spre balustradă, dar nu o nimeri, apoi mai încercă o dată. Gata. Smuci canistra în sus, pe scări, spre uşă, ca un şerpaş în Himalaya. În cele din urmă, ajunse în capul scărilor, gâfâind, şi se aplecă să scoată capacul. Îi veni sângele-n cap şi ameţi, dar se sprijini de canistră să nu cadă. Dură ceva până să dea jos capacul, pentru că îi tot aluneca printre degete.

După ce o deschise, ridică de jos canistra şi udă palierul, stropind şi uşa. Cu fiecare mişcare, canistra se uşura, iar benzina se vărsa în arcuri, udând peretele. Era mai uşoară acum. Stropi în stânga şi-n dreapta, încercând să acopere ambele părţi ale clădirii. Începu să coboare treptele, stropind peste tot. Îi era rău de la vapori, dar nu se opri.

Nu mai rămăsese multă benzină în canistră când ajunse la baza scării şi Kevin se odihni o clipă. Respira greu şi vaporii îi făceau rău, dar începu să se mişte din nou, cu o ţintă bine stabilită. Cu hotărâre. Aruncă la o parte canistra goală şi o luă pe cealaltă. Nu putea să ude partea de sus a pereţilor,

dar făcu ce putu. Stropi o parte, apoi ocoli prin spate în partea cealaltă. Deasupra lui, tocul geamului încă licărea din cauza luminii televizorului, dar totul era cufundat în liniște.

Scurse canistra în partea cealaltă a clădirii și nu-i mai rămase nimic pentru fața casei. Cercetă drumul; nu venea nicio mașină din nicio direcție. Sus, Erin și bărbatul cărunt erau goi și râdeau de el și Erin fugise și el aproape că o găsise în Philadelphia, dar atunci își spunea Erica, nu Erin, iar acum se prefăcea că numele ei era Katie.

Stătu în fața magazinului, gândindu-se la ferestre. Poate aveau alarmă, poate nu. Nu-i păsa. Avea nevoie de lichid de brichete, ulei de motor, terebentină, orice arde. Însă, odată ce spărgea geamul, nu-i mai rămânea prea mult timp.

Sparse geamul cu cotul, dar nu auzi nicio alarmă. Scoase bucăți de geam și abia dacă simți că se tăiase la degete și că acestea sângerau. Mai scoase câteva cioburi. Consideră că gaura era destul de mare ca să intre prin ea, dar brațul i se prinse într-un ciob dințat, tăindu-l adânc. Trase și în locul unde era ciobul, carnea i se sfâșie. Dar nu se putea opri acum. Din braț îi curgea sânge, care picura și se amesteca cu sângele de la tăieturile de pe degete.

Vitrinele frigorifice din spate erau încă luminate și Kevin merse pe culoare, întrebându-se dacă cerealele Cheerios sau prăjiturelele Twinkies ar arde. DVD-uri. Localiză cărbunele și lichidul de brichetă – erau numai două canistre. Nu prea mult. Nu destul. Clipi, căutând în jur altceva. Observă grătarul în spatele magazinului.

Gaz natural. Propan.

Se apropie de zona de grătar, ridică separatorul și se găsi în fața grătarului. Deschise un arzător, apoi încă unul. Trebuia să fie o valvă undeva, dar nu știa unde și nu avea timp pentru că putea să vină careva, iar Coffey și Ramirez vorbeau despre el, râzând și întrebând dacă mâncase chiftele din carne de rac în Provincetown.

Șorțul lui Roger era agățat de o poliță și Kevin îl aruncă în foc. Deschise canistra de lichid de brichetă pe care o ținea în mână și pulverizăpe pereții grătarului. Canistra era plină de

sânge şi Kevin se întrebă de unde. Sări pe tejghea şi împroşcă nişte lichid şi pe tavan, apoi coborî. Lăsă o dungă de lichid în faţa magazinului, observând că şorţul începuse să ardă serios. Goli canistra şi o aruncă. Deschizând a doua canistră, împroşcă tavanul cu ea. Se duse la casă şi căută o brichetă. Găsi o grămadă într-o cutie de plastic, lângă ţigări. Stropi cu lichid de brichetă casa de marcat şi măsuţa din spatele lui. Acum şi a doua canistră era goală şi Kevin se împletici spre geamul pe care-l spărsese mai devreme. Ieşi prin el, călcând pe cioburi şi auzindu-le crăpând şi pocnind. În picioare lângă casă, aprinse bricheta şi o ţinu lângă peretele stropit cu benzină şi privi cum lemnul lua foc. În spatele casei, dădu foc la scări, iar flăcările se ridicară repede, ajungând până la uşă şi răspândindu-se pe acoperiş. Urma partea cea mai îndepărtată.

Focul se răspândea peste tot, exteriorul era cuprins de flăcări, iar Erin era o păcătoasă, iubitul ei era un păcătos şi Biblia spune: „Ei vor lua ca pedeapsă pieirea veşnică de la faţa Domnului”[13].

Se retrase, privind cum focul mistuitor cuprindea clădirea, ştergându-şi faţa, cu degetele însângerate. În lumina portocalie strălucitoare, părea un monstru.

În visul lui Katiei, Jo, aflată alături de ea în Roata Mare, nu zâmbea. Părea că cercetează mulţimea de jos, cu o expresie de concentrare pe chip.

Acolo, zise ea, arătând. Acolo. Îl vezi?

Ce cauţi aici? Unde e Kristen?

Doarme. Dar tu trebuie să-ţi aminteşti asta acum.

Katie se uită, dar erau aşa de mulţi oameni, atâta mişcare.

Unde? întrebă ea. Nu văd nimic.

E aici, spuse Jo.

Cine?

Ştii tu.

[13] II Tesaloniceni 1:9

În vis, Roata se opri brusc. Scoase un zgomot puternic, ca atunci când se sparge un geam, şi acesta păru semnalul de schimbare. Culorile bâlciului începură să pălească, scena de dedesubt se dizolvă în nori care nu fuseseră acolo mai înainte. Ca şi cum lumea era ştearsă încet şi apoi totul deveni brusc neclar. Era înconjurată de un întuneric de nepătruns, întrerupt numai de o scânteiere ciudată la marginea câmpului ei vizual şi de vorbele cuiva.

Katie auzi din nou vocea lui Jo, aproape ca o şoaptă.

Simți mirosul?

Katie mirosi, încă pierdută în negură. Deschise ochii, care, dintr-un motiv oarecare, o înțepau când încercă să-şi limpezească vederea. Televizorul era încă deschis şi îşi dădu seama că adormise. Visul deja se estompa, dar auzi cuvintele lui Jo clar în mintea ei.

Simți mirosul?

Katie inspiră adânc, ridicându-şi capul de pe pernă, şi începu imediat să tuşească. Într-o fracțiune de secundă îşi dădu seama că toată camera era plină de fum. Sări de pe canapea.

Fumul însemna foc şi acum vedea flăcările pe fereastră, dansând şi răsucindu-se portocalii. Uşa era cuprinsă de flăcări, iar fumul se ridica din bucătărie în nori groşi. Auzi un zgomot ca un muget, un sunet ca de tren, pârâituri şi pocnituri şi aşchii sărind, conştientizându-le pe toate odată.

„O, Doamne! Copiii!”

Alergă spre hol, panicată la vederea fumului gros care se ridica din ambele camere. Camera lui Josh era cea mai apropiată şi Katie dădu buzna alungând cu brațele ceața neagră, înțepătoare.

Ajunse la pat şi-l luă pe Josh de braț, trăgându-l în sus.

— Josh, trezeşte-te. A luat foc casa! Trebuie să ieşim afară!

Josh dădu să plângă, dar Katie îl trase, grăbindu-l.

— Haide! țipă ea.

Josh începu imediat să tuşească şi se încovoie în timp ce ea îl trăgea afară. Holul era un zid impenetrabil de fum, dar Katie alergă înainte, trăgându-l pe Josh după ea. Bâjbâind,

găsi mânerul uşii de la camera lui Kristen, din partea cealaltă a holului.

Nu era la fel de rău ca în camera lui Josh, dar simțea căldura enormă din spatele lor. Josh continua să tuşească şi să se vaite, străduindu-se să țină pasul, iar ea ştia că nu trebuie să-i dea drumul. Alergă la patul lui Kristen şi o scutură, scoțând-o din pat cu cealaltă mână.

Mugetul focului era atât de puternic, încât abia dacă-şi putea auzi propria voce. Cărând şi trăgând copiii după ea înapoi în hol, văzu o strălucire portocalie, abia vizibilă, prin fum, unde era intrarea în hol. Peretele era cuprins de foc, flăcările urcaseră până la tavan şi înaintau spre ei. Nu avea timp să se gândească, nu-i rămânea decât să reacționeze imediat. Se întoarse şi împinse copiii înapoi prin hol în dormitorul mare, unde fumul era mai puțin gros.

Se năpusti în cameră şi aprinse lumina. Încă funcționa. Patul lui Alex stătea rezemat de un perete, pe celălalt era un dulap cu sertare. Drept înainte, erau un scaun-balansoar şi ferestrele, din fericire încă neatinse de foc. Katie trânti uşa în spatele ei.

Chinuită de spasme de tuse, se poticni înainte, trăgându-i pe Josh şi Kristen după ea. Amândoi plângeau printre accese de tuse. Încercă să se elibereze ca să ridice fereastra de la dormitor, dar Kristen şi Josh se agățau de ea.

— Trebuie să deschid fereastra! țipă ea, trăgându-se din strânsoarea lor. Numai pe aici putem ieşi!

Panicați, copiii nu înțelegeau, dar Katie nu avea timp să le explice. Trase frenetic de încuietoarea ferestrei de modă veche şi încercă să ridice rama grea, dar nu se mişca. Privind mai atent, Katie observă că tocul fusese vopsit închis, probabil cu ani în urmă. Nu ştia ce să facă, dar la vederea celor doi copii care-o priveau îngroziți mintea i se limpezi. Se uită în jur, cu frenezie, şi apucă balansoarul.

Era greu, dar reuşi cumva să-l ridice deasupra umerilor şi-l aruncă în fereastră cu toată forța ei. Geamul se crăpă, dar nu se sparse. Katie încercă din nou, suspinând cu o ultimă zvâcnire de adrenalină şi frică şi, de data aceasta,

balansoarul zbură afară, aterizând pe cornişa de jos. Mişcându-se repede, Katie alergă la pat şi smulse cuvertura. O înfăşură în jurul lui Josh şi Kristen şi începu să-i împingă spre fereastră.

Se auzi un zgomot puternic din spatele ei când o parte din perete fu cuprinsă de flăcări, care se ridicau spre tavan ca nişte vârtejuri. Katie se întoarse panicată, oprindu-se suficient de mult ca să observe portretul care atârna pe perete. Îl privi încremenită, ştiind deja că era al soției lui Alex, pentru că nu avea al cui altcuiva să fie. Clipi, crezând că era o iluzie, o distorsiune creată de fum şi teamă. Făcu fără să vrea un pas spre chipul straniu de familiar, când auzi un bubuit deasupra ei, semn că tavanul începea să cedeze.

Răsucindu-se, trecu prin fereastră, ținând copiii în brațe şi rugându-se ca cioburile să nu treacă prin cuvertură. Parcă atârnară în aer o veşnicie, iar când căzură, Katie se răsuci astfel încât copiii să aterizeze pe ea. Căzu cu spatele pe cornişă, cu o bufnitură. Nu era o distanță prea mare, poate un metru şi jumătate, dar impactul îi tăie răsuflarea şi apoi durerea o năpădi în valuri.

Josh şi Kristen sughițau de frică, plângeau şi tuşeau. Dar erau în viață. Katie clipi, străduindu-se să nu leşine, convinsă fiind că-şi rupsese coloana. Dar nu, rezistase impactului. Mişcă un picior, apoi pe celălalt. Scutură din cap ca să-şi limpezească vederea. Josh şi Kristen erau pe ea şi se chinuiau să iasă din cuvertură. Deasupra ei, limbi din foc ieşeau prin fereastra dormitorului. Acum, flăcările erau peste tot, în toată casa, şi ştia că mai avea doar câteva secunde de trăit dacă nu găsea în ea, cumva, puterea de a se mişca.

Întorcându-se de la casa lui Joyce, Alex observă că cerul devenise portocaliu chiar deasupra lizierei întunecate de la marginea oraşului. Nu văzuse asta când intrase în oraş şi mersese spre casa lui Joyce. Acum, însă, când viră în direcția respectivă, se încruntă. Intuiția îi spunea că îl aştepta un pericol şi ezită doar o clipă înainte să apese pe accelerație.

Josh şi Kristen se ridicaseră deja în şezut când Katie se răsuci. Pământul era probabil la trei metri sub cornişă, dar trebuia să rişte. Nu mai aveau timp. Josh continua să suspine, dar nu protestă când Katie îi explică repede ce urma să se întâmple. Îl apucă de braţe, încercând să-şi controleze vocea, ca să nu tremure.

— O să te cobor cât de jos pot, dar apoi va trebui să sari.

Josh încuviinţă, aparent în stare de şoc, iar Katie se grăbi spre margine, trăgându-l pe Josh după ea. Se apropie şi el de margine, cu Katie de mână. Cornişa tremura acum, deoarece focul urca pe ambele coloane de suport. Josh coborî cu picioarele înainte, ţinându-se bine, iar Katie se întinse pe burtă până la margine. Îl coborî... Doamne, ce tare o dureau braţele... puţin peste un metru, gata, îşi spuse ea. Nu era distanţa prea mare şi Josh o să aterizeze în picioare.

Îi dădu drumul în timp ce acoperişul se cutremură. Kristen se târî spre ea, tremurând.

— Gata, pui, acum e rândul tău, o încurajă Katie. Dă-mi mâna.

Procedă la fel cu Kristen, ţinându-şi respiraţia când îi dădu drumul. Amândoi erau acum în picioare şi priveau în sus, spre ea. O aşteptau.

— Fugiţi! ţipă ea. Daţi-vă înapoi!

Cuvintele ei fură înghiţite de un alt acces de tuse şi ştiu că trebuia să se mişte repede. Apucă marginea consolei şi scoase un picior în afară, apoi pe celălalt. Se balansă numai o clipă în aer, apoi slăbi strânsoarea.

Atinse pământul şi simţi cum i se taie genunchii, apoi se rostogoli până se opri în faţa intrării în magazin. Durerea de picioare era înfiorătoare, dar trebuia să-i ducă pe copii într-un loc sigur. Merse pe brânci până la ei, îi luă de mână şi începu să-i tragă departe de acolo.

Focul dansa, sărea, se ridica spre cer. Copacii din apropiere luaseră foc, crengile de sus strălucind ca nişte artificii. Se auzi un bubuit puternic care-i făcu urechile să ţiuie. Aruncă o privire peste umăr, la timp să vadă pereţii clădirii prăbuşindu-se înăuntru. Apoi se auzi sunetul

asurzitor al unei explozii. Suflul ei fierbinte îi aruncă în lături pe Katie şi pe copii.

Când cei trei îşi recăpătaseră suflul şi se întoarseră să se uite, din magazin nu mai rămăsese decât un con gigantic de foc.

Dar reuşiseră. Katie îi trase pe Josh şi Katie spre ea. Copiii scânceau când îi luă în braţe şi îi sărută pe creştet.

— Gata, s-a terminat, murmură ea. Sunteţi în siguranţă acum.

Dar abia când în faţa ei apăru o umbră, îşi dădu seama că se înşelase.

Era el, o imagine neclară ce se contura în faţa lor, cu un pistol în mână.

Kevin.

În jeep, Alex îşi ţinea piciorul apăsat pe pedala de acceleraţie, din ce în ce mai îngrijorat. Deşi focul era încă prea departe ca să-şi dea seama unde se afla exact, Alex simţi cum i strânge stomacul. Nu erau prea multe construcţii în partea aceea, cele mai multe erau ferme izolate. Şi, desigur, magazinul.

Se aplecă deasupra volanului, parcă îndemnând maşina să se ducă tot înainte. Mai repede.

Lui Katie îi era greu să înţeleagă ce vedea.

— Unde e? se răsti Kevin.

Cuvintele ieşiră nedesluşite, dar îi recunoscu vocea, chiar dacă faţa îi era acoperită parţial de umbră. În spatele lui, ardea iadul, iar faţa lui era acoperită de funingine şi sânge. Şi pe cămaşă erau pete de ce credea ea că era tot sânge. Pistolul străluci în mâna lui de parcă ar fi fost înmuiat în ulei.

„E aici", spusese Jo în visul lui Katie.

„Cine?"

„Ştii tu."

Kevin ridică arma şi o îndreptă spre ea,

— Vreau numai să vorbesc cu el, Erin.

Katie se ridică în picioare. Kristen şi Josh se agăţau de ea, cu chipurile înfricoşate. Ochii lui Kevin erau sălbatici, iar mişcările lui convulsive. Făcu un pas spre ei, aproape dezechilibrându-se. Pistolul se clătina înainte şi înapoi. Nesigur.

Katie îşi dădu seama că Kevin era gata să-i omoare pe toţi. Încercase deja să-i omoare cu focul. Dar era şi beat, foarte beat. Mai beat decât îl văzuse ea vreodată. Îşi pierduse controlul, orice urmă de raţiune.

Trebuia să-i îndepărteze pe copii de acolo, să le dea o şansă să fugă.

— Bună, Kevin, spuse ea duios, silindu-se să zâmbească. De ce ţii pistolul în mână? Ai venit să mă iei? Te simţi bine, iubitule?

Kevin clipi. Vocea blândă şi seducătoare, dulce. Îi plăcea când vorbea aşa şi crezu că era un vis. Dar nu visa şi Erin era în faţa lui, făcând un pas spre el şi zâmbindu-i.

— Te iubesc, Kevin, şi am ştiut mereu că o să vii.

Kevin se uită încremenit. Ba erau două, ba numai una. Le spusese oamenilor că Erin era în New Hampshire, unde avea grijă de o prietenă bolnavă, dar nu găsise urme de paşi în zăpadă, apelurile lui fuseseră redirecţionate, iar un băieţel fusese împuşcat şi avea sos de pizza pe frunte, iar acum Erin era în faţa lui şi-i spunea că-l iubeşte.

„Mai aproape, gândi Erin. Aproape am ajuns.” Mai făcu un pas în faţă, împingându-i pe copii în spatele ei.

— Poţi să mă duci acasă?

Vocea ei era rugătoare, implorând aşa cum obişnuia Erin, dar părul ei era scurt şi castaniu şi venea mai aproape de el şi se întrebă de ce nu-i era frică şi vru să apese pe trăgaci, dar o iubea. Dacă ar fi putut să oprească vacarmul din capul lui…

Deodată, Katie se repezi şi-i împinse pistolul în lături. Arma se descărcă, sunând ca o palmă răutăcioasă, dar ea îl prinse bine pe Kevin de încheietură şi nu-i dădu drumul. Kristen începu să ţipe.

— FUGIŢI! le strigă Katie peste umăr. Josh, ia-o pe Kristen

şi fugiți! Are un pistol! Fugiți cât de departe puteți şi ascundeți-vă!

Panica din vocea lui Katie păru să-l dezmeticească pe Josh, care o luă de mână pe Kristen şi începu să fugă spre drum, spre casa lui Katie. Fugeau ca să-şi salveze viețile.

— Nenorocito! țipă Kevin, încercând să-şi elibereze brațul.

Katie îl muşcă de mână cât de tare putu, iar Kevin scoase un țipăt înspăimântător. Ca să-şi elibereze brațul, o lovi cu celălalt pumn în tâmplă. Într-o clipă Katie văzu scântei albe. Îl mai muşcă o dată, de degetul mare de data asta, iar el țipă şi dădu drumul pistolului. Acesta căzu pe jos, iar Kevin o lovi iar cu pumnul în obraz, doborând-o la pământ.

O lovi cu piciorul în spate şi ea se arcui de durere. Dar continuă să se mişte, panicată acum, impulsionată de convingerea că el intenționase să îi omoare pe ea şi pe copii. Trebuia să le dea timp să fugă. Se ridică în patru labe şi începu să se târască, mişcându-se repede, prinzând viteză. În cele din urmă, sări în picioare, ca un atlet care ia startul.

Alergă cât o țineau picioarele, încercând să câştige un avans, dar simți cum din spate o loveşte corpul lui şi căzu pe jos fără suflare. Kevin o trase de păr şi o lovi din nou. O apucă de un braț şi i-l răsuci, încercând să i-l forțeze la spate, dar era dezechilibrat, iar ea destul de alunecoasă ca să se întoarcă pe spate. Sări cu unghiile la ochii lui, nimeri unul, în colț, şi şi-l zgârie tare.

Lupta pentru viața ei, era plină de adrenalină. Lupta acum pentru toate dățile când n-o făcuse. Lupta ca să le dea timp copiilor să fugă şi să se ascundă. Îl înjura, îl ura, refuza să-l lase s-o bată iar.

Kevin încercă s-o apuce de degete, cu corpul se clătină şi se dezechilibră, iar ea profită de ocazie ca să fugă. El o prinse de picioare, dar strânsoarea lui nu era destul de puternică şi Katie reuşi să-şi elibereze un picior. Trăgându-şi genunchiul spre piept, îl izbi cu toată forța ei, buimăcindu-l cu o lovitură în bărbie. Îl mai lovi o dată şi, de data aceasta, Kevin se răsturnă pe o parte, eliberând-o din strânsoare.

Katie sări în picioare şi o luă din nou la fugă, dar şi Kevin

se dovedi la fel de iute. Câțiva metri mai încolo, Katie văzu pistolul şi se întinse să-l ia.

Alex conducea bezmetic acum, rugându-se ca Kristen, Josh şi Katie să fie teferi, şoptindu-le numele panicat.

Trecu de drumul de pietriş şi luă curba, cu un nod în gât când văzu că temerile lui se adevereau. Întregul tablou se întindea în fața parbrizului, ca o privelişte a iadului.

Observă mişcare pe marginea drumului, în față. Două siluete mici, îmbrăcate în pijamale albe. Josh şi Kristen. Apăsă pe frână.

Ieşi din maşină şi alergă spre ei aproape înainte ca jeepul să se oprească. Ei îl strigau în timp ce alergau şi Alex se aplecă să-i cuprindă în brațe.

— Gata, sunteți bine acum, murmură el într-una, strângându-i tare în brațe. Sunteți teferi, sunteți teferi.

Şi Kristen, şi Josh suspinau şi sughițau şi, la început, nu înțelegea ce spuneau pentru că nu vorbeau despre foc. Plângeau zicând ceva despre un bărbat cu un pistol şi Katie care se lupta cu el şi, deodată, Alex înțelese ce se întâmplase.

Îi împinse în jeep şi întoarse, gonind spre casa lui Katie în timp ce degetele lui apăsau pe numărul cu apelare rapidă de pe telefon. Dădu de o Joyce speriată la al doilea apel şi îi spuse să se ducă imediat la casa lui Katie, că era o urgență, şi să sune de îndată la poliție. Apoi închise.

Pietrişul sări când opri brusc în fața casei lui Katie.

Îi lăsă pe copii şi le spuse să fugă înăuntru şi că o să se întoarcă după ei imediat ce va putea. Numără secundele până întoarse şi tură motorul luând-o spre magazin, rugându-se să nu fie prea târziu.

Rugându-se s-o găsească pe Katie în viață.

Kevin văzu pistolul în aceeaşi secundă ca şi ea şi sări să-l apuce, ajungând primul la el. Îl înşfăcă şi îl îndreptă spre ea, furios. O apucă de păr şi îi puse pistolul la cap, apoi o trase după el prin parcare.

— Să mă părăseşti tu pe mine? Nu mă părăseşti tu pe

mine!

În spatele magazinului, sub un copac, Katie îi văzu maşina, cu numărul de Massachussetts. Dogoarea emanată de foc îi înfierbânta faţa şi-i pârlea părul de pe braţe. Kevin urla la ea, cu o voce nedesluşită şi aspră.

— Eşti nevasta mea!

Departe, Katie auzi sirene, dar păreau aşa de îndepărtate.

Când ajunseră la maşină, încercă să se opună din nou, dar aproape leşină când Kevin o lovi cu capul de capotă. Deschise portbagajul şi încercă să o oblige să intre. Cumva, Katie se întoarse şi reuşi să-l lovească cu genunchiul între picioare. Îl auzi icnind şi simţi strânsoarea slăbindu-se o clipă.

Îl împinse şi se smulse din strânsoarea lui şi o luă la fugă disperată. Ştia că urma glonţul, că urma să moară.

Kevin nu înţelegea de ce îi opunea rezistenţă, abia putea să respire de durere. Niciodată nu i se mai împotrivise, nu-l zgâriase pe ochi, nu-l lovise, nu-l muşcase. Nu se mai comporta ca soţia lui şi avea părul castaniu, dar avea totuşi vocea ei... Începu să o urmărească clătinându-se, ridică arma, ochi, dar erau două Erin şi amândouă alergau.

Apăsă pe trăgaci.

Katie tresări când auzi împuşcătura şi aşteptă durerea, dar aceasta nu veni. Continuă să fugă şi, brusc, îşi dădu seama că Kevin ratase. Alergă la stânga, apoi la dreapta, tot în parcare, căutând disperată un loc mai adăpostit. Dar nu găsi.

Kevin se împletici după ea, mâinile însângerate alunecându-i pe trăgaci. Îi veni să vomite din nou. Ea se îndepărta tot mai mult, alergând dintr-o parte în alta, iar el o tot scăpa din vedere. Încerca să fugă de el, dar n-avea să reuşească pentru că era nevasta lui. Urma s-o ducă acasă pentru că o iubea şi apoi avea s-o omoare pentru că o ura.

Katie văzu farurile unei maşini pe drum, care mergea repede ca la un raliu. Vru să iasă în drum, să oprească maşina, dar ştia că nu avea să ajungă la timp acolo. Spre surpriza ei, maşina încetini brusc şi, deodată, recunoscu jeepul când viră în parcare şi-l zări pe Alex în spatele volanului.

Trecu în goană pe lângă ea, spre Kevin.

Sirenele se apropiau acum. Veneau oameni şi Katie simți o licărire de speranță.

Kevin văzu jeepul apropiindu-se şi ridică pistolul. Începu să tragă, dar jeepul continua sa vină spre el. Sări din calea lui şi jeepul trecu pe lângă el, dar îi prinse mâna şi-i rupse toate oasele, zburând pistolul undeva, în întuneric.

Kevin țipă în agonie, ținându-şi mâna instinctiv când jeepul se duse mai departe, pe lângă scheletul în flăcări al magazinului, alunecând pe pietriş şi izbindu-se cu botul în depozit.

Departe se auzeau sirene. Voia s-o urmărească pe Erin, dar dacă rămânea, îl arestau. Pe Kevin îl cuprinse frica şi începu să alerge şchiopătând spre maşină, ştiind că trebuia să plece de acolo, întrebându-se cum de ieşise totul aşa de rău.

Katie îl zări pe Kevin ieşind ca o furtună din parcare, cu roțile maşinii împroşcând cu pietriş în urma lui, îndreptându-se spre drumul principal. Întorcându-se, văzu că jeepul lui Alex era pe jumătate îngropat în magazie, cu motorul încă scuipând gaze prin eşapament, şi alergă spre el. Focul se reflecta în spatele maşinii şi Katie simți cum o cuprinde panica, rugându-se ca Alex să iasă din maşină.

În timp ce se apropia de maşină, se împiedică de ceva tare. Era pistolul, aşa că se aplecă şi-l luă, apoi continuă să meargă spre maşină.

În față, portiera se deschise încet, dar maşina era blocată de dărâmături pe ambele părți. Katie se simți uşurată că Alex era în viață, dar în acelaşi moment îşi aminti că Josh şi

Kristen lipseau.

— Alex! strigă ea. Ajunse în spatele jeepului şi începu să bată în el. Trebuie să ieşi! Copiii sunt pe-acolo, pe undeva trebuie să-i găsim.

Portiera era încă blocată, dar Alex putu să coboare geamul. Când se aplecă în afară, Katie văzu că fruntea îi sângera şi vocea îi era slabă.

— Sunt bine… i-am dus la tine acasă…

Katie simți cum îi îngheață sângele în vine.

— O, Doamne! reuşi să murmure îngândurată. Nu, nu, nu… Grăbeşte-te! Lovi în partea din spate a maşinii. Ieşi din maşină! Kevin tocmai a plecat! Panica răzbătea în vocea ei. În direcția aia s-a dus!

Durerea de cap era mai atroce decât orice simțise el vreodată şi era amețit din cauză că pierduse mult sânge. Nimic nu avea logică şi nu-şi mai putea folosi mâna. Auzi sirenele venind, dar voia s-o aştepte pe Erin acasă la ea, pentru că ştia că se va întoarce acolo în seara aceea sau a doua zi.

Parcă în spatele celeilalte căsuțe, cea părăsită. În mod ciudat, o văzu pe Amber stând în spatele unui copac, întrebându-l dacă vrea să-i cumpere ceva de băut, dar apoi imaginea ei dispăru. Îşi aminti că făcuse curățenie în casă şi că tunsese peluza, dar nu învățase să spele rufele şi acum Erin îşi spunea Katie.

Nu avea nimic de băut şi se simțea tare obosit. Sângele îi pătase pantalonii şi-şi dădu seama că avea brațul şi degetele pline de sânge, dar nu-şi amintea cum se întâmplase asta. Voia aşa de tare să doarmă. Trebuia să se odihnească o vreme, pentru că avea să-l caute poliția şi trebuia să fie treaz dacă se apropia cineva de el.

Lumea din jurul lui deveni neclară şi îndepărtată, de parcă o privea prin capătul celălalt al telescopului. Auzi copacii clătinându-se înainte şi înapoi, dar în loc de briză, tot ce simțea era aerul fierbinte de vară. Începu să tremure înfrigurat, dar şi să transpire. Era atât de mult sânge şi-i

curgea din mâini şi din braţ, părea că nu se mai oprea. Trebuia să se odihnească, nu putea să stea treaz, iar ochii începură să i se închidă.

Alex băgă jeepul în marşarier şi tură motorul, ascultând roţile învârtindu-se, dar jeepul nu se mişca. Gândurile îi alergau frenetic, ştiind că Josh şi Kristen erau în pericol.

Ridică piciorul de pe accelerație, acționă tracțiunea dublă şi încercă din nou. De data aceasta, jeepul începu să se mişte, oglinzile laterale se rupseră, dărâmăturile zgâriind şi îndoind capota. În sfârşit, jeepul se eliberă cu o zdruncinătură. Katie trase în zadar de uşa pasagerului din dreapta şoferului, până ce Alex se întoarse în scaun şi lovi uşa cu piciorul ca s-o deschidă. Katie sări în maşină.

Alex întoarse jepul şi acceleră puternic, ajungând pe drum când maşinile pompierilor intrau în parcare. Niciunul nu rosti niciun cuvânt, iar Alex apăsă pedala până jos. În viaţa lui nu mai fusese atât de speriat.

Luară curba, intrară brusc pe drumul de pietriş şi maşina derapă. Spatele maşinii se balansă, iar Alex acceleră din nou. În față, zări căsuțele şi ferestrele luminate de la locuința lui Katie. Nu se vedea maşina lui Kevin şi Alex răsuflă, fără să-şi dea seama că până atunci îşi ținuse respirația.

Kevin auzi zgomotul unei maşini venind pe drum şi se trezi speriat.

Poliția, crezu el, şi se întinse automat după armă cu mâna beteagă. Țipă de durere şi de confuzie când îşi dădu seama că nu mai avea pistolul. Îl ținuse pe scaunul din față, dar nu mai era acolo şi el nu înțelegea de ce.

Ieşi din maşină şi se uită în sus, pe drum. Zări jeepul din parcarea magazinului, cel care aproape îl omorâse. Acesta se opri şi din el sări Erin. La început, nu-i veni să creadă ce noroc avea, dar apoi îşi aminti că ea locuia acolo şi de aceea venise şi el.

Mâna cea bună îi tremura rău când deschise portbagajul şi scoase o rangă. Îi văzu pe Erin şi iubitul ei fugind spre

verandă. Se clătină şi şchiopătă spre casă, nedorind şi neputând să se oprească, pentru că Erin era nevasta lui şi o iubea şi bărbatul cărunt trebuia să moară.

Alex opri brusc în faţa casei şi amândoi săriră din maşină în acelaşi timp, alergară la uşă şi-i strigară pe copii. Katie încă avea pistolul în mână. Ajunseră la uşă chiar când Josh o deschidea şi, de îndată ce-şi văzu fiul, Alex îl luă în braţe. Kristen ieşi din spatele canapelei şi alergă spre ei. Alex îşi deschise braţele şi spre ea, prinzând-o cu uşurinţă când sări.

Katie rămase în prag, privind cu lacrimi de uşurare în ochi. Kristen se întinse şi spre ea şi Katie veni mai aproape, primind îmbrăţişarea fetiţei cu o fericire oarbă.

Pierduţi în valul de emoţii, niciunul nu îl observă pe Kevin apărând în prag, cu ranga ridicată. Lovi tare, trimiţându-l pe Alex la pământ, iar copiii se poticniră şi căzură pe spate îngroziţi şi şocaţi.

Kevin auzi cu satisfacţie bufnetul răngii şi-i simţi vibraţia în braţ. Bărbatul cărunt zăcea rănit pe jos, iar Erin ţipa.

În clipa aceea, Alex şi copiii erau tot ce conta pentru ea şi Katie se năpusti instinctiv asupra lui Kevin, scoţându-l afară. Erau doar două trepte la verandă, îndeajuns pentru Kevin să cadă cu spatele în noroi.

Katie se întoarse.

— Încuiaţi uşa! ţipă ea şi, de data aceasta, Kristen reacţionă prima, chiar în timp ce ea striga la ei.

Ranga căzuse într-o parte şi Kevin se chinui să se rostogolească şi să se ridice. Katie ridică pistolul îndreptându-l spre el în timp ce, în sfârşit, se ridica în picioare. Kevin se clătină, aproape dezechilibrându-se, cu faţa de un alb cadaveric. Părea incapabil să se concentreze şi Katie simţi cum îi dau lacrimile.

— Te-am iubit, spuse ea. M-am măritat cu tine pentru că te-am iubit.

Kevin crezu că o avea în faţă pe Erin, dar părul ei era scurt

şi închis la culoare, iar soția lui era blondă. Un picior îi devie brusc în față şi aproape căzu din nou. De ce-i spunea toate astea?

— De ce ai început să mă loveşti? plânse ea. N-am înțeles niciodată de ce nu te-ai oprit, chiar dacă-mi promiteai. Mâna îi tremura şi pistolul părea atât, atât de greu. M-ai bătut în luna de miere pentru că mi-am uitat ochelarii de soare la piscină…

Vocea era a lui Erin şi Kevin se întrebă dacă visa.

— Te iubesc, mormăi el. Mereu te-am iubit, nu ştiu de ce m-ai părăsit.

Lui Katie îi veni să plângă în hohote. Cuvintele ieşiră ca un torent, de neoprit şi fără sens, regretelor adunate peste ani.

— Nu m-ai lăsat să conduc sau să-mi fac prieteni şi ai ținut toți banii şi m-ai făcut să te rog să-mi dai şi mie. Vreau să ştiu de ce ai crezut că poți să-mi faci aşa ceva. Eram soția ta şi te iubeam!

Kevin abia dacă putea să stea drept. De pe degete şi din brațul vătămat, sângele-i picura pe pământ, alunecos şi distrăgându-i atenția. Voia să vorbească cu Erin, voia să ajungă la ea, dar asta nu era real. El dormea, Erin stătea întinsă lângă el, în pat, şi amândoi erau în Dorchester. Apoi gândurile lui zburară la altceva şi el stătea într-un apartament murdar şi o femeie plângea.

— Avea sos de pizza pe frunte, mormăi el, făcând un pas înainte şi împiedicându-se. Băiatul care a fost împuşcat, dar mama a căzut pe scări şi noi l-am arestat pe grec.

Katie nu înțelegea ce spunea el, nu înțelegea ce voia de la ea. Îl ura cu o furie care se acumulase de-a lungul anilor.

— Am gătit pentru tine şi am făcut curat pentru tine şi nimic din astea nu a contat. Nu făceai decât să bei şi să mă bați!

Kevin se clătina, de parcă era gata să cadă. Vorbele lui erau confuze, nedesluşite.

— Nu erau urme de paşi în zăpadă. Dar ghivecele sunt sparte.

— Trebuia să mă laşi să plec! Nu trebuia să mă urmăreşti!

Nu trebuia să vii aici. De ce nu m-ai lăsat să plec, pur şi simplu? Nu m-ai iubit niciodată!

Kevin făcu un pas şovăielnic spre ea, dar de data asta îşi îndreptă atenţia spre pistol şi încercă să i-l arunce din mână. Însă era slăbit şi ea reuşi să-i opună rezistenţă. Încercă să o prindă, dar ţipă chinuit de durere când o atinse cu mâna vătămată. Acţionând din instinct, se aruncă cu umărul în ea, împingând-o spre peretele casei. Trebuia să-i ia pistolul şi să i-l pună la tâmplă. O fixă cu ochii mari şi plini de ură, trăgând-o lângă el, întinzându-se după pistol cu mâna cea bună, folosindu-şi greutatea ca s-o doboare.

Simţi ţeava pistolului atingându-i degetele şi instinctiv se agăţă de trăgaci. Încercă să împingă pistolul spre ea, dar acesta se mişca în direcţia greşită, orientat în jos.

— Te-am iubit, hohoti ea, luptându-se cu el cu toată furia şi puterea care-i rămăsese în ea, iar el simţi ceva cedând, luciditatea revenindu-i pentru o clipă.

— Atunci n-ar fi trebuit să mă părăseşti, şopti el, cu răsuflarea duhnind a alcool.

Apăsă trăgaciul şi pistolul răsună cu un zgomot puternic şi atunci ştiu că era aproape gata. Ea avea să moară pentru că el îi spusese că o s-o găsească şi o s-o omoare dacă mai fuge vreodată. O să omoare orice bărbat care ar iubi-o.

Dar, în mod ciudat, Erin nu căzu, nici măcar nu tresări. În schimb, îl fixa cu ochii ei verzi neîndurători, susţinându-i privirea fără să clipească.

Atunci simţi ceva, o arsură în stomac, foc. Piciorul stâng îi cedă şi încercă să stea drept, dar propriul corp parcă era străin. Se prăbuşi pe verandă, ţinându-se de stomac.

— Întoarce-te cu mine, şopti el. Te rog.

Sângele îi curgea din rană, prelingându-i-se printre degete. Deasupra lui, figura lui Erin era când difuză, când clară. Păr blond, apoi iar păr castaniu. O văzu în luna lor de miere, purtând bikini, înainte să-şi uite ochelarii de soare, şi era aşa de frumoasă încât nu înţelegea de ce ea dorise să se mărite cu el.

Frumoasă. Era mereu aşa de frumoasă, gândi el, apoi iar

se simți obosit. Respirația îi deveni neregulată şi începu să-i fie frig, atât de frig, şi se cutremură. Mai expiră o dată, ca aerul eliberat dintr-o anvelopă. Pieptul nu i se mai mişcă. Ochii lui erau deschişi şi mari, de parcă nu înțelegeau ce se întâmplă.

Katie se aplecă deasupra lui, scuturându-l în timp ce-l privea. „Nu, zise ea în gândul ei. N-o să merg niciodată cu tine. Niciodată n-am vrut să mă întorc."

Dar Kevin nu ştia ce gândea ea, pentru că murise, şi Katie îşi dădu seama că, în sfârşit, se terminase cu adevărat.

41

La spital, o ținură pe Katie sub observație aproape toată noaptea şi abia apoi îi dădură drumul. După aceea, Katie rămase în sala de aşteptare, nevoind să plece până nu se încredința că Alex se va face bine.

Lovitura lui Kevin aproape îi spărsese capul lui Alex, care era încă inconştient. Zorii luminau ferestrele înguste, rectangulare, ale sălii de aşteptare. Asistentele şi doctorii schimbau turele şi camera începu să se umple de oameni: un copil cu febră, un bărbat care nu putea să respire bine. O femeie însărcinată şi soțul ei panicat intrară prin uşile batante. De câte ori auzea vocea unui doctor, Katie îşi ridica privirea, sperând că i se va da voie să-l vadă pe Alex.

Avea fața şi brațele pline de vânătăi, iar genunchiul îi era umflat aproape de două ori mărimea lui normală, dar după radiografii şi teste, doctorul de gardă abia dacă-i dăduse gheață să pună pe vânătăi şi Tylenol pentru durere. Era acelaşi doctor care îl trata pe Alex, dar nu putea să-i spună când se va trezi acesta, ci doar că tomografiile erau neconcludente.

— Rănile la cap pot fi grave, îi spusese el. Sperăm să aflăm mai multe peste câteva ore.

Nu putea să gândească, nu putea să mănânce, nu putea să doarmă, nu putea să nu-şi mai facă griji. Joyce îi dusese pe copii acasă de la spital şi Katie spera că nu avuseseră

coşmaruri. Spera că nu vor avea coşmaruri la nesfârşit. Spera că Alex se va recupera complet. Se ruga pentru asta.

Îi era teamă să închidă ochii, pentru că de fiecare dată când îi închidea, îl vedea pe Kevin. Vedea urmele de sânge pe faţa şi cămaşa lui, ochii lui sălbatici. Cumva reuşise să dea de ea; cumva o găsise. Venise la Southport s-o ia acasă sau s-o omoare şi aproape reuşise. Într-o singură noapte distrusese iluzia fragilă de siguranţă pe care reuşise să şi-o construiască de când ajunsese în oraş.

Imaginile îngrozitoare cu Kevin o tot bântuiau repetându-se la nesfârşit cu variaţiuni, uneori schimbându-se în totalitate; uneori, se vedea pe ea sângerând şi murind pe verandă, privind înmărmurită la bărbatul pe care îl ura. Atunci ducea mâna instinctiv la stomac, căutând răni care nu existau şi apoi se trezea iar în spital, aşteptând în lumina fluorescentă.

Îşi făcea griji pentru Kristen şi Josh. Aveau să vină şi ei în curând; Joyce urma să-i aducă să-şi vadă tatăl. Se întrebă dacă o vor un pentru tot ce se întâmplase şi, la gândul acesta, ochii i se umplură de lacrimi. Îşi acoperi faţa cu mâinile, dorindu-şi să se ascundă într-o groapă atât de adâncă încât să n-o mai găsească nimeni, niciodată. Să n-o găsească Kevin, se gândi ea, dar apoi îşi aduse aminte că îl văzuse murind pe verandă. Cuvintele „E mort” răsunau mereu, ca un ecou, ca o mantra de care nu putea să fugă.

— Katie?

Îşi ridică privirea şi-l văzu pe doctorul care îl trata pe Alex.

— Poţi să intri, spuse el. S-a trezit acum vreo zece minute. E încă la Reanimare, deci nu poţi să stai mult, dar vrea să te vadă.

— E bine?

— Deocamdată, pe cât de bine se poate în circumstanţele date. A încasat o lovitură urâtă.

Şchiopătând uşor, Katie îl urmă pe doctor în salonul lui Alex. Inspiră adânc şi-şi îndreptă spatele înainte să intre, spunându-şi că nu va plânge.

La Reanimare era plin de aparate şi luminiţe. Alex era într-

un pat, în colț, cu un bandaj înfăşurat în jurul capului. Se întoarse spre ea, cu ochii pe jumătate deschişi. Lângă el, un monitor piuia constant. Katie se duse lângă patul lui şi îl luă de mână.

— Ce fac copiii? şopti el.

Rosti cuvintele încet, cu efort.

— Sunt bine. Sunt cu Joyce. I-a dus ea acasă.

Un zâmbet slab, aproape imperceptibil îi traversă buzele.

— Tu?

— Sunt bine, îl asigură ea.

— Te iubesc, spuse el.

Katie se abținu să nu izbucnească în plâns.

— Şi eu te iubesc, Alex.

Acesta avea ochii semideschişi şi privirea îi era pierdută.

— Ce s-a întâmplat?

Katie îi povesti pe scurt ce se întâmplase în ultimele douăsprezece ore, dar pe la mijlocul povestirii văzu cum i se închid pleoapele. Când se trezi din nou, mai târziu în dimineața aceea, Alex uitase părți din ce-i povestise, aşa că ea i le spuse iar, încercând să păstreze un ton calm şi să vorbească punctual.

Joyce îi aduse în vizită pe Josh şi Kristen şi, deşi copiii nu aveau voie de obicei la Reanimare, doctorul îi lăsă să-şi vadă tatăl câteva minute. Kristen îi făcuse un desen cu un bărbat întins pe un pat de spital şi scrisese cu creionul FĂ-TE BINE, TATI! Josh îi dădu o revistă de pescuit.

Cu timpul, Alex deveni mai coerent. Deja după-amiază nu mai ațipea aşa des şi, deşi se plângea de o durere de cap monstruoasă, îşi recăpătase mai mult sau mai puțin memoria. Avea o voce mai puternică şi, când îi spuse asistentei că îi era foame, Katie răsuflă uşurată, în sfârşit sigură că o să fie bine.

Alex ieşi din spital ziua următoare şi şeriful îi vizită acasă la Joyce ca să le ia declarațiile oficiale. El le spuse că nivelul de alcool din sângele lui Kevin era atât de mare încât practic

se otrăvise singur. În combinație cu cât sânge pierduse, era surprinzător că mai fusese conştient sau coerent în oarecare măsură. Katie nu spuse nimic, dar nu se gândea decât că ei nu-l cunoşteau pe Kevin şi nu înțelegeau ce demoni îl mânau.

După ce plecă şeriful, Katie ieşi afară şi stătu în lumina soarelui, încercând să-şi pună ordine în gânduri şi sentimente. Deşi-i povestise şerifului ce se întâmplase în noaptea aceea, nu-i spusese totul. Nici lui Alex nu-i spusese totul – şi cum ar fi putut, dacă nici ea nu înțelegea prea bine? Nu le spusese că după ce Kevin murise şi ea alergase înapoi la Alex, plânsese pentru amândoi. Părea imposibil ca, în timp ce retrăia groaza ultimelor ore cu Kevin, să-şi amintească şi rarele lor momente fericite – cum râdeau la glumele lor sau se întindeau împreună pe canapea, în linişte.

Nu ştia cum să împace aceste fărâme contradictorii din trecutul ei şi groaza prin care tocmai trecuse. Dar mai era ceva ce nu înțelegea: stătea la Joyce pentru că îi era frică să se ducă acasă.

Mai târziu în ziua aceea, Alex şi Katie stăteau în parcare, privind la rămăşițele carbonizate ale magazinului de altădată. Ici şi acolo, vedeau articole pe care le recunoşteau: canapeaua, pe jumătate arsă, înclinată pe moloz; un raft în care odată erau alimente; o cadă pârjolită.

Câțiva pompieri scotoceau prin dărâmături. Alex îi rugase să caute seiful pe care îl ținea în dulap. Îşi dăduse bandajul jos şi se putea observa locul unde îl răseseră pe cap ca să-i pună copci, toată porțiunea era neagră şi albastră şi tumefiată.

— Îmi pare rău, murmură Katie. Pentru toate.

Alex scutură din cap.

— Nu e vina ta. Nu tu ai făcut asta.

— Dar Kevin a venit după mine…

— Ştiu, spuse el, apoi tăcu. Kristen şi Josh mi-au povestit cum i-ai ajutat să iasă din casă. Josh a spus că, după ce te-ai repezit la Kevin, le-ai strigat să fugă. A spus că i-ai distras

atenția. Voiam doar să-ți mulțumesc.

Katie închise ochii.

— Nu poți să-mi mulțumeşti pentru asta. Dacă li s-ar fi întâmplat ceva, nu cred că aş fi putut să trăiesc cu conştiința împăcată.

El încuviință, dar nu o privi. Katie dădu cu piciorul într-o grămăjoară de cenuşă adusă de vânt în parcare.

— Ce o să faci? În privința magazinului?

— O să-l reconstruiesc, cred.

— Unde o să locuieşti?

— Încă nu ştiu. O să stăm la Joyce puțin, dar o să încerc să găsesc un loc liniştit, cu privelişte frumoasă. Dacă tot nu pot să lucrez, aş putea să mă bucur de timpul liber.

Katie se crispă.

— Nici nu pot să-mi imaginez cum te simți acum.

— Amorțit. Trist pentru copii. Şocat.

— Şi furios?

— Nu, spuse el. Nu sunt furios.

— Dar ai pierdut tot.

— Nu tot, spuse el. Nu lucrurile importante. Copiii mei sunt teferi. Tu eşti teafără. Numai asta mă interesează. Astea, spuse el arătând în jur, astea sunt doar lucruri. Majoritatea pot fi înlocuite. E nevoie numai de timp.

Când termină, observă ceva în moloz.

— Stai un pic, zise el.

Se duse spre mormanul de dărâmături şi scoase o undiță care fusese țintuită între plăci înnegrite de lemn. Era murdară de funingine, dar altfel părea funcțională. Pentru prima dată de când ajunseseră acolo, Alex zâmbi.

— Josh o să se bucure, spuse el. Tare aş vrea să găsesc şi o păpuşă de-a lui Kristen.

Katie îşi încrucişă brațele peste stomac, simțind cum îi dau lacrimile.

— O să-i cumpăr una nouă.

— Nu trebuie. Sunt asigurat.

— Dar vreau. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu eram eu aici.

Alex o privi.

— Ştiam în ce mă bag când ți-am dat prima întâlnire.

— Dar n-aveai cum să te aştepți la aşa ceva.

— Nu, recunoscu el. Nu m-am aşteptat la asta. Dar o să fie bine.

— Cum poți să spui asta?

— Pentru că e adevărat. Am supraviețuit şi asta este tot ce contează. O luă de mână şi Katie simți degetele lui încrucişându-se cu ale ei. N-am avut ocazia să-ți spun că-mi pare rău.

— De ce-ți pare ție rău?

— Pentru pierderea pe care ai suferit-o tu.

Katie ştia că el vorbea despre Kevin şi nu era sigură ce să răspundă. Alex părea să înțeleagă că, în acelaşi timp, îşi iubise şi-şi urâse soțul.

— Nu i-am dorit niciodată moartea, începu ea. Voiam numai să mă lase în pace.

— Ştiu.

Se întoarse spre el.

— Crezi că o să ne fie bine? Adică, după toate astea?

— Cred că asta depinde de tine.

— De mine?

— Sentimentele mele nu s-au schimbat. Încă te iubesc, dar tu trebuie să-ți dai seama dacă sentimentele tale s-au schimbat.

— Nu s-au schimbat.

— Atunci vom găsi o modalitate de a trece prin asta împreună pentru că eu ştiu că vreau să-mi petrec restul vieții cu tine.

Înainte ca ea să-i răspundă, unul dintre pompieri îi strigă şi se întoarseră spre el. Se chinuia să scoată ceva şi, când se ridică, ținea în mâini un seif mic.

— Crezi că s-a stricat? întrebă Katie.

— N-ar trebui, răspunse Alex. Este rezistent la foc. De asta l-am cumpărat.

— Ce e în el?

— În principal, registre, o să am nevoie de ele. Negative

foto. Lucruri pe care vreau să le protejez.

— Mă bucur că l-au găsit.

— Şi eu, zise el şi, după o scurtă pauză, continuă: Pentru că e ceva acolo şi pentru tine.

42

După ce îl lăsă pe Alex la Joyce, Katie conduse în sfârşit spre casă, fără să vrea să se întoarcă acolo, dar ştiind că nu putea să amâne inevitabilul la nesfârşit. Chiar dacă nu intenționa să rămână, trebuia să-şi împacheteze câteva lucruri.

În urma maşinii care sălta la fiecare groapă, se ridica praful. În sfârşit, Katie se opri în fața casei. Rămase în jeep – lovit şi zgâriat, dar încă mergând bine – şi privi îndelung la uşă, amintindu-şi cum Kevin sângerase până la moarte pe veranda ei, cu ochii ațintiți spre ea.

Nu voia să vadă petele de sânge. Îi era teamă că atunci când va deschide uşa, îşi va aminti cum arăta Alex după ce-l lovise Kevin. Putea efectiv să audă plânsetele isterice ale lui Kristen şi Josh, care se agățau de tatăl lor. Nu era gata să retrăiască toate astea.

Aşa că porni spre casa lui Jo. Avea în mână scrisoarea pe care i-o dăduse Alex. Când îl întrebase de ce-i scrisese, el scuturase din cap.

— Nu e de la mine, îi spusese el.

Ea se uitase la el, confuză.

— O să înțelegi când o s-o citeşti, îi zisese el.

Pe când se apropia de casa lui Jo, simți o amintire revenind la viață. Ceva care se întâmplase în noaptea incendiului. Ceva ce văzuse, dar nu prea putuse să facă legătura. Parcă-i stătea pe vârful limbii şi nu putea să-i dea glas. Încetini pasul, cu o expresie de confuzie pe chip.

La fereastră erau pânze de păianjen, iar un oblon căzuse pe pământ, unde rămăsese sfărâmat în iarbă. Balustrada de la verandă era spartă, iar printre scânduri crescuseră buruieni. Ochii ei înregistrau tot, dar Katie nu putea să

proceseze scena din fața ei: un mâner ruginit, pe jumătate atârnând de uşă, murdărie pe ferestre de parcă n-ar fi fost curățate de ani de zile…

Nu erau perdele…

Nu era preş la intrare…

Nu erau clopoței de vânt…

Ezită, încercând să înțeleagă ce vedea. Se simți ciudat şi bizar de uşoară, de parcă ar fi mers în somn. Cu cât ajungea mai aproape, cu atât mai mult casa i se părea o ruină.

Clipi şi observă că uşa era spartă pe mijloc şi căptuşită cu o bucată de lemn de cinci pe zece centimetri, care o fixa de cadrul ce stătea să se dărâme.

Clipi din nou şi văzu că o parte din perete, sus în colț, putrezise, lăsând o gaură crestată.

Clipi a treia oară şi-şi dădu seama că partea de jos a ferestrei era crăpată şi spartă, pe verandă se găseau cioburi.

Katie urcă pe verandă, neputând să se oprească. Sprijinindu-se, aruncă o privire prin ferestre în căsuța întunecată.

Praf şi mizerie, mobilă stricată, mormane de gunoi. Nimic văruit, nimic curățat. Deodată, Katie făcu un pas înapoi pe verandă, aproape împiedicându-se de o treaptă ruptă. Nu. Nu era posibil aşa ceva, pur şi simplu nu era posibil. Ce se întâmplase cu Jo şi cu îmbunătățirile pe care le făcuse la căsuță? Katie o văzuse pe Jo agățând clopoțeii de vânt. Jo fusese la ea acasă, se plânsese că trebuia să văruiască şi să facă curățenie. Băuseră cafea şi vin şi mâncaseră brânză, iar Jo o tachinase pe Katie în legătură cu bicicleta. Jo se întâlnise cu ea după muncă şi merseseră la un bar. Chelnerița le văzuse pe amândouă. Katie comandase vin pentru amândouă…

„Dar paharul lui Jo rămăsese neatins", îşi aminti ea.

Katie îşi masă tâmplele, cu gândurile gonindu-i în căutare de răspunsuri. Îşi aminti că Jo stătea pe trepte când o adusese Alex acasă. Chiar şi Alex o văzuse…

„O văzuse?"

Katie se îndepărtă de casa în ruine. Jo era reală. N-avea

cum să fie doar un produs al imaginației ei. Nu o inventase ea.

„Dar lui Jo îi plăcea tot ce-ți place şi ție: îşi bea cafeaua la fel ca tine, îi plăceau hainele pe care le cumpărai, gândea la fel despre angajații de la restaurantul lui Ivan."

O mulțime de detalii aleatorii începură brusc să-i apară în minte şi vocile se duelau în capul ei…

„Locuia aici!"

„Dar de ce este aşa o dărăpănătură?"

„Ne-am uitat împreună la stele."

„Te-ai uitat la stele singură, de asta încă nu le ştii numele." „Am băut vin împreună la mine acasă!"

„Ai băut toată sticla singură, de asta ai fost aşa de amețită."

„Mi-a spus despre Alex! Voia să fim împreună!"

„Nu ți-a zis niciodată numele lui până nu l-ai ştiut tu şi oricum erai interesată de el încă de la început."

„Fusese consiliera copiilor!"

„A fost doar pretextul pe care l-ai folosit să nu-i povesteşti lui Alex despre ea."

„Dar…"

„Dar…"

„Dar…"

Unul câte unul, răspunsurile veneau de îndată ce se gândea la ele: motivul pentru care nu ştiuse niciodată numele de familie al lui Jo şi n-o văzuse la volan… motivul pentru care Jo n-o invita niciodată la ea şi nu acceptase oferta ei s-o ajute la văruit… cum putuse Jo să apară ca prin minune lângă Katie în haine de jogging…

Katie simți că ceva se prăbuşeşte în ea când toate căpătară sens.

Îşi dădu seama brusc că Jo nu existase, de fapt, niciodată.

43

Încă simțindu-se ca într-un vis, Katie se împletici înapoi spre casa ei. Se aşeză în balansoar şi privi îndelung casa lui

Jo, întrebându-se dacă înnebunise de-a binelea.

Ştia că inventarea unor prieteni imaginari era ceva obişnuit la copii, dar ea nu era copil. Şi, da, fusese foarte stresată când ajunsese în Southport. Singură şi fără prieteni, pe fugă şi uitându-se mereu peste umăr, îngrozită să nu fie Kevin pe urmele ei – cine n-ar fi încordat? Dar era asta destul ca să ducă la crearea unui alter ego? Poate unii psihiatri ar spune da, dar ea nu era aşa de sigură.

Problema era că nu voia să creadă asta. Nu putea să creadă pentru că totul i se păruse atât de… real. Îşi amintea conversațiile acelea, parcă vedea fețele pe care le făcea Jo, încă auzea sunetul râsului ei. Amintirile ei legate de Jo îi păreau la fel de reale ca cele cu Alex. Sigur, probabil nici el nu era real. Probabil îl inventase şi pe el. Şi pe Kristen, şi pe Josh. Probabil era legată de pat într-un sanatoriu, undeva, pierdută într-o lume imaginată de ea. Scutură din cap, frustrată şi confuză. Şi totuşi…

Mai era ceva care o sâcâia, ceva ce nu putea identifica încă. Uita ceva. Ceva important.

Oricât încerca, nu reuşea să-şi dea seama ce. Evenimentele din ultimele câteva zile o lăsaseră secătuită de vlagă şi agitată. Îşi ridică privirea. Venea amurgul, iar temperatura scădea. Lângă copaci începea să se formeze ceață.

Luându-şi ochii de la casa lui Jo – aşa cum o denumea mereu, indiferent în ce stare de spirit se afla –, Katie luă scrisoarea şi o examină. Plicul era necompletat.

Scrisoarea nedeschisă i se părea ceva înspăimântător, deşi nu era sigură de ce. Poate din cauza expresiei lui Alex când i-o înmânase… cumva ştia nu numai că era ceva serios, ci şi important pentru el şi se întrebă de ce nu-i spusese nimic despre asta.

Dar în curând urma să se întunece şi nu mai avea timp. Întoarse plicul şi desfăcu sigiliul. În lumina palidă, trecu cu degetul pe hârtia galbenă, apoi desfăcu paginile. În cele din urmă, începu să citească.

Femeii pe care o iubeşte soţul meu.

Dacă ţi se pare ciudat să citeşti aceste cuvinte, te rog să mă crezi că şi pentru mine este la fel de ciudat să le scriu. Dar nimic legat de scrisoarea asta nu pare normal. Sunt atât de multe lucruri pe care vreau să le spun, să ţi le povestesc şi, când am început să scriu, totul mi-era clar în minte. Acum însă mi se pare greu şi nu sunt sigură cu ce să încep.

Pot să încep spunând aşa: Am ajuns să cred că în viaţa oricui apare un moment evident de schimbare, nişte împrejurări care schimbă brusc totul, aruncă altă lumină asupra vieţii. Pentru mine, momentul acela a fost întâlnirea cu Alex. Deşi nu ştiu când sau unde citeşti scrisoarea aceasta, ştiu că dacă o citeşti, asta înseamnă că te iubeşte. Mai înseamnă şi că vrea să-şi împartă viaţa cu tine şi măcar asta avem în comun noi două.

Numele meu, după cum probabil ştii, este Carly, dar aproape toată viaţa mea prietenii mi-au spus Jo…

Katie se opri din citit şi privi scrisoarea din mâinile ei, incapabilă să priceapă cuvintele. Inspiră adânc şi le citi din nou: „Aproape toată viaţa mea, prietenii mi-au spus Jo…”

Strânse paginile, simţind cum amintirea pe care încercase să o regăsească ieşea, în sfârşit, la suprafaţă. Deodată, era din nou în dormitorul cel mare, în noaptea incendiului. Simţi durerea de braţe şi spate când aruncă balansoarul prin fereastră, simţi panica ce o cuprinsese când îi învelise pe Josh şi Kristen în cuvertură şi zgomotul puternic din spatele ei. Brusc, văzu clar cum se întorsese şi zărise portretul de pe perete, portretul soţiei lui Alex. În momentele acelea, fusese dezorientată şi sinapsele se scurtcircuitaseră în iadul acela de fum şi frică.

Dar chipul îi atrăsese atenţia. Da, chiar se apropiase ca să vadă mai bine.

„Ce bine seamănă cu Jo!”, gândise ea atunci, chiar dacă mintea ei nu putuse să proceseze. Dar acum, stând pe

verandă sub cerul înserării, ştiu cu certitudine că se înşelase. Se înşelase în toate privinţele. Îşi ridică iar privirea spre casa lui Jo.

Semăna cu Jo, îşi dădu ea seama dintr-odată, pentru că era Jo. O altă amintire veni neinvitată, din prima dimineaţă în care o vizitase Jo.

„Prietenii îmi spun Jo", spusese ea când se prezentase.

„O Doamne!"

Katie păli.

…Jo…

Nu şi-o imaginase pe Jo, ştiu atunci. Nu o inventase ea.

Jo fusese acolo şi Katie simţi un nod în gât. Nu pentru că nu credea asta, ci pentru că înţelese deodată că prietena ei Jo, singura ei prietenă adevărată, sfătuitoarea ei înţeleaptă, susţinătoarea şi confidenta ei, nu se va întoarce niciodată.

Nu-şi vor mai bea împreună cafeaua, nu vor mai împărţi niciodată o sticlă de vin, nu se vor mai vizita pe verandă. Nu va mai auzi sunetul râsului ei şi n-o va mai vedea ridicând din sprânceană. N-o va mai auzi pe Jo plângându-se că trebuie să facă muncă fizică şi începu să plângă, să jelească după prietena minunată pe care nu avusese şansa s-o cunoască cât trăia.

Nu ştia cât timp se scursese până când se simţi în stare să reia lectura. Se întuneca şi, cu un oftat, Katie se ridică şi descuie uşa din faţă. Înăuntru, se aşeză la masa din bucătărie. Îşi aminti că odată Jo se aşezase pe scaunul din faţa ei şi, dintr-un motiv inexplicabil, Katie începu să se simtă relaxată.

„Gata, se gândi ea. Sunt gata să aud ce ai de spus."

…dar aproape toată viaţa mea, prietenii mi-au spus Jo. Tu poţi să-mi spui cum vrei şi să ştii că deja te consider prietenă. Sper ca până la sfârşitul acestei scrisori să mă consideri şi tu prietena ta.

Moartea e o chestiune ciudată şi n-o să te plictisesc cu detalii. S-ar putea să mai am câteva săptămâni sau

câteva luni de trăit şi, deşi e un clişeu, este adevărat că multe dintre lucrurile pe care le credeam odată importante nu mai sunt aşa. Nu mai citesc ziarul, nu-mi mai pasă de bursă şi nu-mi mai fac griji că o să plouă când sunt în concediu. În schimb, mă gândesc la momentele esențiale din viața mea. Mă gândesc la Alex şi la cât de bine arăta în ziua nunții noastre. Îmi aduc aminte de entuziasmul şi epuizarea cu care i-am ținut prima dată în brațe pe Josh şi pe Kristen. Erau nişte bebeluşi minunați şi îi țineam în poală şi-i priveam în timp ce dormeau. Puteam să fac asta ore în şir, încercând să-mi dau seama dacă au nasul meu sau al lui Alex, ochii lui sau ai mei. Uneori, când dormeau, pumnii lor micuți se încleştau în jurul degetului meu şi mi se părea cea mai pură formă de bucurie pe care o simțisem vreodată.

Abia când am avut copii am înțeles cu adevărat ce înseamnă dragostea. Nu mă înțelege greşit. Îl iubesc pe Alex enorm, dar este diferit față de dragostea pentru Josh şi Kristen. Nu ştiu cum să explic sau dacă e nevoie. Tot ce ştiu e că, în ciuda bolii mele, mă simt binecuvântată pentru că le-am trăit pe amândouă. Viața mea a fost plină şi fericită şi am avut parte de o dragoste pe care mulți nu o cunosc niciodată.

Dar previziunile cu privire la evoluția sănătății mele mă sperie. Încerc să fiu curajoasă față de Alex, iar copiii sunt încă prea mici ca să înțeleagă ce se întâmplă, dar când sunt singură, imediat îmi dau lacrimile şi uneori mă întreb dacă se vor opri vreodată. Deşi ştiu că nu ar trebui, mă trezesc gândindu-mă că n-o să-mi duc niciodată copiii la şcoală sau că n-o să mai am şansa să-i văd bucurându-se în dimineața de Crăciun. N-o s-o ajut pe Kristen să-şi cumpere rochia de bal şi n-o să-l văd pe Josh jucând baseball. Sunt aşa de multe pe care n-o să le văd şi n-o să le fac cu ei şi uneori mă apucă disperarea la gândul că, la vremea când se vor căsători, eu n-o să mai fiu decât o amintire îndepărtată.

Cum o să pot să le zic că-i iubesc dacă n-o să mai fiu acolo?

Şi Alex. El e tot ce-am visat, e partenerul meu, iubitul şi prietenul meu. E un tată devotat, dar mai mult decât atât, este soțul meu ideal. Nu pot să-ți descriu cât de bine mă simt când mă ia în brațe sau cât de nerăbdătoare sunt să mă întind lângă el seara. Are o umanitate rar întâlnită şi o încredere în bine de nezdruncinat şi mă doare sufletul să mi-l imaginez singur. De aceea l-am rugat să-ți dea scrisoarea asta. M-am gândit că e o modalitate de a-l obliga să-şi țină promisiunea că o să găsească din nou pe cineva special, o femeie care să-l iubească şi pe care să o poată şi el iubi. Are nevoie de asta.

Am fost binecuvântată să fiu măritată cu el timp de cinci ani şi să fiu mamă mai puțin de atât. Acum, viața mea se apropie de sfârşit şi tu o să-mi iei locul. O să devii soția care îmbătrâneşte alături de Alex şi singura mamă pe care o vor cunoaşte copiii mei. Nu poți să-ți imaginezi cât de îngrozitor este să stau în pat, să-mi privesc familia ştiind lucrurile astea şi să-mi dau seama că nu pot să fac nimic ca să schimb situația. Uneori visez că o să găsesc o modalitate să revin, să mă asigur că vor fi bine. Îmi place să cred că o să veghez asupra lor din ceruri sau că o să pot să-i vizitez în vis. Vreau să mă prefac că nu mi-am terminat călătoria şi mă rog ca dragostea nemărginită pe care o am pentru ei să mă ajute să fac asta.

Aici intervii tu. Vreau să faci ceva pentru mine.

Dacă-l iubeşti pe Alex acum, iubeşte-l pentru totdeauna. Fă-l să râdă din nou şi prețuieşte timpul pe care îl petreceți împreună. Mergeți la plimbare şi cu bicicleta, ghemuiți-vă pe canapea şi uitați-vă la filme înveliți în pătură, fă-i micul dejun, dar nu-l răsfăța. Lasă-l şi pe el să-ți facă ție micul dejun, ca să-ți arate cât eşti de specială pentru el. Sărută-l şi fă dragoste cu el şi consideră-te norocoasă că l-ai întâlnit pentru că e

genul de bărbat care o să-ți arate că ai avut dreptate.

Mai vreau să-mi iubeşti copiii aşa cum îi iubesc şi eu. Ajută-i la teme şi sărută-le coatele şi genunchii juliți când cad. Mângâie-i pe păr şi asigură-i că pot să facă orice îşi propun. Înveleşte-i noaptea şi ajută-i să-şi spună rugăciunile. Fă-le prânzul; ajută-i cu prieteniile lor. Adoră-i, râzi cu ei, ajută-i să crească nişte adulți buni şi independenți. Dragostea pe care le-o dai tu se va întoarce înzecită în timp, fie şi numai pentru că Alex este tatăl lor.

Te rog, te implor, fă lucrurile astea pentru mine. La urma urmei, acum sunt familia ta, nu a mea.

Nu sunt geloasă sau furioasă că am fost înlocuită de tine. Aşa cum ți-am spus deja, te consider prietena mea. Mi-ai făcut soțul şi copiii fericiți şi aş vrea să-ți pot mulțumi personal. Însă tot ce pot să fac este să te asigur că ai recunoştința mea veşnică.

Dacă Alex te-a ales, atunci te rog să crezi că şi eu te-aş fi ales.

Prietena ta spirituală,
Carly Jo

Când Katie termină de citit scrisoarea, îşi şterse lacrimile şi trecu cu degetul peste pagini înainte să le pună la loc în plic. Stătu în linişte, gândindu-se la cuvintele scrise de Jo, ştiind deja că va face exact ce o rugase prietena ei.

Nu din cauza scrisorii, gândi ea, ci pentru că ştia că, într-un mod inexplicabil, Jo fusese cea care o încurajase să-i dea o şansă lui Alex.

Zâmbi. „Mulțumesc că ai avut încredere în mine", şopti ea şi ştiu că Jo avusese dreptate încă de la început. Se îndrăgostise de Alex şi de copii şi deja ştia că nu-şi putea imagina viitorul fără ei. Era timpul să plece acasă, se gândi ea, era timpul să-şi vadă familia.

Afară, luna era un disc alb strălucitor care o îndrumă în drumul ei spre jeep. Dar, înainte să urce, mai aruncă o privire spre casa lui Jo.

Luminile erau aprinse, iar ferestrele căsuței erau de un galben luminos. În bucătăria văruită, o văzu pe Jo stând lângă fereastră. Deşi era prea departe ca să desluşească mai mult de atât, Katie avu impresia că zâmbea. Jo ridică mâna în semn de bun-rămas prietenesc, iar Katie înțelese încă o dată că, uneori, dragostea poate face imposibilul.

Când Katie clipi însă, căsuța se cufundă din nou în întuneric. Nu mai era aprinsă nicio lumină şi Jo dispăruse, dar i se păru că aude cuvintele din scrisoare purtate de adierea uşoară a vântului.

„Dacă Alex te-a ales, atunci te rog să crezi că şi eu te-aş fi ales."

Katie zâmbi şi se întoarse, ştiind că nu era o iluzie sau rodul imaginației ei. Ştia ce văzuse.

Ştia ce să creadă.

MULŢUMIRI

De fiecare dată când termin de scris un roman, mă gândesc la cei care m-au ajutat pe parcurs. Ca de obicei, lista începe cu soția mea, Cathy, care nu numai că trebuie să-mi suporte ocazionalele toane creative, dar a şi avut un an foarte greu, în care şi-a pierdut ambii părinți. Te iubesc şi aş vrea să-ți fi putut alina cumva durerea. Sunt din tot sufletul alături de tine.

Aş vrea să le mulțumesc şi copiilor mei – Miles, Ryan, Landon, Lexie şi Savannah. Miles este la facultate, cei mai mici sunt în şcoala primară şi să-i văd pe toți crescând este întotdeauna un prilej de bucurie.

Agenta mea, Theresa Park, merită şi de data aceasta mulțumirile mele pentru tot ce face ca eu să scriu cel mai bun roman de care sunt capabil. Sunt norocos să lucrez cu tine.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru Jamie Raab, editorul meu. M-a învățat multe despre tehnica narativă şi sunt recunoscător că face parte din viața mea.

Denise DiNovi, prietena mea de la Hollywood şi producătoare a numeroase filme, a fost o sursă de bucurie şi prietenie de-a lungul anilor. Mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine.

David Young, directorul executiv al Hachette Book Group, este un tip inteligent şi nemaipomenit. Îți mulțumesc că-mi tolerezi întârzierile nesfârşite de predare a manuscriselor.

Howie Sanders şi Keya Khayatian, agenții de film, colaborează cu mine de ani întregi şi o mare parte din succesul meu se datorează efortului lor susținut.

Jennifer Romanello, PR editorial de la Grand Central Publishing, a colaborat cu mine la fiecare roman pe care l-am scris şi mă consider norocos pentru ajutorul primit.

Edna Farley, de asemenea PR editorial, este o profesionistă neobosită şi mă ajută enorm ca totul să meargă bine.

Mulțumesc.

Scott Schwimer, avocatul meu specializat în media, îmi este nu doar prieten, ci şi colaborator de nădejde, negociind punctele mai delicate din contractele mele. Sunt onorat să lucrez cu tine.

Abby Koons şi Emily Sweet, de la Park Literary Group, merită mulțumirile mele pentru tot ce realizează în colaborarea cu editorii străini, în legătură cu website-ul meu şi cu orice contracte care apar pentru mine. Sunteți cele mai bune!

Marty Bowen şi Wyck Godfrey, care au făcut o treabă minunată ca producători ai filmului *Dragă John,* merită mulțumiri pentru munca lor. Apreciez preocuparea lor pentru proiect.

De asemenea, a fost extraordinar să lucrez cu Adam Shankman şi Jennifer Gibgot, producătorii filmului *Ultimul cântec*. Mulțumesc pentru tot ce ați făcut.

Courtenay Valenti, Ryan Kavanaugh, Tucker Tooley, Mark Johnson, Lynn Harris şi Lorenzo di Bonaventura, toți au dovedit o mare pasiune pentru filmele adaptate după romanele mele şi vreau să vă mulțumesc tuturor pentru tot ce ați făcut.

De asemenea, mulțumesc lui Sharon Krassney, lui Flag şi echipei de tehnoredactori şi corectori care au fost nevoiți să lucreze până noaptea târziu pentru ca romanul de față să fie bun de tipar.

Jeff Van Wie, coscenarist la *Ultimul cântec,* merită mulțumirile mele pentru pasiunea şi efortul de a crea scenarii, precum şi pentru prietenia sa.

NICHOLAS
SPARKS

Povestea plină de suspans a unei femei care trebuie să învețe să aibă încredere în cineva pentru a putea iubi din nou.

Când tânăra Katie ajunge în Southport, un orășel din Carolina de Nord, apariția sa neașteptată ridică întrebări cu privire la trecutul ei. Treptat, începe să prindă rădăcini și chiar îndrăznește să înceapă o relație cu Alex, tatăl văduv a doi copii. Dar trecutul o urmărește, are un nume – Kevin – și o țintă. Iar lupta pentru supraviețuire va fi pe muchie de cuțit. Doar curajul de a se angaja într-o nouă viață și prietenia îi permit să descopere iubirea ca unic refugiu de încredere.

ISBN 978-606-609-392-7

9 786066 093927

www.rao.ro
www.raobooks.com

editura rao